

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A LONG TiME COMiNG

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MEGHAN
QUINN

A LONG TiME COMiNG

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MEGHAN
QUINN

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Hot-Lanta Publishing, LLC tarafından

yayınlanmıştır Telif Hakkı 2023

Kapak Tasarımı: RBA Tasarımları

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Metnin bazı bölümlerinden alıntı yapma izni almak için lütfen meghan.quinn.author@gmail.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Bu kitaptaki tüm karakterler kurgudur ve yazarın hayal gücünün ürünüdür.

www.authormeghanquinn.com

Telif Hakkı © 2023 Meghan Quinn

Tüm hakları saklıdır.

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Önsöz Bölüm 1](#)
[Bölüm 2 Bölüm](#)
[3 Bölüm 4](#)
[Bölüm 5 Bölüm](#)
[6 Bölüm 7](#)
[Bölüm 8 Bölüm](#)
[9 Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Sonsöz](#)

[Alıntı - Öp ve Söyleme](#)
[Meghan'dan Başka Kitaplar](#)

OceanofPDF.com

Önsöz

LIA

"Affedersiniz," diyorum, tıka basa dolu bir yurt koridorunda sırık gibi bir adama çarparak. "Özür dilerim, sizi orada görmedim. Her türlü kayboldum."

"Sorun değil," diyor derin bir ses ve bakışlarımı uzun boylu, dağınık kahverengi saçlı, koyu çerçeveli gözlüklü ve neredeyse sahte görünecek kadar kalın bıyıklı bir figüre çekiyor. Kim bilir, belki de öyledir. "Ne arıyorsun?" diye soruyor altmış dört onsluk bir Slurpee bardağını dudaklarına götürürken.

"Uh." Etrafa bakındım, sonra fısıldadım, "Oda 209. Ama sürekli geri çevriliyorum çünkü 209 numaralı bir oda varmış gibi görünmüyor."

Dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Scrabble ineği mi?" "Ne?" diye sordum.

Öne doğru eğilir ve fısıldar, "Sorun değil. Ben SSS'nin bir parçasıyım. 209 numaralı odanın gizli olmasının bir sebebi var."

SSS = Gizli Scrabble Topluluğu.

Ama SSS ile ilgili ilk kural, onun hakkında konuşmamaktır. En azından dün gece aldığım davetiyede böyle yazıyordu. Yurt odama teslim edilen bir mektuptu. Balmumuyla mühürlenmiş kalın bir zarfı ve üzerinde kırmızı sıvının içinde eritilmiş bir SSS vardı. Sembolü gördüğümde hemen kapımı kilitledim, ışıklarımı kapattım ve masa lambamı yaktım. Nefes nefese, nazikçe

zarfı açtı ve kenarlarını açarak içindeki yazıyı ortaya çıkardı.

Bu gece onlara katılmam için SSS tarafından seçilmişim. Üç haftalık yorucu deneme süreci boyunca, çevrimiçi olarak farklı üyelere karşı acımasız savaşılar oynadım. Birkaç mağlubiyet, birkaç galibiyet ve iki beraberlikten sonra seçimler sona erdi ve tek yapmam gereken beklemektir. İşte o zaman geldi. Elimde davetiyem var ve tek söylediği saat tam 10:23'te Pine Yurdu'ndaki 209 numaralı odaya gelmem, soru sormamam ve hiçbir şey söylememem. Sonra da kapıyı belirli bir düzende çalmam ve içeri girmek için gizli şifreyi vermem gerekiyor.

Ama şimdi buradayım, kaybolmuş ve kafam karışık, şimdiden kuralları çiğniyormuşum gibi hissediyorum.

Ne yazık ki zaman daralıyor ve nasıl ilerleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Geç kalmak istemiyorum, özellikle de ilk gece. Ama odayı bulamıyorum ve ... bu bıyıklı ve Slurpee'li adam ne hakkında konuştuğunu biliyor gibi görünüyor.

Ama ya bu bir sınavsa? Ya SSS tarafından yerleştirildiyse ve ben oda 209'dan ve Scrabble'dan bahsettiğim için zaten başarısız olduysam ve ... *Tanrım*, ben bir başarısızım.

Nasıl ilerleyeceğimden emin olamadan ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, ellerim önümde dönüyor ve insan kalabalığına bakıyorum. Burada neler oluyor böyle? Burası bir yurt koridoru, kafeterya değil. Bütün bu insanlar nereye gidiyor? Sanırım Slurpee Boy'dan kurtulmalıyım. Zaten çok şey biliyor. Ve SSS'deki pozisyonumu tehlikeye atmayacağım. Bir davetiye için çok çalıştım.

"Biliyor musun, seninle konuşmak güzeldi ama sanırım gidip odayı kendim arayacağım. Teşekkürler."

Arkamı dönüp karanlık bir koridora yöneliyorum, ancak o bana sesleniyor: "209 numaralı odayı orada bulamazsın."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve onun gülümseyerek Slurpee'sini yudumladığını görüyorum, şakacı gözleri benim sinirli ifademe odaklanmış.

"Aslında o tarafa gitmiyordum," diye kızgınlıkla karşılık veriyorum. "Gidiyor gibiydin."

"Seni kandırıyordum."

"Şimdi miydin?" diye soruyor, gülümsemesi daha da büyüyor. "Neden beni kandırasın ki?"

Onunla yüzleşmek için doğruluyorum ve çenemi kaldırarak şöyle diyorum: "Çünkü aşırı kalın bıyıkların ve dağınık saçların arasında yırtıcı bir hayvana benziyorsun. Beni kaçırmaya çalışmadığınızdan nasıl emin olabilirim?"

Parmaklarını bıyığının üzerinde gezdirirken kaşları kalkıyor. "Biliyor musun, bu bıyığı taşıyamayacağımı söyleyen üçüncü kişisin. Oldukça düzgün göründüğümü sanıyordum."

Adamın daha iyi bir aynaya ihtiyacı var.

"Bıyığın çok rahatsız edici. Eminim en azgın kadının bile ağzını sulandırır." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan uçup gidiyor. Filtre eksikliği, bu benim çöküşüm.

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi olurken irkildim. *Evet, ben de şaşırdım dostum.*

"Uh, bilmiyorum-"

Ona bu hakaretin varlığının derinliklerinde nereden geldiğini tam olarak bilmediğimi söylemeyi bitiremeden, karnını tutuyor, öne doğru eğiliyor ve Slurpee'si elinde titreyerek uzun uzun gülüyor.

En azından alınmamış. Bu benim için iyi. Her iki şekilde de, bunun için zamanım yok.

Onun yanından geçip koridorun sağına doğru ilerliyorum ve orada işaretlenmemiş bir kapı buluyorum. Etrafa ilk baktığımda buranın bir eşya dolabı olduğunu düşünmüştüm. Ama kapıya biraz daha dikkat edince, duvarda belli belirsiz bir numara işareti olabileceğini düşünüyorum. Belki ... belki ... aradığım şey budur.

Umutlu bir nefesle kapıyı üç kez çalıyorum ve tam arkamdan uzun boylu bir figür yaklaşırken bana söylendiği gibi ayağı tekmeliyorum.

"Biliyor musunuz, daha önce hiçbir kız bana sadece sakallarımın kadın ırkının alt bölgelerini susuz bırakma gibi esrarengiz bir yeteneğe sahip olduğumu söylememiştir."

Gülümsememi tutuyorum. "Dürüst olduğum için memnun ol."

Kapı çatırdayarak açılır ve tek bir göz küresi görünür. "Şifre."

"Walla-walla-bing-bang," diye cevap veriyorum ki arkamdaki adam omzumun üzerinden öne doğru eğiliyor.

"Ching-chang kısmını kaçırdın," diyor. "Ne?"

Hayır, kaçırmadım."

"O haklı," diyor göz küresi. "Üzgünüm, giriş yok."

"Bekle, hayır," diyorum göz küresinin kapıyı kapatmasını engellerken. Cebimden davetiye çıkarıp, "Davetiye bende... şey, yani . . ." *Aptal, Lia. Davetiye göstermemen gerekiyordu.* Geri çekil. "Aslında . . ." Davetiye cebime geri koyuyorum ve ellerimi birleştiriyorum. "Davetiye falan yok ve bu kapının nereye çıktığı hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece saat on yirmi üçte burada olmam gerektiğini biliyorum ve öyleyim, bu yüzden içeri girmem gerektiğine inanıyorum."

Slurpee Boy pipetini emerken "Ama ching-chang'i unuttun," diyor.

"Ching-chang diye bir şey yoktu," diye cevap veriyorum kızgınlıkla. "Açıkça yazıyordu ki, üç kez vurun, ayağı tekmeleyin ve sonra walla-walla-bing-bang deyin. Bunu biliyorum çünkü o şeyi tam yirmi yedi kez okudum. Yani ya bu doğru kapı değil, ki belki de değildir, ya da siz ikiniz talimatları okumadınız ve bu durumda yetkili bir insanla konuşmayı talep ediyorum."

"Otoriter bir insan mı?" Slurpee Boy soruyor. "Bu profesyonel bir terim mi?"

"Senin için basitleştiriyorum," diyorum alaycı bir tavırla. "Bilirsin, o bakışa sahip olduğun için."

"Ne bakışı?" diye soruyor.

"Zekâdan yoksun biri." İster sinirlerim, ister kızgınlığım, isterse de kendimi tutamadığım için olsun, hakaretimi serbest bıraktım.

Neyse ki, o gülümsemesi bir kez daha dudaklarının köşelerini çekiştiriyor, tam da göz küresine, "O iyi, dostum. Bırak girsin."

"Ne?" Kafam o kadar karışmıştı ki SSS'nin bir parçası olmanın buna değip değmeyeceğini merak ediyordum.

Ama sonra kapı açılıyor ve çok büyük bir oda ortaya çıkıyor, diğer tüm yurt odalarından daha büyük ve sevdiğim her şey için bir cennet. Sağ tarafta yükseltilmiş bir yatak ve altında üç bilgisayar ekranı, hoparlörler, devasa bir klavyenin yanı sıra masanın uzunluğunu genişleten dev bir fare ve fare altlığı barındıran bir masa var. *Yüzüklerin Efendisi* temalı. Bej renkli duvarlarda *Star Wars'tan* masa oyunlarına ve tavandan sarkan büyük sarı-mavi model uçağa kadar çeşitli posterler, bayraklar ve çerçeveli sanat eserleri asılı. Sol tarafta bir sehpa ve kenarlarında minderler olan kasalar bulunan futon bir kanepe var. Ortada, döner tabla üzerinde bir Scrabble tahtası

-Süslü olanlardan.

Bu odada bir saat geçirebilirim.

Harry Potter kitaplarının tüm koleksiyonu kitap rafında duruyor ve orijinallerine benziyorlar. Ağzım sulanıyor.

Kanepenin üzerinde Adam West'in Batman'i canlandırdığı çerçeveli bir poster asılıdır; Adam, hemen arkasında çizgi roman detaylarında bir "Kerpow" ile dimdik durmaktadır.

Küçük televizyonun altındaki çürük görünümlü TV sehpasının üzerinde de orijinal bir Atari oyun konsolu var. Eğer bu evin sahibi Pitfall'a sahipse, hayat boyu en iyi arkadaş olacağız.

"Vay canına, harika bir oda," diyorum. Fantastik dekor benim inek kalbime hitap ediyor. Ve masanın yanındaki kitaplıktaki etiketli klasörlerden ayakkabılıktaki üst üste dizilmiş ayakkabılara kadar kusursuz organizasyon bir üst seviyede.

"Teşekkürler," diyor Slurpee Boy. "O benim. Ben aynı zamanda sizin deyiminizle yetkili kişiyim." Elini uzatıyor. "Breaker Cane. Sizinle tanıştığım memnun oldum. Belki bizimle daha fazla takıldıkça, benim zekâ eksikliğimi daha kişisel bir düzeyde kabul edebilirsin."

Ağzım kurudu.

Kulaklarımın ucu ısınıyor.

Ve üst dudagımda bir ter dalgası hissediyorum.

İyi iş, Lia. Gerçekten iyi iş.

"Ah, evet . . . Gerçekten demek istemedim-"

"Hayır, hayır. Geri alma." Elini kaldırdı. "Acımasız ve küstah dürüstlüğüne seviyorum. Beni canlı hissettirdi." Göz kırıyor.

"Oh, tamam. Bu durumda." Boğazımı temizliyorum. "Odanız keşfetmek için bir rüya gibi görünse de, yatağınızın köşelerini daha iyi sıkıştırabilirdiniz, tam olarak 'hemşire köşesi' sıkı değil, çerçeveli Rory Gilmore resminiz çarpık ve bıyıktan kurtulmanız gerekiyor. Çok iğrenç."

Kıkırdıyor ve parmaklarını burnunun altındaki çalılarının üzerinde gezdirirken başını sallıyor. "Hâlâ hemşire köşesini mükemmelleştirmeye çalışıyorum. Bu konuda uzmanlığınız varsa, elbette bir eğitim sunun. Aynı duvarı paylaştığım odada Rory'yi dans etmeye zorlayacak kadar yüksek sesle müzik çalıyorlar ve bu da onu çarpıklaştırıyor. Pes ettim. Ve bıyık, iyi göründüğünü düşünmüştüm. Görünüşe göre herkes bana yalan söylüyormuş."

"Öyleydiler."

"Ama sizde bu yetenek yok gibi görünüyor... duygularından vazgeçmesi için birine yalan söylemek."

"O ana ve kişiye göre değişir." Ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum. "Gerçeklerle ve stresli durumlarla başa çıkabilecek kadar sağlam görünüyorsun."

-yani odanın nerede olduğunu bilmemek- saklamış olabileceğim her türlü sosyal nezaketi çalmak."

"Bunun tek bir anlamı olabilir."

Kafam karıştı, "Neymiş o?" diye sordum.

"Tüm zamanların en iyi dostları olmaktan başka seçenek yok."

Sırıtiyorum. "Sadece tıraş olursan."

"Ehhh, bu üzerinde çalışmamız gereken bir şey." Ayaklarının üzerinde sallanarak devam ediyor: "Gizli Scrabble Topluluğu'na yeni katılan tek kişi olduğuna göre, sen Ophelia Fairweather-Fern olmalısın."

"O ben oluyorum. Ama bana sadece Lia deyin. Bırakın ilk ismimi, ismimin tamamı bile bir insanın taşıyamayacağı kadar çok heceden oluşuyor."

Kıkırdıyor. "Seçmeler sırasında adın artı hanesine yazıldı. Ama hiç duymadığımız kelimeleri acımasızca kullanman seçilmenin asıl sebebiydi, özellikle de zaman ayarlı oynadığımız için."

"Bu takdir ettiğim ek bir meydan okumaydı. Zamanlayıcı ilk başta beni korkutsa da alışmam biraz zaman aldı. Bu ve sıranız başlayana kadar yeni harflerinizi veya oyun tahtasını görememek. Çok eğlendim. Seçildiğim için mutluyum."

"Kolay bir seçimdi." Slurpee bardağını yere bırakıyor. "Millet, bu Lia. Lia, bunlar Harley, Jarome, Christine ve Imani." Sehpada oturdukları yerden hepsi kısa bir merhaba demek için ellerini kaldırıyor ve sonra oyun tahtasına dönüyorlar. "Evet, pek sosyal değiller."

"İyi ki buraya sosyalleşmek için gelmemişim." Ellerimi birbirine sürttüm. "Oyun oynamaya geldim."

Breaker kıkırdıyor ve sonra tekrar Slurpee'sine uzanıyor. "O zaman neyi bekliyoruz? Oyun başlasın."

Breaker'a bakıyorum ve sonra rafımdaki son iki karoya göz atıyorum.

Bir taşı kaldı.

Oda boşaldı.

SSS'nin geri kalanı sabah erken saatlerde derse gireceklerini söyleyerek ayrıldı.

"H a m l e senin," diyor parmağını bıyığının üzerinde bilerek gezdirirken. Yaklaşık üç hamle öncesine kadar tüm oyunu domine etmiştim.

Bir şekilde seksen puanlık bir kelime çıkardı ve liderliğimi tamamen kırdı.

"Bunun benim hamlem olduğunu biliyorum."

"Gerçekten mi, çünkü en az beş dakikadır orada katatonik bir şekilde oturuyorsun."

"Doğru hamleyi yaptığımdan emin oluyorum."

"Ya da herhangi bir hareket." Kanepede arkasına yaslanıyor, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade beliriyor.

"Bir hamlem *var*."

"Yine de sana maçı kazandırmayacak bir maç, değil mi?" diye bastırır. Bu oyunun onda olduğunu biliyor. Kendini beğenmiş tavrından belli.

"Biliyorsun, böbürlenmek kibar bir davranış değil."

"Bunu söyleyen, daha birkaç dakika önce bana karşı muazzam bir üstünlük kurduğu için dans eden kız."

Yavaşça ona bakıyorum ve donuk bir sesle, "Şunu bilmenizde fayda var, ben bunu yapabilirim ama kaldıramam" diyorum.

Beş puanlık bir W'nin ardından gönülsüzce bir E koyduğumda alçak sesle kıkırdıyor.

"İyi hamle." Tek taşına bakar ve sonra onu dramatik bir şekilde kaldırır, sadece Huzzah'tan sonra bir S yerleştirir ve ona otuz bir puan verir. "Ama yeterince iyi değil." Tekrar arkasına yaslanır ve bacağını dizinin üzerine çaprazlar. "Ben kazandım."

İnledim ve geriye doğru yere yığıldım. Maket uçağına bakarak, "Seni yakalamıştım." diyorum.

"Asla çok erken kutlama yapmayın. Bir Scrabble oyununun sonunda neler olabileceğini asla bilemezsiniz."

"Bu arada, bir S'yi sonuna kadar tutmak çok ucuz bir hareket."

"Onu tuttuğumu nereden bildin?"

"Çünkü bir süre önce fayansı alıp kenara koyduğunu gördüm."

"Sakın bana o oyunculardan biri olduğunu söyleme. Taşları sayan ve herkesin neye sahip olabileceğini bilen."

"O kadar değil, ama o fayansı bebek gibi büyüttüğünü ve şimdiye kadar ona dokunmadığını gördüm. Onu bilerek sakladın."

"Seksen sayı gerideyken stratejik olmak zorundasınız ve ben de öyleydim. Oyunu oynamakta utanılacak bir şey yok."

"Siz kazandığınız için bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama iyi bir oyundu. Mücadeleden keyif aldım."

"İyi bir maçı. Buraya çok iyi uyum sağlayacaksın." Tahtayı toplamaya başladı, ben de ona yardım etmek için kaldırdım. "Başvurunuzda araştırma ve istatistik alanında uzmanlaşacağınız yazıyordu. Üniversiteden sonra planın ne?"

"Yüksek lisansımı tamamlamak ve ardından anket araştırma uzmanı olmak."

Duraklıyor. "Bu gerçekten spesifik bir iş," diyor Breaker. "Ve büyüyünce ne olmak istediğinize dair bir listede duyacağınız bir iş değil."

"Çok değil, ama her zaman anketlerle ilgilenmişimdir. Büyürken onları doldurmaya bayılırdım. Ailemin karşısına çıkan her anketi doldurmak için çok zaman harcadım. Birinin beni dinleyebilmesi ve bir değişiklik yapmak için bilgi toplayabilmesi fikrini çok sevdim. Ve tabii ki kendi anketlerimi hazırlardım, el yazısıyla inşaat kağıdına yazardım ve aile toplantılarında herkesin nasıl eğlendiğini görmek için elden ele dolaştırırdım. Sonra bir rapor hazırlar ve yıl sonu mektubu göndererek herkese nerede başarılı olduğumuzu ve nerede gelişebileceğimizi gösterirdim."

Breaker sırtıyor. "Peki bu aile anketlerinden yapıcı bir şey bulabildiniz mi?"

"Evet." Toplanması gereken son birkaç fayansı ona uzatırken başımı sallıyorum. "Steve amcam ne zaman akşam yemeğinden sonra pantolonunu çıkarmaya karar verse, bu her zaman temizlenmiş yemek masasının üstünde görünmez hula hoop yapmasına neden olurdu - ki bu *kimsenin hoşuna gitmezdi*. Bunu aileye ve Steve Amca'ya iletmeye özen gösterdim ama ne yazık ki onların davranışları üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Sadece neyin değişmesi gerektiğini araştırabilirim. Değişiklikler içeriden yapılır."

"Steve Amca iyi vakit geçirecek gibi görünüyor."

"Bıyığı vardı. . . ve ailede sapık olarak bilinir. Yani evet, belki ikiniz iyi anlaşırsınız."

Breaker oyunun geri kalanını toplarken "Sapık değil," diyor. "Bu henüz belirlenmedi."

"Hızlı bir değerlendirme yapabilir miyiz, çünkü sizi temin ederim ki ben bir sapık değilim." Masa oyununu kenara koyup şiltesine yaslanıyor, ben de ağırlığımı arkamdaki ellerime veriyorum. Muhtemelen gitmeliyim. Herkes gitti ama nedense ben burada kendimi rahat hissediyorum ve henüz gitmek istemiyorum.

"Nasıl isterseniz."

Burnuna dokunuyor ve beni işaret ediyor. "Sanırım ulaşmak istediğiniz ifade, dilediğiniz gibi."

"*Prenses Gelin* hayranıyız, değil mi?"

"Hayranı olunmayacak ne var ki? İntikam, kılıçlar, geçmiş zamanların usta hikayeleri. Hepsi var. Fred Savage'dan bahsetmiyorum bile. Fred Savage'dan bahsetmiyorum bile."

"Aslında katılıyorum, bu da senin sapık olmadığın sütununa bir onay işareti koyuyor." Kendi kendine yumruk atıyor, bu da beni kıkırdatıyor. "Ama bu sadece bir onay işareti. Daha çok soru var."

"Vur bana. Uçan renklerle geçmemi izle."

"Bunu göreceğiz. Bıyık taktığından beri hiç birinin, tercihen de ilgi duyduğun cinsiyetin penceresinden içeriği gözetledin mi?"

"Bu kadınlar olurdu ve hayır."

"Güzel cevap. Sıradaki soru, hiç göz atmak istediğiniz için kadınlar tuvaletine girme ihtiyacı hissettiniz mi?"

"Çok daha fazla kabin olduğunu duydum, bunu kıskanıyorum çünkü bazen sadece oturup işemek istiyorum. Ama hayır, yapmadım."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Oturup işemek mi?" Omuz silkiyor.

"Tembellik ediyorum."

"Tamam, oturup işemek daha çok iş gibi görünüyor, ama herkes kendi işine baksın. Bir soru daha. Hiç bıyıklı erkekler için bir kulüp kurup mini bıyık tarakları ve kremleri satın alarak bıyık bakım partileri düzenlediniz mi?"

"Vay canına, şimdi kulağa iyi bir zaman gibi geliyor, ama hayır, yapmadım." Kollarını şiltenin arkasına doğru sarkıtır. "Peki, sapık olmadığımı anladın mı?"

"Geçici olarak. Seni göz hapsine alıyorum." "Bu adil." Bir bacağını diğerinin üzerine koyar.

"Ama iki kez kontrol etmek için hızlıca birkaç soru sormam gerekiyor." "Sor bakalım."

"En sevdiğin şarkıcı ya da grup?" "Blondie."

"Gerçekten mi?" Şaşıarak sordum.

"Evet." P'yi patlatıyor, o kadar rahat görünüyor ki karşılığında kendimi rahat hissetmemi sağlıyor. "Takıntılı."

"Tamam, güzel cevap. En sevdiğiniz şekere ne dersiniz?"

"Smarties çünkü ben akıllıyım ve sanırım beni daha zeki hissettiriyorlar."

Kıkırdıyorum. "Sanırım bu iyi bir sebep. En sevdiğin TV programı?"

"*Wonder Years*. Fred Savage'ın yorumu da buradan geliyor. Bayılıyorum ona. *Wonder Years*'tan sonra ikinci sırada *Boy Meets World* var, Topanga'ya o kadar aşık oldum ki. Ve tabii ki, Cory benim erkek aşkım."

"Savage kardeşlerin hayranı

mısın?" "Onlar benim ya

binerim ya da ölürüm."

"Seni çok ilgili gösteriyor."

Parmağını bıyığının üzerinde gezdirirken şöyle diyor: "Buralarda takıl Lia. Model uçağını her uçurduğunda düşürmeye meraklı bir finans uzmanının ne kadar bağdaştırılabilir olduğunu göreceksin."

"Shawn'ın hep mızımız olduğunu düşünürdüm."

Breaker gözlerini devirerek "Kulübe katıl," diyor. "Bay hakkında düşünceler. Turner'ın kefali?"

"Ateşli," diye

cevaplıyorum.

"Peki, diyelim ki bu saçı tekir gibi uzatsam, bu konuda ne düşünürsün?"

"Zavallı, kendine bir bak."

Kıkırdıyor. "Dostum, bir erkeği nasıl dize getireceğini iyi biliyorsun."

"Görünüşe göre, en iyi yaptığım şey bu."

"Görünüşe göre bu yönün hoşuma gidiyor." Dişlerini dudağının üzerinde gezdirdikten sonra, "Peki Lia, bu gece hakkında ne düşünüyorsun? Eğlendin mi?"

"Çok eğlendim." Çok fazla ezik gibi görünmek istemediğim için nazıkçe, "Burada insanlarla tanışmak zor oldu, bilirsiniz, benimle aynı seviyede olan insanlarla. Daha yeni transfer oldum, bu yüzden birinci sınıf öğrencisi olarak gelip arkadaş edinmek zor oldu. Yine de"-odasına göz gezdiriyorum-"Bu konutlar bir bıyığa ait olmasına rağmen burada kendimi rahat hissediyorum."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Ve yeni insanlarla tanışmak zordur. Benim de her şeyi anlamam biraz zaman aldı. Her zaman üniversitenin kendini yeniden keşfedeceğin ve kafa dengi insanlar bulacağın yer olduğunu söylerler. Ama bunun hemen gerçekleşmeyeceğini söylemezler. Şu anda üçüncü sınıftayım ve kendimi yeni yeni toparladığımı hissediyorum."

"Aynı. Kimse saatlerce Scrabble oynamayı ya da kediler için şapka örmeyi sevmiyor gibi görünüyor."

"Kediler için şapka mı?"

"Oldukça çekici. Onları kedilerini giydirmenin eğlenceli olduğunu düşünen yaşlı kadınlara satıyorum." Omuz silkiyorum. "Biraz para kazanmak için başladım ama şimdi yatırım yaptım. Ama evet, bu gece bana dışarıda benim gibi düşünen insanlar olduğunu hatırlattı ve uzun zamandır ilk kez kendim gibi hissetmemi sağladı."

Yüz ifadesi yumuşar. "Sevindim, Lia." Burnunun altındaki kılları okşuyor ve "Eminim kendini rahat hissetmenin büyük bir kısmı bıyıkla ilgilidir" diyor.

"Sorun bıyık değil," diye cevap veriyorum sahte bir kızgınlıkla.

Kıkırdıyor. "Erkek arkadaşın var mı?" Ona şüpheyile baktığımda elini kaldırıyor. "Sana sapıkça davrandığım için değil, sadece gerçekten merak ediyorum."

"Benden ayrılana ve *Supernatural* için bir hayran kurgusuna başladığım için bana ezik olduğumu söyleyene kadar öyleydim. Ben ondan farklı şeylerle ilgileniyordum, bu yüzden bağ kurmak zordu. Sam ve Dean'i kardeş değil de gizli sevgili yapma arzumu anlayacak pek fazla insan bulamıyorum gibi görünüyor."

Gözleri büyüyor ve iki bacağını da yere indirerek, "Dur bakalım... sen *Kardeş Değil Aşık'ın* yazarı mısın?" diyor.

"Bekle." Daha uzun oturuyorum. "Duymuş muydun?"

"Duydun mu?" diye neredeyse bağılıyor ve sonra vücudunu yere indiriyor, böylece artık göz hizasındayız. "Lia, bu şey bağımlılık yapıyor. Eşcinsel bile değilim ama Tanrı aşkına, ilk öpüşmeleri okuduğum en güzel şeydi. Dean burnunu yavaşça Sam'in çenesine sürüp Sam'in hazır olduğuna dair işaret beklerken enseme gerçek bir ter oluşmuştu. Ve sonra ... ağızları çarpıştığında, lanet olası bir tezahürat patlattım. Cinsel gerilim sinir bozucuydu."

"Ve onları gerçek hayatta kardeş olarak tanımamızın tuhaf olduğunu düşünmediniz mi?"

"Hayran kurgusu böyle bir şey değil mi? Orijinalinden ayrı bir dünya yaratmak?"

Gülümsüyorum. "Anladın sen onu."

"Tabii ki anlıyorum. Ben aptal değilim." Elini dağınık saçlarının arasından geçiriyor. "Tanrım, biraz daha yazmalısın. Bu çok iyiydi. Dean'in çıplak olduğu, penisini tuttuğu ve Sam'e yaklaşırken *Eye of the Tiger* şarkısını söylediği sahneyi asla unutmayacağım." Parmaklarının ucunu öpüyor. "Şefin öpücüğü."

Şakayla karışık, "Bana hayranlık mı duyuyorsun?" diye sordum. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?" Başımı sallıyorum, sonra fısıldıyorum, "Okuduğuna inanamıyorum." "Ben de senin *yazdığına* inanamıyorum." Sonra birkaç dakika birbirimize bakıyoruz. Sessizlik odayı dolduruyor, aramızda söylenmemiş bir gerçek oluşuyor - bu yeni bir şeyin başlangıcı.

"Kırıcı mı?"

"Evet?"

Utangaç bir şekilde, "Arkadaşım olur musun?" diye sordum.

Bu gece tanıdığım o gülümsemesi genişliyor. "Seninle bir arkadaşlığa başlamamı mı istiyorsun?"

"Sanırım öyleyim. Bu garip mi? Yani, birbirimizi çok az tanıyoruz. Bıyığını kesinlikle iğrenç buluyorum, ama ortak noktalarımız bu noktada sonsuz. Winchester kardeşlerin sevgili olmasının erotik olduğu konusunda hemfikir olmamız eşi benzeri görülmemiş bir şey. Bence bu arkadaş olmamız gerektiği anlamına geliyor."

Yavaşça başını sallıyor. "Bunun zorunlu olduğuna inanıyorum."

Elimi kaldırıyorum. "Ve arkadaşlar, çünkü o bıyık size karşı duyabileceğim her türlü cinsel duyguyu mahvetti."

"Anlıyorum. Sadece üst dudağım boyunca sakal bırakırsam neler olabileceğine dair riskleri biliyordum." Elini uzattı. "Arkadaş mı?"

Elini kendi elime aldım. "Arkadaşlar."

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

KIRICI

Günümüz . . .

"Gitmen gereken önemli bir yer mi var?" JP uçağın diğer ucundan bana soruyor, gözleri zıplayan bacağıma sabitlenmiş.

"Sadece senden uzaklaşmak için can atıyorum," diye cevap veriyorum, tipik bir ağabey cevabı.

"Sevimli." Derin bir iç geçirdi. "Kelsey'den uzak olmaktan nefret ediyorum ama New York gezisi güzeldi, değil mi? Kira kontrollü ikinci binamızı kurmak iyi hissettiriyor."

Birkaç ay önce JP bana ve diğer kardeşimiz Huxley'e servetimizi iyilik için kullanmayı ve büyük şehirlerde kira kontrollü bazı binalar sunmayı teklif etti. Bu binalar yaşamak için güvenli, temiz ve ferah bir yer sunacak ve ihtiyacı olanlara yardım sağlayacaktı; örneğin bekar ebeveynler için kreşler, finans dersleri ve toptan gıda satan bir markete erişim gibi. Projenin amacı, buna en çok ihtiyacı olanlara yardım etmektir. Başarılı ve ödüllendirici bir girişim oldu.

Uçak sığınağa doğru taksi yaparken cebimden telefonumu çıkarırken "İyi hissettiriyor," diyorum. Lia ile olan mesajlaşmamı açıyorum ve ona hızlıca bir mesaj atıyorum.

Kırıcı: *İndi. Malları alıyorum. Her şey hazır mı?*

Telefonum hemen bir cevapla çalışıyor.

Lia: *Ben hazırdım, sadece seni bekliyordum.*

Kırıcı: *Üzgünüm, kötü hava koşulları bizi geciktirdi. Yakında orada olacağız.*

"Orada kiminle mesajlaşıyorsun?" JP telefonuma bakmaya çalışarak soruyor.

"Lia," diye cevap veriyorum.

"Ahhh," diye ses tonunda ağır bir farkındalıkla duyurdu. "Demek bu yüzden uçaktan inmek için bu kadar heveslisin. Kız arkadaşınla vakit geçirmek istiyorsun."

"Birincisi, o benim kız arkadaşım değil, en iyi arkadaşım ve bunu sana söylemeye devam edersem patlayacağım. İkincisi, oynamak için can attığımız yepyeni bir cam Yahtzee aldı."

"Cam Yahtzee?" JP soruyor. "Bu son derece kötü bir fikir gibi görünüyor. Yahtzee'nin amacı zarları sallamak değil mi?"

"Evet, ama bu başka bir zorluk seviyesi sunuyor: zarları fincanı kırmadan sallamak."

JP bana bakıyor, yüzünde hiçbir ifade yok. "Ellerini kesip açacaksın. Bu cam Yahtzee'nin bir uyarısı var mı?"

"Evet, tabii ki. Bu kendi riskini kendin al durumu. Ve biz de risk almak istiyoruz. Yine de endişelenmeyin. Lia battaniye ile sert bir yüzey hazırladı. Akıllıca davranıyoruz."

"Akıllı olmak camdan Yahtzee oynamak değildir," diye mırıldanıyor başını sallarken. "Dikişe ihtiyacın olduğunda beni arama."

"Sanki telefon etsem açacakmışsın gibi."

JP dramatik bir şekilde gözlerini devirir. "Tanrı aşkına, ben yeni evliyim. Uyanık olduğum her anı karımla geçirmek istiyorsam özür dilerim."

Uçak park edip hostes kapıyı açıp merdivenlerden inerken, "Aslında üzgün olduğumu sanmıyorum," diyorum.

Çantamı toplayıp JP'nin yanından çıkışa doğru ilerliyorum ve aniden duruyorum. Ağabeyimiz Huxley arabasından iniyor, kapıyı kapatıyor ve kollarını kavuşturarak arabaya yaslanıyor. Güneş gözlükleri gözlerini kapatıyor ama bu

Alnındaki çatık kaşları ya da mükemmel dikilmiş takım elbisesinin altındaki gerginliği gizleyemez.

"Uh, JP? Huxley neden burada, öldürmeye hazır gibi görünüyor?"

"Ne?" JP de çıkışa doğru ilerlerken sorar. Kafasını dışarı çıkarır ve "Bilmiyorum. Bize mesaj mı attı?"

Sorunun ne olduğunu görmek için uçaktan inmek yerine, ikimiz de telefonlarımızda bir kısa mesaj veya e-posta arıyoruz ve bulamıyoruz.

"Hiçbir şey," diyorum.

"Siktir," der JP. "Bunun tek bir anlamı var. Bize her ne söylemek istiyorsa, izinin sürülmesini istemiyor."

"Ne?" diye sordum. "Dostum, çok fazla gizli ajan dizisi izliyorsun. Bu yüzden burada değil. Belki ... belki iyi haberdır. Belki bize söyleyecek özel bir şeyi vardır ve tepkilerimizi bizzat görmek istiyordur."

"Tek boynuzlu at bokunun çilekli dondurma tadında olduğu bir diyarda yaşamak nasıl bir duygu?" JP, Huxley'i işaret ediyor. "Şuna bak, kaşlarını çatmış. Buraya başımızı okşayıp bize ne kadar iyi çocuklar olduğumuzu söylemeye gelmedi. Belli ki bir şekilde sıçıp batırmışız. Sadece nasıl olduğunu bulmamız gerek."

"İkiniz de buraya gelip çene çalmayı kesecek misiniz?" Huxley bağıırıyor. JP omzumu tutarak, "Dostum, taşaklarım titredi," diyor.

"Penisim tamamen kaplumbağa gibi oldu." Kenara çekilip JP'yi öne doğru itiyorum. "Önce sen, sen daha yaşlısın. Benden daha fazla hayat tecrüben var."

"Zar zor," diyor, beni önce çıkışa doğru götürmeye çalışıyor ama ben ayaklarımı yere basıp sabit duruyorum. JP evlendiğinden beri ben spor salonunda daha çok vakit geçirirken o Kelsey'de daha çok vakit geçiriyor - tüm saygımla

-Yani şu anda ondan birkaç kilo fazlam var.

"O daha da sinirlenmeden çık oradan." JP'yi itiyorum. "Bizim -onun tabiriyle- soytarılık yapmamızdan ne kadar nefret ettiğini biliyorsun."

"Soytarılığı bırak," diye bağıırıyor Huxley. "Gördün mü?" diye fısıldıyorum.

"Beni itme," diyor JP, sırtını göğsüme yaslayarak ağırlığını bana veriyor. "Beni merdivenlerden aşağı yuvarlayacaksın."

"Oh, iyi fikir. Eğer aşağı yuvarlanırsanız, yaralanma ihtimaliniz yüksek ve biz yaralarınızı değerlendirirken o burada ne için bulunuyorsa bir süreliğine duraklatılacak. Bu bize biraz düşünme zamanı kazandıracak. Ve belki bir kemiğini kırmaya razı olursan, bu bize en azından birkaç gün kazandırır."

"Evet, kendimi merdivenlerden aşağı atayım."

"İşte ruh bu," diyorum sırtını sıvazlarken. "Gözlerini kapat. Bir saniye içinde her şey bitecek."

JP merdivenlerden aşağı inmeden önce "Tanrım," diye mırıldandı.

Yakından takip ediyorum. "Oh, anlıyorum, yere daha yakın düşecek.

Akıllıca." "Düşmeyeceğim, seni aptal."

Yere ulaştığımızda Huxley Tesla S'inin arka kapısını açıyor ve "Atla" diyor.

"En azından bir sakatlık numarası yapmak istemediğine emin misin?" derken JP'nin yutkundüğünü duyabiliyorum.

"Sanırım artık çok geç, dostum," diyor arabaya tırmanırken ve ben de onu takip ediyorum.

Arkaya bindiğimizde, Huxley kapıyı çarparak JP ve benim irkilmemize neden oldu. Huxley ön koltuğa tırmandığında bize bakma zahmetine girmiyor. Onun yerine direksiyonu kavradı ve uzun, bastırılmış bir nefes verdi.

Bir hoşnutsuzluk iç çekişi. Harika.

Birkaç saniye sonra yüzünü bize döndü ve "Taylor sizinle temasa geçti mi?" diye sordu.

"Taylor, yani avukatımız mı?" JP

soruyor. "Evet, avukatımız."

Başımızı sallıyoruz. "Hayır, hiçbir şey almadım," diyorum.

"Neler oluyor?" JP soruyor, sesi ciddileşiyor. "İşyerinde görevi kötüye kullanmaktan dava ediliyoruz." "Ne?"

Bağırıyorum. "Kim tarafından?"

Huxley güneş gözlüklerini kaldırdı ve gözlerini bana dikti. "Eski çalışmanız."

"Affedersiniz?" Birkaç kez göz kırptım. "Ne için?" "Bakalım, düşmanca iş ortamı ve haksız fesih."

"Bekle." Ne dediğini anlamaya çalışarak başımı sallıyorum. "Kimdi bu?"

"Gemma Shoemacher."

"Shoemacher?" Gözlerimi kocaman açarak ve ses tonumda ağır bir inançsızlıkla soruyorum. "Gizlice ofisime girip eşyalarımı yeniden düzenleyen, akrabalarının resimlerini asan, tatil için dekorasyon yapan ve sonra çekip giden kız gibi mi? Beni dinlenme odasında köşeye sıkıştırıp bir sonraki dişçi randevumun ne zaman olduğunu soran, böylece dişlerimi yaptırırken beni izleyebilecek olan tam bir psikopat.

Temizlenmiş mi? Bana Noel için bir takvim yapan ve her kutunun içinde benim ev yapımı küçük resimlerimin olduğu kız mı? O kız mı?"

"Çizimler iyi miydi?" JP soruyor.

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" Sinirlerime hakim olamayarak ona soruyorum. JP omuz silkiyor. "Sadece gerçekten merak ettim."

"Yani ... küçük bir yüzey üzerinde suluboya yapmak oldukça zordur, bu yüzden belki _."

"Bu kadar resim yeter," diyor Huxley. "Bu iş çok ciddi.

Sadece bizi dava etmekle kalmadı, aynı zamanda sosyal medyada itibarımızı da lekeliyor. Nasıl iş yaptığımız ve Breaker'ın kendisi için nasıl düşmanca bir ortam yarattığı ve onu diğer çalışanların önünde nasıl azarladığı hakkında yalanlar yayıyor."

"Bu doğru değil," diyorum. "Sabah kahvemi tutarken 'yanlışlıkla' bana çelme taktığında bile asla düşmanca davranmadım. O kadına karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadım ve işten çıkarılmasının nedeni, herkesin ofisine gidip günlük yapılacaklar listelerini çalan kişinin o olduğunu öğrenmemizdi. Masasında bunlardan oluşan bir koleksiyonu vardı."

"Bir hikaye uydurup işimize saldırıyor ve ne yazık ki dikkatleri üzerine çekiyor."

"Bu ne anlama geliyor?" Ben soruyorum.

"Bu, doğru platformları kullandığı için tonlarca görüntülenme aldığı ve şimdi de medyada yer aldığı anlamına geliyor. Bu son yirmi dört saat içinde oldu."

"Bu nasıl olur?" JP sorar.

Huxley başını sallar. "Hiçbir fikrim yok ama bu konuda telefonlar alıyoruz. Lottie bazı çalışanların dinlenme odasında bu konu hakkında konuştuklarını duyduğunu ve içeri girdiğinde sessizleştiklerini söyledi. Her geçen saniye güvenilirliğimizi kaybediyoruz."

"Çünkü biri yalan söylüyor," diyorum sesimde ağır bir öfkeyle.

"Evet, ama halk onun hikayesine sıkı sıkıya sarılmış görünüyor. Bu nedenle, Taylor ve ekibi karşı dava için kanıt toplarken bizim de harekete geçmemiz gerekiyor. Dayanacağı bir şey yok, kanıt yok, sadece kendi sözleri ve artık bizim için çalışmayan arkadaşı var. Ama elimizde güvenlik kayıtları var, senin zaman içinde topladığın kanıtlar var, Breaker, ve elimizde onun tüm sosyal medya paylaşımlarının ekran kaydı var. Onu alaşağı edecek olan şey iftira olacaktır."

"Tamam, peki ne yapmalıyız?" diye sordum. "İlk olarak, bir adım geri çekilmeniz gerekiyor."

"Ne?" Kükredim. "Hayatta olmaz. Biri hakkımda yalanlar yayıyor diye istifa etmeyeceğim. Bu beni suçlu gösterir ve ben suçlu değilim. O kadına karşı saygılı ve profesyonel olmaktan başka bir şey yapmadım."

"İstifa etmekten bahsetmiyorum," diyor Huxley, çenesi giderek geriliyor. "Sadece zorunlu bir tatile çıkmayı istiyoruz. Onun iddialarını araştırırken doğru şeyi yapıyormuşuz gibi görünmesi için, bu da ofiste olmamanız gerektiği anlamına geliyor."

"Bu saçmalık-"

"O haklı," diyor JP. "Eğer bu başka bir çalışanın başına gelseydi, iddiaları araştırırken ondan izne ayrılmasını istedik. Size farklı davranılmamalı."

"Ama ben hiçbir şey yapmadım ki" diyorum.

"Biliyoruz," diyor Huxley. "Ama masum olduğunu bilmemiz herkesin buna inanacağı anlamına gelmiyor. Burada hassas sulardayız ve soruşturmada gerekli özeni gösterdiğimizden emin olmamız gerekiyor. Eğer bunu doğru yapar, soruşturmayı doğru bir şekilde yürütürsek, umarım gelecekte aynı şeyi yapmaya çalışacak çalışanlar için bir emsal teşkil eder."

"Bunu söylemekten korkuyorum," diye ekliyor JP, "ama o haklı, dostum."

Kardeşlerimin arasında bir ileri bir geri bakıyorum, sağduyularının içime işlemesine izin veriyorum. "Siktir," diye mırıldanıyorum koltuğa yaslanıp elimi saçlarımın arasından geçirirken.

"En iyisi bu, Breaker," diyor Huxley. "Ve sen yokken, sorumluluklarını ben ve JP arasında paylaştıracığımızdan emin olabilirsin."

JP, "Hey şimdi, ben buna katılmıyorum," diyor ama Huxley ona sert bir bakış atınca hemen susuyor.

"Uzun sürmeyecek. Belki bir ya da iki hafta," diyor Huxley. "Bu arada, sorularımız olursa, şahsen iletişim kuracağız. Herhangi bir kağıt izi bırakmak istemiyorum."

"O zaman önümüzdeki bir ya da iki hafta boyunca ne yapmam gerekiyor?" diye sordum.

JP, "Belki Lia'nın örgü örmesine yardım edersin," dedi. "Örgü örmeyi bildiğini biliyorum."

Huxley'e bakıyorum ve o da "Örgü örmek seni meşgul edebilir" diyor.

Arabadan inip doğruca kendi arabama yönelmeden hemen önce "İkiniz de siktirin gidin," diyorum.

Bayan Gunderson benden olabildiğince uzakta durup şemsiyesini kolunun altına sıkıştırırken, "YEMEKLERİNİZ TÜM ASANSÖRÜ KOKUTUYOR," diyor. Los Angeles'ta neredeyse hiç yağmur yağmaz ama o her gün yanında büyük siyah bir şemsiye taşır... ne olur ne olmaz.

Asansör yavaşlayıp bip sesi çıkararak bizim katımızı gösterirken ona, "Bunu belirttiğin için teşekkür ederim," diyorum.

"Alaycılık şeytanın dilidir," diye çıkışıyor bana, sonra da kapısına yöneliyor. Ben de tam ters yöne yürüyorum ve kapımın önünden geçip yan daireme giriyorum. Dairesine girmeden önce "Evlilik öncesi seks de şeytanın yoludur" diye bağırıyor.

"O kadından nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum Lia'nın kapısını üç kez çalıp ayağını tekmelerken ve sonra "Walla-walla-bing-bang," derken.

Lia kapıyı açmakta gecikmedi, tanıdık çilli yüzü bedenimde kükreyen gerilimi hafifletti.

Yurt koridorunda ona ilk rastladığım anı hatırlıyorum. Kendinden emin değildi ama aynı zamanda o kadar kendinden emindi ki ağzından çıkanlara engel olamıyordu. Canlı kızıl saçları ve mor çerçeveli gözlüklerinin altındaki yosun yeşili gözleri dikkat çekiyordu ama beni ona çeken şey, şimdiye kadar tanıştığım hiç kimseye benzemeyen saf dürüstlüğüydü. Ve şimdi, onunla konuşmadan bir gün bile geçiremiyorum.

"Ching-chang demedin," diyor sırtarak. "Ching-chang bunun bir parçası değildi."

Parmağıyla suçlayıcı bir şekilde beni işaret ediyor. "Biliyordum."

Kıkırdayarak, yemeği tutmayan kolumu açıyorum ve onu kucaklıyorum. "Seni özledim."

"Seni özledim Turşu," diyor, bir gece Scrabble oynarken yanlış yazdığım Turşu'dan sonra bana taktığı lakabı kullanarak. "Neden bu kadar uzun sürdü? Bize aldığım tatlıyı parçalamaya başladım."

"Bilmek istemezsin." İçimi çektim ve ikimiz de onun dairesine girdik.

Burayı bulduğu anı hatırlıyorum. Yaklaşık iki gündür arıyordu ve sonra Westwood'daki bu binaya rastladı. Kiralık daireleri olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama ön taraftaki çiçekler ve caddenin karşısındaki Jamba Juice hoşuna gitmişti. Bir de ne görsün, sorup soruşturduğunda yan yana iki daire varmış. Hemen beni aradı ve taşınacağını söyledi. Son beş yıldır burada yaşıyoruz.

Benim dairem daha fazla pencereye ve açık alana sahipken, Lia'nınki neredeyse her duvarında çıplak tuğla bulunan daha karakterli bir daire. Dairelerin birbirini sarma şekli, yatak odamızın duvarları birbirini sarıyor ve balkonlarımız lobideki atriyumun üzerinde karşılıklı duruyor.

"Neyin bu kadar uzun sürdüğünü bilmek istiyorum çünkü cam Yahtzee sadece bu kadar bekleyebilir ve eğer öfkeleniyorsan, oyunumuz kısa sürecek."

"Öfkeli olduğumu kim söyledi?" Yemekleri onun bembeyaz mutfak tezgahının üzerine koyarken soruyorum. Aynısından bende de var ve kimin kendi tezgahını daha beyaz tutacağı konusunda yarışmaya çalışıyoruz. Çok aptalca ama sanırım o kazanıyor.

"Seni on yıldır tanıyorum, Breaker. Öfkeyle kaynadığın zaman bunu anlayabiliyorum. Neler oluyor?"

Bar taburelerinden birine oturup kollarımı tezgâha dayıyorum. "Geceyi mahvetmek istemiyorum. Seni bir haftadan fazladır görmedim ve yapmak istediğim son şey iş hakkında konuşmak." Ya da eksikliğinden, teşekkürler Gemma Shoemacher.

"Evet ve seni bir haftadır görmediğim için, yapmak istediğim son şey akşam yemeği yemek ve huysuz biriyle kırılğan bir Yahtzee oyunu oynamak. Şimdi bana ne olduğunu anlat ki yolumuza devam edip eğlenebilelim." Tezgâha iki tabak koyuyor ve ekliyor: "Bu geceyi birkaç gündür planlıyordum. Sakın mahvetme." Parmağını tehditkâr bir şekilde bana doğrultuyor, ben de parmağımı savuruyorum.

"İyi, ama bunun üzerinde durmayacağız, tamam mı?" Elimi enseme gezdiriyorum. "Buraya gelirken bunu yeterince düşündüm. Sadece unutmak istiyorum."

"Güzel, şimdi dökül bakalım." Bir kutu lo mein'i boşaltıyor ve tabaklarımıza eşit olarak bölüştürüyor.

"Eskiden benim için çalışan bir kızı hatırlıyor musun, hani bana Noel takvimi yapan?"

"Onu hatırlıyor musun? Senin için çizdiği tüm resimler hala odamdaki bir kutuda duruyor. 17 Aralıkth sonsuza dek favorim olacak. Burun deliklerini vurgulayış şekli mükemmeldi."

Burun deliklerim yüzümde iki dev cankurtaran salını andırıyordu ama tabii ki Lia bunun hayatında gördüğü en harika şey olduğunu düşünüyordu.

"Gemma benim kahramanım. Çok delirdiği ve gitmesine izin vermek zorunda kaldığınız için üzgünüm" diye ekliyor.

"Evet, ama şimdi bize dava açıyor."

Lia duraksıyor, sırtıyor ve sonra başını sallıyor. "Oh, Gemma, kötü, çok kötü bir hareket. Cane kardeşlere ve onların işlerine bulaşma." Bana baktı. "Senden ne için para koparmaya çalışıyor?"

"Düşmanca iş ortamı iddiaları, benden azarlama-"

Lia büyük bir kahkaha atar. "Berat . . . *senden* mi?" Elindeki çatalı bana doğru tutuyor. "Bu gülünç. Bırakın işyerinde birini azarlamayı, denesiniz bir sineği bile incitebileceğinizi sanmıyorum."

"Biliyorum... ama haksız fesih ve diğer tüm saçmalıkları iddia ederek bir tür savaşa girmiş durumda. Bunu sosyal medyada paylaştı ve şimdi de Cane Enterprises olduğumuz için basının ilgisini çekmeye çalışıyor. Bizi alaşağı etmek için her şeyi yapar."

"Evet ama tam bir moron gibi davranıyor çünkü sosyal medyada böyle yalanlar uyduramazsın; yakalanırsan mahvolursun." Tabaklarımıza biraz General Tso's tavuğu dolduruyor. "Peki Huxley karşı dava açıyor mu?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Lütfen." Çatalındaki tatlı ama baharatlı sosu yalıyor. "Seni ve aileni, Cane Enterprises'ı kurmak için harcadığınız sıkı çalışmaya, özveriye ve uzun saatlere tanık olacak kadar uzun süredir tanıyorum. Huxley'nin, komik de olsa, bir sapığın size saldırmasına izin vermesine imkân yok.

-Üçünüzün uzun zaman harcayarak yarattığı markayı ve işi lekelemekten kurtulun."

"Evet, davalarını sunmak için ihtiyaç duydukları tüm kanıtları bir araya getiriyorlar. Para için bu işe girdiğimizi sanmıyorum çünkü paraya ihtiyacımız yok, insanları borçlandırmak gibi bir işimiz de yok ama Huxley bir emsal oluşturmak istiyor. İnsanlar bizimle uğraşmamaları gerektiğini bilsinler."

"Muhtemelen akıllıca çünkü bu kız dava olasılığına kapı açtı ve eğer bunu doğru bir şekilde bitirirseniz, kimse size karşı çıkmak istemeyecektir."

"Evet, planımız bu."

"Peki sorun nedir? Evet, belki egonuz biraz zedelenmiş olabilir ama bu sizi daha önce ne zaman etkiledi? Üniversitede en iyi ikinci Scrabble oyuncusu yerine en iyi üçüncü Scrabble oyuncusu sanıldığın zamanı hatırlıyor musun? Bunu bir şampiyon gibi karşılamıştın."

"Bugün çok gülüyorsun, değil mi?"

"Sadece seni neşelendirmeye çalışıyorum." Buzdolabından iki Sprite çıkarıp birini önüme bırakıyor, sonra da benim yanımdaki koltuğa oturuyor. Bizim

Rahatladıkça omuzları çarpışıyor. Sol eliyle çatalını alıp sağ elime çarptığında, "Yanlış yere oturmuşsun" diyor.

"Meşguldüm. Bununla başa çık."

"Gerçekten bütün akşam huysuz mu olacaksın? *Ellerimizi kesecek miyiz, kesmeyecek miyiz diye* güzel bir gece geçirmeyi dört gözle bekliyordum."

"Özür dilerim," diye hayıflanıyorum tabağımdaki tavuğu iterken. "Bir şeyden bahsetmedim. Çocuklar işe gidemeyeceğimi söylediler. Onlar bu işi çözene kadar izin almak zorundayım."

"Yani bana diyorsunuz ki, size bir tatil verildi ve siz bundan şikayet ediyorsunuz, neden?"

"Çünkü insanlar başımın belada olduğunu ya da yanlış bir şey yapmadığım halde yanlış bir şey yaptığımı düşünecekler. Çalışanlarımla samimi ilişkiler kurmak için çok çalıştım ve eğer orada olmazsam benim hakkımda ne düşünürler?"

"Bunun sizi neden rahatsız ettiğini anlayabiliyorum," diyor. "İnsanlara davranış biçiminizle gurur duyma eğilimindesiniz ve bu sizin karakterinize bir hakarettir."

"Aynen öyle. Bu gerçekten boktan bir durum," diyorum, sesim giderek ağırlaşıyor.

"Hey," diyor Lia, bana doğru dönerek. "Seni tanıyan insanlar bu durumu anlayacaktır. Senin deli gibi koridorda bir aşağı bir yukarı koşturan, karşılaştığın ilk kişiye bağırarak bir zorba olmadığını biliyorlar. Ve diğer insanlar, Gemma'ya inanabilecek olanlar, zaten etrafınızda olmasını isteyeceğiniz insanlar değiller."

"Haklı olduğunu biliyorum," diyorum usulca. "Sadece tüm bunları kafamda bir türlü oturtamıyorum."

Beni kucaklıyor ve ben de başımı onunkine yaslıyorum. "Her şey yoluna girecek. Huxley acımasızdır ve senin adın her türlü yanlıştan temizlenene kadar rahat etmeyecektir."

"Sanırım öyle." Beni bırakıyor ve ben de derin bir nefes alıyorum. "Tüm bunlar için özür dilerim. Geceyi tamamen mahvediyorum."

"Sorun değil. Aralıklı öfke nöbetleri geçirme ihtimaline karşı cam Yahtzee'yi şimdilik beklemeye alsak nasıl olur? Şeritleri riske atamayız. Balkonda kağıt oynamak ister misin?"

"Belki bir dizi izleyebiliriz. İzlemek istediğim *The King of Kong* adında yeni bir belgesel var."

Lia erkek arkadaşından bahsederken, "Geçen gün Brian'la ne izlese diye gezinirken bunu gördüm," diyor. "Bunu önerdim ve o da bana yan gözle baktı. Sonunda bir spor maçı izlemeye başladık."

"Bir spor oyunu mu?" Gülüyorum. "Hangi spor olduğundan bile emin değil misin?" "Bir top vardı."
"Bu da seçenekleri azaltıyor."
Kıkırdıyor. "Öyle ya da böyle, izlemek isterim. Şimdi başlayalım mı? Yemeğimizi kanepeye getir." "Eğer senin için sorun yoksa."
Çenemi yukarı kaldırıyor ve yapışkan bir sesle "Turşum için her şeyi yaparım" diyor.

"BRIAN BU BELGESELDEN NEFRET EDERDİ."

Çünkü Brian bir pislik. Ama bu yorumu kendime saklıyorum.
"Evet, Brian'ın hoşuna gidecek bir çığlık atmadı."
Lia kayıyor ve sonra karnımı dürtüyor. "İyi olacak mısın? Belgesel izlediğimizde genellikle daha konuşkan olursun."
"Evet, sadece düşünüyordum. Yine de iyi olacağım."
"Biliyorsun, bu konuda konuşmak istersen, ben her zaman buradayım." "Biliyorum." Elini kendi elime aldım.
"Teşekkürler, Lia."
Onu sıkıyor. "Bir şey değil. Şimdi buradan çık ve yatağına git. Çöp gibi görünüyorsun."
Sırıtiyorum. "Gerçeği söyleyeceğin konusunda sana her zaman güvenilebilirim." Onu kucaklıyorum ve başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "İyi geceler, Lia."
"İyi geceler, Pickle."
Bırakıyorum ve tam kapısını kapatırken daireme gidiyorum. Kıyafetlerimi çıkarıyorum, yüzüme biraz su çarpıyorum ve sonra dişlerimi fırçalıyorum. Yatmaya hazır olduğumda, telefonumu şarja takıyorum, yorganımın altına giriyorum
-çırılçıplak- ve sonra ellerimi başımın arkasına koyup tavana bakıyorum.
Bütün gece, bundan neden bu kadar etkilendiğimi merak edip durdum. Huxley'nin bununla ilgileneceğini biliyorum. Bütün gece ondan Gemma'nın benim hakkımda tek kelime daha etmemesini sağlayacağımıza dair mesajlar aldım ama bu güvenceye rağmen kendimi hâlâ tuhaf hissediyorum.
Ve bence bu benim karakterime yaptığı saldırıdan kaynaklanıyor. Gemma gurur duyduğum tek şeye saldırdı, o da iyi bir adam olmak.

Kardeşlerim ve ben, hepimiz farklı kişiliklere sahibiz.

Huxley huysuz, otoriter, sözünü esirgemeyen bir adam.

JP komik olan, rahat adam, zaman zaman kışkırtıcı olan.

Ve ben ... şey, ben akli başında olanım - ses tahtası - ve iyi adamım.

Bu yüzden ismimin ağır yalanlarla karalanması çok acı verici.

Ayıplanmamak için çok çalıştım.

Saygıdeğ

r.

Güvenilir.

Ve insanların güvenebileceğı biri.

Çoğunlukla bunu başardım, ama bu ... bu bana belki de başaramadığımı düşündürüyor.

Duvarın diğer tarafından hafif bir tıkırtı geldiğı sırada elimi yüzümde gezdiriyorum.

Ve bir anda yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Duvara uzanıp, parmak eklemimi dört kez vuruyorum. Saat gibi, üç kere vuruyor.

Aşkta dört harf için dört vuruş.

Sende üç harf için üç vuruş.

Bir duvarı paylaştığımızdan beri yaptığımız bir şey bu. Kızgın, sinirli ve hatta üzgün olsam bile, en azından Lia'ya, en iyi arkadaşıma, yüzümü kolayca gülümsetebilen tek kişiye sahip olduğumu nazikçe hatırlatıyor. Onsuz ne yapardım bilmiyorum.

Bunu düşünmek bile istemiyorum. Hayatımdaki her şeyin dengesi bozulduğunda bile, çok sağlam, çok öngörülebilir bir sabit var. Lia.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

LIA

"Günaydın," diyor Brian telefonda. "Bu öğleden sonra annemle öğle yemeği yiyeceğimizi hatırlatmak istedim."

Kahvemi kaldırıyorum ve "Evet, merak etme, on beş dakika erken orada olacağım, böylece sadece beş dakika erken geldiğimi yorumlamak zorunda kalmayacak" diyorum.

"Kibar ol," diyor. "Ben

... .. Ben-"

"Dün gece ona bizden bahsettin mi?"

Şifonyerimin üzerinde duran nişan yüzüğüne bakıyorum. Hayır, *ona* söylemedim. Brian Breaker'ın hayranı değil. "Henüz değil. Dün gece iyi bir zaman değildi."

"Lia, en iyi arkadaşına nişanlandığını söylemek için nasıl iyi bir zaman olmaz?"

"Şu anda iş yerinde gerçekten kötü şeyler oluyor. Düşmanca koşullar gibi. Bunu dün gece öğrendi. Bunu onun üzerine yıkmanın uygun olmayacağını düşündüm."

"Neler oluyor?"

"Gizli şeyler," diye cevap veriyorum çünkü Brian nişanlım olsa da Breaker benim en iyi arkadaşım ve onun mahremiyetini hak ediyor, özellikle de

iş. "Her neyse, ona yakında söyleyeceğim."

"Tamam." Duraklıyor ve sonra "Ona söylemekten kaçınmanın bir nedeni yok, değil mi?" diyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Masama doğru ilerlerken soruyorum. Neyse ki müşterilerim için sözleşmeli çalıştığım evden çalışabiliyorum, bu da kendi saatlerim ve kendi alanım olduğu anlamına geliyor. İnsanlarla pek aram yoktur.

"Nişanlı olduğun için mutlu olduğundan emin olmak istediğim anlamına geliyor. Bir hafta oldu Lia ve sen ona hiçbir şey söylemedin."

"Çünkü şehir dışındaydı. Ona telefonda söyleyecek değilim. Bu yüz yüze yapmak istediğim bir şey."

"Tamam..." diyor usulca ve mutlu olmadığını anlayabiliyorum.

"Brian, ona söyleyeceğim. Sadece bunun bir kutlama olmasını istiyorum, geçerken ya da kötü bir ruh halindeyken ya da şehir dışındayken söyleyeceğim bir şey değil. Bizim için mutlu olacaktır."

"Emin misin?"

"Neden olmasın ki?"

"Bilmiyorum. Evlenme teklif ettiğimden beri garip davranıyorsun."

"Garip, nasıl?" Masamdaki sandalyeye oturup yavaşça kendi etrafımda dönmeye başlarken soruyorum.

"Öncelikle, geçtiğimiz hafta birbirimizi sadece iki kez gördük ve bilmiyorum, nişanlandığımızdan beri birbirimizi daha fazla göreceğimizi düşünürdüm. Ve mesajlaşmalarınız düzensizdi. Bu yüzden bu sabah aradım çünkü öğle yemeğine geleceğinden emin olmak istedim."

"Brian, tabii ki geleceğim."

"Bilmiyorum, Lia. Görünüşe göre benimle nişanlanmak istemiyorsun."

"Dur," diyorum, sinirlenerek. "Bunların hepsi çok yeni, tamam mı? Her seferinde bir gün yaşıyorum." Son yedi gündür zihnimde dönüp duran şeyleri kelimelere dökmeye çalışırken duraklıyorum. "Artık onlar hakkında çok konuşmuyor olabilirim ama ailemi özlüyorum Brian. Onlar benim dünyamdı. Burada benimle birlikte kutlama yapıyor olmalıydılar. Plan yapıyor olmalıydılar. Benim için aptalca ve mutlu olmalıydılar. Ama artık burada değiller ve bu çok zor. Eğer garip davranıyorsam, hissettiğim içindir. Bilmiyorum, üzgün hissediyorum."

"Oh." Yine sustu. "Özür dilerim, Lia. Bu şekilde düşünmemiştim. Sadece, bilirsin, Breaker'la bu kadar yakın olduğun için, orada bir şeyler dönüyor olabileceğini düşündüm."

"Brian," diye inliyorum elimi gözlerimin üzerine bastırırken. "Sana defalarca söyledim, Breaker'la aramızda hiçbir şey yok. Lütfen, lütfen bunu bir şey haline getirme. Bunu sana tekrar tekrar söylemek zorunda kalmak istemiyorum. Beni yeterince iyi tanıyor olmalısın ki bir şey söylediğimde ciddiymdir."

"Biliyorum, özür dilerim. Kahretsin, Lia ..." Ağır bir nefes üflüyor. "Sadece garip bir hafta geçirdim. Özür dilerim."

"Sorun değil. Ama öğle yemeğinden önce bilgisayarımı açıp biraz iş yapmalıyım."

"Tamam. Seni seviyorum. Sonra görüşürüz."

Telefonu kapatıp masama koymadan önce "Ben de seni seviyorum," diye cevap veriyorum. Bir an için ona bakıyorum, zihnim yarışıyor.

Brian haklı. Kapalıydım. Ancak, hazırlıksız yakalandım.

Brian'ın evlenme teklif etmesini beklemiyordum. Bunun hakkında konuşmamıştık bile. Birdenbire olmuş gibi hissettim. Beni gün batımı gezisi için bir tekneye çıkardı, dizlerinin üzerine çöktü ve bana evlenme teklif etti. Ben de evet dedim. Çok güzel bir teklifti.

Yüzük çok büyük.

Hayatımda ihtiyaç duyacağım her şeyden daha büyük ve çarpıcı olmasına rağmen parmağımın üzerinde durması doğru gelmiyor. Hiçbiri doğru gelmiyor ve bunun nedeni ailemin hayatımın en önemli anlarından birinde yanımda olmamasıyla mücadele etmem mi, yoksa teklifle ilgili her şey büyüğü olsa da tam olarak ben olmadığım için mi, yoksa Breaker'a söyleyecek kelimeleri bulmakta zorlandığım için mi bilmiyorum.

Geçen yıldan beri Brian'la pek anlaşıyorlar. Hepimiz aynı odadayken birbirlerine karşı samimi ve dostça davranıyorlar ama eskiden sahip oldukları arkadaşlık artık pek yok. Ve bu Brian'ın hatası, ancak suçu üstlenmedi ve ben de kendimi araya sokmayı reddediyorum. Bir kez denedim ve bu yüzümde patladı çünkü Brian Breaker'ı savunduğum için bana kızmıştı.

Ama . . . Breaker yanlış bir şey yapmadı.

Brian yatırım işinde çalışıyor. Aslında çok zengin müşterilerle çalışıyor. Bir gece hep birlikte yemek yiyorduk ve Brian bazı bilgiler arıyordu. Breaker ve kardeşlerinin sahip olduğu bazı hisselerde neler olduğuna dair ipuçları bulmaya çalışıyordu. Yenilenebilir enerji alanında değerli hisseler. Her şey biraz garipti.

Brian, içeriden bilgi sızdırma sınırlarını aşarak bu işe girişti. Breaker, Brian'ın aradığı bilgiyi vermeyince Brian sinirlendi. Olay oradan patladı.

Düşünmek için elimden geleni yaptım ama Brian varlıklı bir aileden gelen gururlu bir adam. Ailesi tarafından çok yüksek bir standartta tutuluyor. Eğer merdiveni tırmanmıyorsa, ailesinin zamanına değmiyor demektir. Bence müşterilerine fayda sağlamak ve ailesine değerli olduğunu kanıtlamak için büyük işler yapmaya çalışıyordu.

Anne babanıza her gün kendinizi kanıtlamak zorunda olduğunuz bir hayat yaşamayı hayal bile edemezdiniz çünkü onların sevgisi en iyi ihtimalle koşulludur.

Her iki durumda da iyi geçinemiyorlar ve Breaker'a söylediğimde ne diyeceğini bilmiyorum. Mutlu mu olur, üzülür mü emin değilim.

. . . eğer beni vazgeçirmeye çalışırsa, hiçbir fikrim yok. Bunun nedeni de Brian hakkında pek konuşmamış olmamız. Ne zaman takılsak onun hayatımda bir şey olduğunu unutuyoruz. Böylesi daha iyi.

Ama şimdi ... şimdi ne halt edeceğimizi bilmiyorum.

Telefonum bir mesajla cıvıldıyor ve okumak için aşağı bakıyorum.

Kırıcı: *Cronutlar size doğru geliyor. Bu sabah avukatımızla bir toplantım var, yoksa size katılırdım.*

Gülümseyerek ona geri mesaj attım.

Lia: *Ne için çörek?*

Kırıcı: *Dün gece gecemizi mahvettiğin için. Kendimi toparlamaya çalıştım ama başaramadım. Üzgünüm, Lia.*

Lia: *Özür dilemene gerek yok. Arkadaşlar ne içindir? Başka bir zaman alabilir miyim? Bu cam zarlar beni çağırıyor.*

Kırıcı: *Bu akşam ne yapıyorsun? Ben boşum.*

Biraz düşündüm. Teknik olarak bu gece Brian'la takılmam gerekiyor ama onu öğle yemeğinde göreceğim ve Breaker'a söylememi istiyor, o yüzden belki bu gece iyi bir fikir olabilir.

Lia: *Tako getirin. Akşam görüşürüz.*

Kırıcı: *Eğer taco getirirsem, turşu aromalı olacak.*

Lia: *Evet, ben de senden bunu bekliyordum.*

Kırıcı: *Seni kırdım.*

Lia: *Rahat bir kot pantolon gibi.*

Telefonumu yerine koyuyorum ve kendi kendime gülümsüyorum. Her zaman olduğu gibi, Breaker'a mesaj atmak -Breaker'la *takılmak*- çok kolay. Ve çöreklerle ihtiyacım olduğunu anlıyorum.

Tamam, biraz iş yapma zamanı.

Üzerimdeki elbiseden nefret ediyorum.

Kesinlikle nefret ediyorum.

Brian bunu bana bir ay önce aldı. Biraz eğlenmek için dışarı çıkacağımızı söyledi ve beni alışverişe götürdü. Yeni aldığı bir çeki bana yeni elbiseler alarak kutlamak istedi.

Birincisi, elbiselerin büyük bir hayranı değilim, özellikle de vücudumun her santimine uyan, nefes almak veya yürümek için çok az yer bırakan elbiselerin. Ayrıca, bu elbisenin her yerinde çiçekler var ve ben çiçeklere karşı değilim, sadece .

. . bunlar küçük çiçekler ve bana doksanlı yıllardan bir gencin giyeceği bir şeyi hatırlatıyor. Ve üçüncüsü, kısa. Tanrım, çok kısa. Rüzgar tam alttan esiyor ve her adımda bana Marilyn Monroe hisleri veriyor.

Ama Brian bunu benim için aldı ve giyip giymeyeceğimi sordu, işte buradayım. "Lia, vay canına," diyor Brian arkamdan yaklaşırken. "Çok güzel görünüyorsun. çarpıcı."

Beni kucaklaması için tam zamanında dönüyorum, beni sıkarken eli belime düşüyor.

Kendine özgü parfümü -taze ve odunsu- önce beni sarıyor, ardından sıkı kavrayışı ve sonra yanağıma bastırıldığı dudaklarının ince ipucu geliyor.

Uzaklaştığımda yakışıklı yüzüne gülümsüyorum.

Onunla ilk tanıştığım zamanı hatırlıyorum. İkiz annesi olduğu için pek dışarı çıkmayan arkadaşım Tanya ile bir şeyler içmeye gitmiştik. Bana tam arkamda oturan ve gözlerini benden alamayan bir adam olduğunu söyledi. Dönüp baktığımda, Brian bir kabinde oturuyordu, elinde bira, bakışları benim üzerimdeydi. Gözlerimiz kilitlendi ve o anda yanıma geldi. Arkadaşımla takıldığımı görmüştü, bu yüzden araya girmek istemedi. Bunun yerine, bir fincan kahve içmek için bana mesaj atabilmesi için telefon numaramı kendi telefonuna kaydettirdi.

Ertesi gün bana mesaj attı.

Ve hepsi bu kadar.

Birlikte geçirdiğimiz bir buçuk yılın ardından hâlâ eskisi kadar yakışıklı.

"Gerçekten iyi görünüyorsun," diyorum, lacivert düğmeli gömlekle eşleştirdiği siyah takım elbisesini çekiştirerek.

"Teşekkür ederim." Elimi tutuyor ve "Buna hazır mısınız?" diyor. Annem çok heyecanlı."

Evet. Anne. Annesine böyle sesleniyor. Çok resmi. Bu terimi ilk kullandığında gülmüştüm çünkü şaka olduğunu sanmıştım ama değilmiş. Anne ve baba onun ebeveynleri. Benim için onlar Bay ve Bayan Beaver.

Brian Manchester

Beaver. Ne isim ama.

Eğer onun adını tirelemeye karar verirsem, Ophelia Fairweather-Fern-Beaver olacağım.

Beaver soyadını almak gerçekten yapmak istediğim bir şey değil, ama bunu yapmazsam Brian'a hakaret etmiş olacağımı da biliyorum. Bilemiyorum. Çok fazla düşünmemeye çalıştığım bir muamma bu.

Brian'a gülümsüyorum. "Çok hazırım."

Elimi kaldırıyor ve evimden çıkmadan önce takmayı unutmadığım nişan yüzüğümü öpüyor. "Bu sana çok yakışıyor."

Öyle mi?

Yoksa kış için kendi kişisel Uyumsuz Oyuncaklar saldırımı başlatıyor gibi mi görünüyorum?

"Gel hadi."

Beni The Pier 1905 Club'ın kapısına doğru çekti. Malibu kayalıklarında yer alan bu tarihi kulüp sadece zenginler ve ünlüler tarafından biliniyor. Buraya ilk geldiğimde o kadar korkmuştum ki Brian'a kendimi iyi hissetmediğimi söyleyip erkenden kaçmıştım. Brian ve ailesiyle burada beşinci kez buluştuktan sonra, havadaki ağır züppeliğe alıştım. Sıkışarak giydiğim elbise, ben gelmeden önce mucizevi bir şekilde kuruyan oje ve ayak bileklerimi saran küçük bantlı topuklu ayakkabılarım bu yüzden. Breaker beni şu anda görseydi, eminim beni zar zor tanırdı.

Sessiz kapıcılar tarafından açılan altın kaplama kapılar bizi açık mavi çarşaf ve altın-beyaz mermer fayanslarla kaplı gösterişli lobiye götürüyor. Tüm kulübün teması zengin bir plaj. Söylemem gereken tek şey bu.

Yemek alanına doğru döndüğümüzde ev sahibi, "Bay Beaver, anneniz sizi bekliyor," diyor.

"Buraya en az yarım saat erken gelmesi gerekiyor," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Brian kıkırdar. "Her zaman ilk gelen olmayı sever."

Bu çok açık. İlk gelen olmak istiyor ki, on beş dakika erken gelmesine rağmen zaman yönetimi konusunda ters laflar edebilsin.

"Bu taraftan," diyor ev sahibi bizi yemek odasına doğru yönlendirirken.

Annemle her buluşmamızda olduğu gibi, bizi yemek alanının arka tarafına ve Bayan Beaver'ın her zaman oturduğu balkona yönlendiriyor. bir köşe masasında oturuyor.

Ve her seferinde olduğu gibi, beyaz sarkık şapkasıyla oturmuş, doğrudan girişe bakıyor. Önünde kavuşturduğu ellerine ek olarak, içten içe çatığı kaşları onaylamayan dudaklarıyla eşleşiyor.

Brian'ı seviyorum. Hem de çok.

Ama annesi, bir çift 5 santimlik topuklu ayakkabının üzerindeki şeytanın vücut bulmuş hali.

Masaya vardığımızda, ayağa kalkmaya zahmet etmiyor. Brian onun yerine eğilip yanağına bir öpücük konduruyor. "Anne, çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diyor, sesinde yüz dolarlık banknotlar damlıyor.

Hani biri zenginmiş gibi konuşur ya, boğazını sıkar, dudaklarını gerer, her kelimesinde onaylamayan bir ton vardır. İşte o Bayan Beaver'dır, mutluyken bile.

Brian kenara çekilince öne doğru ilerledim ve onun sevdiği şekilde başımı sallayarak, "Merhaba Bayan Beaver. Bugün sizi görmek çok güzel."

Bakışları önce ayakkabılarıma takılıyor. Geçen gün pedikür yaptırdığım için Tanrı'ya şükrediyorum, böylece ayaklarımın ne kadar kuru görüldüğü hakkında yorum yapmıyor. Sonra elbisemden yüzüme doğru ilerliyor. Dudaklarını nazikçe çekiştirerek -bu onun gülümseme şeklidir-, "Ophelia, seni görmek güzel. Lütfen otur. Konuşacak çok şeyimiz var."

Görünüşe göre elbiseyi onaylıyor çünkü alın damarlarında bir patlama ya da çenesinde hafif bir kasılma yoktu. Sonunda doğru yaptım.

Brian benim için bir sandalye çekiyor ve masadan peçetemi alıp kucağıma katlamadan önce oturuyorum.

Bayan Beaver elimi kaldırıp yüzüğümü incelerken, "Çok güzel bir gün," diyorum.

"Brian, canım, bunun için sigorta yaptırdın mı?" "Evet, anne. Aylık temizliğin yanı sıra."

Bayan Beaver onaylarcasına başını sallar. "Güzel." Sonra kucağındaki peçeteyi düzeltmeden önce elimi bırakıyor. "Hepimize somon salatası sipariş etme cüretini gösterdim."

Ugh . . . somon. Bir kere yedim, şimdi tek siparişi o.

"Menüye bakarak vakit kaybetmek istemedim. Konuşacak çok şeyimiz, yapacak çok planımız var."

"Planlama mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Evet, Ophelia. Artık nişanlı bir kadınsın. Bu da düğünü planlamaya başlamamız gerektiği anlamına geliyor."

"Bu kadar çabuk mu?"

Keskin bakışlarını bana dikti. "Ne demek bu kadar erken? Ophelia, yazın bitmesine sadece bir ay var. Kulüpte beş hafta sonra bir Cumartesi gecesi boş yer var, yani evet, çok yakında."

"Bekle, beş hafta içinde evlenmemizi mi istiyorsun?" Gözlerim neredeyse yerinden fırlayacakmış gibi soruyorum.

Brian'ın eli güven vermek için elimin üzerinde kayıyor. "Anne, bu oldukça hızlı görünüyor."

Bayan Beaver şimdi oğluna doğru bakıyor, sert bakışları nişanlımı oturduğu yerde solduruyor. "Brian, bütün bir yıl beklemeyi mi bekliyorsun? Kunduzlar sadece yazın evlenirler. Bunu biliyorsun, bu bir gelenek ve sen geç evlenme teklif ettiğin için elimizde sadece beş hafta var."

"Bir yıl beklemenin nesi yanlış?" Sırasıyla soruyorum. "Bu bize her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için zaman verir."

"Brian'ın yeğeni bir yıl sonra çiçekçi kız olamayacak kadar uzun olacak. Resimler hakkında düşünmelisin, Ophelia."

Ah, evet, fotoğraflar. Tanrı korusun, uzun boylu bir çiçekçi kız ortaya çıkıp her şeyi mahvedebilir.

"Düğün bu yıl olmalı ve beş hafta içinde gerçekleşmeli. Tek seçeneğimiz bu." Su bardağını büzülmüş dudaklarına götürerek kararın kesin olduğunu bize bildiriyor.

"Beş hafta, şey Sanırım bunu başarabiliriz," diyor Brian, ucuz bir çim sandalyesi gibi katlanarak. "Eğlenceli olacak, değil mi Ophelia?" Tam adımı sadece annesinin yanında kullanıyor ve ben bundan nefret ediyorum çünkü onun ağzından çıkınca kulağa tuhaf geliyor. Tam adımı kullanmasından hoşlandığım tek kişi Breaker'dı çünkü o da özel bir an olduğunda kullanıyor, annesi zorladığı için değil.

Anne ve oğul gözlerini dikmiş bana bakıyorlar. Bir cevap bekliyorlar, boğazımın beni nasıl sıktığı düşünöldüğünde bulması zor bir cevap.

"Ah, üzgünüm." Derin bir nefes alıyorum. "Tüm bu düğün olayı çok zor, biliyor musun? Bunu ailem yanımdayken yapacağımı sanıyordum."

"Ah canım," diyor Bayan Beaver soğuk bir şekilde elime vururken. "İşte bu yüzden ben varım. Şimdi." Arkasından parmağını şıklatarak duvarın derinliklerinde bekleyen uşığı çağırıyor. Uşak elinde kalın, deri ciltli bir dosyayla belirir ve dosyayı yavaşça Bayan Beaver'ın önüne koyar. "Bu senin planlama kitabın olacak," diyor ve bana doğru çeviriyor. "İçinde seçilmesi gereken her şey var. Elbette, anne ve babanızın artık aramızda olmadığını göz önünde bulundurarak, size seçebileceğiniz düğün türleri için birkaç seçenek sunmayı kendime görev edindim."

Dosyayı çevirerek açtı ve bana doğru itti.

"Mekan tabii ki kulüp. Ailemiz yıllardır burada resepsiyonlar düzenliyor. Bu durum değişmeyecek."

Harika, bu konuda söz sahibi olduğuma sevindim.

"Çiçeklere, renklere ve temaya gelince, bu kararlarda biraz serbestlik var."

"Yol mu?" Sesim her şeyden çok sinirli çıkarken soruyorum.

Beş hafta içinde evlenmek biraz fazla, ama sadece küçük bir hareket alanı tanınması? İşte bu benim hoşuma gider mi bilmiyorum.

"Evet, bazı çok güçlü insanlar katılıyor. Sırf bu nedenle bile görünüşümüzü korumamız gerekiyor."

"Peki ya Brian'la benim istediğimiz ne olacak?" Ben soruyorum. "Ne de olsa bu bizim düğünümüz."

Bayan Beaver'ın çenesi gerilirken gülümsemesini keskinleştirir ve zekice bir sözle her hayali yıkmaya hazır bir jilete dönüştürür. "Ophelia, Beaver ailesiyle evlenmenin önemini anlamalısın. Bu sıradan bir düğün değil; bu bir statü gösterisi. Bu, ailemizin sahip olduğumuz statüyü kazanmak için elde ettiğimiz *pek çok* başarıyı sergilemesinin bir yoludur. Her bir ayrıntı, çevremizdeki yerimizi elde etmemize bağlı olarak seçilecek. Mütevazı başlangıçlardan geldiğinizi anlıyorum, ancak yakında bir Kunduz olacaksınız ve bazı beklentilerin karşılanması gerekiyor."

Brian bana doğru eğilerek, "Bu sadece bir parti, Ophelia. Ne tür çiçekler seçtiğinin ne önemi var ki?"

"Benim için önemli," diyorum, duygusallaştığımı hissederek. Ve size söyleyeyim, Kunduzlar duygusallık yapmaz.

"Şimdi, şimdi." Bayan Beaver tekrar elimi okşadı. "Olay çıkarmanıza gerek yok." Dosyayı çevirerek kapattı. "Düğünle ilgili bazı düşüncelerin olduğunu görebiliyorum ve özel gününü mahvetmek istemiyorum. Şuna ne dersin?

. . . her seferinde bir karar mı alacağız? Bir araya gelebiliriz, seçenekleri araştırabiliriz ve siz de oradan seçim yapabilirsiniz."

"Çok nazıksın anne," diyor Brian. Annesinin kıcının ne kadar yukarısında olduğunu neredeyse duymuyordum.

Bayan Beaver, "Ben anlayışlı bir kadını," diyor. "Gelininizin yeni ailesiyle arasının bozulmasını istemem. Ne diyorsun Ophelia? Benimle toplantıları idare edebilir misin? Bazı kararlar alabilir misin?"

Boğazımdaki sıkışıklığı yutkunarak bastırıyorum ve başımı sallıyorum çünkü gerçekten başka seçeneğim var mı? Bayan Beaver düğünün beş hafta içinde olmasını istiyor. Brian bizim için ayağa kalkmayacak çünkü hala onay memesini emiyor, bu yüzden bu plana uymaktan başka seçeneğim yok gibi görünüyor.

"Evet," diye cevap verdim. "Bence bu iyi olur."

"Harika," diyor Bayan Beaver heyecandan zerre kadar nasibini almadan. Bir anda parmağını tekrar şıklatıyor ve salatalar önümüze konuyor. "Şimdi yiyelim."

Brian elimi tutup bana ıslıl ıslıl gülümserken o çatalını kaldırıp somonunu yavaşça kesiyor.

Aşk için yaptığımız şeyler.

"TEKRAR TEŞEKKÜRLER, LIA," diyor Brian beni daireme kadar geçirirken. Kulüpte geçirdiğimiz uzun bir sürenin ardından, bir düğün organizatörü bize mekanları gezdirirken iki saat daha mekanı dolaştık. Beklendiği gibi, Bayan Beaver önderliği ele aldı. Resepsiyon ve kokteyl saatinin yanı sıra akşam yemeğinin nerede olması gerektiği konusunda kendi fikirleri vardı. Dans pisti mütevazı olacak, insanların yavaş dans etmesine yetecek kadar yer olacaktı - ona göre bizim düğünümüzde çarpışma ve sürtünme olmayacaktı.

Sonra da gelinlik değişimi yapacağım gelin odasını gösterdi.

Bana kaç tane elbise giydirmeyi planladığını sorduğumda, sanki hayatında duyduğu en saçma soruymuş gibi en az  tane dedi.

 gelinlik mi? Bir insan nasıl olur da  farklı gelinlik seçecek genişliğe sahip olabilir? Bayan Beaver, tören elbisesi, resepsiyon elbisesi ve tabii ki veda elbisesi - binadan çıkmak için giydiğim elbise - olduğunu belirtti. Bir sürü gereksiz masraf. Oradan ayrıldığımızda saat beşi geçmişti ve ben eve dönmek için acele ediyordum.

Kulübe Uber ile gittim çünkü Brian her zaman beni götürmeyi sever ve tahmin ettiğim gibi bugün de beni götürmek istedi.

"Ne için teşekkür ederim?" Kapıma ulaşıp ona doğru döndüğümde soruyorum.

"Büyük düğün olayının muhtemelen aradığınız şey olmadığını biliyorum ama bu annem için önemli."

"Evet, anlayabiliyorum." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Takım elbise ceketinin yakasını çekiştirerek, "Tüm bunların gerekli olduğuna emin misin? Gerçekten böyle görkemli bir düğün yapmak zorunda mıyız? Belki kaçarak falan evlenebiliriz?"

Homurdanıyor. "Lia, annem beni kesinlikle öldürür. Ben onun küçük oğluyum, çocukları arasında evlenecek son kişiyim. Kamama izin vermez."

"Biliyorsun Brian," diyorum baştan çıkarıcı bir sesle, elimi göğsünde gezdirirken. "Yetişkin olmanın en güzel yanı kendi kararlarını verebiliyor olman."

Beni kapıma doğru hafifçe bastırıyor ve elini kalçamda gezdiriyor. "Evet, ama karar beni gerçekten rahatsız etmediğinde, bu konuda kavga etmeyeeğim."

"Ama benim bir nemim yok mu?" Ben soruyorum.

Yanağımı okşuyor. "Tabii ki nemlisin, Lia. Ama düğün meselesinin senin için o kadar önemli olmadığını da biliyorum."

"Bugün bizim günümüz olduğu için ikimiz için de önemli olmalı."

Dudaklarını benimkilere yaklaştırıyor ve birkaç kısa öpücük kondurduktan sonra geri çekiliyor ve şöyle diyor: "Hayatımızın geri kalanında her şeyi istediğimiz gibi yapmak için zamanımız var. Bu sadece bir gün, Lia. Ve çok güzel olacak, annemin başka türlüsünü istemeyeeğini biliyorsun. Ona güven, tamam mı? Onun düşündüklerinin mükemmel olduğunu hissedebilirsin."

Asansör sesini duyduğumda iç geçiriyorum. Asansörün kapılarının açıldığını ve Breaker'ın yüzünün görüldüğünü görmek için tam zamanında Brian'ın omzunun üzerinden bakıyorum.

Panik yükseliyor ve hemen Brian'ın dikkatini çekerek fısıldıyorum, "Breaker az önce geldi. Bu gece ona nişandan bahsedeceğim. Lütfen bir şey söyleme." Kelimeler ağzımdan o kadar hızlı dökülüyor ki neredeyse ben bile anlamıyorum.

"Bu gece mi?" diye soruyor. "Ama senin evine gidip kutlama yapabiliriz diye düşünmüştüm."

Evet, bu olmayacak. Brian'la evimde "kutlama" yaptığım tek zaman Breaker'ın şehir dışında olduğu zamanlar. İhtiyacım olan son şey en iyi arkadaşımın bunu paylaştığımız duvardan duyması. Ayrıca, garip bir şekilde, Brian'ın "kutlama" yapamayacak kadar yorgun olmadığı tek zaman benim evimde olduğu zamanlar.

"Üzgünüm ama bu gece takılabileceğimize söz vermiştim. Bunu telafi edeceğim. Cuma günü bir gecelik çanta getireceğim ve tüm hafta sonunu seninle geçireceğim. Tamam mı?"

Sinirden kaskatı kesiliyor ve beni serbest bırakıyor. "Brian, lütfen, kızma."

"Hayır, anladım." Ceketini düzeltiyor. "Ama bu hafta sonu benim sin."

"Söz veriyorum," diyorum elimi boynunun arkasına dolayıp onu öpücük için kendime çekerken. Tabii ki niyetim bir öpücüktü ama Brian öldürmek için dilini de ekleyerek bir gösteri yapıyor. Geri çekildiğinde, Breaker birkaç adım ötede durmuş, elindeki paket yemekle sabırla bekliyor.

Brian döner ve Breaker'a gülümser. "Seni görmek güzel, dostum. New York nasıldı?"

"Güzel," diyor Breaker, iyi bir adam gibi görünüyor ve Brian'dan ne kadar hoşlanmadığını zerre kadar belli etmiyor. Bunu yüzüme karşı hiç söylemedi ama Breaker'ın birinin yanında olmaktan ne zaman hoşlanıp ne zaman hoşlanmadığını anlayabiliyorum. Ağzının sadece sağ tarafının yukarı kalktığı sahte bir gülümseme yaratıyor. Brian da hep böyle gülümser. "Geri döndüğüme sevindim. Batı Yakası'nı tercih ederim."

"Bilemiyorum. Şehirde burada bulamayacağın bir şeyler var. Kim bilir, belki bir gün Büyük Elma'ya gideriz, değil mi Lia?"

Şimdi ne var?

Breaker'ın gözleri benimkilere kayıyor, gözlerinde bununla ne demek istediğine dair sorular var ve açıkçası hiçbir fikrim yok. Aracı olmaya çalışmak yerine, diyorum ki,

"Bu hafta sonu görüşürüz, tamam mı?"

Brian başını sallıyor ve beni bir kez daha öpüyor. "Beni bu gece ara. Bu hafta sonu ve planlarımız hakkında konuşmak istiyorum."

"Tamam."

"Seni seviyorum."

"Seni seviyorum." El sallıyorum ve Brian asansöre doğru gidiyor, aşağı düğmesine basıp elini cebine sokuyor.

O sıkıca asansöre bindiğinde, kaşlarını kaldırmış olan Breaker'a dönüyorum. "New York'a mı taşınyorsun?" diye soruyor.

"Ne?" Neredeyse bağıracaktım. "Hayır!" Başımı sallıyorum. "Hayır. Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Emin misin? Çünkü şu anda biraz kıpır kıpır görünüyorsun." Çünkü parmağımdaki dev buz pistini saklamaya çalışıyorum.

"Eminim. Sanırım bu sadece hazırlıksız bir yorumdu. Hareket etmiyoruz." Kapıma doğru dönüp kilidini açıyorum ve ikimizi de içeri alıyorum.

"Tamam, çünkü bu benim için iyi olmaz. Yani, taşınırdım ama ben Batı Yakası'nı seviyorum."

"Ben de istiyorum."

Ben eşyalarımı yerleştirirken o da yiyecekleri mutfak tezgâhına bırakıyor ve paket servis kutularını çıkarıyor. "Bu arada çok hoş görünüyorsun." Gözlerini üzerimde hissediyorum ve bu elbisenin içinde kayarak uzaklaşmak istiyorum.

"Bu elbise bana göre değil. Çok kısa."

"Siz olmayabilirsiniz ama yine de iyi görünüyor. Olay neydi?"

Yüzümü ona döndüm ve ellerimi arkama koydum. "Beave ile öğle yemeği."

Bu lakabı onunla ilk karşılaşmamızdan sonra bulduk. Bunu kullanırken dikkatli oluyorum çünkü Brian'ın annesine yanlışlıkla onun önünde Beave diye hitap etmek istemiyorum. Bunun bana ağır bir kaş çatma, uzun bir ders ve bolca özür kazandıracağından eminim. Adam annesini seviyor. Bunda yanlış bir şey yok. Sadece ne yapmamanız gerektiğinin bilincinde olmalısınız.

"Ah ... kulüpte mi?" Breaker serçe parmağını kaldırırken kibirli bir sesle sorar.

Breaker bir milyarder. Beavers'ı utandıracak kadar çok parası var ama parası varmış gibi davranmıyor. Elbette, en zengin kumaştan en mükemmel şekilde dikilmiş takımları giyiyor olabilir, saatleri daha çok pahalı mücevherler gibidir ve saç kesimleri

Ama o benim yan dairemde mütevazı bir şekilde yaşıyor çünkü benim gücüm buna yetiyor. Flats'te kardeşleriyle birlikte yaşayabilirdi. Malibu'da bir sahil evi olabilirdi, hatta şehir merkezinde bir çatı katı bile olabilirdi ama o burada yaşamayı seçti.

"Evet, kulüpte."

"Yine somon salatası mı aldın?"

"Evet ve ilk, ikinci, üçüncü, dördüncü ve beşinci kez yaşadığım kadar korkunçtu."

Hafifçe kıkırdıyor. "Bir dahaki sefere siparişinizi verdikten sonra özür dileyin ve garsonlara size hamburger getirmelerini söyleyin."

Dehşet içinde göğsümü tutuyorum. "Ve garsonların terslenmesi riskini mi alayım? Hayır, teşekkür ederim. Somon balığının acısını

çekmeyi tercih ederim." "Sen gerçek bir Jeanne d'Arc'sın, bunu biliyor muydun?"

"Denerim. Tamam, hemen üstümü değiştireceğim çünkü sana iç çamaşırlarımı göstermeden bu şekilde rahatça oturamam."

"Daha önce sayısız kez parlatılmadığımdan değil."

"Kazara! Beni çapkın bir kadın gibi gösteriyorsun." "Cadılar Bayramı, beş yıl önce o hizmetçi kıyafetini giymiştin. Sanırım gördüm O gece iç çamaşırlarını birbirimizi tanıdığımız onca yıldan daha fazla giydin."

"Affedersiniz efendim. O hizmetçi kıyafetini giydim çünkü sizinle girdiğim bir iddiayı kaybettim ve siz de bunu seçtiniz. Eğer benim seçimim olsaydı, eritilmiş tereyağlı bir tost parçası olarak giderdim. Yemek gibi giyinmeyi ne kadar sevdiğimi bilirsiniz."

"Evet, ama hizmetçi kostümü daha eğlenceliydi." "Senin için . . . seni sapık."

Gözlerini dramatik bir şekilde deviriyor. "Son kez söylüyorum, sapıklık yaptığım için değildi. Nefret edeceğini bildiğim içindi."

"Vay canına, sen harika bir en iyi arkadaşsın." Genişçe gülümsüyor.

"Biliyorum."

Kıkırdarak yatak odama gidiyorum, elbiseyi ve topuklu ayakkabıları çabucak çıkarıp kabarık siyah terlikler, bir çift pamuklu şort ve gizemli bir cinayet gömleğiyle değiştiriyorum. Saçlarımı topuz yapıp nişan yüzüğüme bakıyorum. Orada takmalı mıyım, yoksa önce ona mı söylemeliyim?

Anlamaya çalışırken alt dudağımı kemiriyorum. Beş hafta, bu çok çabuk. Şimşek hızında. Tabii ki Brian'la evlenmek istiyorum.

Onu seviyorum ama beş hafta mı? Evleneceğim gerçeğini kafamda zar zor oturtabiliyorum.

Yüzüğü çekiştirip parmağımdan çıkarıyorum. Sanırım en iyisi yüzükle birlikte mutfağa koşmak yerine bu fikri konuşmanın içine yedirmek.

Yüzüğümü şifonyerin üzerine koyduktan sonra Breaker'ın masaya içecek ve bir sürü peçete koyduğu mutfağa geri dönüyorum. Onlara ihtiyacımız olacak.

Breaker'ın aldığı tacolar köşedeki yerel bir yemek kamyonundan geliyor. Taco de birria yapıyorlar ve o kadar güzeller ki, kendimi kontrol edemesem muhtemelen her gece onlardan alırdım. Ancak etin içinde pişirildiği bir daldırma sosla birlikte geldikleri için tonlarca peçeteye ihtiyacımız oluyor çünkü ortalık dağılıyor.

"Ah, çok güzel kokuyorlar."

"Evet, öyle, o yüzden kışını kaldır da buraya gel, ben de içine gireyim."

Karşısına oturdum. "Bensiz de başlayabilirdin." "Asla yapmadığımı biliyorsun. Aksine, ben bir centilmenim ve her zaman bekleyin."

"İki ay önce cheesecake getirdiğimde beklememiştin." "Ah, cheesecake."

"Çok doğru. Tüm tatlılar senin çöküşündür." Ben bir taco alıyorum, o da alıyor ve bu tacoları satın aldığımız her seferde olduğu gibi, yemeğe kadeh kaldırmak için "tokuşturuyoruz" ve ardından sosa batırıyoruz. Büyük bir ısırık aldım ve çiğnedim.

Birkaç saniye sonra, "Öğle yemeği nasıldı?" diye sordu.

Yutkunuyorum ve cevap veriyorum, "Bilirsin işte, aynı tas aynı hamam."

Taco'sunu ağzına götürmek üzereyken duraklıyor, çıtır çıtır, ızgara tortilladan sos damlıyor. "Neden benden bir şey saklıyormuşsun gibi hissediyorum?"

"Ne? Saklanmak mı? Ha! Hayır, ben bir şey saklamam." Mor çerçeveli gözlüklerimi kaldırıp kıkırdıyorum. "Senden neden bir şey saklayayım ki? Bu anlamsız görünüyor. Sana her şeyi anlatıyorum."

"Saçmalıyorsun."

"Hayır, savunmuyorum. Kendimi savunuyorum. Çünkü neden senden bir şey saklayayım ki?"

Taco'sunu yere bırakıp doğruldu. "Kesinlikle bir şeyler saklıyorsun."

"Suçlayıcı bakışlarından hoşlanmıyorum."

"Ve bana neler olup bittiğini söylemenin kaçınılmazlığını uzatmadan hoşlanmıyorum." Bana başını salladı. "Devam et, dökül."

Beni çok iyi tanıyor. Anlamı yok, bütün gece böyle devam edecek, b u yüzden tacomu yere bırakıp gözlerinin içine bakıyorum.

"Hayatımda bir şeyler gelişti."

"Tamam," diye uzatıyor.

"İşleri biraz değiştirecek bir şey."

Alnı kırışıyor. "New York'a taşıınıyorsun, değil mi?" "Hayır!

T a ş ı n m ı y o r u m , sadece ilişkiimi değiştiriyorum.
durumu."

Kaşları kalkıyor. "Brian'dan ayrılıyor musun? Teşekkürler-"

"Hayır, evlenme teklif etti ve evleniyoruz."

Breaker'ın ağzı "Evli misin?" demeden hemen önce açık kalıyor. "Beş hafta içinde." İrkildim.

"Beş hafta mı?" diye soruyor. "Yani ... *beş hafta* mı?" "Evet."

Geri itiyor, ifadesi tamamen şok olmuş. Evet, anlıyorum. Ben de şaşırdım.

"Çabuk olduğunu biliyorum ama Beave kulüpte evlenmemizi istiyor ve boş yer var, ailesi hep yazın evlenir ve yeğeni çok uzun olacağı için gelecek yıl olmaz. Yani evet, beş hafta."

"Vay canına." Peçetesini yüzüne sürüyor ve masanın üzerine atıyor. "Çok fazla bilgi var. Evlenme teklifini bugün mü etti?" Gözleri elime takılıyor. "Yüzük nerede? Sana yüzük aldı, değil mi?"

"Evet, yatak odamda."

"Neden?"

"Seni şok etmek istemedim ve bir hafta önce evlenme teklif etti. Sana şahsen söylemek istedim. Kızdın mı?" Yine irkildim, kalbim dakikada bir mil hızla atıyordu.

"Neden kızayım ki?"

"Çünkü biliyorsun, bu bir hafta önce oldu ve sana söylemedim ve Brian'ın senin en sevdiğin kişi olmadığını biliyorum."

Breaker, "Ama o senin en sevdiğin kişi, bu yüzden ondan hoşlanıyorum," diyor ama yalanı boşa çıkıyor. Breaker'ın ses tonunda neredeyse hiç heyecan yok.

Sesi. Sanki acı yutuyormuş gibi yutkunuyor ve "Bana yüzüğü göster" diyor.

"Görmek ister misin?" Aramızda garip bir gerginlik hissederek soruyorum Biz.

Aslında benim adıma mutlu olmadığını biliyorum. Biliyorum, bunların hepsi tıpkı benim için olduğu gibi. Ama gülümsüyor ve çabalıyor, bu da sadece daha kötü hissettiriyor gibi görünüyor.

"Evet, bana yüzüğünü göster."

"Tamam." Odamdan yüzüğü alıyorum ve yemek alanına döndüğümde Breaker'a veriyorum. Parmağıma takmak yerine sadece ona uzatıyorum.

"Vay canına, bu çok hoş," diyor gözlerini bana doğru kaldırırken, muhtemelen tepkimi ölçmeye çalışıyor. "Giy şunu."

Bana geri verdi, ben de parmağıma taktım.

"Sana çok yakışmış Lia," diyor usulca. İşte o benim en iyi arkadaşım. Kendimi rahat hissetmem için her şeyi söyleyecektir, bu yüzüğü takarken hiç de rahat olmadığımı muhtemelen bilmesine rağmen.

"Benim seçeceğimden farklı," diye itiraf ediyorum.

"Bu onu daha az güzel yapmaz." Gülümsüyor ve ayağa kalkıyor. "Buraya gel."

Ayağa kalkıyorum ve beni kucaklıyor, başımı göğsüne yasladığımda güçlü kolları beni sarıyor. Her şey çok hızlı geliştiği için mi yoksa o çok iyi davrandığı için mi bilmiyorum ama duygularım beni ele geçiriyor ve gözlerim sulanmaya başlıyor, ben de onu daha sıkı sarıyorum.

"Senin adına mutluyum, Lia." Başımın üstünü öpüyor. "Beş hafta hızlı ama eminim harika olacak."

Boğazım düğümleniyor, gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye hazırlanıyor. Beni ağlarken görmesini istemiyorum. Bırakın Breaker'ı, kimsenin önünde duygusal olmaktan hoşlanmıyorum ama bu, olmasını engelleyebileceğim bir şey gibi görünmüyor.

Benden hafif bir hıçkırık kaçıyor ve Breaker bunu duyar duymaz aramıza bir mesafe koyuyor ve yüzüme bakmak için dizlerinden eğiliyor. Gözlüklerimin altından gözlerimi kaydırıyorum ama artık çok geç.

"Hey," diyor sessizce. "Neden ağlıyorsun?" "I . .

. Sanırım şu anda her şey benim için çok fazla."

"Buraya gel," diyor, elimi tutuyor ve beni kanepeye doğru götürüyor. İkimiz de birbirimize bakacak şekilde oturduk. "Konuş benimle. Neler oluyor? Evlenmek istemiyor musun?"

"Hayır, yani . . . Anlıyorum. Sadece, bunu beklemiyordum. Brian ve ben evlilik hakkında hiç konuşmamıştık, o yüzden evlenme teklif ettiğinde hazırlıksız yakalandım. Sonra bugün öğle yemeğinde her şey çok hızlı geliştirmiş gibi hissettim. Beave en az üç elbise giymemi istiyor ki bence bu para israfı. Brian annesine karşı gelmiyor ve yüzük de... vay canına, çok büyük ve ben hep şu üç pırlantalı geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek yüzüklerinden istemiştım ve bir de sen varsın. Sana söylemekten çok korkuyordum çünkü Brian'ın en sevdiğin kişi olmadığını biliyorum-"

Breaker sakinleştirici bir tonda, "Seni burada durdurmamaya izin ver," diyor. "Benim hakkımda ya da bu konuda ne hissettiğim konusunda endişelenmene gerek yok, tamam mı? Benim duygularım, düşüncelerim, fikirlerim önemli değil. Önemli olan tek şey senin nasıl hissettiğin ve ne istediğin." Elimi sıktı. "Peki sen nasıl hissediyorsun?" "Korkmuş," diye itiraf ediyorum. "Üzgün. Doğru değil. Brian'ı sevmediğimden değil, çünkü seviyorum, ama tüm bunların garip olduğunu düşünüyorum. Bu günü ailemle konuşurdum ama onlar orada olmayacaklar. Her şey çok hızlı geliyor.

Bilmiyorum. Bana evlenme teklif edildiğinde farklı hissetmeyi beklerdim."

"Belki de henüz anlamamışsınızdır," diyor. "Neler olduğunu anlamanız biraz zaman alabilir."

"Belki." Aşağı bakarken parmağımı kanepenin kumaşı üzerinde gezdiriyorum. "Kızgın değil misin?"

"Lia." Çenemi yukarı kaldırıyor, böylece onun kristal mavisi gözlerine bakmak zorunda kalıyorum. "Sana kızgın olsaydım, o zaman çok iyi bir arkadaş olmazdım, değil mi?"

"Sanırım değil."

"Bu heyecan verici, tamam mı? Brian evlenme teklif etti ve sen evleniyorsun. Bir gülümseme göreyim."

Acınası bir gülümseme denerken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Kıkırdıyor. "Bu çok üzücü."

"Deniyorum. Sanırım haberler konusunda iyiydim, sadece sana söylemeyi bekliyordum, ama bugün öğle yemeğinde, Beave tarafından sağdan soldan ezildiğimi hissettim. Sosyal statüleri nedeniyle düğünün aileleri için önemli olduğunu biliyorum ve onlar söz konusu olduğunda her şey görünüşe ayak uydurmakla ilgili, ama tüm bunlarda benim de söz hakkım olmalı, değil mi?"

"Evet, Lia. Bu senin düğünün. Ne olacağı konusunda söz sahibi olmalısın."

"O etraftayken paspas gibi oluyorum. Fikrimi söylemek zor oluyor, anlıyor musun?"

"Güçlü kişiliklerin üstesinden gelmek zordur ve bunu anlıyorum. Kardeşlerimle her gün uğraşıyorum."

"Tarih ve resepsiyonun nerede yapılacağı konusunda zaten sıkıştırıldım, karara itiraz etmeye çalıştım ama başarılı olamadım. Sanırım sonunda tüm bu olanlara içerleyeceğim çünkü itilip kakılacağım ve bu da işin heyecanını kaçırıyor."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Beave olmadan karar verebilir misiniz?"

Ona bir bakış attım. "Böyle bir şey asla olmaz. Zaten randevuları var."

"O zaman ... beni de yanında götür," diyor Breaker, bu öneri beni güldürüyor.

"Hadi ama Breaker, ciddi ol."

"Ciddiyim," diyor. "Seninle gelebilirim. Şu anda yapacak bir şeyim yok. İşten uzak durmak zorundayım. Bu beni meşgul edecek bir şey olabilir." Sırıttı. "Belki düğün planlayıcın olabilirim."

"Aman Tanrım, dur." Onu itiyorum.

"Ya da nedimeniz ... ooo, nedimeniz. Ya da daha iyisi, bekleyen adam."

"Saçmalamayı keser misin?"

Kaşları aşağı eğik. "Baş nedime unvanını alabilecek, benim bilmediğim başka bir en iyi arkadaşın var mı?"

Duraksadım ve biraz düşündüm. "Pek sayılmaz, hayır. Ama sanırım bunu hiç düşünmemiştim."

"Ben senin en iyi arkadaşınım, doğru mu?" "Öylesin," diye cevap verdim.

"Ve en iyi arkadaşlar her zaman sağdıç ya da nedime unvanını alırlar, doğru mu?"

"Yessss," diye uzatıyorum.

"Bu nedenle, eleme sürecine göre, ben sizin onurlu adamınızım, ama bence bekleyen adam daha iyi bir çağrışım yapıyor, sizce de öyle değil mi?"

"Ciddi olamazsın, değil mi?"

"Elbette öyleyim," diyor tüm samimiyetiyle. "Dinle, Lia. Ailen olmadan bunun zor olacağını biliyorum. Onları kaybetmek çok zordu ve bunu tek başına yapmanı istemezlerdi. Zamanım var ve olmasaydı bile sana zaman ayırırdım. Yardım edebilirim. Desteğin, ekürin, koruman, cesur adamın olabilirim."

"Bodyguard mı? Gerçekten Beave'den korunmaya ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?" "Onunla daha önce tanıştım. Bakışları bile tek başına **d e h ş e t** verici. manipülasyon. Güven bana, bir korumaya ihtiyacın olacak ve ben senin adamınım." "Peki ya Brian?"

"Peki ya o?"

"Siz çocuklar anlaşıyorsunuz."

Breaker koltukta kayıyor ve sonra bana bir gülümseme sunuyor. "O senin kocan olacak. Bu ilişkiyi geliştirmek için geç olması hiç olmamasından iyidir çünkü müstakbel kocanla aramızda herhangi bir kırgınlık ya da garip bir gerginlik olmasına izin vermeyeceğim, anladın mı?"

Onu ve onaylayıcı sözlerini dinlerken duygularım yeniden geriliyor ve daha fazla gözyaşı dökmeme neden oluyor.

"Neler oluyor?" diye sorar, endişeyle.

"Sadece . . ." Gözlerinin içine bakıyorum. "Sana söylediğim için çok mutluyum. Yıllar önce bıyığınla bir sapık gibi görünüyordun ama hayatımda olduğun için şanslıyım."

Hafifçe kıkırdar ve "Biliyor musun, eğer şanslıysan, düğünün için bıyığı geri getirebilirim" der.

Yüzünü itiyorum. "Aklından bile geçirme."

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

KIRICI

JP'nin evinin kapısında volta atıyorum, güneş gökyüzüne doğru eğilmeye başlayıp gün için sıcaklığı yükseltirken sabah çiği her bir çimen yaprağına yeni yeni yapışıyor.

Dün gece yaklaşık bir saat uyuyabildim. Şanslıysam bir.

Lia'yı sakinleştirdikten ve tacolarımızı bitirdikten sonra birkaç tur cam Yahtzee oynadık ama ikimiz de dikkatimizi vermiyorduk. Sanırım ikimizin de aklı başka yerdeydi. Geceyi bitirdik ve yatağa gittiğimde o duvara vurdu, ben de ona vurdum ... ve sonra uyumadım.

Zihnim tekrar tekrar dönüp duruyordu.

Brian'la nişanlandı.

İlişki durumunu değiştireceğini söylediğinde, gerçekten ondan ayrılacağını düşündüm. Ve kahretsin, neredeyse şükürler olsun diyecektim! Bunun uçmasına izin verdiğimi hayal edebiliyor musunuz? Tam söyleyecekken sözümü kesti. Tabii, ben geldiğimde koridorda öpüşüyorlar mıydı? Evet, ama vücut dili her şeyi anlatır ve o anda Brian ona doğru eğilirken Lia hafifçe uzaklaşmıştı. O öpücük tamamen ona aitti.

Ama gelin görün ki, geleceğimizde bir ayrılık değil, bir düğün var ve bu beni ... lanet olsun, garip hissettiriyor.

Çünkü o Brian. Adam onu mutlu ediyor, ama onu anlamıyor. Lia'yı benim tanıdığım gibi tanımıyor. Tanısaydı, ona o nişan yüzüğünü almazdı, eminim Mars'tan bile görebilirsiniz çünkü çok büyük. Ya bana, en iyi arkadaşına sorardı ya da bilirdi. Milyon yıl geçse de onun için o yüzüğü seçmezdim ya da anne babasının ölümünden sadece bir buçuk yıl sonra, beş hafta içinde evlenmesi için ona baskı yapmazdım.

Evet, Brian onunla cenazelerinden bir hafta sonra tanıştı. Lia'nın anne ve babası gece geç saatlerde trajik bir helikopter kazası geçirmişler. Annesi çarpma anında ölmüş. Babasının bir şansı vardı ama ameliyat sırasında öldü. İki hafta sonra Brian onu bir barda bulmuş. Hamdı, üzgündü ve teselliye ihtiyacı vardı ve bunu Brian'da buldu.

Ama yine de ailesinin kaybıyla başa çıkmakta zorlanıyor ve onun bunu dikkate aldığını sanmıyorum. Tek derdi annesinin onun için belirlediği şartları yerine getirmek.

Başarılı bir işiniz

olsun. Güzel bir ev al.

Makbul bir kadınla nişanlan. Süslü bir
düğün yap.

Torunlarını teslim et.

O bir yörüngede ve Lia'nın da aynı yörüngede olup
olmadığından emin değilim. Ama ben kimim ki ona bir şey
söyleyeyim?

Tam kapı açılırken saçımı çekiyorum. JP'nin üzerinde bir şort vardı ve başka bir şey yoktu. Saçları darmadağın ve beni öldürmeye hazır görünüyor.

Verandaya koyduğum çörek kutusunu elime alıyorum ve "Kahvaltı getirdim" diyorum.

"Dostum." Gözünü ovuşturuyor. "İşe gidemiyor olman beni rahatsız etmen gerektiği anlamına gelmiyor."

"Bu işle ilgili değil. Seninle konuşmam gerek."

"Sana tüvit kumaştan bir çift boxer yapan psikopatla mı ilgili?"

"Çuval beziydi ve hayır. Bu Lia ile ilgili."

"Lia?" diye soruyor, şimdi canlanmış, yüzünde bir gülümseme belirmiş. Benim kıpır kıpır duruşuma, gözlerimin altındaki torbalara bakıyor ve sonra ... "Kahretsin, sonunda onu sevdiğini fark ettin."

Yüzüm dümdüz oldu.

Bacağımı geri çekerken, "Bu bokla senin sikini tekmeleyeceğim," diyorum ve JP hızla yoldan çekiliyor. "Bunun ona karşı *platonik* duygularımla hiçbir ilgisi yok. Anladın mı?"

"Elbette." Yine gülümsüyor ve kapıyı iterek açıyor. "Umarım orada bir cronut vardır. Canım bir tane çekti."

"Var," diyorum. "Ama bana hıyarlık edersen bunu elde edemezsin."

"Dostum, benim evimde olan sensin. Sana istediğim gibi davranabilirim. istiyorum."

Merdivenlerin başında Kelsey, üzerinde bir bornoz, saçları da dağınık bir halde aşığıya seslenir. "Kim o?"

"Breaker," diyor JP. "Lia hakkında konuşıması gerekiyor."

Kelsey'nin yüzünde bir gülümseme görmek için tam zamanında bakıyorum. Bir şey söyleyemeden sözünü kestim. "Hayır, ona karşı bir şey hissetmiyorum. Bu farklı bir şey."

Gülümsemesi duraksıyor. "Oh, tamam. Saçımlı toplayayım, hemen geliyorum. Başka bir kızın fikrini almak için Lottie'yi çağırmamı ister misin?"

Tam hayır diyecekken bir kez daha düşündüm. Başka bir kızın fikrini almanın zararı olmazdı ve Lottie ve Huxley, JP ve Kelsey'nin tam karşısında oturduklarına göre, bu işe yarıyor.

"Tabii, ona çörek getirdiğimi söyle."

"Eminim birkaç dakika içinde burada olur."

Kelsey odaya doğru giderken JP ve ben mutfağa gidip JP'nin bir fincan kahve yapmaya başladığı yere gidiyoruz.

"Huxley'in yerine benim evime gelmiş olmanız beni şaşırtmadı."

"Huxley ve Lottie'yi duvara yaslanmış sevişirken gördükten sonra dersimi aldım. Sıkılmış kıcının görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum."

"Kelsey ve ben duvarlara karşı sevişiyoruz."

"Farkındayım. Tek fark, eğer Kelsey'le seni basarsam, buna sadece gülersin. Huxley bana bir hafta boyunca sessiz davranır ve ardından karı koca arasındaki mahremiyet hakkında bir ders verir."

"Hâlâ oldukça gergin, değil mi?" JP soruyor. "Lottie'yle evlendikten sonra biraz gevşeyeceğini düşünebilirsiniz, ama gerçekten de bir türlü gevşeyemiyor."

"Bu noktada, çubuk kalıcı bir mukimdir."

JP kıkırdayarak kahve makinesini çalıştırır ve herkes için büyük bir demlik hazırlamaya başlar. Ayrıca espresso makinesinin tüm temel parçalarını

insanlar buna da karar verir. "Tabak getirmemi ister misin?" Diye sordum.

"Evet, işe yarar bir şeyler yaparsan iyi olur."

"Sadece basit bir evet yeterli olacaktır," diye cevap veriyorum ki Kelsey mutfağa giriyor. Bir çift şort ve JP'nin gömleklerinden birini giymişti. O bornozun altına bir şey giymediğine hiç şüphe yok.

"Lottie birazdan gelir. Çörek dedim, o da koştu. Huxley'den emin değilim, Lottie yataktan fırladığında hoşnutsuzluk içinde inlediğini duydum." Şaşırtıcı değil, Huxley Lottie'yi çok sahipleniyor. Ayrıca JP de Kelsey'e karşı çok sahiplenici.

Ben ... şey, hayatımda sahiplenecek kadar önemseydiğim biri olmadı. Erkek kardeşlerimin kız bulup evlenmelerini izlerken, bunun beni kıskandıracağını, gidip kendime birini bulmak istememe neden olacağını düşünürsünüz ama ben halimden memnunum. Sırf herkes aşık oluyor diye aşkı bulmak için baskı yapmak istemiyorum. Gördüğüm kadarıyla, o özel kişi hayatıma girdiğinde, onu tanıyacağım ve asla gitmesine izin vermek istemeyeceğim.

Ön kapı hızla açılır ve geniş giriş kapısından Lottie'nin sesi yankılanır: "Donutlar, ağzıma girin!"

Tam zamanında omzumun üzerinden bakıyorum ve Lottie'nin atlet ve bisiklet şortuyla içeri daldığını görüyorum. Saçları da dağınıktı. Arkasından pek de mutlu görünmeyen Huxley geliyor.

"Bu sabah neden bu kadar erken toplanıyoruz?" Huxley yanıma gelip elini adanın üzerine koyarken soruyor. "Bu işle mi ilgili? Seninle bu işe girmeyeceğim. Ekip kapsamlı bir soruşturma yürütürken sen buralarda olamazsın."

"Mesele iş değil," diyorum.

"Lia hakkında," diye mırıldanıyor JP liseli kızlar gibi. Hemen kaşlarımı çatarak ona doğru yöneldim ve ellerini kaldırmasına neden oldum. "Ondan hoşlandığınla ilgili bir şey söylemedim."

"Ötmek de yok." "Tanrım, çok mu hassas?"

"Lia'ya neler oluyor?" Lottie ağzı jöleli çöreklerle dolu halde soruyor.

"Madem hepiniz buradasınız, Lia'nın nişanlandığını da söyleyebilirim."

"Gerçekten mi?" Kelsey alkışlayarak soruyor.

"Nişanlı mı? Vay canına, bu harika," diyor

Lottie. "Brian'la mı?" JP soruyor.

"Dangalak mı?" Huxley ekliyor.

"Bekle, o neden bir pislik?" Kelsey soruyor. "Ondan hoşlanmıyor muyuz?" Lottie bir ısırık daha alarak, "Çocuklar kimseyi sevmez," diyor.

JP, "Hayır, ondan hoşlanmıyoruz," diyor ve sonra bana dönüyor. "Sen bu konuda ne hissediyorsun?"

"Harika değil," diye cevap veriyorum adaya oturup başımı ellerimin arasına alırken. JP önüme bir fincan kahve koyuyor ama ben dokunmaya bile tenezzül etmiyorum. "Onu hak etmiyor. Yeterince iyi değil. Ona aldığı yüzüğü görmeliydin. İçinde Lia'nın zerresi bile yok. Sanki en pahalı ve gösterişli yüzük dükkanına gitmiş, 'bana elinizdeki en pahalı yüzüğü verin' demiş ve onu almış gibi. En kötüsü de Beave düğünün beş hafta içinde yapılmasını istiyor."

"Beş hafta mı?" JP soruyor. "Tanrım, bu çok hızlı, gerçi bizim düğünümüz de hızlıydı." Kelsey'e sırtıyor. "Ama bu Kazoo'nun programına uymak içindi."

"Evet, bir güvercinin etrafında bir düğün planlamak her zaman hayalim olmuştur."

JP, Kelsey'i göğsüne çeker ve boynundan öper. "Düğünümüzle ilgili her şeyi sevdim."

"Ben yaptım."

Dikkatleri tekrar bana çekerek, "Ve dün gece bana söylediğinde ağladı" diyorum.

"Mutlu gözyaşları mı?" Lottie soruyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır, üzgün gözyaşları, gergin gözyaşları, mutsuz gözyaşları. Sesinde heyecan yoktu ve bana sürekli kızgın olup olmadığını soruyordu. Neden kızgın olayım ki?"

Kızlar uzaklara bakarken JP ve Huxley birbirlerine bakarlar.

"Ne?" Aralarında benim bilmediğim bir tür gizli konuşma geçtiğini görerek soruyorum.

İlk konuşan JP oldu. "Dostum, sence de Lia'nın küçük bir parçası, belki, sadece belki, bir noktada ona bir hamle yapmış olabileceğini düşünmüyor mu?"

"Ne?" Başımı sallıyorum. "Hayır. Birbirimizi hiç bu şekilde düşünmedik. Bunun ilişkimizle hiçbir ilgisi yok."

"Brian'dan hoşlanmadığını biliyor mu?" Lottie soruyor.

"Ondan hoşlanmadığımı hiç söylemedim, ama anlaşılmadığımızın farkında." "Belki de bu yüzden kızgın olup olmadığını soruyordur," diyor Kelsey. "Siz ikiniz o kadar yakınsınız ki belki de sizin onayınızı bekliyordur."

"Ama ben onu onaylamıyorum. Sorun da bu zaten. Onun için doğru kişi değil ve bu konuda ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Hiçbir şey," diyor Huxley, derin sesiyle odaya hükmederek. "Kesinlikle hiçbir şey. Eğer onunla Brian'ın arasına girersen, onunla olan ilişkini mahvedersin."

"Ne yani, o pislikle evlenmesine izin mi verdim?" "Evet," diyor Huxley.

Ağır bir nefes üflüyorum. "Ama-"

"Ama diye bir şey yok," diyor Huxley. "Hayatında yeterince şey kaybetti. İhtiyacı olan son şey, işleri onun için daha da karmaşık hale getirmeniz."

"Yani sadece onun onur erkeği gibi davranıp gülümsemem ve seçtiği her şeye evet demem mi gerekiyor?"

"Bekle." Lottie elini masaya vurdu. "Onun baş nedimesi mi olacaksın? Tanrım, neden bunu şimdiye kadarki en değerli şey olarak görüyorum?"

"Bu gerçekten çok şirin," diye ekliyor Kelsey. "Ve evet, yapmalısın. Eğer onu incitmek istemiyorsan, sadece yardım etmek istiyorsan, o zaman gülümse ve destekleyici ol. Ayrıca, hızlı bir soru, Beave kim?"

"Brian'ın annesi. Bayan Beaver, biz ona Beave deriz, yüzüne karşı değil. Emily Gilmore'u düşünün ama daha züppe." "Ooo, acımasız," diyor Lottie.

"Zaten Lia'ya zor zamanlar yaşatıyor. Bu yüzden düğün beş hafta sonra, Beave'in talepleri yüzünden. Brian'ın annesi her şeyi üstleniyor ve dün gece ağlarken ona yardım edeceğimi, yanında olacağımı söyledim ama lanet olsun, dün gece bir gram bile uyuyamadım."

Lottie öne doğru eğilir ve fısıldar, "Ona karşı bir şeyler hissetmediğinden emin misin?"

"İstemiyorum!" Bağıríyorum, ancak karısına bağırdığı için Huxley'den ölümcül bir bakış yiyorum. Sesimi alçaltarak, "İstemiyorum. Sanırım Brian'la evlendiğinde ne olacağından endişeleniyorum. Artık komşum olmayacak, bu kesin ve benimle eskisi kadar takılabileceğinden şüpheliyim, takılırsa da Brian'ı da işin içine katacaktır. Bilemiyorum. Onu kaybediyormuşum gibi hissediyorum ve onu çabucak kaybedeceğim."

"Ya Brian'la konuşursan?" JP sorar.

"Bu iyi bir fikir," diye ekliyor Kelsey. "Görünüşe göre büyük sorun onunla ilgili çünkü dürüst olalım, bu Lia'nın sevdiği çiçekleri seçmekle ilgili değil. Ne olursa olsun, Lia'ya yardım ettiğinden emin olacaksın."

mümkün olan her şekilde. Görünüşe göre Lia'nın ilerlemesi konusunda rahat hissetmek için Brian'la aranızı düzeltmeniz gerekiyor. Çünkü onu seviyor ve evlenme teklifine evet dedi, bu da ilerlemek istediği anlamına geliyor. En yakın arkadaşı ve müstakbel kocası anlaşılamadığı için zorlanıyor olabilir."

Lottie bir çörek daha alırken, "İyi noktaya değindin," diyor. "Brian'la aranızı düzeltin, eminim her şey yoluna girer."

"Ama onunla aynı odada bulunmaya dayanamıyorum," diye cevap veriyorum. "Görünüşe göre öğrenmek zorunda kalacaksın." JP gülümsüyor.

Saatime bakıyorum ve sonra elimdeki su bardağını çeviriyorum. Lanet olası on dakika geç kaldım, zaten adama katlanamıyorum, şimdi de bu saçmalığı mı yapacak?

Kelsey ve JP'nin evinden ayrıldıktan sonra evime döndüm ve koşuya çıktım. Önerilerini kabul etmeye hazır değildim ama koşudan sonra muhtemelen haklı olduklarını anladım. Eğer Lia'yı rahatlatmak ve işleri benim için daha az garip hale getirmek istiyorsam, belki de Brian'a bir şans vermeliydim. Bu yüzden ona bir mesaj göndererek öğle yemeğinde ne yaptığını ve buluşmak isteyip istemediğini sordum.

Bana attığı mesajda çok hevesliydi, yeri ve zamanı söyledi. Şimdi buradayım ve kendimi tuzağa düşürülmüş gibi hissediyorum çünkü herif geç kalacağına dair bir mesaj bile atmadı.

Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve Lia'dan bir mesaj buluyorum.

Lia: *Beave ile bir kilisede buluşmam gerekiyor, Brian'la evlenmemizi istediği kilisede. Lütfen benimle gelebileceğini söyle.*

Kilise mi? Lia'nın hiç kiliseye gittiğini sanmıyorum.

Kırıcı: *Oradayım. Arkadayım.*

Lia: *Teşekkürler, Pickle.*

Kırıcı: *Belki senin Onur Turşun olabilirim.*

Lia: *Benimle dalga geçme bile. Bunu yazan bir tişört yaptıracağımı biliyorsun.*

Kırıcı: *Gururla giyerdim.*

"Hey, dostum," dediğini duyuyorum Brian'ın, ayak sesleri yaklaşıyor. "Beklettiğim için kusura bakma. Bitcoin'e yatırım yapmak isteyen bir müşterimle konuşuyordum." Elini uzatıyor. "Nasılsın?"

Telefonumu cebime koyuyorum ve onu sıkıca sallıyorum. "İyi gidiyor," diyorum Brian on dakika önce bizim için ayarladığım kabinde karşıma oturmadan hemen önce.

"Davayı duydum." Harika bir giriş, hassas bir konuyu gündeme getirmenin yolu. Ne dangalak ama. Ve tabii ki, davayı duymuş. Onunla bir ilgisi varsa hiç şaşırmam. Ondan daha başarılı olmamı hep kıskanmıştır. "Düşmanca bir iş ortamı mı?" Brian başını sallıyor. "Buna zerre kadar inanmıyorum." En azından bu olayda doğruyla yanlış ayırt edebilecek güce sahip, ya da en azından öyleymiş gibi davranıyor.

"Evet, yasal nedenlerden dolayı bu konuda konuşamam ama desteğiniz için teşekkürler." Zaten onunla bu konuda konuşmazdım. Beni bir şekilde incitmesi için ona isteyerek yem vermeyeceğim.

"Tabii, evet. Anlıyorum. Eminim ekibiniz işleri hallediyordur."

"Her zaman yaptıkları gibi." Servis görevlisi masamıza geldiğinde gülümsüyorum. Hızlıca gazlı içecek ve iki biftek salatası siparişi verdikten sonra kalkıp gitti.

"Yani," diye başlar Brian. "Lia bana sana büyük haberlerden bahsettiğini söyledi." *Ne yazık ki.*

"Evet, tebrikler dostum," diyorum, o kadar garip hissediyorum ki şu anda kendimden gerçekten nefret ediyorum. Bu sahtelik beni iğrenç hissettiriyor. "Bunu zaten biliyorsun ama dışarıdaki en iyi kızla evleneceksin."

"Bunu biliyorum. Gerçekten çok şanslıyım ve evet dediği için çok mutluyum. Evlenme teklif ettiğimde, cevabında biraz duraksama oldu ve hayır diyeceğini düşündüm. Ama bunu evet demeden önce heyecandan nefesinin kesilmesine yordum."

İlginç.

Eminim bir sebepten dolayı duraklamıştır.

Umuyorum ki, bunun nedeni içten içe o adamın ona göre olmadığını biliyor olmasıdır.

"Yüzük de harika," diyorum, içimden gelmese de. Yüzük iğrenç bir şey.

"Teşekkürler. Gördüğümde aklıma hemen Lia geldi."

Nasıl emin değilim ama neyse.

"Yani beş hafta mı? Bu oldukça hızlı," diyorum.

"Annem beş hafta olması için baskı yapıyor. Bunun bir nedeni var. Lia size zaman çizelgesi konusunda endişeli olduğunu söylemiş olmalı."

"Evet," diyorum, Lia adına konuşmak istemesem de onu savunmak istiyorum.

"Evet, benim için de hızlı oldu ama nedeni hep orada. Ona yardım edeceğin için çok mutluyum. Lia, soruşturma nedeniyle izinli olduğun için randevulara onunla birlikte gidebileceğini söyledi. Annemin iradesi güçlü olabiliyor, bu yüzden Lia'ya yardım etmek için yanında olman iyi olacak. Keşke gelebilseydim ama işim başımdan aşkın."

"Eminim." Elimi çeneme sürüyorum. Büyük adam olma zamanı. Yani, ben daha iyi bir adamım tabii ki. "Madem yakında evleneceksiniz, bir araya gelip, ne bileyim, sadece konuşsak iyi olur diye düşündüm. Belki bazı şikayetlerimizden kurtulur ve temiz bir sayfa açarız. Aramızda bir gerginlik varmış gibi hissediyorum. Yoksa durumu yanlış mı yorumluyorum?"

"Hayır, işler biraz tuhaftı," diye itiraf ediyor. "Sanırım hisse senetleri hakkındaki o konuşmadan sonraydı. İşler oradan sonra yokuş aşağı gitti."

Bu kadar dürüst ve açık sözlü olmasını beklemiyordum. Bunun için adamın hakkını vermek lazım.

"Evet." Bardağımı masanın üzerinde çeviriyorum, buğusu ahşabın üzerinde birikiyor. "İşte o zaman işler tuhaflaştı."

Kabindeki koltuğuna yaslanıyor ve ceketinin düğmelerini çözüyor. "Dürüst olacağım. Lia'yla olan arkadaşlığın ve tabii ki kardeşlerinle olan başarın beni korkuttu ve yanlış yollara başvurdum. Bunun için özür dilerim."

Huh . . .

Beklediğim bu değildi. Belki suçu bana atmasını ya da yanlış bir şey olmadığını söylemesini, hatta kavga çıkarmasını bekliyordum, ama bu . . . evet, böyle bir dürüstlikle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Ensemi sıkıyorum. "Özrün için teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük dostum."

"Evet, bunu bir süre önce yapmalıydım, belki aramızdaki şeyler bu kadar garip olmazdı ve daha fazla takılabilirdik, ama gurur komik bir şey."

"Anlıyorum. Muhtemelen ben de sana daha önce yaklaşmalıydım."

"Neden şimdi banalaşıyorsun? Ayrıca düşün de yaklaşiyor."

Omuz silktim. "Belki herkes için en iyisi bu olur diye düşündüm. Sanırım Lia aramızdaki gerginliği hissetti ve zaten stresli, o yüzden

onu daha da strese sokmak istemedim. Onun için bir stres faktörünü ortadan kaldırılabirsem, zihnini rahatlatabilirim diye düşündüm." Endişesini hafifletmek demek istiyorum ama bu Brian'la birlikte yürümek istemediğim bir kapıyı açar.

"Düşünceli," dedi sinirli bir şekilde. İşte beklediğim ses tonu buydu, az önce konuştuğum mutlu-şanslı adam değil. Saniyeler içinde duruşunun sertleştiğini, ifadesinin sertleştiğini ve çenesinin pürüzsüz kenarlarının tırtıklı hale geldiğini izliyorum.

Alarmı çalın. Adam alarmda ve saldırmaya hazır. Ben de olgun davranacağımı sanıyordum.

*İşte beklediğim şey buydu.

Rahat bir ses tonuyla, "Siz evleniyorsunuz, onu kaybetmek istemiyorum. O senin karın olacağı için bazı şeylerin değişeceğini biliyorum ve buna saygı duyacağım. Şu anda yaptığım gibi her zaman uğrayamayacağım ve arkadaş randevularımızın çok az olacağını biliyorum. Sadece aramıza herhangi bir gariplik girmesini istemiyorum."

Brian başını sallar. "Bunu anlayabiliyorum." Tüm söylediği bu.

Bana güven vermiyor.

Lia'yı kaybetme endişemi giderecek bir plan sunmuyor. Sadece basit bir anlayış. Şüphelerimde haklıydım. Evlendiklerinde, Lia'yla takılmak cehenneme dönecek. Ve dürüst olalım. Onun yerinde olsaydım, ben de en iyi arkadaşımın evliliğini kalabalıklaştırmasını istemezdim. Özellikle de

Lia'yla evleniyorsam -ki *bu garip olurdu*- ama ona yaklaşmasına izin vermezdim.

İçeceklerimiz ve salatalarımız aynı anda geldi ve peçetelerimizi kucağımıza koyup çatallarımızı poz verirken, Lia ile olan ilişkim konusunda neden bu kadar savunmacı olduğunu merak etmeden edemiyorum. Ona endişelenmesi için hiçbir zaman, ama HİÇBİR zaman bir neden vermedik. O zaman neden benden bu kadar nefret ediyor?

"Biliyor musun, Lia ile olan dostluğuna her zaman hayran olmuşumdur." Bana baktı. "Hepsi bu kadar, değil mi?"

İsa.

Tamam, demek bu yüzden benden nefret ediyor.

"Evet," diyorum gözlerinin içine bakarak. "O benim en iyi arkadaşım, hepsi bu, başka bir şey değil. Sadece arkadaş olmamız dışında hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

Yavaşça başını sallıyor. "Eğer durum buysa, bu hafta sonu Lia'yla baş başa kalmam gerekiyor ama seninle çifte randevuya çıkmayı çok isterim."

"Oh, bu harika olurdu, ama şu anda kimseyle görüşmüyorum, yani çifte randevunuz bir tür üçüncü teker durumu olurdu."

"Flört durumunuzun farkındayım. Bu yüzden senin için mükemmel birini buldum."

Errrr . . . ne?

"Randevuya çıkabileceğim biri var mı?"

Brian başını sallar. "Evet. Adı Birdy. Arkadaşımın kız kardeşi ve gerçek bir erkek bulmakta zorlanıyor. Dün gece bana bundan bahsediyordu ve ben de düşündüm ki, bilirsin, onun için mükemmel birini bulabilirim. Ve biliyorsun, başka kimseye karşı romantik hisler beslemediğin için, bu yeni biriyle tanışmak için mükemmel bir fırsat olabilir."

Başka birine karşı romantik hisleriniz var mı? Bunu söylemenin özel bir yolu bu.

Bunun bir sınav olduğunu hissediyorum.

Bu bir iyi niyet gösterisi ya da benimle arkadaş düzeyinde yakınlaşmak için bir yol değil. Bu bir test ve eğer başarısız olursam, Lia ile aramızda hiçbir şey olmadığını söylediğimde bana inanmayacak. Nişanlısıyla aramızda bir parça romantizm olup olmadığını anlamaya çalışıyor.

"Çifte randevu." Ona gülümsedim. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Dilimden dökülen yalanları duyabiliyor musunuz? Hiç kimse, ama HİÇ KİMSE, tuzağa düşürülmekten hoşlanmaz, hele de yerleşik bir çift tarafından tüm zaman boyunca dik dik bakılacağınız ikili bir randevudan hiç hoşlanmaz.

Eğer akşamınızı korku içinde geçirmek istiyorsanız, işte yapmanız gereken bu o.

Ama Lia için her şeyi yaparım, bu yüzden ... görünüşe göre çifte randevucuyum Şimdi.

"Harika." Brian Kirişler, onun KUDUZ ifade kayboluyor. "Ben Her şeyi ayarlayın ve Lia'nın size bilgi aktarmasını sağlayın."

"Kulağa harika geliyor," diyorum salatamdan bir ısırik alırken. Git Brian'la arkadaş ol.

Onu daha iyi tanıyın.

Havayı temizleyin . . .

Evet, Kelsey ve Lottie tavsiyeleriyle cehenneme gidebilirler.

Dünyadan Pickle'a, dünyadan Pickle'a, orada mısın?

Kırıcı: *Bunu duymak istemiyorum.*

Lia: *ÇIFTE RANDEVU MU? Sen kimsin ve en iyi arkadaşımla ne yaptın?*

Kırıcı: *Belki de onu New York'ta bırakmışımdır.*

Lia: *Onu bulup bulamayacağıma bakmak için özel jetinizi ödünç almama gerek var mı?*

Kırıcı: *Şu anda en iyi SWAT ekibinin bile onu bulabileceğinden emin değilim.*

Lia: *Çifte randevuya evet dediğine inanamıyorum. Açıkçası, beni biraz hayal kırıklığına uğrattın. Sosyal ilişkilere uymuyorsun.*

Kırıcı: *Ama Brian sordu ve ben de evet demek zorunda hissettim. Kim bilir, belki de bu kız hayatımın aşkı olur.*

Lia: *Birdy ve Breaker, kulağa hoş geliyor.*

Kırıcı: *Açıkça görülüyor ki tüm çocuklarımıza B isimleri vermemiz gerekecek.*

Lia: *Bertha, Bernard, ve Barabbas . . . Lia Teyze sarılmak için geliyor.*

Kırıcı: *Dikkat edin, Barabbas'ı çok sıkıldığınızda hala altını ıslatıyor.*

Lia: *Birdy'nin onu çocuk doktoruna götürdüğünü sanıyordum.*

Kırıcı: *Zayıf üretra, ona zaman tanımak gerekecek. Yavaşça sık.*

Lia: *Barabbas'ın başı okşanacak. Bertha ve Bernard sıkıştırılacak.*

Kırıcı: *Sakin Barabbas'a farklı davranmaya kalkma. O da hepimiz gibi bir insan.*

Lia: *Haklısın, benim hatamdı. Nazikçe sıkıp eski ayakkabılarımı giyeceğim.*

Kırıcı: *İşte iyi bir teyze.*

Lia: *Bilgin olsun, Birdy bir sarışın ve sarışınlar senin favorin değil. Bu yüzden hoşnutsuzluğunuzu dizginleyin.*

Kırıcı: *Sarışın mı? Huh, belki bunu sevebilirim.*

Lia: *Bunu sadece zaman gösterecek. Cidden, bu konuda iyi misin? Brian'la iptal edebilirim.*

Kırıcı: Hayır, bu iyi. Ciddiyim. Güzel olabilir. Uzun zamandır biriyle çıkmamıştım.

Lia: Seni hiç biriyle çıkarken görmemiştim. Bu biraz heyecan verici. Breaker'ın nasıl hareket ettiğini göreceğim.

Kırıcı: Lütfen tüm zaman boyunca bana bakma, her hareketimi izleme ve peçetenin arkasından sırtma.

Lia: Tam da bunu yapma dürtüsü göğsümde çok ağır bir şekilde oturuyor çünkü bundan alacağım keyif o kadar büyük ki bardağım haftalarca dolu kalacak. Ancak böyle bir davranışın terlemenize neden olacağını biliyorum ve kimse terli bir turşuyu sevmez.

Kırıcı: Benim için endişelenmeniz çok samimi. Teşekkür ederim. **Lia:** Ne zaman istersen. Ne giyeceğini biliyor musun? **Kırıcı:** Bunu yapmasak olmaz mı, lütfen?

Lia: Harika bir öneri ama hayır. Brian'ın sana Birdy'yi ayarlaması muhtemelen başıma gelen en iyi şeylerden biri.

Kırıcı: Nişanınızdan daha mı fazla?

Lia: Brian'a söyleme ama belki.

Kırıcı: Senin farklı bir tür olduğunu hep biliyordum, ama bu gerçekten kanıtlıyor. Ben yatmaya gidiyorum.

Lia: Ama seninle dalga geçmeyi ve sabrını sınamayı bitirmedim.

Kırıcı: En azından bu konuda dürüstsün. İyi geceler.

Elimi duvara doğru kaldırıp dört kez vuruyorum.

Kapıyı üç kere çaldı ve üst üste ikinci gece. Fazla uyuyamadım.

Dördüncü Bölüm

LIA

"Bugün o gün!" Breaker'ın dairesinden perdelerin çekili olduğu ve hâlâ yatakta olduğu yatak odasına doğru ilerlerken şarkı söylüyorum. Sadece yatağının üzerine yayılmış bir insan yığını. "Günaydın!"

"Grrrrrrr," diye homurdanıyor yastığına doğru.

"Kalkma ve parlama zamanı," diyorum perdelerini açıp odasını pırıl pırıl Kaliforniya güneşiyle doldururken. "Bugün randevu günü."

"O da bu geceye kadar değil, o zaman neden şimdi beni rahatsız ediyorsun?" diye inliyor yastığını başının üzerine koyarken.

Yüzümü ona döndüm ve kış yanağının bir kısmının tüm dünyanın görmesi için dışarı sarktığını fark ettim. "Aman Tanrım!" Gözlerimi kapatarak söylüyorum. "Popon görünüyor."

"Beni basarsan böyle olur. Çıplak uyuduğumu biliyorsun." Battaniyesini düzeltiyor.

"Bunu nasıl bilebilirim?"

"Sen benim en iyi arkadaşımsın. Benim hakkımda her şeyi bilmen gerekir." Sesi yastık yüzünden boğuklaşıyor ama yine de onu anlayabiliyorum. "Mesela bu yastığı kaldıracak olsam seni bir çift bisiklet şortu, rastgele bir Zelda tişörtü ve sabahın köründe boynuna değmesini istemediğin için kırpılmış saçlarınla bulacağımı biliyorum." Yastığı yatağın kenarına

ve haklı olduğunu anlayınca sırtarak yastığı yerine koyuyor.

"Bu şanslı bir tahmindir."

"Tahmin değil." Kafasını dürtüyor. "Bütün bilgi burada. Dur tahmin edeyim, beni uyandırmanın etkisini azaltmak için kahvaltı da sipariş ettin ve beş dakika içinde burada olacak. Canın çok çektiği için krep siparişi verdin. Yine de en sevdiğin yerden almadın çünkü Salty's'in kahvaltı burritosunu tercih ettiğimi biliyorsun. Bu yüzden, çok sevdiğin akçağaç-ceviz şurubu olmamasına rağmen pes ettin ve oradan sipariş verdin."

"Bilirsin, her şeyi bilen biri olmak hoş değildir."

Göğsü bir kahkaha ile gümbürdüyor. "Seni pohpohlamaya çalışmıyorum, o yüzden sorun yok." Yüksek sesle iç çekerek ellerini başının üzerine kaldırır ve "Şortumu bana at." der.

Bir çift şortun katlanmış olduğu şifonyerine doğru yürüyorum ve ona uzatıyorum. Yatağın altından geçiriyor ve hiçbir yerini göstermeden içine girmesini izliyorum. Sonra yorganı üzerinden atıyor ve yatağın kenarına oturuyor. Kendini uyandırmaya çalışırken elini gözüne bastırıyor.

Orada öylece durup bakıyorum.

Breaker bir zamanlar tanıdığım adamdan çok farklı.

O yurt koridorunda uzun boylu, sırık gibiydi ve kafasının tepesinde bir Yorkshire Terrier ile karıştırılabilecek kadar tüylü saçları vardı. Şimdi, artık o kadar sırık değil. Geniş omuzlarının etrafını saran sinirler, kalın ama vücut geliştirmeci gibi olmayan pazularından aşağıya doğru akıyor. Güçlü, formda, devasa göğüs kasları ve açıkçası kışkırttığım bir çift karın kası var. Ve saçları artık dağınık değil, daha çok dağınık görünmek için mükemmel bir şekilde kesilmiş gibi, ama aslında değil. Ve içeride durmadan ders çalışmaktan soluk beyaz teninin yerine, dışarıda tişörtünü çıkarıp koştuktan güzel bir bronz teni var.

En iyi arkadaşımı hiç gerçek anlamda süzmedim, ama . . . Gerçekten güzel bir vücudu olduğunu kabul edebilirim.

Gerçekten güzel.

"Bu burrito iyi olsa iyi olur," diyor ayağa kalkarken, az önce onu kontrol ettiğim gerçeğini tamamen gözden kaçırarak. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Banyoya doğru ilerliyor ve kapıyı kapatıyor. Onu işiyle baş başa bırakıyorum ve bize kahve hazırlamak için mutfığa gidiyorum. Her zaman yanında

Sevdiğim bitter çikolatalı ahududulu kahve. Tadını alamadığını, sadece kokladığını söylüyor ama ben ahududunun tadını alabiliyorum, bu yüzden favorim.

"Ahududu kokusunu buradan alabiliyorum," diyor Breaker mutfağının kapısında durup göğsünü kaşıyarak ve dudaklarında orantısız bir sırıtışla.

Gözlerim göğsünden aşağıya, düşük şortunun gösterdiği kalçalarındaki V'ye doğru iniyor.

Tamam. Gerçekten, *gerçekten* güzel bir vücut.

Son zamanlarda egzersiz rutinine mi başladı ne yaptı emin değilim ama . . . iyi görünüyor.

Arkamı dönüyorum ve yanaklarımdaki hafif kızarıklığı gizleyerek, "Güçlü çünkü bir süredir onu serbest bırakmadım," diyorum.

"Burada en son ne zaman kahvaltı ettin?" diye soruyor tezgâha otururken.

"Bilmiyorum, son zamanlarda daha çok akşam yemeği yiyoruz."

"Evet, çünkü hafta sonu gecelerinin çoğunu Brian'larda geçiriyorsun ve ben de genellikle hafta içi sabahları işe yetişmek için koşuşturuyorum. Sıradan kahvaltılar için zamanım yok."

Yüzümü ona döndüm ve tezgâha yaslandım. "Artık izinde olduğuna göre, dünya kadar vaktin var."

"Belki bu süre bana tanımam için bir fırsat verir. Birdy." Kaşlarını oynatarak beni güldürüyor.

"Biliyor musun, dün gece onu siber olarak takip ettim." "Gerçekten mi? Ne buldun?"

"Bilmek istemez miydin?"

"Evet, yapardım." Bana başını salladı. "Hadi, dökül bakalım. Bu gece başıma neler geleceğini anlat."

Tezgahtan telefonumu alıyorum ve kahve demlenirken Breaker'a dün gece tam da bu amaçla çektiğim ekran görüntülerini gösteriyorum - onunla paylaşmak için.

"Tamam, her şeyden önce, o gerçekten çok güzel."

"Görünüş her şey değildir ama bu da bir bonus. Bir bakayım." Ona daracık açık pembe bir elbise giymiş ve arkasında gün batımı olan bir fotoğrafını gösteriyorum. Saçları uzun ve kıvrılmış, elinde bir şampanya kadehi tutuyor. Şaşırtıcı bir şekilde gözlerinin açıldığını görüyorum. "Vay canına, tamam, evet. Çok güzel bir kız."

Duraksadım ve "Ama o bir sarışın." dedim.

"Evet, sanırım bunu aşabilirim." Bana sırtıyor. "Başka neyiniz var?"

Böyle bir tepki vereceğini düşünmediğim için kendimi tuhaf hissederek telefonumdaki ekran görüntülerine geri dönüyorum. Bilmiyorum, onun güzel olduğunu düşüneceğini biliyordum çünkü bu çok açıktı, ama tepkisi gerçekten ilgilendiğini gösteriyor.

Bu neden kafamda kötü bir şey?

Olmamalı.

Sanırım tüm bu durum biraz garip, hepsi bu. Breaker pek kimseyle çıkmaz. Kızları dışarı çıkarıyor, tek gecelik ilişkiler yaşıyor ama gerçek bir kız arkadaşı yok.

"Beyzbolu gerçekten seviyor. Chicago Rebels'a bayılıyor. Kim olduklarından emin değilim ama bir oyuncunun kışına adanmış bir hayran sayfası var."

"Bu da onun bir popo insanı olduğu anlamına geliyor. Bu benim için iyiye işaret, çünkü güzel bir kırım var."

"Öyle mi?"

"Oh lütfen," diye alay ediyor. "İstedığimi biliyorsun ve bunu inkâr etmeye bile kalkma."

Elinizde başka ne var?"

Ben bakmadım ama o bakıyor. Sinir bozucu derecede güzel bir popo. "Romantik komedileri seviyor."

"Bunun nesi yanlış?"

Onu inceliyorum, gerçekten inceliyorum. "Kırıcı, bunlar çok klişe."

"Bunun bir nedeni var," diyor. "İnsanlara neşe getiriyorlar. Kelsey ve Lottie'nin onlara takıntılı olduğunu biliyorum. Fikrimi değiştirdiler. Çekiciliğini görebiliyorum. Bir hikayenin sonunda umutlu olmak, her şeyin iyi biteceğini bilmek, insanın içini sıcacık yapıyor."

Telefonumu yere bıraktım, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve "En iyi arkadaşşıma ne yaptın? Romantik komedilerden nefret ediyorsun."

Tezgâhtan atlıyor ve "İnsanlar değişebilir, Lia. Sorun değil. Dünya parçalanmayacak." Sırtıyor ve sonra beni kucaklıyor. "Bu gece bu kızla çıkacağım için kıskanıyor musun?"

"Ne?" Geri çekiliyorum. "Neden kıskanayım ki?"

Tam kapı çalınırken gitmeme izin verdi. Yemekler geldi. "Çünkü hayatımdaki tek kadın sen olmalısın, değil mi?" "Şey, evet. Tabii ki."

Gülüyor ve yemeği kapmadan önce başıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Merak etme Lia, sen her zaman benim en iyi arkadaşım olacaksın." Bana doğru dönüyor

"Ama bana menfaat teklif edemezsin ve bir erkeğin ihtiyaçları vardır." Sırıtişı beni şaka yaptığına inandırıyor.

Çıplak göğsünü itiyorum. "Ew, iğrenç. O adam olma."

"Lia, ben her zaman o adamdım, ama sen bunu görmedin çünkü bana bok atardın."

Yemeği masaya koydu ve ben de "Yani ondan hoşlanacağını mı düşünüyorsun? Onunla çıkar mısın?" Eğildim ve fısıldadım. "Seks yapmak mı?"

"Biraz aceleci davrandım ama açığım. Ve demek istediğim, o gerçekten çok güzel. Kim bilir, belki de onu düğününüze eşim olarak götürürüm. Belki o buketi yakalar, belki ben jartiyeri yakalarım ve Bertha, Bernard ve Barabbas'ın sadece bir düşünce değil gerçek olduğu fırtınalı bir romantizm yaşarız."

"Hepsi Brian yüzünden. Hayal edebiliyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse, yapamam, ama bu noktada sadece akışına bırakıyorum."

"Peki tam olarak neden?" Kreplerimin olduğu kabı açarak soruyorum.

Dürümünü folyodan çıkardığı yerden bana bakıyor.

"ünkü senin mutlu olduğundan emin olmak istiyorum, Lia. Tüm bunlar yüzünden ne kadar stresli olduğunu biliyorum ve eğer bu stresi biraz olsun azaltabilirsem, bunu senin için yapacağım."

"Birdy ile çıkarak stresini hafifletmek zorunda değilsin."

"Bu sadece bir randevu ve her şeyden çok Brian için."

Ona şüpheyle bakıyorum. "Peki sen ne zaman Brian için bir şeyler yapmaya başladın?"

"Kocan olacağı için ve ... ve seni kaybetmek istemediğim için," diyor sessizce.

Duraksıyorum, başım yana eğiliyor. Ciddi mi acaba? Bir an onu inceleyip omuzlarının içe doğru kıvrılışını ve duruşundaki eğimi fark ettiğimde ciddi olduğunu söyleyebiliyorum. "Ne? Breaker, beni kaybetmeyeceksin."

Burritosunu yere bırakıp bana bakıyor. "Lia, bu konuda gerçekçi olmalıyız. Beş hafta içinde işler gerçekten değişecek. Artık benim yanımda yaşamayacaksın. Yeni hayatınla meşgul olacaksın ve elbette beni unutmayacağını biliyorum, ama aramızda mesafe olması için gerçek mesafeden başka bir neden olmasını istemiyorum. Brian'a aramızı açması için bir neden vermek istemiyorum."

"Ben olsam izin vermezdim," diyorum.

"Biliyorum ama onunla iyi geçinememezsem bu evliliğimize zarar verebilir. Kızgınlık olabilir, bu yüzden evet, onun için bir şeyler yapacağım."

Elbette, çünkü onun için bu küçük şeyi yaparsam, seninle takılamama riskini almayacağımı biliyorum." Breaker meşgul olduğu için her gün görüşemiyoruz. Ama şu ana kadar, Brian'la çıkmaya başladığımdan beri, birbirimize ayırdığımız vakitte pek bir kesinti olmadı. Ancak birbirimize ulaşmak için ön kapılarımızdan birkaç adım atamayacağımız fikri ürkütücü.

"Gerçekten hayatın o kadar değişeceğini düşünüyor musun? Yani her zaman yakınla taşınabilirsin." Gülümsüyorum. "Kardeşlerin caddenin karşısında oturuyor. Biz de olabiliriz."

Başını yana eğiyor. "Sen. . . seni takip etmemi mi istiyorsun?"

Onun alaycı tonu gözlerimi devirmeme neden oluyor. Kreplerimle birlikte gelen şurubu alıp üzerlerine döküyorum. "Eğer bu konuda iğrençleşeceksen hayır, ama evet, evlendiğimde ilişkimizi kesmek zorunda değiliz. Brian ilişkimizi anlıyor ve kim bilir, Birdy ile işler yolunda giderse, belki çifte randevulara çıkmaya devam edebiliriz. Ve bu ikili buluşmalarda, onlar orada öylece oturup bize bakarken, üniversitede yaşadığımız tüm eğlencelerden bahsederek onları geçmişimizle kızdırabiliriz."

"Ve üniversite eğlencesi dediğinizde, gerçekten bugün hala yaptığımız tüm inekçe ve utanç verici şeyleri kastediyorsunuz."

Ağızma bir lokma krep atıyorum. "Kesinlikle."

"LIA, HAZIR MISIN?" Breaker kapıyı çalarak sorar.

Aynada kendimi bir kez daha kontrol ediyorum ve her şeyin yerli yerinde olduğundan emin oluyorum.

Bir an için gerçekçi olalım. Süslenmek söz konusu olduğunda genellikle her şeyi yapan biri değilim. Minimal makyajı tercih ediyorum çünkü gözlüklerime bulaşmasından hoşlanmıyorum. Saçlarımı sık sık kıyırmam ve jean şort ile elbise arasında bir seçim yapmam gerektiğinde her zaman jean şortu seçerim, ancak bu gece biraz renklendirme ihtiyacı hissettim.

Ne düşündüğünüzü biliyorum. Birdy çok güzel olduğu için, değil mi?

Yanılıyorsunuz. Birdy'nin bununla hiçbir ilgisi yok. Yüzüğümün muhteşemlik seviyesine uymaya çalışacağımı düşündüm.

Bana inanmadığınızı biliyorum ama sebebi bu, yüzük. Birdy ve onun güzel uzun sarı saçları ya da uzun siyah kirpikleri değil.

O kadar güzel göğüsleri var ki benimkiler yanında mısır çerezi gibi kalıyor.

Bu tamamen yüzükle ilgili.

Elimi gözlüklerimle uyumlu olan mor elbisemin üzerinde gezdiriyorum. Ayrıca kıvrımlarımı da vurguluyor - ne kadar az kıvrımım varsa. Saçlarımı kıvrırmak için bir saat harcadım ve sonra bukleleri taradım çünkü YouTube eğitimindeki kız bana böyle yapmamı söylemişti ve haklıydı. Saçlarım dalgalı ve güzel oldu. Ve makyajım, gözlerimi maskara ile vurguladığımdan emin oldum ve sonra elbisemle çatışmayacak, daha çok onu vurgulayacak ince bir ruj sürdüm.

Brian'ın beni tanımayacağından eminim. Belki de bu iyi bir şeydir, evlenmeden önce işleri renklendirir ve ona tam olarak neye bağlandığını gösterir.

Elimde debriyaj, ön kapımı açıyorum ve Breaker görüldüğünde neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyorum.

Bu ... bu benim tanıdığım, saçıyla ilgilenemeyecek kadar tembel olduğu için eski Jack Skellington tişörtleri ve ters şapkalar giyen Breaker değil.

Bu farklı bir Breaker.

Sofistike.

Tarih Kırıcı.

İnce çizgili gri bir takım elbise ve üst birkaç düğmesi açık koyu siyah düğmeli bir bluz giyen adam o kadar iyi görünüyor ki, sanki bir dergiye aitmiş gibi. Pantolonu kalçalarına kadar dar ama baldırlarında ve ayak bileklerinde kumaşın bittiği yerde gevşiyor. Çorapsız mokasen ayakkabılar giyiyor ve saçları dağınık bir şekilde yana doğru taranmış, ona beklemediğim kadar boğucu bir görünüm veriyor. Gömleğinin düğmeleri arasından görünen bronz göğsü, onu spor salonunda çok zaman geçiren bir adam olarak tanımlayan en ufak bir kas ipucunu kolayca ortaya çıkarıyor.

Takım elbisesi üzerine eldiven gibi oturuyor, kumaşta bir santim bile boşluk yok. Yakışıklı.

Seksi.

Tahrik

edici.

Akla gelen tüm sıfatlar.

"Vay canına, Lia," diyor beni içine çekip ensesini çekiştirerek.

"Kahretsin, gerçekten iyi görünüyorsun."

Elbiseme ve siyah topuklu ayakkabılarıma bakıp tekrar ona döndüğümde gerçekliğe geri döndüm. "Oh, teşekkür ederim. Yüzüğümün gösterişine uyacağını düşünmüştüm." Sanki daha önce görmemiş gibi ona göstermek için tutuyorum. "Gördün mü? Süslü. Ben de süslüyüm. Hepimiz süslüüz."

Alnı kırışıyor. "İyi misin?"

"Evet, harika. Teşekkür ederim. Sadece süslü olduğumu söylüyorum."

Kıkırdıyor. "Pekâlâ, bunu anladığımıza sevindim." Kolunu bana doğru uzattı. "Gitmeye hazır mısın?"

"Evet, tabii ki. Çok hazırım. Hiç bu kadar hazır olmamıştım. En çok hazır olanlardanım, hadi şu şovu başlatalım."

"Tuhaf davranıyorsun," diyor kapıyı kilitleyip onunla kol kola asansöre doğru yürürken.

Belki de gerçekten iyi görüldüğün

içindir. Ve güzel koktuğun için.

Ve seni çevreleyen, görmeye hazır olmadığım bir kibarlık hissi var.

"Hayır, değilim. Bir arkadaş başka bir arkadaşla ne kadar hoş hissettiğini söyleyemez mi?"

Bu bir suç mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır, ama isterseniz Google'da aratabilirim."

Derin bir nefes alıyorum ve onunla birlikte asansöre biniyorum. Kolonyası o kadar ağır ki garip ve şaşırtıcı bir şekilde başımı döndürüyor.

Onu hiç böyle görmemiştim çünkü kiminle çıktığı, nasıl çıktığı ve cinsel hayatıyla ilgili her şey hakkında her zaman ketum olmuştur. Daha önce ne zaman sorsam, bu konuda bıkkın davranır, çok derine inmez, asla duygu ya da ilgi göstermezdi. Ama onu böyle görünce, her şey çok farklı.

"Neden hep ketum oldun?" Neredeyse bağıracaktım.

"Ee, ne?" diye soruyor, kolumu bırakıyor ve apartmanımızın ana lobisine inerken bana bakıyor.

"Randevular hakkında hiç konuşmadın. Görüştüğün kadınlar hakkında bana hiçbir şey söylemedin. Neden?"

"Bu **n e r e d e n** geliyor?" diye soruyor asansörün kapıları **a ç ı l ı r k e n**. Breaker'ın arabası dışarıda bekliyor, valenin elinde anahtar var.

Takım elbisesini gösteriyorum. "Bu ... bu benim alışık olduğum Breaker değil. Seni böyle şık ve yakışıklı görmemiştim." Yutkundum.

"Evet, ben de seni hiç böyle görmüyorum" derken o aptal sırtışı beliriyor. Beni işaret ederek, "Giyinip kuşanmış ve ..."

Güzel. Normalde yan komşumuz olan ve yeşil zeytinleri doğrudan kavanozdan yemeye meraklı trol kadınla takılıyorum."

Gözlerim açılıyor ve onu yana iterek gülmesine neden oluyorum. "Ben trol kadın değilim." Şimdi zeytinlerle ilgili kısım, bu doğru.

"Geçen gün keçeleşmiş saçların bana aksini söyledi." Valeye bahşiş verdikten sonra bana kapıyı açıyor ama içeri girdiğimde kapıyı hemen kapatmıyor. Ellerini tavana dayıyor ve şöyle diyor: "Bu konuda fazla konuşmuyorum çünkü konuşacak pek bir şey yok. Ben de arkadaşlarına koşup bir gece önce tavladığım hatunu anlatacak tipte biri değilim. Ama eğer istersen, bunu yapmaya başlayabilirim."

"Çok sayı yapıyor musun?"

"Muhtemelen farkında olduğunuzdan daha fazla, ama madem merak ediyorsunuz, son zamanlarda biraz kuraklık yaşadım. Sadece zamanım olmadı. Sanırım en son birlikte olduğum kadın, eğer bilmen gerekiyorsa, arkadaşın Charise, Huxley'nin düğünü için beni ayarladığın kadın."

"Bekle, cidden mi?" Ben soruyorum. "Charise ile mi takıldın?"

"Birkaç kez." Göz kırıyor ve sonra kapıyı yüzüme kapatarak beni şaşkınlık içinde bırakıyor.

Arabanın kendi tarafına geçtiğinde, "Birkaç kez mi? Birden fazla mı?"

"Bu genellikle birkaç kez anlamına gelir." Arabayı vitesine takar ve apartmandan uzaklaşır.

"Ama o bana hiçbir şey söylemedi. Sen de bana hiçbir şey söylemedin. Arkadaşımla takıldığını nereden bileyim? Bir şey çıktı mı?"

"Aslında üçüzler. İnsan değil, yavru köpekler. Velayet onda ama benim ziyaret hakkım var."

"Ciddiyim, Breaker." Omzunu itiyorum ve gülmesine neden oluyorum.

"Hayır, sadece seksti. İkimiz de ciddi bir şey aramıyorduk, ayrıca cinsel bir bağdan başka bir bağ da yoktu." Kaşlarını oynatıyor.

"Ew, cinsel deme." Breaker bizi Brian'ın rezervasyon yaptırdığı şehir merkezine doğru götürürken kollarımı kavuşturup koltuğuma gömülüyorum. "Yani dışarıda birileriyle çıkıyorsun, iyi vakit geçiriyorsun ve bana bundan bahsetmiyorsun öyle mi?"

"Neden sana söyleyeyim ki? Sırf beni itip iğrenç diyesin diye mi?" diye alaycı bir tonda soruyor.

"Şey, evet."

Kıkırdıyor. "Teşekkürler, ama sanırım pas geçeceğim."

"Peki bu gece, dokunaklı ve randevu bozucu olacak mısın?" "Eğer sürekli bana bakıyorsan, o zaman hayır. Bu geceye

"Yargılayıcı bakışların bana doğru yöneldiğinde, hareketlerin üzerinde."

"Yargılayıcı mı? Benimle ilgili hiçbir şey yargılayıcı değildir."

"Ha!" Gülererek gülüyor. "Lia, bugün Birdy'nin romantik komedilerden hoşlandığını gördüğünde onu yargılıyordun."

"Görünüşe göre yakın zamana kadar onlarla dalga geçiyordun, baldızların sayesinde. Asıl soru şu: Seni tanıyor muyum ki Breaker?"

"Sen söyle." Direksiyonu kavırıyor, böylece sadece bir elini kullanırken diğer eli kolçağa düşüyor ve bir an için Birdy'yi gezdirdiğini düşünüyorum. Elini onun kalçasına koyar mıydı? Parmaklarını birleştirir miydi? Parmaklarını dudaklarına götürür ve mükemmel bir şekilde losyonlanmış parmak eklemlerine nazık bir öpücük kondurur muydu? Breaker'ın bunların hiçbirini yaptığını hayal edemezdim, ama yine de onun bu yönünü hiç görmediğim içindir. Birbirimizi tanıdığımız onca yıl boyunca onu bir kadınla hiç gözlemlemedim. "En büyük korkumu söyle."

"Bunu yapmamıza gerek yok," diyorum iç çekerek.

"Evet, var." Bacağımı dürtüyor. "H a d i a m a , en büyük korkum ne? Ve bunu bilen tek kişi sensin."

"İmzalı *Yüzüklerin Efendisi* kitabınızı alamadığınız ev yangını hatıra eşyalarını evden yeterince hızlı çıkarırsanız kaybedersiniz."

Yüzünü buruşturuyor ve kalbini okşuyor. "Düşünmesi bile beni etkiliyor. Benim sıram, sen bana kendin hakkında bir soru sor."

"Bunu neden yapıyoruz?"

"Birbirimizi diğer herkesten daha iyi tanıdığımızı ve bunun asla değişmeyeceğini sana kanıtlamak için. Devam et, bana bir soru sor."

"Güzel. En sevmediğim çocukluk anım nedir?"

"Regl olduğun gün. Pijama partisi için bir arkadaşının evindeydin ve gecenin bir yarısı arkadaşından ödünç aldığın uyku tulumuna bulaştı. Onu lekelediğin için seni kötü hissettirdi ve sonra annenin seni almasını beklemek zorunda kaldın. Courtney umarım cehennemde yanan gerçek bir sürtüktür."

Bu beni gülümsetti. "Leke konusunda bana eziyet etmesine gerek yoktu, orası kesin."

"Evet, umarım karma ona karşılığını ayağının altında bir mısır olarak ödemiştir. Bu çok acı verici."

"Sadece umut edebiliriz."

"Peki, en sevmediğim çocukluk anım nedir?" diye soruyor.

Bu çok kolay. Bunu konuştuğumuz günü hatırlıyorum. Üniversitedeki son yılımızdı. Bir kardeşlik partisine gitmiştik ama bütün gece verandada sohbet etmiştik. İkimiz de birkaç kadeh içmiştik ama bilişsel davranışlarımızı bozacak kadar değil. Ellerin üzerine yaslandı ve bana babasını kaybettiği günü anlattı.

"Baban öldüğünde," diye cevap veriyorum usulca. "Keşke onu daha çok sevdiğini söyleseydim diyorsun. Bunu ona yeterince söyleyemediğin için nasıl pişman olduğunu. O günü dün gibi hatırlıyorum çünkü ona sıkı sıkıya sarıldım ve o günden sonra aileme hep onları sevdiğimi söyledim."

Yavaşça başını sallar. "Ve bunu bilen tek kişi sensin. Kardeşlerime hiç söylemedim. Başka hiç kimseye söylemedim. Bu yüzden dışarı çıktığım ya da takıldığım kızlar gibi önemsiz şeylerden bahsetmeyebilirim çünkü bunların arkadaşlığımız için bir değeri yok. Ama önemli şeyler? Sana anlattığım şeyler bunlar ve en önemlisi de bunlar olmalı."

"Neden beni duygulandırmaya çalışıyorsun?"

"Seni duygusallaştırmaya çalışmıyorum." Konsolun diğer tarafına uzanıp elimi tutuyor. "Sadece sana ne olursa olsun beni her zaman en iyi senin tanıyacağını söylemeye çalışıyorum ve bunun bir nedeni var. Sen benim en iyi arkadaşımsın, Lia. Bunun arasına hiçbir şey giremez. Buna izin vermeyeceğim. Bu yüzden çifte randevu için şehir merkezine gidiyoruz."

"Sen gerçekten iyi bir adamsın, bunu biliyor musun Breaker?"

"Deniyorum." Sırtışı kulaktan kulağa yayılıyor. "Şimdi size üzerinde çalıştığım yeni bir şarkıyı göstereyim."

"Aman Tanrım, sakın simping deme. Bunu başaramazsın."

"Kim demiş?" diye soruyor sahte bir hakaretle.

"Ben söylüyorum."

"Peki seni kim yetkili yaptı?" "Ben yaptım."

"Ehh, bu adil." Rahatça omuz silkiyor.

Yeni favori şarkısını söylerken gülüyorum. Breaker haklı. Aramıza hiçbir şey giremez.

Hiçbir şey yok.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

KIRICI

Birdy'nin fotoğrafı onun hakkını vermiyor.

Azıcık bile
değil. Baş
döndürücü.

Ve tatlı. Neredeyse yarı yarıya onun güzel ama bir şekilde kendini beğenmiş olmasını bekliyordum. Ya da kişiliksiz. Durum hiç de öyle değil. Çok gerçekçi ve utangaç görünüyor. En azından oturmak için beklerken anladığım buydu.

Restorana vardığımızda Brian zaten buradaydı ve telefonuyla konuşuyordu ama biz adımımızı atar atmaz telefonu kapatıp Lia'yı kucakladı ve ona ne kadar güzel görüldüğünü söyledi. Ve haklıydı da. Klişe olacak diye bunu söylemek istemiyorum ama dairesinin kapısını açtığında nefesimi kesti. Lia'nın her zaman muhteşem olduğunu düşünmüşümdür ama onu o elbisenin içinde görünce, evet, gerçekten çok iyi görünüyordu. Ama görünüşüne verdiğim ilk tepkiyi çabucak bastırdım çünkü bunun bana bir faydası olmayacaktı. Bunu üniversitede onu ilk kez bir randevu için giyinik gördüğümde fark etmiştim. O kadar şaşırmıştım ki ona aşık olmaya başlamıştım.

Arkadaşlığımıza ne kadar değer verdiğim düşünüldüğünde bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu hemen anladım ve bu duygularımı bir kenara sakladım.

onları engelleyebiliyorum. Arada sırada ortaya çıkıyorlar ama ben daha iyi biliyorum. Bu gece de bir istisna değil. Birdy çarpıcı olsa da, görünüşü için çok şey yaptığı anlaşılıyor. Öte yandan, Lia derin, yosun yeşili gözleri ve sevimli çilleriyle doğal bir güzelliğe sahip.

Brian Lia'yı öpmeyi bıraktığında -tanık olmak oldukça rahatsız ediciydi- Birdy utangaç bir ifadeyle öne çıktı. Brian bizi tanıştırdı ve koltuklarımıza yönlendirilmeden önce birkaç dakika konuştuk.

Şimdi bir masadayız, kare bir dekorun etrafında dört sandalye, Birdy bir yanımda, Lia diğer yanımda oturuyor.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?" Brian soruyor.

"Yaptığımı sanmıyorum," diye cevap veriyorum. "Peki ya sen, Birdy?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, muhtemelen gittiğim en havalı yer."

"Biftek seviyorsan wagyu muhteşemdir," diyor Brian, gözlerini dikerek menüsüne baktı. "Ve lütfen, ne isterseniz almaktan çekinmeyin. Akşam yemeği benden."

Brian menüsünden başını kaldırırken, "Buna gerek yok," diyorum.

Çenesi bir gülümsemeyle geriliyor. "Bu benim fikrimdi. Bu nedenle herkesi ben tedavi edeceğim."

Bunu gözlerinde görebilirsiniz. Güvensizliği. Benim ne kadar değerli olduğumu biliyor - yukarıdan bakmak kolay - yine de ona ayak uydurabileceğini kanıtlama ihtiyacı hissediyor. Kanıtlayacak bir şey yok ve rekabet de yok. Bu yüzden her şeyi onun ellerine bırakıyorum. Akşam yemeğimin parasını ödemek istiyorsa, elbette ödeyebilir.

"Teşekkür ederim. Çok nazıksın Brian," diyorum, profesyonel yanımdan ortaya çıktığını hissederek ve göz ucuyla Lia'nın menüsünün arkasından kıkırdadığını görebiliyorum. Benim profesyonel yanımla hep dalga geçer. Alaycılığı bırakıp en iyi halimi takındığım zaman bunun çok komik olduğunu düşünür. Bunun, büyükanne ve büyükbabalarını ziyaret eden çocuklara tanık olmak gibi olduğunu söylüyor. Her zaman en iyi davranışlarını sergilerler, terbiyelerine dikkat ederler ve asla kimsenin tüylerini diken diken edecek bir şey söylemezler.

Garson siparişlerimizi aldıktan sonra Birdy'yi daha yakından tanımaya karar verdim. Bu arada, yanında sos olan, kruton, soğan ve peynir olmayan bir salata sipariş etti. Yani temel olarak, sadece marul ve et. Krutonların en iyi kısım olduğunu bilmiyor mu?

"Peki sen nerelisin?" Ona sordum.

"Aslen Tennessee'liyim ama son on yıldır Los Angeles'ta yaşıyorum. Burada okula gittim ve burayı o kadar çok sevdim ki kalmaya karar verdim."

"Bir kez burada yaşayınca Kaliforniya'yı terk etmek zor. Okulda pazarlama mı okudun?"

Başını sallıyor ve saçlarını kulağının arkasına itiyor. "Ben yaptım. Ve efendimin. Bir şeyi satmak için iyi bir hikaye uydurmakta her zaman iyi olmuşumdur."

Başımı sallıyorum. "Sizin alanınızda olmak için yaratıcı bir zihin gerekir. Kardeşlerim ve ben işimizi ilk kurmaya başladığımızda, pazarlamamız üzerinde çalışmamız gerekiyordu ve en büyük kardeşim Huxley, markalaşma işini bana vermenin akıllıca olacağını düşündü." Su bardağımı dudaklarıma götürüyorum. "Bunun pek iyi gitmediğini söyleyelim."

"Hadi ama," diye araya giriyor Lia. "Yarattığın logoyu gerçekten çok beğendim." "Konusunu bile açma," diyorum elimi yüzümde gezdirirken.

"Aman Tanrım," diyor Birdy. "Bunu şimdi görmeliyim. Fotoğrafları var mı?"

"Var," diye yanıtlıyor Lia telefonunu çantasından çıkarırken. "Telefonumda Breaker'ın yıllar boyunca yaptığı tüm utanç verici şeylerin olduğu bir klasör var. Onu cezalandırmam gerektiğinde işime yarıyor."

Birdy'nin egomanyak biri olmadığını anlamasını sağlamaya çalışarak, "Bu pek sık olmaz," diyorum.

"Bir dosyaya sahip olacak kadar sık." Lia telefonunu karıştırdıktan sonra ekranı Birdy'ye doğru çeviriyor. "Yani Huxley için bir H, JP için bir J ve onun için de bir B ile bir C'yi birleştirmiş."

Birdy sinirlenir. "Buruşturulmuş mektuplara benziyor." Lia gülüyor. "Basitleştirmeye çalışıyordum."

"Kendimi savunmam gerekirse, bu işten sorumlu olmaya hakkım yoktu. Hiçbir zaman tasarım deneyimim olduğunu söylemedim ve kardeşlerimin beni bu işin başına getirmesi kötü bir karardı. Ama bu işi beceremeyecek kadar zekiydim, bu da profesyonelce yapılması için para harcamamıza neden oldu."

"Akıllıca," diyor Birdy. "Bu işi her zaman profesyonellere bırak." Servis görevlisi Brian'ın sipariş ettiği şarap şişesiyle masamıza geliyor ve o aradığı şey olduğundan emin olmak için şarabı denerken, Birdy'ye kardeşi olup olmadığını soruyorum.

"Sadece bir kardeş. Ama benden on yaş büyük, o yüzden hiçbir zaman çok yakın olmadık. En iyi arkadaş gibi değil ama birbirimizi kolluyoruz. Ama arkadaşız, sanırım sen ve kardeşlerin gibi değil. Birlikte çalışmak için yakın olmalısınız."

"Çok yakınız, bazen iğrenç derecede yakınız. Birbirimizin işine çok fazla karışıyoruz. Yardıma ihtiyacı olmayan ya da yardım etmeyen ben

olduğumda

aptalca bir şey yaptığında, ortaya çıkan dramı izlemekten keyif alıyorum." "Ailenizde arabuluculuktan sorumlu olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Öyleyim," diyorum şaşkınlıkla ona doğru dönerken. Brian şarabı onaylamış olmalı çünkü garson kadehleri doldurmaya başladı. "Ben arabulucu bir tip gibi mi görünüyorum?"

"Çok sakinsiniz. Huzuru korumayı sevdiğinizi düşündüren bir havanız var."

"Evet," diye cevap veriyorum. "Drama pek umurumda değil." "Pffft," diyor Lia yanımda.

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Tartmak ister misin?"

"Son sınıfta, ikinci sömestr Scrabble şampiyonası sırasında, drama için *yaşıyordun*. Dramanın bir parçasıydın. Aynı takımdan iki kızla flört ediyor, oyunun ortasında bunu öğrendiklerinde kargaşa yaratıyordun."

"Bu drama değil, Lia. Buna stratejik Scrabble oyunu denir." Şakağımın yan tarafına dokunuyorum. "Zihinsel dayanıklılık şampiyonluk kazanmanın en önemli bileşenidir ve eğer rakibinizin zihinsel dayanıklılığını bozacak herhangi bir şey yapabiliyorsanız, bunu yapmak zorundasınız. Bu yüzden evet, takım için bir tane aldım ve iki kadınla flört ettim." Birdy'ye dönüyorum ve ekliyorum, "Bunu gerçek hayatta asla yapmam, sadece bunu ortaya koymam gerekiyor."

Yumuşakça gülümsüyor. "Sen o tür bir adam gibi görünmüyorsun."

"Hey, Lia, neden yemek hazırlanırken balkonda dikilmiyoruz? yemek pişirmek biraz zaman alır, bu ikisine sohbet etmeleri için biraz yalnız zaman verir misin?" Brian mide bulandırıcı bir şekilde göz kırpmıyor.

"Tabii, evet," diyor Lia sandalyesinden kalkıp Brian'a katılırken. Tepkisindeki sertlikten ve adımlarındaki tereddütten, yapmak istediği son şeyin Birdy ve beni rahat bırakmak olduğunu anlayabiliyorum. Hayır, o bir röntgenci olmak, bu etkileşimin her saniyesini izlemek ve dinlemek istiyor.

Eğer roller tersine dönseydi, ben de aynı şekilde davranırdım. "Birlikte çok tatlılar," diyor Birdy.

"Evet, öyleler," diye cevap veriyorum, ağzımdan çıkan yalan gibi gelse de.

"Lia'yla üniversitede mi tanıştın?" Birdy soruyor.

"Evet, gizli bir Scrabble grubunun parçasıydık ve o da heceleme becerileriyle çok etkileyiciydi. İlk gecesinden sonra bizi ilgilendiren her konuda birbirimize bağlandık ve o zamandan beri çok iyi arkadaşız."

"Bu çok güzel. Bağ kurduğunuz şeylerden bazıları nelerdi?"

"Uhh." Yana doğru bakıyorum ve sonra biraz daha yaklaşıyorum. "Eğer sana söylersem, bu randevuyu kaçırmak istemeyebilirsin çünkü Lia ve ben genelde popüler şeyleri sevmeyiz."

"Dene beni." Şarabını pembe boyalı dudaklarına götürüyor. "Seni şaşırtabilirim."

"Tamam." Ellerimi birbirine sürtüp ona doğru dönüyorum. "*Yüzüklerin Efendisi'ne karşı* derin bir takıntım var. Kitapları küçükken okudum, çabucak saplantı haline geldi ve o zamandan beri arkama bakmadım. Cadılar Bayramı'nda sayamayacağım kadar çok kez Gandalf gibi giyindim. Model uçak yapmaktan ve onları uçurmaktan hoşlanıyorum. Bunu inanılmaz derecede rahatlatıcı buluyorum. Ben hevesli bir masa oyuncusuyum. Her oyunu en az bir kez denerim. Bir maceraya atıldığım oyunları tercih ederim. Spor beni pek ilgilendirmiyor. Onları izlerim ama sıkı bir hayranı değilim. Zaman zaman bir çizgi romandan hoşlandığım biliniyor, ancak Marvel veya DC gibi ana akım bir şey değil. Sherlock Holmes hakkında okumaktan gerçekten keyif aldığım bir çizgi roman serisi var. Bir Disney yetişkini olma yolunda ilerliyorum. Yıllık bilet sahibiyim, her yıl Cadılar Bayramı partisine katılacağım ve *The Nightmare Before Christmas ile Mulan'a karşı* hastalıklı bir takıntım var. Kızın 'erkek olduğu' montaj beni her seferinde ürpertiyor. En sevdiğim film ise *The Thin Man*. Bunların bir serisi var ve sonbaharın sonlarında şehir merkezinde eski bir sinema salonu bu filmlerden oluşan bir maraton düzenliyor. Lia ve ben her yıl gideriz."

Birdy şarabını yudumlar ve bir an duraklar. Birkaç saniye sonra nihayet, "Ateşli bir inek, sanırım bunu kabul edebilirim" diyor.

Kıkırdıyorum ve kadehimi onunkine doğru kaldırıyorum, kadehlerimizi tokuşturuyoruz ve
Yudumla.

"NE DÜŞÜNÜYORSUN, DOSTUM?" Brian soruyor. "O harika, değil mi?"

Birdy, tabağındaki salata servis elemanı tarafından alındıktan sonra tuvalete gitmek için izin istedi. Utanmadan onun kalçalarını sallayarak uzaklaşmasını izledim ve bunu takdir ettim.

"Evet, oldukça harika biri," diyorum bez peçetemle ağzımı sildikten sonra onu masanın üzerine koyarken. "Görünüşe göre bazı farklılıklarımız var

Ama yürüyüş yapmaktan hoşlandığını söyledi, bu da bir artı."

Lia bir süredir sessizdi. Aslında yemeğin çoğunda. Birdy ve ben sohbet ederken Brian onunla iş hakkında konuşuyordu.

"Ona yürüyüş yaparken kuş gözlemlemeyi sevdiğini söyledin mi?" Lia soruyor. "Dürbünlerimden, kova şapkamdan bahsettiğim kısmı atladım, ve not defteri."

Brian gülüyor. "Eminim görülmeye değer bir manzaradır."

"Bu nedenle pek çok insan benim bu yönümü göremiyor."

"Bilemiyorum. Bence kova şapka iyi görünüyor," diyor Lia, gözleri bana doğru kayıyor.

Brian sandalyesinde kayar ve boğazını temizler. "Yani bu gece Birdy'yi eve senin bırakacağını varsayabilir miyim?"

"Arabaya ihtiyacı varsa, elbette," diye cevap veriyorum.

"Ona tekrar çıkma teklif edecek misin?" Lia usulca sorar.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Belki de. Havalı birine benziyor ve utanç verici fotoğraflarını paylaşmayı seven bir izleyici kitlesi olmadan onu tanımak faydalı olabilir."

"Ama bunlar en iyi resimler-"

"Seni tutmamıza izin verme," diyor Brian tam Birdy yaklaşırken. Lia'nın sözünü nasıl kestiğini ya da aniden araya girdiği için sandalyesinde nasıl gerilediğini fark etmiyorum. Brian sandalyesinden kalkıyor ve takım elbise ceketinin düğmelerini ilikliyor. "Hesabı çoktan hallettim. Lia ve ben Malibu'ya biraz uzak olduğu için yola çıkacağız."

"Evet, tabii ki," diyorum ben de ayağa kalkarken. Körü körüne bir vedayla bunu inanılmaz derecede garip hale getirmenin yolu. Araya bir şey girmedi, sadece kısa bir "*gidiyoruz*" cümlesi. Lia'nın iyi olduğundan emin olmak için ona dönüp sarılıyorum. "İyi misin?" Yumuşakça soruyorum. Omzuma doğru başını sallıyor, ben de bunu cevabı olarak kabul ediyorum ve "İyi hafta sonları" diyorum.

"Tamam. Teşekkürler," diyor usulca, sesi tuhaf geliyor. Ona her şeyin yolunda olduğundan emin olup olmadığını sormak üzereydim, ama Brian'ın soru sormasına yol açmak istemediğim için iki kez düşündüm.

Lia'yı serbest bıraktım ve "Önümüzdeki hafta ve randevuların hakkında bana mesaj at. Hepsinde olacağımı biliyorsun."

"Yapacağım." Brian yanına gelip elini sırtının alt kısmına koyarken gülümsüyor.

Elini uzattı ve benimle tokalaşmayı teklif etti. "Seni görmek güzeldi, Breaker. İyi eğlenceler, gece daha erken. Belki Birdy'yi tatlıya götürürsün."

Baskı yok. Tanrım.

"Elbette, yemek için tekrar teşekkürler." İkisi de gitti ve ben Birdy'ye döndüm. Ne yapacağını bilmez bir halde, elinde sıkı sıkı tuttuğu el çantasıyla öylece duruyordu. "Eee." Ellerimi ceplerime soktum. "Uh ... yürüyüşe çıktığımda daha çok kuş gözlemi yapıyorum." Gülüyor. "Tatlı yemek isteyip istemediğini sormadan önce bunu belirtmek istedim."

"Kuş gözlemciliği, ha? İyi bir zaman gibi görünüyor. Kuşlar hakkında pek bir şey bilmiyorum ama öğrenmekten de çekinmem."

"Eğer durum buysa, tatlı yemek ister misiniz?"

"Çok isterim." Birdy kolunu benimkine doluyor ve birlikte restorandan çıkıyoruz.

Birdy bir ısırık daha alırken "TAMAM, BU CHEESECAKE MUHTEŞEM" diyor. "Ahududu girdabı yasadışı olmalı."

"Sana iyi olduğunu söylemiştim," diyorum bir ısırık daha alırken. "Ve sen benden şüphe ettin."

"Senden şüphe etmedim. Sadece şaşırdım. Bir yemek kamyonundan tatlı almayı beklemiyordum."

"Ben yemek kamyonlarıyla yaşıyorum," diyorum bir ısırık daha alırken. "Yaşadığımız yerin yakınında, en iyi soslu tacoları yapan bir taco kamyonu var. Lia ve ben kendimizi sınırlamaya çalışıyoruz ama hemen köşeye park etmiş olmaları pek yardımcı olmuyor."

"Sen ve Lia sık sık birlikte yemek yer misiniz?" Birdy soruyor.

"Pek sayılmaz. Belki haftada iki kez. Brian'la birlikte olmadığı zamanlarda."

"Keşke arkadaşlarıma yakın bir yerde yaşasaydım. Böylece takılmak daha kolay olurdu." "Çok uygun."

Bir parça cheesecake koparıyor ve "Sanırım bunu sorarak haddimi aşıyorum ama sanırım sadece merak ediyorum. Sen ve Lia hiç ... romantik?"

Başımı salladım. "Hayır, biz sadece arkadaşız. Bunu hiç düşünmedim bile. Sanırım karşı cinsten iki insanın bizim kadar çok takıldığını gördüğünüzde sormanız gereken dürüst bir soru. Onlara aynı cevabı vermeme rağmen kardeşlerim bana hep soruyor."

"Bu uygunsuz olduysa özür dilerim. Son ilişkimde çok zorlandım, bu yüzden sanırım açık ve dürüst olmak istiyorum, bunun bir ilişki olduğundan ya da bana tekrar çıkma teklif etmek istediğinden değil, ama her ihtimale karşı, her şeyi kapsamak isterim."

"Anlıyorum. Daha önce hiç ciddi bir ilişkim olmadı ve pek kimseyle de çıkmadım."

"Gerçekten mi?" diye soruyor. "Sanırım aksini düşünmekle aptallık ettim."

"Hayır, aptal değilim. Çifte randevuya çıktık, yani varsayımınız geçerli."

Çatalını yere bırakıyor ve bir bacağına diğerinin üzerine atıyor. "Peki neden pek kimseyle çıkmıyorsun, Breaker? Oldukça akıllı başında birine benziyorsun. Tatlı. Nazik. Düşünceli. Neden kendini ortaya koymuyorsun?"

"Bu gece derinlere iniyoruz, değil mi?" Şaka yapıyorum. "Sanırım birlikte daha fazla zaman geçirmek istediğim kişiyi bulamadım. Birileriyle çıkmaya karşı olduğumdan değil, ama daha fazla zaman geçirecek kadar biriyle yakınlaşamadım, eğer bu mantıklı geliyorsa. Ve yoğun programım nedeniyle, ben de bu konuda pek bir şey hissetmedim."

Başını salladı. "Bunu anlayabiliyorum." Yan tarafa bakıp, "Ve sanırım Lia'ya sahip olduğun için o kadar da yalnız değilsin," diyor.

Çok doğru. Lia ihtiyacım olduğunda beni tamamen meşgul ediyor. "Evet," diye yumuşakça cevap veriyorum.

"Peki evlendikten sonra ne olacak? Siz ikiniz eskisi kadar çok takılacak mısınız? Bunu kötü bir niyetle değil, sadece anlamaya çalışarak soruyorum."

"Beni aşağılamak ya da bunun gibi şeyler için endişelenmeyin. Merakını anlıyorum. Bugün bu konuyu biraz konuştuk, birbirimize yakın bir ev bulabileceğimizi, yine de takılabileceğimizi söyledik." Dudaklarımı yana doğru büküyorum. "Bilmiyorum. Birbirimizi ne kadar göreceğimizden de emin değilim. Birbirimizi asla unutmayacağımızı biliyorum, ama akşam yemeği randevularımızın muhtemelen çok az olacağını biliyorum."

Birdy korkularımı doğrulayarak, "Evlilik hayatı farklı olduğu için bunu yapacaklarını tahmin edebiliyorum," diyor.

"Öyle." Dudağımı ısırđım. Bu benim için ne anlama geliyor? Ne anlama geldiğini söyleyebilirim. Görünüşe göre yakında çok yalnız kalacağım. "Kahretsin, Birdy, görünüşe göre biriyle çıkmaya başlamam gerek."

Gülüyor ve elimi okşuyor. "Peki, hazır olduğunda."

Ona bakıyorum ve gülümsüyorum. "Belki hazır olabilirim. Sen ne düşünüyorsun? Bunu tekrar yapmak ister misin? Belki de acınası hayatım hakkında konuşurken böyle üzücü bir sonla değil?"

"Hiç de acınası değil. Aslında çok tatlı olduğunu düşünüyorum. Annem bana her zaman gerçek dostlukları bulmanın zor olduğunu, ancak bunların tutunulması gereken en önemli şeyler olduğunu söylerdi. Lia ile aranızdaki şey çok özel. Buna tutunmak istiyorsun."

"Biliyorum. Ama sanırım haklısın. Evlilik hayatı farklı olacak ve şu anda ona sahipken yalnız olmayabilirim ama evlendikten sonra bu değişecek. Kendimi ortaya koymamın zamanı geldi." Birdy'nin elini kendi elime aldım. "Benimle ikinci bir randevuya çıkmak ister misin? Belki bir yürüyüşe? Sana kuşları gösterebilirim."

Işıl ışıl gülümsüyor. "Bunu çok isterim."

BIP.

Bip.

Bip.

Nefesimin altında homurdanıyorum ve gözlerimi açarak yanan telefonuma bakıyorum.

Bana kim mesaj atıyor?

Bulanık gözlerle telefonu yüzüme yaklaştırıyorum ve saati not ediyorum.

1:15. Bu çok önemli olsa iyi olur.

Gönderene bakıyorum ve Lia'dan geldiğini görüyorum. Gözlerimi birkaç kez ovuşturduktan sonra okumak için mesajı kaydırıyorum.

Lia: *Hey, uyanık mısın?*

Lia: *Randevunuzdan sonra bana hiç mesaj atmadın.*

Lia: *Hala onunla mısın?*

İnleyerek yanıma uzandım ve ona mesaj attım.

Kırıcı: *Biliyor musunuz, bu sabah yapılabilecek bir konuşma.*

Lia: Oh, uyanmışsın. Şuna bir bak.

Kırıcı: Senin yüzünden.

Lia: Oops *şirin gülümsemeler*

Kırıcı: *Cazip gülümsemeyi reddeder*

Lia: Kızma, uyuyamadım ve merak ettim. Birdy ile nasıl gitti?

Kırıcı: Bunu gerçekten şu anda mı yapıyoruz?

Lia: Evet.

Tekrar inledim ve ona geri mesaj attım.

Kırıcı: Güzel. O l d u k ç a i y i biri. Çok az ortak n o k t a m ı z var ama çok hoş, tatlı ve güzeldi tabii ki.

Lia: Tabii ki. Onu evine davet ettin mi?

Kırıcı: Ciddi misin? Hayır. Onu çok az tanıyorum.

Lia: Sanki bu sizi daha önce engellemiş gibi.

Kırıcı: Bu farklı.

Lia: Bunun ne farkı var?

Kırıcı: Çünkü yeni bir şey deniyorum.

Lia: Yeni bir şey mi? Bana daha fazlasını

anlat . . . **Kırıcı:** Onunla çıkmayı deneyeceğimi düşündüm. **Lia:** Bekle. . .

cidden mi? Ama sen çıkmıyorsun.

Kırıcı: Evet, biliyorum ama yakında evleneceğin ve zamanını müstakbel kocanla geçireceğin için uyumlu olabileceğim birini bulmam gerektiğini düşündüm.

Cevap yok.

Birkaç dakika boyunca acaba yanlış bir şey mi söyledim ya da o uyudu mu diye düşünürken telefonum elimde çalışıyor. Ekranda onun adının geçtiğini görünce telefonu açıp hoparlöre veriyorum, böylece yastığıma dayayıp konuşabiliyorum.

"Alo?"

Kısık bir sesle, "Benim yerime geçmeye mi çalışıyorsun?"

diye sorar. "Ne? Hayır. Neden böyle bir şey söyledin?"

"Son mesajınızdan anladığım kadarıyla yerinize birini bulmaya çalışıyorsunuz."

"Lia, hadi ama, senin yerini almaya çalışmadığımı biliyorsun. Senin yerin asla doldurulamaz, ama dürüst olalım, her ne kadar bir şeylerin değişmeyeceğine inanmak istesek de, değişecek. Evlendikten sonra Brian senin önceliğin olacak ve hiçbir şeyin bunu engellemesine izin veremezsin. Bu da demek oluyor ki

boş zaman. Evimde sürekli tek başıma oturmak istemiyorum, o yüzden belki de dışarı çıkıp birini bulmamın zamanı gelmiştir."

"Yalnız olmayacaksın. Yan yana yaşayacağız, unuttun mu?"

"Yine de Brian beni her zaman yanında istemeyecektir, Lia. Kabul et, işler değişiyor ve bu sorun değil. Zamanın geleceğini biliyorduk."

"Ama . . . Bir şeylerin değişmesini istemiyorum," diyor usulca. "Her şeyi olduğu gibi seviyorum." *Tanrım, ben de öyle. Kardeşlerime tam erişimim olduğu zamanları ben de seviyordum ama o gemi çoktan kalktı.* Hayat bu, sanırım. Ama bu fırsatı görmezden gelemem. Sertçe yutkundum ve "O zaman neden teklifine evet dedin?" diye sordum.

Sessiz ve biliyorum ki bu soruya genel bir ifade dışında nasıl cevap vereceğini bilmiyor.

"Çünkü onu seviyorum."

Ama ona aşık mısın? Bunu ona sormayı çok istiyorum ama aynı zamanda dramaya neden olmak da istemiyorum. Kendini sorgulamasını istemiyorum. Eğer onu sevdiğini söylüyorsa, buna inanmalıyım.

"O zaman aşık olunca böyle oluyor, Lia. Her şey değişir."

Yine sustu ve sonra dedi ki, "Ama Birdy? O senin çıkacağın birine benzemiyor."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Şey ..." Derin bir nefes aldığını duyabiliyorum. "Çok fazla ortak noktanız yok. O popüler kız tipine benziyor, sen ise daha ilginç bir tipsin."

"İlginç mi?" Gülüyorum. "Lütfen bunu benim için açıkla." "Sadece birbiriyle uyuşmayan farklı ilgi alanlarınız var."

"Ve sen ve Brian'ın ilgi alanlarınız uyuşuyor mu?" Kendimi durduramadan soruyorum. "Son baktığımda, ikimizin yeni bir masa oyunu için çıldırmamızın saçma olduğunu düşünüyordu."

"Bunu bir kez söyledi." "Bir kere yeter."

"Ne diyorsun sen? Onunla evlenmemi istemiyor musun?"

Hayır, evlenmemeni tercih ederim.

"Ben öyle bir şey demedim." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Sadece bazen ilgi alanlarının uyuşmadığını ve bunun sorun olmadığını söylemeye çalışıyorum. Sana ve Brian'a bak. Her şeyiniz ortak değil ama yine de ilişkiniz

İşler. Bak, Birdy ile sadece bir kez tanıştım, bu yüzden gelecekteki karımla tanıştığımı falan iddia etmeyeceğim. Ama uyumlu olup olmadığımızı öğrenmenin ne zararı var? Belki de bu farklı ilgi alanları Brian'la senin aranda olduğu gibi anlaşmayı bozmaz. Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

"Yani bu onunla tekrar çıkacağın anlamına mı geliyor?"

"Evet, gelecek hafta sonu yürüyüşe çıkacağız. Ona kuşları öğreteceğim. Kim bilir, belki o da benim gibi bir fanatik olur."

"Cane kardeşler ve kuşlarının nesi var?"

"Hey, JP güvercinleri seviyor çünkü sevilmedikleri için kendini suçlu hissediyor ama diğer tüylü arkadaşları umurunda bile değil."

"Lütfen, Tanrı aşkına, onlara tüylü dostlar demeyin."

"Eğer kendimi ortaya koymaya ve birileriyle çıkmaya çalışmazsam, onlar benim tek arkadaşlarım olabilir ve çılgın kuş adam olmanın yalnızlığı kulağa hoş gelse de, henüz bu unvana hazır olduğumu sanmıyorum."

"Görebiliyorum, pançon, bir kova şapka. Bir baston." "Lütfen ... lütfen bunu hayal etme."

Kıkırdıyor ve sonra iç geçiriyor. "Özür dilerim, Breaker." "Ne için üzgünsün?" Ben soruyorum.

"Öncelikle seni uyandırdığım için. Ayrıca Birdy konusunda sana zor anlar yaşattığım için. Sanırım çok hızlı değişimler beni strese sokuyor. Rahattım, memnundum ve şimdi hayatım bir değişim kasırgası gibi ve her şey korkutucu bir hızda gerçekleşiyor."

"Yavaşlatma seçeneğinin olduğunu biliyorsun."

"Başkalarını hayal kırıklığına uğratarak."

"Evet, ama bu senin akıl sağlığın için," diye cevap veriyorum. "Sırf bunun için başkalarını memnun etmeye çalışma."

"Haklı olduğunu biliyorum, Breaker. Haklı olduğunu biliyorum ama başkalarını hayal kırıklığına uğratarak benim içimde yok. Brian çok hassas. Sanırım ertelersem, bunun kendisiyle ilgili olduğunu düşünecek ve ben de böyle düşünmesini istemiyorum. Her seferinde bir adım atmam gerekiyor."

"Tamam, ama bil diye söylüyorum, eğer bunu yavaşlatmak istersen bana haber ver, ben de devreye girip yardım edeyim."

"Biliyorum ve bunun için seni seviyorum. Sadece her adımda yanımda olacağına söz ver."

"Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim."

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

LIA

Arabasından inip tam karşımızdaki oldukça süslü ve görkemli taş kiliseye bakarken Breaker, "Güzelmiş," diyor. Los Angeles'ın kalbinde neredeyse boş bir sokakta, gökyüzüne uzanan uzun bir kulesi ve karşılamadan çok korkutucu hissettiren kemerli bir girişi olan bir Katolik kilisesi var.

Görkemli binaya şöyle bir bakıyorum ve "Çatının kenarında çötenler var. Bu pek de düğün havası vermiyor."

Breaker kolunu bana doluyor. "Pek sayılmaz, ama gargoylelerin binalara oyulmasının nedeni kötü ruhların içeri girmesini engellemektir, yani ... bu açıdan bakarsan, belki de bu iyi bir şeydir. Evliliğinizde pusuya yatmış kötü ruhlar olmayacak."

Yeni tıraş olmuş yüzüne bakıyorum - genelde yüzünde biraz tüy olurdu ama bugün temizlemeyi tercih etmiş. "Her şeye olumlu bir bakış mı atacaksın?"

"Siz bana kesinlikle nefret ettiğinizi söyleyene kadar edeceğim. O noktada, pozitiflik gemisine atlayacağım, ama önce adil bir şans vermelisin. Kim bilir, belki de şapelin içi seni gerçekten büyüler."

"Ben dindar değilim, Breaker."

"İlahi mimarının kutsallığını takdir etmek için dindar olmanıza gerek yok. Zamanında insanların bu binayı inşa etmek için neler yaptığını bir düşünün. Günümüzün modern estetiğinde göremeyeceğiniz tüm karmaşık oymalar ve detaylar."

"Yanılıyorsam düzeltin ama hiçbir Chipotle'da gargoye ya da karmaşık oymalar yok ve ben yine de onların işyerlerine girmekten büyük keyif alıyorum."

"Çünkü sen de tıpkı Lottie gibi tuzlu kireç cipsi için yanıp tutuşan bir fahişesin." "Bunu nereden biliyorsun?"
Kıkırdıyorum.

"Burası Huxley ve Lottie'nin ilk resmi randevularının olduğu yer, eğer öyle demek istiyorsanız. Sahte nişanlılık sözleşmelerinin şartlarını gözden geçirdikleri yer. Dürüst olmak gerekirse, yüksek sesle söyleyince gerçekmiş gibi gelmiyor. Her neyse, Huxley'nin çok istediği halde aldığı cipsleri eve götürdü. Günlerce bunun için sızlandı."

"Sizler milyardersiniz. Kendi Chipotle'nızı satın alabilir ve kendi kişisel zevkiniz için bir cips fabrikasına dönüştürebilirsiniz. Neden birinin cipsini almasından şikâyet ediyordu?"

Beave birkaç adım ötede park etmiş siyah bir sedandan inerken, "İşin prensibi bu," diyor.

Beave başka bir şey. Uzun bacakları her zaman en az dört inçlik topuklu ayakkabılar giyiyor, her zaman nude renkli bir dudağın eşlik ettiği rahatsız edici bir dinlendirici orospu yüzü takıyor. Kaliforniya sıcağında bile her zaman elbise mi yoksa ceket mi olduğunu tam olarak anlayamayacağınız bir ceket giyerek kraliyet ailesini taklit ediyor ve dışarıdayken bunu bir şapka ile eşleştiriyor. Şapka takmadığı tek zaman yemek için oturduğu zamandır. Bana *The Emperor's New Groove* filmindeki Yzma'yı hatırlatıyor ama grimsi mor teni, göbek deliğine değen sarkık göğüsleri ve ıspanaklı börek pişiren yandaşı hariç.

"Ophelia, merhaba," dedi soğuk bir sesle ve sonra Breaker'a dönerek dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bay Cane, bugün bize katılmanız ne büyük bir zevk." Kadın iskelet inceliğindeki elini uzatıyor ve Breaker da onu tutup basitçe sıkıyor.

"Lütfen, Breaker gayet iyi ve kızım için mükemmel bir nedime olma fırsatını kaçıramazdım." Beni sıktı.

"Baş nedime mi?" Beave bana bakarak sordu. "Sunağın sizin tarafınızda bir erkek olacağını bilmiyordum."

Sırıtişıma engel oluyorum. Bahse girerim Beave sabahın bu erken saatinde planlarında bir değişiklik beklemiyordu. Gelenekçi olduğuna şüphe yok.

ve geleneksel bir düğün ortamı gerektirir. Gelinin yanında kadınlar, damadın yanında erkekler vardır. Modern yüzyıla hoş geldiniz çünkü biz böyle çalışmayacağız.

"Breaker benim en iyi arkadaşım. Başka türlü olmasını istemezdim." "Peki, belki düşünebiliriz-"

"Başka türlü olmayacak," diyerek araya giren Breaker otoritemi bir kenara bırakıyor.

Bu durumla ilgili en boktan şey, bu benim düğünüm olmasına rağmen, Beave'nin kendisinden başka kimseyi dinlemeyecek olması. Onun kararını bozabilecek tek kişi, ama SADECE kişi Breaker. Ne ben, ne oğlu, ne de başka biri, sadece Breaker ve bunun nedeni Breaker'a benden ve oğlundan daha fazla değer vermesi. Bunun tek nedeni de Breaker'ın cüzdanının kalınlığı.

"Anlıyorum." Beave doğruldu. "Peki o zaman, sanırım bunu bir kenara not edeceğim." Sonra ona yukarıdan aşağıya bakar ve "Biliyor musun Breaker, eski çalışanıyla ilgili haberleri duydum" der.

Klasik.

Tanrım, saat gibi çalışıyor. Bundan bahsettiğini bir mil öteden gördüm.

Breaker onun dizlerini kesiyor ve şimdi o da aynısını yapmaya çalışıyor, oyun alanını eşitlemeye çalışıyor. Cane kardeşlerin bu kadar başarılı olmalarının sebebinin, sosyal tırmanıcıların iç yüzünü görmeleri ve onları yıkmalarına izin vermemeleri olduğunu bilmemektedir.

Ve Breaker'ın ifadesindeki güvenden, Beave'in içini gördüğünü biliyorum.

"Trajik, değil mi?" Breaker soruyor. "Kendine bu kadar az değer veren bir kızın dikkat çekmek için yalanlar yayması. Avukatlarımız konuyla ilgileniyor. Eski çalışanın işyerindeki uygunsuz davranışlarına ilişkin gerekli kanıtları sunduğumuzda bir özür dileyeceğiz. Yine de gizli olduğu için bir şey söylememem gerekiyor."

"Ah, anlaşılabilir."

"Ama ilginiz için teşekkür ederim. Ben gayet iyiyim."

Eşit bir gülümseme sunuyor ve sonra kiliseye doğru işaret ediyor. "Sanırım şimdi görmemiz gereken bir kilise ve tanışmamız gereken bir rahip var." Dönüyor ve yanında beliren yardımcısıyla birlikte kırmızı kapılı girişe giden dik taş merdivenleri çıkmaya başlıyor.

Bir an için geri çekilerek Breaker'ın koluna yapıştım ve "Bu konuyu açtığı için çok üzgünüm" dedim.

"Onun adına özür dilemeyin. İğrenç derecede şeffaf. Dava konusunu açacağını biliyordum ve onu susturmak kolay oldu."

"Biliyorum ama yine de bir şey söylememeliydi."

"Lia, ben iyiyim."

"Tamam." Ona daha sıkı sarılıyorum. "Merdivenleri çıkarken yardımına ihtiyacım olacak. Brian'ın bana aldığı bu ayakkabılar biraz büyük."

Breaker ayakkabılarıma bakıp onları inceliyor. "Ben de bunları nereden bulduğunu merak ediyordum."

"Onları sevmiyor musun?" Ayaklarımı yana çevirirken soruyorum. Bütün bu kıyafet Brian diye bağılıyor. Kabarık, kırmızı bir mini etek, siyah bir kolsuz bluz ve asla ama asla giymeyeceğim siyah topuklu ayakkabılarla, kendimi çok aranan Brian Beaver'la evlenmek üzere olan sofistike bir kadından çok yeni doğmuş bir palyaço gibi hissediyorum.

"Onlar iyi, sadece sen değilsin."

"Neden böyle düşünüyorsun? Ayak parmağımdaki altın toka mı yoksa sirk ayaklıkları üzerinde yürümeye çalışan bir acemi gibi görüldüğüm gerçeği mi?"

"Belki ikisinden de biraz." Kıkırdıyor.

"En azından Beave onaylamayan bir şey söylemedi."

Merdivenlerden yukarı çıkıyoruz, Breaker bana hep yardım ediyor. "Pozitif olanı bulmanın yolu. Şimdi sadece bu kiliseyi sevip sevmediğimize odaklanalım."

"Hayır diyeceğim."

"Evlenmek istediğiniz ikinci bir mekan var mı? Karşı bir teklif?" Merdivenlerden yukarı çıkarken Breaker soruyor.

"Aslında istiyorum ama Beave'in bundan nefret edeceğini biliyorum."

Kapıya ulaşıp gösterişli kiliseye adım attığımızda Breaker, "O zaman bu mükemmel demek," diyor.

Giriş, tonozlu tavana çapraz uzanan doğal ahşap kirişlerin bulunduğu büyük bir katedral alanına açılmaktadır. Sıra sıra dizilmiş sıralar sunağa bakarken, kırmızı kadife bir halı mum ışığıyla aydınlatılmış koridor boyunca uzanır. Sunak, kirişlerle aynı doğal ahşaptan karmaşık bir şekilde oyulmuştur ve aynı zamanda yaz ortasındaki bir ayın için oldukça abartılı görünen çarşaf ve çiçek aranjmanlarıyla örtülmüştür.

Breaker'a doğru eğilerek fısıldıyorum, "Yanan mumların yangın tehlikesi yaratmamasına şaşırdım."

"Ve şu mumluklar da pek sağlam görünmüyor."

"İlahi değil mi?" Beave huşu içinde soruyor. "Herkesi sıralara sığdıramayacağız, ama düğünü canlı olarak yayınlayacağız."

kulüpte senin gelmeni bekliyor."

Çok sayıdaki sıraya bakarken birkaç kez göz kırpıyorum. "Kaç kişiyi davet etmeyi planlıyorsun?" diye soruyorum.

"Ophelia, sana konuk listesini e-posta ile gönderdim." Parmaklarını şıklatır ve asistanı elinde bir kutuyla yanında belirir. Beave kutuyu açar ve bir duvak tacı çıkarır. "Şimdi bunu takalım."

"Bekle, ne davetli listesi?" Beave beni görmezden geliyor ve duvağı başımın üstüne geçiriyor, klipsi kafa derimin derinliklerine batırıyor, öyle ki neredeyse kan çektiğinden emin oluyorum.

"Sana gönderdim, Ophelia. Gerçekten, organizasyon hakkında konuşmamıza gerek var mı?" Duvağın geri kalanını giysi kutusundan çıkarıyor, tül kumaşı yığınlar halinde dışarı sürüklüyor. Tanrım, bu şey ne kadar uzun? Ve neden başıma taktı?

"Sanırım görmedim. Bu hafta sonu biraz meşguldüm."

Oğlu Brian'la meşguldü.

"Eğer yaklaşan düğünler için endişelenmeye zaman ayırsaydınız, iki binden biraz fazla davetiye dağıttığımı görürdünüz." Koridoru işaret ediyor. "Şimdi lütfen koridorda yürüyün ki duvağınızın nasıl görüldüğünü görebileyim."

Gözlerimi kırıştırıyorum, başıma gelenlerden tamamen habersizim. "İki ... iki bin mi?" Ağzım kuruyarak soruyorum. "İki bin kişi gibi mi?"

"Daha çok dört ya da beş kişi. Çiftler ve aileler var." Tekrar yürümem için eliyle işaret ediyor ama ben hareketsiz duruyorum.

"Aman Tanrım," diyorum, koltuk altlarım terlemeye başlıyor. "Bu... bu çok fazla insan demek. Kulüp bu kadar insanı kaldırabilir mi?"

"Tabii ki hayır," diyor elini bana doğru sallayarak. "İşte bu yüzden özel plajı da güvence altına aldık. İnsanlar her şeyi göremeyecek olsalar bile, her şey görünüşle ilgili. Şimdi, lütfen ..." Koridoru işaret ediyor.

Breaker'a dönüyorum, kalbim hızla çarpıyor, gözlerim yardım için yalvarıyor. "Bunu duydun mu?" Sıkılmış dişlerimin arasından söylüyorum, peçe bacaklarıma dolanıyor. "İki *bin* kişi, Breaker."

Neyse ki Breaker paniğimi seziyor. "Bu çok fazla gibi görünüyor," diyor Breaker. "Brian listenin üzerinden geçti mi?"

Beave eliyle onu kovar. "Brian'ın düğün detaylarıyla uğraşmaktan daha önemli işleri var."

"Ama bu onun evliliğinin başlangıcı. Sence de biraz ilgilenmesi gerekmez mi?" Breaker soruyor.

Başını Breaker'a doğru çevirir. "Yeterince ilgili ama konuk listesi önemsiz bir şey. Onun üst düzey işinin önemini biliyor olmalısın. Onu bu sorularla rahatsız edemem. Bu yüzden yetkili benim. Şimdi Ophelia, koridorda yürü de duvağın sana uygun olup olmadığını görebileyim."

"Evet ama bu çok fazla insan demek Bayan Beaver," diye devam ediyor Breaker ben örtüyü düzeltmeye çalışırken. Yardımcım -adından emin değilim- yardım etmeye çalışırken ben de ayaklarımla tekmeliyorum. "Lia büyük kalabalıklarda iyi değildir. Sunakta bayılan bir gelin istemiyorsanız, bence daha az kalabalığa ihtiyacınız var."

Beave bana döndü ve "Bu doğru değil, değil mi?" dedi.

Kanıtlanmış değil, ama bir olasılık olarak görebiliyorum, bu yüzden onunla gidiyorum. "Dizlerim zayıf," diye cevap veriyorum tülün tepesini eğerken. "Bu örtü nereden geldi?"

"Evlendiğimden beri benimdi. Lütfen toynaklarınızla tekmelemeyin. Bu değerli bir aile yadigârı."

"Oh . . ." Gülümsüyorum. "Burası çok güzel. Gerçekten tarihin kokusunu alabiliyorsunuz." Çok ... küflü. "Her neyse, mihrapta kendinden geçmiş bir gelinin çok değerli düğün anıları yaratacağını söyleyemem. Eğer bayılırsam, bu Brian'ı utandırır."

Oğluna zarar verecek, onu utandıracak ya da lekeleyecek herhangi bir şey olursa, Beave bununla hiçbir ilgisi olmasını istemeyecektir.

"Sunakta bir risk olduğunu bilmiyordum." Koridordan aşağı bakıyor. "Eğer bayılırsan, bu tüm töreni mahveder."

Kimse baygın bir gelini sevmez.

"Evet, peki ya kafamı sıralardan birine çarparsam?" diye sordum. "Çatlamış bir kafa kana yol açar ve konukların kanlı bir düğün olmasını isteyeceklerini sanmıyorum. Özellikle de bu yadigâr duvağı takarsam. Kanın böyle bir kumaştan kolayca çıkacağını sanmıyorum. Acaba uzunluğunu biliyor musunuz?"

"Elli fit," diye cevap verir Beave dalgın bir şekilde.

Elli ayak, Tanrım, o kadar uzun bir duvağa kimin ihtiyacı var? O kraliyet ailesinden bile değil.

Breaker araya girerek şöyle diyor: "Beyaz elbise, kan ve vahşet gerçekten üst sınıf bir düğün olduğunu göstermiyor. Kolay kanamasından bahsetmiyorum bile. Kan göllerinden bahsediyoruz."

"Demir eksikliği anemisi," diyorum başımı sallayarak.

"Pekala." Beave burnunu yukarı çevirir. "Belki de doktorumla konuşup sana bugün için biraz Xanax yazmasını sağlayabilirim."

bayılmanın bir yolu."

Elbette bir ilaç çözümü vardır.

"Uh, bu işe yaramaz," diyorum, Breaker'a bakıp yardım istiyorum.

"Evet," diyor yalvarışımı anlayarak. "Bu işe yaramaz çünkü

Şey, o bir kusmukçu."

Beave tiksintiyle geri çekiliyor, onu suçlamayın. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. "Pardon?" diye sorar.

Breaker başını sallar ve devam eder. "Evet, bu seferki ciddi bir kusmuk." Başparmağıyla beni işaret ediyor. "Kaygısını azaltacak her türlü ilacı hemen kusuyor. Hem de öyle azar azar değil. Mermi gibi. Üniversitede bir keresinde sakinleştirici bir ilaç aldığını hatırlıyorum -ne olduğunu tam hatırlayamıyorum- ama çok gergin olduğu için veri istatistiği ve mekaniği final sınavından önce almıştı. Kuru kusmanın ilk on dakikasından sonra, sınavının her yerine ve önündeki zavallı kızın üzerine kusmaya başladı. Tam bir felaketti. O zamandan beri ilaçlardan olabildiğince uzak duruyor. O gün Xanax riskine girmeye degeceğini sanmıyorum, bu yüzden konuk listesini azaltmamız gerektiğine inanıyorum. Bana göndermeye ne dersiniz?" diye öneriyor Breaker. "Kiminle dirsek sürteceğime o kadar dalmış durumdayım ki, kimin hakarete uğrayacağını ve kimin orada bulunmasının önemli olmadığını seçebilirim."

Sınav sırasında kusmak mı? Müstakbel kayınvalidemin kafasına yerleştirmek için daha az iğrenç bir görüntü bulamaz mıydık?

Yüzünde mutlak bir tiksinti görmeye hazır bir şekilde Beave'e bakıyorum. Onun yerine hafifçe sırıtıyor, sanki onu tanımasam bunu anlayamayacakmışım gibi, ama işte orada, gün gibi ortada, sık sık hapsettiği neşesi.

"Oh," diyor Beave, ellerini önünde kavuşturarak. "Sosyal merdivene uyum sağladın mı?"

"Tabii ki. Nasıl milyarder oldum sanıyorsun?" Breaker göz kırparak soruyor ve iliklerime kadar bunu söylemenin ona kesinlikle acı verdiğini biliyorum. Breaker hakkında bilmeniz gereken bir şey varsa, o da parasıyla asla hava atmayan biri olduğudur, bu yüzden The Beave'in önünde milyarder olduğundan bahsetmesi, şu anda ihtiyacım olan en iyi arkadaş olduğunu gösteriyor.

"O zaman bu çok hoş olur. Cömert teklifinizi kabul edeceğim," diyor Beave dönüp koridora doğru ilerlemeden önce. Sanırım bu kadar. Bana uyar.

Yanını çimdikleyerek, "Milyarder unvanını öylece bırakıyor musun?" diye şaka yapıyorum.

İçinden kıkırdıyor ve fısıldıyor, "Listeyi bana göndermesini sağladı, değil mi? Birlikte bakabiliriz. Kırmızı kalemimi getir."

"Birden fazla getireceğim. Bir kesik olacak. Kan belki düğünde olmayacak ama konuk listesinin üzerinde olacağı kesin."

Beave topuğunun üzerinde döner ve "Şimdi, sen Katolik misin, Ophelia?" diye sorar.

"Bu bir hayır olurdu." Duvak klipsinin kafa derime battığı yeri kaşıyorum.

Beave'in kaşları çatılır. "Sanırım Brian bana öyle olduğunu söyledi."

Başımı salladım. "Hayır, Katolik değilim. Aslında benim bir dinim bile yok."

"Nasıl olur da bir dinin olmaz?" diye soruyor tiksintiyle. "Yatmadan önce hayatındaki her şey için kime teşekkür ediyorsun?"

"Uh ... ailem?" diye sordum.

Küçümsüyor. "Bu olmaz." Parmağını asistanına doğru şaklattı ve "Telefon" dedi. Asistanı hemen Beave'e telefonunu uzatıyor ve ben de onun telefona dokunuşunu izliyorum. Telefonu kulağına götürüyor ve beklerken bakışlarının beni aşağı yukarı süzdüğünü hissediyorum, tamamen yargılayıcı ve beni yerime koymaya yönelik bir bakış. "Peder Joseph, evet, ben Bayan Beaver, nasılsınız? İyiyim. Küçük bir sorunum var. Brian'ın nişanlısı az önce bana Katolik olmadığını söyledi. Evet, biliyorum." Duraklıyor. "Uh-huh. Peki ya kiliseye büyük bir bağışta bulunursam?" Dudakları yanlara doğru çekiliyor. "Evet, çok büyük."

Rahibe rüşvet mi veriyor? Yüce Tanrım. Bunda çok yanlış bir şey yok mu? Eğer inanıyorsanız, bu size cehenneme yeni bir bilet sağlamaz mı?

"Bu harika. Teşekkür ederim." Telefonu kapatır ve asistanına geri verir. "Sorun yönlendirildi. Peder Joseph ilgilenecek."

"Bu ne anlama geliyor?" Ben soruyorum.

"En iyisi soru sormamak, Ophelia. İnançsızlıkla zaten yeterince şey yaptın."

Ne kadar değerli, değil mi?

"Brian ve Lia'nın kana öncesi dersleri almaları gerekmiyor mu?" Breaker soruyor. "Ve bunun düğünden altı ay önce yapılması gerekmiyor mu?"

"Dediğim gibi, en iyisi soru sormayalım. Yapılması gereken yapılacaktır, o yüzden bu konuyu kapatalım." Kulağa çok tanrısal geliyor. Sunağı işaret ediyor. "Şimdi, lütfen koridorda yürürseniz"

Duvağın bu mekanda nasıl görüldüğüne bakın. Düğünden önce duvarların yeniden parlak beyaza boyanmasını ve oldukça kirli olduğu için halının değiştirilmesini istedik, ancak düğün fotoğrafları söz konusu olduğunda beklediğimiz zenginlik örneği budur. Tabii ki gelinliğinizin duvakla birlikte merdivenlerden inebilmesi için en az on iki metrelik bir treni olacak."

Dengesiz ayaklarımla koridorda yürümeye başladım. "On iki ayak mı?" diye soruyorum. "Bu çok fazla kumaş gibi görünüyor."

"Güzel gözlem, canım." Yavaşça, yani yavaşça, her seferinde bir adım atarken beni izliyor. Gözlüklerini işaret ediyor. "Brian seninle lazer göz ameliyatı hakkında konuştu mu? Düğün günü gözlük takmana izin veremeyiz."

Elim mor gözlüklerime giderken duraksıyorum. "Neden olmasın?"

"Gözlükler fotoğraflarda parlıyor. Oğlumun, parlama yüzünden tek gözü varmış gibi görünen bir kadınla evlenirken çekilmiş fotoğraflarını gerçekten istediğimi mi sanıyorsunuz? Hayır. Ayrıca, zaten gözlüklerin umurunda değil. Onlara çocukça dedi. Sanırım seninle Lasik ameliyatı hakkında konuşacaktı. Bu hafta sizi ameliyata alabilecek bir doktorum var." Parmağını tekrar şıklattı. "Ophelia'nın Dr. Rosenblad'ı ziyaret etmesi için bir randevu ayarla."

"Lasik ameliyatı olmak istemiyorum. Beni korkutuyor" diyorum.

"Ophelia"-Beave bana ters ters baktı-"Çocuk gibi davranmanın da yetişkin gibi davranmanın da yeri ve zamanı vardır. Lütfen yaşınızı unutmayın." Yanımızdan geçip koridorda ilerlerken, çiçek aranjmanlarının yerleştirilmesiyle ilgili notlar alması için asistanına sesleniyor.

Orada öylece durdum, sersemlemiştim.

Brian gözlüklerimin çocukça olduğunu mu söyledi?

Onları hep sevdiğini sanırdım. Bende hoşlanmadığı bir şey olduğunu düşünmemiştim. Ama onlardan hoşlanmadığını bilmek, vay canına, bu acı veriyor.

Utançtan boğazım düğümlenirken güvensizlik beni hızla boğuyor.

"Hey," diye fısıldıyor Breaker kolunu bana doladığında. Ona hemen bakmadığımda, beni çekiştiriyor ve gözleriyle buluşmaya zorluyor. "Gözlüklerin harika," diyor sessizce, ağzı kulağıma yakın. "Kalbin, dürüstlüğün ve şakacılığının yanı sıra gözlüklerin de sende en sevdiğim şeylerden biri."

"Kırıcı." Başımı sallıyorum, ama sonra çenemi kavırıyor ve beni sabit tutuyor.

"Sadece kişiliğinizin doğrudan bir tasviri olmakla kalmıyor, aynı zamanda gözlerinizdeki güzel, açık yeşil beneklerin daha da öne çıkmasını sağlıyorlar. Onlardan başka bir yere bakmak zaten bazen imkansızdır, ancak bu kadar zarif bir şekilde vurgulandıklarında, büyülenmeden edemezsiniz."

Bakışlarımı kaçırıyorum ama beni tekrar ona bakmaya zorluyor. "Çok utanıyorum," diyorum.

"Bu senaryoda utanması gereken tek kişi sana böyle aşağılayıcı bir şey söylediği için The Beave ve gözlüklerinin yakışmadığını düşündüğü için Brian." Başparmağı yanağımlı okşuyor ve sessizce ekliyor, "Harikası, Lia. Gözlükler ne kadar muhteşem olduğunu vurguluyor."

Sözleri etrafımda dönen hüznü delip geçerken, "Teşekkür ederim," diyorum.

Güven verici bir gülümseme bekleyerek ona bakıyorum, ama bunun yerine derin bir ciddiyet bakışıyla karşılaşıyorum. Ve bir an için orada durup birbirimize bakıyoruz, tatlı iltifatı aramızda duruyor.

Bana daha önce de güzel olduğumu söylemişti. Hatta seksi göründüğümü bile söyledi.

Ama her zaman en iyi arkadaşın söyleyeceği bir şey gibi gelirdi. Ama bu an, tamamen farklı hissettiriyor. İfadesini daha derinlemesine incelemek istiyorum.

Arkasında daha fazla duygu olup olmadığını ya da sadece benim mi böyle hissettiğimi görmek istiyorum, ama tam ağzımı açtığımda cebindeki telefonu alıyor ve ikimizi de içinde bulunduğumuz trans halinden kurtarıyor.

"Şunu alacağım," diyor beceriksizce. "Affedersiniz." Sanki kafasını toparlamaya çalışıyormuş gibi birkaç kez göz kırptıyor ve sonra telefonunu çıkarıp cevap veriyor. "Selam, Birdy." Birdy mi? Onu mu arıyor? "Hayır, sorun yok. Neler oluyor?" Bana baktı ve sonra "Hayır, bu gece bir planım olduğunu sanmıyorum" dedi.

Konuk listesini gözden geçirdiğimizi sanıyordum ama bunun için bir zaman planladığımızı sanmıyorum.

"Evet, tabii, kulağa eğlenceli geliyor. Seninle orada buluşuruz. Bilgileri mesaj at. Evet, görüşürüz o zaman. Bye." Telefonu kapatır ve cebine sokar. "Bunun için üzgünüm."

"Bu gece Birdy ile görüşecek misin?" Yanımdaki büyük duvağı beceriksizce düzeltirken soruyorum.

"Öyle görünüyor," diyor ve sonra gülümseyerek bana dönüyor. "Senin tören önerinle Beave'i havaya uçuralım mı?"

"Elbette," diyorum, konuyu bu kadar çabuk değiştirdiği için kendimi tuhaf hissediyorum.

"Peki bu öneri ne olabilir?" Parmağını neşeli bir şekilde kaldırıyor. "Dur, tahmin edeyim." Çenesine vuruyor ve "Eşsiz bir yer olmalı çünkü sen busun, ama aynı zamanda tuhaf ve eski tarz bir şey olmalı" diyor. Parmağını şıklattı. "Eski adliye binası."

"Çok isterdim ama biliyorsun yüz kişi bile sığmaz." "İyi ki konuk listesini azaltıyoruz o zaman." "İyi ki konuk listesini kaşlar.

"Bunu kabul etmesine imkan yok ve eğer bir şey önereceksem, bunu kendisinin bulduğunu düşünmesini sağlayacak bir şey önerebilirim."

"Tamam, dinliyorum," diyor kollarını kavuştururken.

Duvağı çekiştirip çıkarmaya çalışıyorum ama Beave bağırıyor: "Daha işin bitmedi Ophelia. Hâlâ nasıl görüneceğini düşünüyorum."

Breaker'a gözlerimi deviriyorum ve sonra klipsi kafama geri itiyorum. "Her ne kadar bariz nedenlerden dolayı kulüpten nefret etsem de, arka tarafta tören için mükemmel olabilecek güzel bir bahçeleri var. İnsanlar töreni kulübün balkonundan, çimenlikten ya da sunağın önündeki sandalyelerden izleyebilirler."

Başını sallıyor. "Tam olarak sen değilsin ama yeterince sensin. Öneride bulunmamı ister misin?

Bu mu?"

"Senden duymanın daha iyi olacağını söylemekten nefret ediyorum, ama sanırım gerçek."

"Merak etme, ben hallederim." Kolunu bana doladı ve koridorda Beave'e doğru bana rehberlik etti. Tüm bu süre boyunca aklımda gözlüklerim, Breaker'ın onları ne kadar çok sevdiğini söyleyen sıcak sesi, Birdy ile randevusu ve bu lanet duvak var. Tüm bunlar midemi bulandırıyor. "Bayan Beaver," diye sesleniyor.

"Evet?" Cılız bedenini bize doğru çeviriyor.

"Biliyor musun, düşünüyordum da, resepsiyon kulüpte olacak, değil mi?" Breaker o kadar rahat konuşuyor ki, onu tanımıyor olsaydım, cazibesini ne kadar çabuk ortaya koyabildiğini görmek rahatsız edici olabilirdi.

"Bu doğru," diyor ellerini birbirine kavuşturarak.

"Bu arada güzel bir seçim. Bir yıl kadar önce bir düğün için oraya gitmiştim ve nefes kesiciydi." Tanrım, böyle düzgün davranmasından nefret ediyorum.

Benim tanıdığım adam bu değil. Ama bu onun iş kişiliği ve bulunduğu yere gelmesinin nedeni de bu çünkü tıpkı JP gibi kimseyi etkileyemiyor. Öte yandan Huxley, çekiç gibi. Huxley çekici olmakta zorlanıyor. Onun için her şey siyah ve beyazdır. Gri yoktur.

. Lottie dışında.

"Pitoresk bir yer." Beave, Breaker'ı inceliyor. Onun bu işin nereye varacağını bilmek istediğini hissedebiliyorum.

"Çok güzel bir yer olduğu için, bu kilise güzel olsa da kulübün sunduklarının yanında sönük kalıyor diye düşünüyorum. Daha geçen gün oradaydım, Clinton Mars ile bir toplantı yapıyordum. Onu tanıyor musunuz?"

Ha!

Tabii ki Beave Clinton Mars'ı biliyor. Herkes tanır. Amerika'nın en zengin adamlarından biri. Her telefona giren küçük bir donanım parçası yarattı ve bundan o kadar çok para kazandı ki artık yüz dolarlık banknotları hapsiriyor.

Beave'in dizlerinin bağının çözülmesi için doğru ismi söylemek Breaker'a kalmış. İşte bu yüzden o benim en iyi arkadaşım, onurlu adamım.

"Evet, elbette. Clinton fevkalade zeki ve akıllı bir adamdır. Onunla birkaç ay önce tanıştığım için şanslıyım," diyor Beave, gözleri parlayarak.

"Görüşmemiz sırasında bahçelerde bir gezinti yaptık ve buranın ne kadar güzel olduğundan ve bir düğün için ne kadar mükemmel bir ortam olacağından övgüyle bahsetti. Aslında kızını orada evlendirmeyi düşünüyordu."

"Gerçekten mi?" diyor, akıllı bir karış havada. "Jones'lara ayak uydurmak" deyimini bilir misiniz? Evet, Beave hayatını buna göre yaşıyor.

"Evet, ve düşündüm ki ... haklıydı. Bahçeler nefes kesici, arka planda okyanusla birlikte güzelce düzenlenmiş, tek kelimeyle muhteşem."

Beave yavaşça başını sallar. "Biliyorsun, çiçekler beş hafta içinde tamamen açmış olacak." Parmağını şıklatır ve asistanı yanında belirir. "Kulübü hemen telefona bağlayın. Ayarlamalar yapmam gerekiyor." Sonra bize döndü. "Bahçeler muhteşem olacak ama çimenlerin üzerinde topuklu ayakkabılarla yürüme beceriniz konusunda endişeliyim."

"Hiç merak etme," diyorum, bahçeleri kullanmamak için bir bahane bulmasını istemediğimden. "Topuklu ayakkabılar konusunda oldukça becerikliyimdir."

"Çok zekice," diyor Breaker.

"En zeki olan" diye ekliyorum, tabii ki bu da Beave'in bana alaycı bir bakış atmasına neden oluyor. "Sadece izle. Bu halıda bir aşağı bir yukarı kasıla kasıla yürüyeceğim." Duvağın uzunluğunu arkama atıyorum ve son derece konsantre bir şekilde, bir buket tutuyormuş gibi yaparak koridorda yürüyorum. Terli ayaklarım topuklu ayakkabılarımın yüzeyinde kayıyor, ama mihraba doğru ilerlerken onları yerlerinde tutuyorum.

Tanrı'ya şükür, başardım.

"Geri yürü," diyor Beave, sesi topuklu ayakkabılarla yürüyebileceğime inandığına ikna edici değil.

Tanrım, o tam bir hap.

Omuzlarım geride, ellerim önümde, bir ayağımı diğerinin önüne koyup koridordan aşağıya doğru ilerliyorum.

Kalbini ye, Beave.

Gözlüklerim yüzünden kendimi bok gibi hissetmeme neden olabilirsin.

Kendi düşünümü seçme hakkımı elimden alabilirsin.

Ama bana topuklu ayakkabıyla yürüyemezmişim gibi hissettirmenize izin vermeyeceğim.

"Gördün mü?" diyorum ellerimi uzatıp ona yaklaşırken. "Hiç sorun değil . . ." Son adımında ayağım ayakkabımdan kayıyor ve dengemi kaybediyorum. "Kahretsın," diye haykırıyorum tam da yakınımıdaki en yakın şeye uzanırken.

Bir mumluk.

Sıkıca

tutuyorum.

"Vay canına dostum," diyorum titrek bir nefesle. "Bu çok yakındı." Yerinde titreyerek sallanan muma bakarken kıkırdıyorum.

"Ah, Lia," der Breaker öne doğru adım

atarken. Ama artık çok geçtir.

Mum devrilip yere düşerken her şey ağır çekimde gerçekleşiyor. Gözlerim de onunla birlikte seyahat ediyor, örtünün toplanmış kumaşının tam üstüne düşmesini izliyorum.

Nefesim göğsümde sıkışıyor.

Gözlerim açılıyor.

Ve saniyeler içinde, peçe alevler içinde patlar.

"Aman Tanrım!" Bağıriyorum. "Aman Tanrım, yanıyorum. YANIYORUM!" Şamdanı yana fırlatıyorum ve bir topuğum havada, bir topuğum dışarıda, koridordan aşağı uçuyorum, alevlerden kaçıyorum... onlar da beni kovalıyor.

"Peçe!" Beave çığlık atıyor.

"Yanıyorsun," diye haykırır

Breaker.

"Söndürün, söndürün, söndürün," diye
bağırıyorum. "Tanrım," diye bağırıyor Breaker.

"Yuvarlan, Lia, yuvarlan!"

"Nereye yuvarlanayım?" Sunağın etrafında dönerken bağırıyorum,
alevli örtü başıma gittikçe yaklaşıyor. "Sevgili İsa, saçlarımı ateşe verme.
Lütfen, babanın aşkına, onu ateşe verme."

"Bir aile yadigârı," diyor Beave bir sıraya yığılmadan hemen önce.

"Yuvarlan, Tanrı aşkına!"

Yere düşüp yuvarlanıyorum, sıralara takılmamak için dizlerimi içeri
çekiyorum. "Çıktı mı?" Bağırıyorum. "Hâlâ yanıyor muyum?" Omzumun
üzerinden bakıyorum ve alevlerin beni kovaladığını görüyorum. "Ahhhhh!
Breaker, beni almaya geliyor. Ruhumu kurtar... kurtar onu!" Havaya
yükselen dumanı gördükçe yuvarlanmaya devam ediyorum. "Bu koku da
ne? Bu benim saçım mı? Breaker, yardım et-"

Sıçrama.

Su beni ıslatıyor, **i l i k l e r i m e** kadar ıslatırken aynı zamanda
yangını da söndürüyor.

Başımı kaldırdığımda Breaker'ın elinde büyük bir metal kase tuttuğunu,
göğsünün kabardığını ve gözlerinde dehşet olduğunu görüyorum.

"Çıktı mı?"

Sertçe yutkunuyor ve başını sallıyor. "Evet, çıktı."

Derin bir nefes alırken ıslak ve dehşete düşmüş bir halde yere uzandım.
"Suyu nereden buldun?"

Boş kâseye bakar ve yüzünü buruşturur. "Uh . . . Sanırım az önce seni
kutsal suyla sertçe kutsadım."

Başımı iki yana sallıyorum. Beave'in arka planda bir tür dua
mırıldandığını duyarken, "Ateşle vaftiz yepyeni bir anlam kazandı,"
diyorum. Sertçe yutkunuyorum. "Beni din değiştirmiş say."

Breaker kırtasiyenin kapısını açarken, "BENDEN NEFRET EDİYOR," diyorum.

Beave'e harap olmuş yadigâr duvağını nazikçe geri verdikten sonra,
davetiyeleri seçmek için bir sonraki buluşmamızdan önce kıyafetlerimi
değiştireceğimi söyledim. Breaker beni alıp götürdü ve az önce olanları
tartışmak yerine Los Angeles'ın palmiye ağaçlarıyla çevrili caddelerinde
sessizce oturduk.

Breaker yanağını kaşıyarak, "Sanırım nefret güçlü bir kelime," diyor.

"Kırıcı, onun değerli yadigârı duvağını ateşe verdim."

"Bilerek değil. Sanırım bunu vurgulamamız gerekiyor. Peçeyi bilerek ateşe vermediniz."

"Eminim o da öyle düşünüyordur." Dükkânın arka tarafına doğru bakıyorum, orada Beave'yi asistanıyla birlikte bir masada, farklı dokularda kâğıtlara bakarken görüyorum. "Ona nasıl yaklaşabilirim ki? Tekrar özür mü dilemeliyim? Kararları ona mı bırakmalıyım?"

Breaker beni kenara çekip fısıldıyor, "Bir kazaydı. Utanç verici miydi? Evet, ama bir kazaydı. Bir sonraki toplantıya başın dik bir şekilde ve sürekli özür dilemeden gidersen sana daha çok saygı duyacaktır. Söylemen gerekeni söyledin, şimdi yoluna devam et. Tamam mı?"

Başımı salladım. "Haklısın. Sadece ... devam et."

"İşte ruh bu." Doğruldu ve elini sırtıma koyarak beni Beave'in oturduğu masaya doğru yönlendirdi.

Biz yaklaşırken başını kaldırıp şöyle diyor: "Ophelia, kiliseden ayrıldığımızdaki görünüşüne bakılırsa geleceğinden emin değildim ama görünüşe göre ortalığı toparlayabilirsin."

"Çok zor olmadı" derken gülümsemeyi de ihmal etmiyorum. Benden çökmemi beklediğini hissedebiliyorum ve bunu istiyorum. Umutsuzca ayaklarına kapanmak ve tekrar tekrar özür dilemek istiyorum ama Breaker haklı. Eğer yapmazsam bana saygı duyacak. "Peki neye bakıyoruz?"

"Kâğıt yoğunluğu ve ağırlığı," diyor Beave. "Gerçekten, burada olmanız gerekli değil."

"Öyle," diyorum onun yanına otururken, Breaker da benim yanıma oturuyor. "Ne de olsa bunlar benim düğün davetiyelerim. Ayrıca, kâğıt eğlencelidir." Bir desteyi elime alıyorum ve parmağımı kalın kâğıt parçaları arasında gezdiriyorum. "Kâğıdın nesini seviyorum biliyor musun?"

"Eminim duymak için *sabırsızlandığım* iyi düşünülmüş bir fikrin vardır," diyor Beave ağır bir kınama dozuyla.

Peçe konusunda hâlâ kızgın olduğumuzu görebiliyorum ve eminim beni kesmek istiyor, ama Breaker'ın dediği gibi, boyun eğme. Güçlü durun.

"Aslında var," diyorum. "Kâğıt bir yolculuktur."

Breaker aniden ayağa kalkarak, "Lia, seninle bir saniye konuşmam gerek," dedi.

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Ne?"

"Seninle konuşmam gerek." Gözleri büyüyor. "Şimdi."

Aciliyeti hissederek masadan kalkıyorum ve Breaker'ın The Beave'e sırtını dönüp beni duvarlar ve satılık suluboya kalem koleksiyonu arasına hapsettiği bir köşeye gidiyorum.

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

"Kendini aptal gibi göstermeden önce seni kurtarıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kağıt bir yolculuk mudur?" diye soruyor. "Bununla tam olarak nereye varmak istiyordun?"

"Bitirmeme izin verseydiniz, bu konuda oldukça ileri gittiğimi görürdünüz. İnsanları yeni dünyalara nasıl açtığına dair koca bir söylevim vardı."

"Evet, felsefi konuşmaları minimumda tutalım. Beave bunları duymak istemeyecektir. Sinirleri gergin. Konuşmayı minimumda tutalım. Tamam mı?"

Breaker'ın omzunun üzerinden bakıyorum ve şablonlar arasında gezinirken yüzünde beliren derin ve tehditkâr ifadeyi görüyorum. Belki de haklıdır.

"Peki, tamam. Belki de kâğıdın nasıl bir yolculuk olduğunu bilmek istemiyordur." "Bunu duymak istemediğine dair taşaklarım üzerine bahse girebilirim." Okşar

Omzuma. "Derin nefes al. Sebepsiz yere saçmalama. Bu zayıflık gösterir. Kendine güvenerek bir davetiye seç."

"Bunu yapabilirim." Başımı salladım. "Teşekkürler." "Bir şey değil."

Masaya dönüyoruz ve bir beyefendi gibi Breaker sandalyemi bana uzatıyor, ben de oturuyorum. Beave yukarı baktı ve "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet, oldukça iyi. Teşekkür ederim." Derin bir nefes aldım ve Breaker yerine otururken, "Kâğıdın nasıl yapıldığı komik, değil mi? Bu belgeseli izledim-"

Breaker oturduğu yerden doğruldu ve "Lia, bir kelime daha" dedi. İsteksizce onu köşeye kadar takip ediyorum ve orada fısıldayarak, "Ne yaptın?"

"Şimdi ne yapacağım?"

"Şunu denemeye ne dersin?" diyor, bir eli omzumda. "Hiç konuşmuyorsun."

"Yani onunla sessizce oturacak mısın?" "Evet."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Sessizliği sevmiyorum. İnsanların nefes alışlarını duyabiliyorum. Bu beni rahatsız ediyor."

"Biliyorum ama sohbet etmeniz durumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramayacak. Bu yüzden sadece bir davetiye seçmeye odaklanın ve fazla konuşmamaya çalışın."

"Bu çok soğuk görünüyor."

"Bu soğuk bir durum," diyor Breaker. "Onun yadigârı duvağını yaktıktan sonra, artık aşk meşk zamanı değil. Bu bir savaş ve eğer itilip kakılmak istemiyorsan başını dik tutup çeneni kapatman ve ne istediğini seçmen gerekecek." Cevap vermek üzereydim ki ekledi: "Huxley'nin tek kelime etmeden istediği her şeyi elde etmesine nasıl bu kadar şaşırdığını biliyor musun? Çünkü o sessiz ve insanlar sessizlik karşısında boyun eğiyor. Boyun eğme. Onun boyun eğmesini sağla."

"Haklısın. Huxley gibi ol, ona boyun eğdir."

"Kesinlikle. Tamam, oraya dönmeye hazır mısınız?" Başımı salladım. "Ve kağıt yolculukları ve nasıl yapıldığına dair mekanikler hakkında konuşmak yok."

"Dudaklarım mühürlü,"
diyorum. "Güzel."

Masaya geri dönüyoruz ve Breaker bir kez daha benim için sandalyemi uzatıyor. "İzninizle, tuvaleti kullanmam gerekiyor. Hemen döneceğim," diyor arkaya tuvalet tabelasına doğru gitmeden hemen önce.

Tamam.

Odaklan,

Lia.

Sessizsin. Güçlüsün. Boyun eğmiyorsun.

Tek kelime etmeden bir klasör alıyorum ve karıştırmaya başlıyorum. Arada bir Beave'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, ancak şablon üstüne şablon incelemeye devam ediyorum. Hepsi düşünmek için bile fazla süslü. Çok havalı bir şey istemiyorum. Güzel olabilir ama altın telkari biraz fazla görünüyor.

Başımı kaldırarak sahibine soruyorum: "Bu kadar süslü olmayan bir şeyiniz var mı?"

"Affedersiniz?" Beave soruyor. "Ne demek o kadar da süslü değil?"

Cevap vereyim mi?

Bana sessiz olmam

söylendi. Huxley

cevap verecek miydi?

Yoksa sadece bakacak

miydi?

Sanırım sadece bakardı.
Ben de öyle yapıyorum. Ona bakıyorum.

"Ophelia, sana bir soru sordum."

Biliyorum, ama sadece bakmam gerekiyordu, ben de öyle yapıyorum, ter boynumdan yukarı süzülürken, çünkü bu bakma işi çok zor.

Beave ne yaptığımı anlamış olmalı çünkü ellerini önünde kavuşturup bana bakıyor.

Aman Tanrım!

Bu bir bakış.

Breaker beni buna hazırlamamıştı.

Neden tuvalete gitmek için bu anı seçti? Üstünü değiştirmek için daireye döndüğümüzde bir şansı vardı. Beni burada böyle tek başıma, yaptığım şeyden bir çay kaşığı kadar emin bir şekilde bırakması kötü bir işleme yönetimi.

Ve oğlum, o iyi.

Gerçekten çok iyi.

O boncuk gibi gözler bana bakıyor. Bunun bir hesaplaşma olduğunun farkında ve eğer bu kadını sandığım gibi tanıyorsam, geri adım atmayacaktır. Huxley konuşmamanın kralı olabilir ama dostum, görünüşe göre Beave bu konuda ustalık dersi verebilir.

Sadece gözlerinin nasıl sabit kaldığına bak.

Bir seğirme bile yok.

Kıpır kıpır değil.

Bu arada, burada, tek kişilik bir partiyim ve sabit kalmaya çalışırken cehennemin kızgın çukurlarına doğru ilerliyorum. Ama soluyorum.

Hissedebiliyorum.

Çok fazla sessizlik var. Bu

beni öldürüyor.

Kırılacağım.

Çıldıracağım.

Ben gidiyorum.

"Kâğıt M.Ö. 100 yılında Çinliler tarafından icat edildi," diye geveliyorum, büyük bir rahatlama hissederek. "Ve şimdi, tek bir çam ağacı seksen bin yapraktan fazla kâğıt üretebiliyor. Buna inanabiliyor musunuz? Vay canına, kâğıdın yolculuğuna adanmış bir adanmışlık, elbette başlı başına bir hikâye, ama kâğıdın bizi gerçekten de dünyadan dünyaya taşıyabildiğini söylemek dışında sizi bununla sıkmayacağım ve elbette, bazı insanlar bizi taşıyanın yazar olduğunu, kelimelerin sadece kâğıt üzerinde olduğunu söyleyebilir, ama kâğıt olmadan kelimeleri basamazsınız. Yine de sanırım okuyabilirsiniz

Elektronik olarak, ehh ... her halükarda, bence kâğıt bir yolculuktur ve sizce de bu yolculuğun kıymetini bilmemiz gerekmez mi? Demek istediğim, şu kâğıt parçasına bir bakın," diyorum kalın bir kartonu elime alırken. "Sizce nereden gelmiş olabilir? Dünyanın hangi bölgesinden geçmiştir? Tek bildiğimiz, bunun bir zamanlar bir tembel hayvanı ya da belki bir gibonu barındıran bir ağacın parçası olduğu. Ve bunun bir zamanlar bir ev olduğunu ve insanları yeni bir yaşam yolculuğuna davet edebilmemiz için - daha iyi bir terim olmasa da- bedenini bize sunmayacağını bilmek ... buradaki tam döngüyü görüyor musunuz? Tek kelimeyle muhteşem." Bir yığın kâğıdı elime alıp parmaklarımı gezdiriyorum. "Hepsi muhteşem." Kıkırdıyorum ve sonra elimi sallıyorum. "Kağıt onu böyle okşamamdan hoşlanmadı. Tam parmağımı ısırıldı." Elimi bir kez daha sallıyorum ama bu kez kâğıtta ve Beave'in yüzünde kırmızı noktalar beliriyor.

Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

Parmağıma bakıyorum ve kan biriktiğini görünce hemen bayılıyorum.

Parmağımı kaldırarak sallanırken "Yüce Tanrım, şimdi yaptım"

diyorum. "Ne oluyor lan?" Breaker bağırırken Beave şok olmuş bir halde orada öylece oturuyor,

katatonik durum. "Tanrım, Lia. Mendil alabilir miyiz?" Parmağımı kaldırıyor ve düşmemem için kolunu omzuma doluyor. "Ne oldu?" diye soruyor.

Ona baktım ve fısıldadım, "Kemerimi bağladım."

"NASIL HISSEDIYORSUN?" Breaker arabasında karşıma otururken soruyor.

"Sence nasıl hissediyorum?" Yoğurtlu içeceğimi bırakırken soruyorum.

"Utanmış, aşağılanmış ve pişman olmanın yanı sıra, nasıl hissettiğimi bilmek istiyorum.

fiziksel olarak yapıyorsun."

"Tamam." Brian'ın ofis binasına bakıyorum. "Sence onu çoktan arayıp söylemiş midir?"

"Emin olamıyorum," diyor Breaker. "Ama yüzündeki kanı sert hareketlerle silmesine bakılırsa, evet diyeceğim."

"O zaman resmileşti. Bir daha yüzümü onun yanında gösteremem."

"Yapmak zorunda kalacaksın ve merak etme, ben de yanında olacağım."

Başımı salladım. "Evime dönüp acılarımın içinde boğulmalıyım."

"Yapmak istediğin bu mu?" Breaker sorar.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve bağlı ellerime bakıyorum.

"Hayır. Brian'la konuşmak istiyorum."

"O zaman bence gidip onunla konuşmalısın." Breaker elimi tuttu.

"Seninle oraya gelebilirim."

"Hayır, bu kötü bir fikir olur." Emniyet kemerimi çözdüm ve kapıyı açtım. "Bunu tek başıma yapabilirim ve yapmalıyım da." Breaker'a bakıyorum. "En kötü zamanda işemeye gitmene rağmen bugün her şey için teşekkür ederim."

"Seni Beave ile bir daha yalnız bırakmadan önce işemem gerektiğini zaten not etmiştim."

"Güzel." Arabasından indim ve "Sonra görüşürüz."

dedim. "İyi şanslar."

El sallayarak vedalaştım ve Brian'ın ofis binasına girdim. Kan temizlendikten ve Breaker kanlı kağıdın tüm hasarını ödemeyi teklif ettikten sonra, Beave bana kabaca üç seçeneğini gösterdi ve kavga etmek yerine onun favorisini seçtim. Zaten bu bir davetiye, gerçek gelinliğim gibi değil. Bana kısa bir veda etti ve gitti.

Breaker kansızlığıma iyi gelmesi için beni yiyecek bir şeyler almaya götürdü, sonra da beni buraya getirmesini istedim çünkü hem kilisede ve gazete dükkanında olanları açıklığa kavuşturmak istiyordum hem de gözlüklerim hakkında nasıl olumsuz konuştuğu hakkında onunla konuşmam gerekiyordu. Çünkü gün boyunca dikkatimi dağıtan şeylere rağmen bu konu aklımdan çıkmadı.

"Merhaba Bayan Fairweather-Fern, nasılsınız?" Brian'ın asistanı Beverly, ben yaklaşırken, "Merhaba, Bayan Fairweather-Fern, nasılsınız?" diyor.

"Ben iyiyim, sen nasılsın Beverly?"

"Çok güzel. Nişan için tebrikler. Brian durmadan bundan bahsediyor."

Nazıkçe gülümsedim. "Teşekkür ederim. Çok heyecanlıyız." Bu yalan dilimden kolaylıkla döküldü. Gergin olduğum kadar heyecanlı değilim. Umarım heyecan yakında gelir. "Brian müsait mi? Habersiz geldiğimi biliyorum ama biraz konuşabileceğimizi umuyordum."

Beverly, "Seni her zaman görmek istiyor," dedi. "Sanırım şu anda sadece çalışıyor, telefonda değil."

"Tamam, teşekkür ederim."

Beverly'ye el sallayıp ofisine doğru ilerliyorum. Bana karşı her zaman çok nazik olmuştur. Ellili yaşlarında olmasına rağmen son derece becerikli, detaycı ve hiçbir şeyi atlamıyor. Brian onu ilk işe aldığı anda annesinin çok kızdığını hatırlıyorum. Daha genç birine ihtiyacı olduğunu, onun söz hakkı olmaması gerektiğini söylemişti. Yine de Brian'ın sezgileri işe yaradı çünkü Beverly gün boyunca tüm işlerini halletmesinde ona çok yardımcı oldu.

Ayrıca bana iyi davranıyor, yani bonus.

Kapısını çalıyorum, sonra buzlu camı iterek açıyorum ve başımı içeri sokuyorum.

Masasından başını kaldırıyor ve beni gördüğünde yüzü tamamen gülümsemeyle aydınlanıyor.

"Lia," diyor ayağa kalkarken. "Ne harika bir sürpriz." Bana doğru yürüyor, elimi tutuyor ve kapıyı arkamdan kapatırken beni ofisine çekiyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan ellerini yanaklarıma koyuyor ve dudakları dudaklarıma konarken başımı eğiyor. Sanki günlerdir birbirimizi görmemişiz gibi beni derinden öperken ellerimi denge için göğsüne koyuyorum. Annesinin onunla henüz konuşup konuşmadığından emin değilim. Aynı şekilde karşılanacağımdan emin değilim. "Burada olmana çok sevindim," diyor öpücükler arasında.

Ağzımı onunkiyle birlikte hareket ettiriyorum, sarılışına gömülüyorum ve kendimi tam burada, şu anda olmaya bırakırken tüm stres ve endişelerin bir kenara düşmesine izin veriyorum.

Birkaç saniye sonra inleyerek geri çekiliyor, gözleri sersemlemiş ve nefesi kesilmiş görünüyor. "Tamam, seni öpmeye devam edersem işler kontrolden çıkacak." Gülümsüyor ve başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Bu öğleden sonra seni gördüğüm için neden bu kadar şanslıyım?"

Tanrım, o kadar tatlı davranıyor ki, bu konuyu açtığım için neredeyse kendimi kötü hissedeceğim ama açmazsam bu beni iyice rahatsız edecek, bu da ona kızmaya dönüşecek ve ben ona kızmak istemiyorum.

"Annenle konuştun mu?"

"Hayır, meşguldüm. Yine de iki kez aradı. Neden?"

"Bu sabah annenle birlikte kiliseye bakmaya gittim."

Beni masasına doğru çekiyor ve beni bacaklarının arasına çekerken kenara oturuyor. "Nasıldı? Güzeldi, değil mi?"

"Çok," diye cevap verdim. "Ama sanırım bunu kulüpteki bahçelerle değiştirebiliriz."

"Vay canına, bu mükemmel olurdu." O kadar sevgiyle gülümsüyor ki kendimi ve annesinin daha önce söylediklerini sorguluyorum.

"Sanırım öyle." Ona Breaker'a teşekkür etmek istiyorum ama bunun muhtemelen hassas bir konu olduğuna karar veriyorum. Yapmak istediğim son şey onu kızdırmak ya da savunmaya geçirmek, özellikle de onunla bu konuşmayı yapmak üzereyken. "Ama ben kilisedeyken bir şey oldu."

"Tamam... ne oldu?" diye soruyor şüpheyle.

"Öncelikle, bu bir kazaydı."

"Şimdi beni endişelendirdin. Ne oldu?"

"Annen gelin duvağını denememi istedi çünkü koridorda onunla yürüdüğümü görmek istiyordu. Bana aldığın ayakkabılardan biraz büyük olanları giyiyordum ve uzun lafın kısası, yürürken ayağım kaydı, yanan bir muma doğru yuvarlandım ve mum tutucusundan yuvarlanarak duvağın üzerine düştü. Alev aldı ve şu anda hala saçlarımın olmasının tek nedeni Breaker'ın beni kutsal suyla ıslatmış olması."

Brian ilk başta tepki vermez.

Orada öylece duruyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. Birkaç dakika sonra, "Ciddi misin sen?" dedi.

"Evet, bu konuda yalan söylemem.

Güven bana." "Yani annemin duvağını ateşe mi verdin?"

"Bilerek yapmadım," diyorum hemen. "Hepsi bir kazaydı. Ve olan tek şey bu değildi."

"Olan tek şey bu değil de ne demek?"

"Şey, kiliseden sonra gidip üstümü değiştirdim çünkü kutsal su beni ıslattı, ama davetiyeleri seçmek için başka bir randevumuz vardı ve şey, kâğıtları karıştırırken bir kâğıt kesigi aldım, fark etmedim ve sonunda kanımı annenin yüzüne ve kâğıdın her yerine sıçrattım." "Ne?" diye soruyor, gözleri şimdi her zamankinden daha büyük. "Kanını annenin yüzüne Anneme mi?"

Ceketinin yakalarını çekiştiriyorum. "Bir kez daha söylüyorum, bilerek yapmadım. Hepsi bir hata, ama sana söylemem gerektiğini düşündüm çünkü eminim benimle olan ilişkisini bitirmen için yalvarmak üzere seni aramıştır."

Brian beni kucağına çekerken yüz ifadesi aydınlanıyor. "Lia, o bunu yapmaz."

"Bilmiyorum. Oldukça üzgündü."

"Muhtemelen üzgündü ama senden hoşlanıyor. Eminim tek gereken bir özürdür."

Evet, ben de öyle düşünmüştüm.

"Her iki şekilde de," diye devam ediyor. "Eminim sorun yoktur. Sen iyi misin? Neredeyse saçlarını ateşe vermek ve ağır bir şekilde kanamak, düğün planlamasında eğlenceli bir gün gibi gelmiyor."

"Evet, oldukça travmatikti ama buraya gelmemin asıl nedeni bu değildi."

"Öyle değil miydi?" diye sorar. "Tanrım, eğer sebep bu değilse, sanırım kendimi zihinsel olarak hazırlamalıyım."

"Muhtemelen" derken bir elimi ceketinin altına sokuyorum. Yüzleşmeyi seven biri değilim ama bunun konuşulması gerektiğini biliyorum. "Yangından önce kilisedeyken annen bana pek de hoşuma gitmeyen bir şey söyledi."

"Her neyse, eminim öyle demek istememiştir," diyor ve hemen onu savunmaya geçiyor. Söylemeye gerek yok, beni savunmaya geçmemesi canımı sıkıyor, özellikle de müstakbel kayıinvalidemin önünde. "Tüm bu planlamalar yüzünden stresli. Önümüzdeki haftalarda pek de hoşuna gitmeyecek şeyler söyleyeceğinden eminim. Buna alınma."

Çok güzel.

Bunun için sabırsızlanıyorum.

"Hayır, bu benim hakkımda söylediğin bir şeydi."

Kaşları çatılıyor ve başını yana eğiyor. "Ne dedi o?"

Ellerimi onunkilerden ayırıyorum ve "Gözlüklerimi beğenmediğini, çocukça olduklarını ve gözlüksüz daha iyi olacağımı söyledi" diyorum.

Geri adım atmasını

bekliyorum. İnkâr

etmesini.

Böyle bir şey söylemediğine dair herhangi bir

belirti için. Ama söylemedi.

"Sen . . . bunu ona söyledin mi?" diye sordum.

Bakışlarını başka yöne çeviriyor ve sonra başını sallıyor. "Söyledim. Düğün fotoğraflarından ve gözlüklerinin onları nasıl bozabileceğinden bahsediyordu ve ben de mor gözlükler biraz çocukça olduğu için belki lens takmayı düşünebileceğini söyledim."

"Ah," diye cevap veriyorum, kendimi gerçekten aptal hissederek. Nişanlınız her gün size çocuksu olduğunuzu söylemiyor. Bu duymak isteyeceğiniz bir şey de değil.

"Lia, bundan alınmanı istemiyorum."

Başımı kaldırdım. "Buna nasıl alınmam Brian? Bu gözlükleri uzun zamandır kullanıyorum. Annemin seçmeme yardım ettiği gözlükler. Benim için özeller. Bir anlamları var."

"Oh, özür dilerim. Bunu bilmiyordum," diyor. "Ben sadece bunun senin tuhaflıklarından biri olduğunu düşünmüştüm. Bilirsin, Harry Potter'dan karakterlerin olduğu tişörtleri ironik bir şekilde giymen gibi."

"Onları ironik olarak giymiyorum. Onları sevdiğim için giyiyorum."

"Her halükarda, gözlüklerin arkasında bir anlam olduğunu fark etmemiştim. Özür dilerim, Lia."

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Özür dilediğiniz için teşekkür ederim, çok steril ve robotik görünüyor.

Sorun yok demek uygun değil çünkü sorun var.

Bu yüzden bir şey söylemek yerine sessiz kalıyorum.

"Lia." Elimi tuttu. "Üzgün olduğumu söyledim. Lütfen kızma." "Kızgın değilim," diyorum, birbirine bağlı ellerimize bakarak. "Sadece utandım, Sanırım."

"Utanmana gerek yok. Asla bir şey söylememeliydim.

Bu gerçekten baktandı."

"Sence beni çirkin mi gösteriyorlar?"

"Hayır, Lia," diyor hemen. "Hiç de değil."

"Onlar olmadan senin için daha çekici olacağımı mı düşünüyorsun? Çünkü böyle hissediyorum, yorum böyle hissettiriyor, sanki ... onları taktığımda yeterince güzel değilmişim gibi."

"Lia, demek istediğim bu değildi. Bence gözlük sana çok yakışıyor. Sadece mor renkler ve senin yaşındaki birinin daha sofistike bir şey isteyeceğini düşünmüştüm."

"Yani yeterince sofistike değil miyim?" diye mırıldanırken omuzlarım çöküyor. "Hayır," diye inliyor boynunu çekiştirirken. "Kahretsin, bunu söylemiyorum

Tamam. Bir şey söylediğimi unut gitsin."

Ne dediğini unuttun mu? Bana hakaret etti ve bunu unutmak kolay değil.

Ona bakıyorum, güvensizlik içimi kaplıyor ve "Sence senin için yeterince iyi miyim?" diye soruyorum.

"Ne?" Gözleri büyür. "Tabii ki, Lia. Neden böyle düşündün ki?" Çünkü bir süredir böyle düşünüyordum.

Çünkü belki de aynı yörüngede olmadığımızı düşünüyorum.

Çünkü para ve statü gibi sizin için önemli olan şeyler

Benim için önemli değil.

"Çünkü beni değiştirmeye çalıştığın anlar oluyor. Mesela annenle yemeğe gittiğimizde bana giymem için kıyafetler alıyorsun."

"Çünkü çok titiz olabiliyor ve sana zorluk çıkarmasını istemiyorum."

"Ya da gözlükler, ya da toplum içinde olduğumuzda, sanki koluna takılmam için karşılamam gereken bir standart varmış gibi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Daha geçen hafta sonu dondurma yemeye gidelim dedim ve pijamalarımı dışarı çıkacaktım ama sen üstümü değiştirmemi söyledin."

"Lia, beyaz atletinin üzerinden meme uçlarını görebiliyorum. Gerçekten insanların bunu görmesini istediğimi mi sanıyorsun?" Kalçalarını kavıyor. "Bu sadece benim için."

Ofisinin pencerelerine doğru bakıyorum. "Bilmiyorum, sanki senin için yeterince iyi değilmişim gibi geliyor."

"Lia, dur." Çenemi ona doğru eğiyor. "Tabii ki yeterince iyisin. Yoksa neden sana evlenme teklif edeyim ki? Gözlükler için özür dilerim. Bunu asla söylememeliydim, ama lütfen bunun seni çözmesine izin verme."

"Çözülmüyorum, Brian. Ben sadece erkek arkadaşımın

."

"Nişanlım," diyor kırpılmış bir ses tonuyla.

"Evet, nişanlım. Sadece benimle evlendiğinden emin olmaya çalışıyorum. doğru nedenlerle."

"Sen neden bahsediyorsun? Bu da nereden çıktı şimdi? Harika bir hafta sonu geçirdik ve şimdi birdenbire benden şüphe mi ediyorsun? Bunun" - elini ağzının üzerinde yumuşattı - "Breaker'ın bugün sana söylediği herhangi bir şeyle ilgisi var mı?"

"Şu anda ciddi misin?" Ondan bir adım geri çekilerek soruyorum. "Breaker destek olmaktan başka bir şey yapmadı, özellikle de annen bana gözlüklü bir köprü trolü olduğumu ve düğünüm hakkındaki fikirlerimin bir önemi olmadığını söylediğinde. Bunların hiçbirisi için Breaker'ı suçlama."

"Kahretsin, haklısın." Nefes veriyor ve iki elini masasının kenarına koyuyor. "Özür dilerim. Çok gerginim ve aptalca şeyler söylemekten kendimi alamıyorum."

Bu çok açık.

"Tamam, şey, sanırım Sanırım biraz nefes almam gerekiyor." "Hayır," diyor, aramızdaki boşluğu kapatarak.

"Gitme." "Biraz temiz havaya ihtiyacım var, Brian."

"O zaman yürüyüşe çıkalım. Caddenin karşısındaki parka gidelim. Lütfen, Lia. Kendimi bir pislik gibi hissediyorum ve kızgın ayrılmanı istemiyorum."

Yalvaran gözlerine bakıyorum ve fark ediyorum ki belki de ... belki o da benim kadar streslidir. Çünkü gözlükler konusunda gerçekten kötü niyetli olsaydı, o zaman pişmanlık duymazdı ve yüzünün her yerinde açık bir pişmanlık var.

"Tamam," diyorum başımı sallayarak.

Bana elini uzattı, ben de tuttum. Birlikte ofisinden çıkıyoruz, Beverly'den o dönene kadar mesajlara bakmasını rica ediyoruz. Binadan çıktıktan sonra caddenin karşısındaki şirin parka gidiyoruz.

Sadece üç dönümlük küçük bir arazi, insanların oturup soluklanabileceği bir yer. Yüksek pamuk ağaçlarının bulunduğu küçük dairesel bir yürüyüş yolu, parlak güneşe karşı parlak bir örtü sunuyor.

Brian elimi sıkarak, "Bugün zor bir gün geçirdiğin için üzgünüm ve düğün işlerinin bu kadar stresli olmasına da üzüldüm. Senin için kolay olmadığını biliyorum."

"Öyle değil," diyorum. "Hiçbiri kolay olmadı. Ve dürüst olmak gerekirse, bir evlenme teklifi beklemiyordum."

"Öyle değil miydin?" diye soruyor, tamamen şok olmuş bir halde.

"Biraz bile değil. Yani, hadi ama Brian, evlenme olasılığı hakkında hiç konuşmadık bile, bu yüzden dizlerinin üzerine çöktüğünde hazırlıksız yakalandım."

"Ama biz birbirimizi seviyoruz. Yani, ben seni seviyorum."

"Ve seni seviyorum, Brian. Sorun bu değil. Ben sadece . . . Bilmiyorum. İşin içine yüzük girmeden önce birlikte yaşamaya başlarız diye düşünmüştüm."

"Birlikte yaşıyor sayılırız, en azından zamanın yarısında. Evimin ve şifonyerin anahtarı sende var. Bunun üstesinden gelmemiz gereken bir şey olmadığını düşünmüştüm." Duraksıyor. "Senin için çok mu hızlı hareket ediyorum?"

Evet.

Her şey çok hızlı oldu.

Yıldırım hızında.

Ve nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Bir şeyler ters gidiyor. Bir şeyler doğru gelmiyor ve tam olarak ne olduğunu bulamıyorum. Tek hissedebildiğim, midemde durmak bilmeyen bu mide bulandırıcı çalkantı. Bugünkü kilise, annesinin bana ikinci sınıf vatandaş muamelesi yapması, hiç endişe etmeden ve umursamadan beni aşağılayabilmesi ve bunların hiçbirinin radarımda bile olmaması - bu çok fazla.

Ama bunu Brian'a söyleyemem. O çok hassas. Endişelerimi ve kaygılarımı yanlış anlayacaktır. Kendisinde bir sorun olduğunu

düşünecektir,

Sadece zaman çok hızlı ilerliyor.

Ona gülümsüyorum ve "Hayır, sadece ... sadece afalladım ve hala tüm bunları kafamda oturtmaya çalışıyorum" diyorum.

Başını sallıyor. "Annemin planlarının yardımcı olmadığına eminim."

"Evet, biraz hızlı gidiyor." Parmaklarımı kaldırıyorum ve gülmesine neden oluyorum.

"Bir süredir sana evlenme teklif etmemi istiyordu."

"Gerçekten mi?" Şaşırarak sordum. "Oldukça soğuk olan ilişkimize bakarak bana evlenme teklif etmeni istemeyeceğini tahmin etmiştim."

"Annem bazen soğuk ve davetkâr olmayabilir, belki biraz sert olabilir ama mutlu olduğum zamanları da görebiliyor." Brian bana doğru döndü. "Ve sen beni mutlu ediyorsun, Lia. Çok mutlu ediyorsun."

Ona gülümsüyorum. "Beni de mutlu ediyorsun Brian."

Beni kendine doğru çekiyor ve asfalt yolda yürümeye devam ederken, kucaklaması farklı hissettiriyor. Belki de Breaker bugün bana çok sarıldığı içindir, ama bu zorlama gibi geliyor, sanki bir kutuyu işaretliyor.

Nişanlını tut, *tamam*.

Kucaklaşmada herhangi bir tutku yok gibi görünüyor. Yakın olmak için herhangi bir ihtiyaç.

Ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, ama elini koluma bastırması, beni omzuna yaklaştırması neredeyse boğucu hissettiriyor.

"Bir süredir sana evlenme teklif etmemi istiyordu." Brian annesi önerdiği için mi evlenme teklif etti?

Bu tutuş, bu an, doğru gelmiyor.

Bu, o, biz... Onunla tanıştığımdan beri ilk kez doğru gelmiyor.

Yedinci Bölüm

KIRICI

Lia: Bu gece nereye gittiğini bana hiç söylemedin. Yakında evlenecek yaşlı bir cadı ile paylaşmak ister misin?

Kırıcı: Hâlâ giymeyi sevdiğin o eski püskü bornozla, yaşlı bir kocakarının gerçek tanımına benziyorsun.

Lia: Sanırım bu bana söylediğin en güzel şeydi.

Kırıcı: Standartlarınızı yükseltmeniz gerekiyor.

Lia: Peki nereye gidiyorsun?

Kırıcı: Sana söylemek istemiyorum.

Lia: Neden olmasın ... bekle, utanç verici mi?

Kırıcı: Hayır, ama bunun için bana bok atacaksın ve bunu duymak istemiyorum, bu yüzden sana söylememişim gibi davranmayı ve yoluma devam etmeyi tercih ediyorum.

Lia: Breaker Pickle Cane, Birdy ile ne yaptığını bana hemen söyle. Bunu talep ediyorum.

Kırıcı: Oh, bunu mu istiyorsun?

Lia: Evet, Bayan Doubtfire'in sahte göğüsleri üzerine, eğer bana söylemezsen, sen gittiğinde dairene bir şey yapacağım ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrin olmayacak çünkü o kadar ince olacak ki fark etmeyeceksin bile.

Kırıcı: Öncelikle, Bayan Doubtfire'in göğüsleri üzerine ASLA yemin etmeyiz, bu bu sadece suç. İkinci olarak, sakın bir şeye dokunayım deme.

Lia: Gerçekten büyük harflerin beni caydıracağını mı düşünüyorsun?

Kırıcı: Olmalılar. Arkalarında zehir var.

Lia: Ben şaşırmadım.

Kırıcı: Sen bir zorbasın. Bu taleplerle yaşamak imkansız.

Lia: Sadece söyle bana. Lütfen.

Kırıcı: Sinir bozucusun.

Lia: Biliyorum, şimdi konudan kaçmayı bırak ve bana bu gece ne yaptığını söyle.

Kırıcı: Tamam. Arkadaşının ders verdiği bir kek kursuna gidiyoruz. Arkadaşı patronuna değerli olduğunu göstermek için sınıfı doldurmak istedi, bu yüzden Birdy beni işe aldı.

Lia: Kek kursu mu? Ama sen pişirmekten nefret edersin.

Kırıcı: Farkındayım.

Lia: Pişirmekten nefret ettiğin için tost makinesinde pişirdiğin turtaya krema sürmeyi reddettiğin gibi. Tam olarak şöyle demiştin: "Bu işlemle hiçbir ilgim yok. Sadece ağzıma koy."

Kırıcı: İşte bu yüzden sana söylemek istemedim.

Lia: Sadece şaşırdım, hepsi bu. Birdy'nin senin için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum.

Kırıcı: Sesi çaresiz geliyordu. İyi adama yalvardı. Ne diyecektim ki? Pişirmiyor muyum?

Lia: Bana söyleyeceğin şey buydu.

Kırıcı: Sen farklısın.

Lia: Eğer durum buysa. Düğün pastası yapmayı öğrenmek için aşçılık kursuna gidebilir miyiz?

Kırıcı: Bu zor bir hayır olurdu.

Lia: Beni sevmiyorsun!

Kırıcı: Kapa çeneni. Seni her şeyden çok sevdiğimi biliyorsun.

Lia: Star Wars pul koleksiyonundan daha mı fazla?

Kırıcı: Tabii ki. Onu depoya kaldırdım. Açıkçası, benim için pek bir şey ifade etmiyor.

Lia: Jack Skellington kupandan daha mı fazla?

Kırıcı: Doğal olarak. Kupayı seviyorum ama seni gördüğüm gibi her gün görmüyorum.

Lia: Tamam. Beni imzalı Yüzüklerin Efendisi posterinden daha mı çok seviyorsun?

Kırıcı: Oooo, şimdi de beni test ediyorsun. Şuna ne dersin, sen yakın bir ikincisin.

Lia: Garip bir şekilde, bunu kabul ediyorum.

Kırıcı: LOL. Tamam, Birdy geldi. Gitmem gerek.

Lia: İyi eğlenceler! Bana resim gönderin.

Birdy önlüğünü bağlarken, "Biliyorum bu biraz damdan düşer gibi oldu ama benimle gelmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim," diyor.

Benimki zaten üzerimde ve umutsuzca üzerimden çıkarmak istiyorum. Önlüklerden nefret ediyorum.

Un ve şekerden nefret ediyorum. Spatuladan nefret ediyorum.

Fırın eldivenlerinden nefret ediyorum.

Önümdeki masada duran her şeyden nefret ediyorum.

Fırıncılıkla ilgili hiçbir şey benim için büyüğü değil. Tek bir şey bile. Pişirme eylemiyle ilgili tek harika şey sonuçtur, ancak sonucu kendim yapmaktansa satın almayı tercih ederim. Bunu berbat yapan çok fazla risk faktörü var ve ben bu riski göze almak istemiyorum.

Sadece satın al . . . her zaman satın al.

"Sorun değil," diyorum gülümseyerek, gülümsememin sahte olduğunu bilsem de.

Birdy boynundaki önlüğü düzeltirken, "Fırıncılık pek bana göre değil," diyor. "Ama Callie bu işe yeni girdi ve patronunu gerçekten etkilemek istiyor."

"Ben de öyle yapardım." Güzel bir gülümseme sunuyorum. Kedi temalı spatulayı elime alıyorum ve "En azından teması oldukça havalı" diyorum.

Birdy başını yana eğiyor. "İğneleme mi bu?"

Pembe mekânı incelerken başımı sallıyorum. Pembe duvar resimleriyle kaplı duvarlar, su ve deniz köpüğü yeşili mutfak eşyaları ve baktığınız her yerde kedilerin olduğu aletler, Pussycat Cupcakes gerçekten her şeyi yapmış. "Kedileri severim. Büyürken Jiggles adında bir kedim vardı. O benim en iyi dostumdu."

"Gerçekten mi?" diye sorar. "Ciddi misin?"

"Evet." Kıkırdıyorum. "Sanırım inanması zor olacak ama evet, Jiggles ve ben oldukça iyi bir çifttik. Ben uçarken o da beni dışarıda takip ederdi."

maket uçaklarıma, geceleri de yastığıma sarılırdı." "Çok tatlısın.

Ne oldu ona?"

"Kedi kanseri. Ama on sekiz yaşına kadar yaşadı, yani güzel, dolu dolu bir hayatı oldu."

"Tamam, o zaman belki de seni kedi temalı bir kek dükkanına götürdüğüm için kendimi o kadar da kötü hissetmiyorumdur."

"Hayır, yine de kendini kötü hissetmelisin." Tam arkadaşı derse başlarken ona göz kırpıyorum.

Kapkeklerin önceden yapılmış olmasına şaşırdım. Nedense sıfırdan pişireceğimizi düşünmüştüm ama bir de baktım ki bu bir süsleme dersi, yani krema yapmayı ve soğumuş keklerin üzerine nasıl sıkacağımızı öğreniyoruz.

Kremanın nasıl yapılacağına dair bir eğitimden sonra, parmağımı karıştırma kabının kenarına daldırıyorum ve tereyağı kremasının tadına bakıyorum.

"Fena değil."

Birdy de aynısını yapıyor ve parmağını dudaklarının arasından geçirip hafifçe emişini izliyorum.

Hiçbir şey cinsel değil, hiçbir şey, ama garip bir nedenden dolayı - belki benim için bir süre geçtiği için ya da gerçekten çok güzel olduğu için - parmağındaki krema emişini izlemek ensemi terletiyor.

"Ooo, bu iyi." Parmağını havluya siliyor. "Ne renk yapalım?"

Kendimi toparlayarak, "Önerilen renk olan pembeyi seçebiliriz. Ya da asi olup başka bir renk seçebiliriz."

"Pembe bir kedi ... kedi çok genel görünüyor." Duraklaması beni güldürüyor. "Ama mavi ... bu kesinlikle bir seçenek değil."

"Kimse mavi bir kediyi sevmez," diyorum ve bu kez gülmesine neden oluyorum. "Yeşil bana kötü şeyler düşündürür. Ve hasta bir kedi de benim istediğim bir şey değil.

Yiyin."

"Ya da yalamak," diye ekliyorum.

"Aynen öyle." Çenesine vuruyor, dudaklarında bir gülümseme oynuyor. "Peki ya kırmızı ... bekle, sözümü geri alıyorum." Yüksek sesle gülüyorum ve diğer fırıncıların dikkatini çekiyorum. Elini koluma koyuyor ve "Şşşt, dikkatleri üzerine topluyorsun. Eğer pembe amcıkta uzaklaşacaksak, bunu gizlice yapmalıyız."

"Üzgünüm ama kesinlikle kırmızı değil."

"Bu korkunç bir öneriydi. Turuncu ya da sarıya ne dersin? Bunlar iyi hissettirir."

"İkisine de ne dersin?" Ben sorarım.

"Sanırım bir şey buldun." Bana bir kase uzattı ve "Sanırım kremayı ikiye bölersek, birini turuncuya diğerini sarıya boyar ve aynı anda krema tüpüne koyarsak, bir çeşit batik boya efekti elde ederiz" dedi.

Ona birkaç kez göz kırpıyorum ve "Ah, yemek pişirmekle ilgilenmediğini sanıyordum" diyorum.

"Değilim ama Tik Tok'ta amaçsızca geziniyorum. Algoritma pişirme videoları izlemeyi sevdiğime karar verdi. Ve gizlice . . . seviyorum."

"Muhtemelen videoyu yukarı kaydırmak yerine tamamını izlediğiniz için buna karar verdi. Bu bilgi sizin üzerinizde."

Şirin bir şekilde elini kaldırır. "Suçluyum. Ama eğitim için izlemiyorum. İzliyorum çünkü bir sorunum var."

"Bunu görebiliyorum. Biliyor musun, bu seni daha farklı düşünmeme neden oluyor." O turuncuyu yaparken ben de sarı boyayı karıştırırken şakalaşıyorum.

"Tamamen anlıyorum. Eğer gitmek istersen, seni durdurmayacağım."

"Biliyorsun, sana bir ders vermek için ayrılmak doğru olurdu, ama sanırım daha büyük bir adam olacağım ve kalacağım."

Sırıttırıyor. "Benim için kalıyormuşsun gibi davranma. Sadece kuku kekleri için kalıyorsun."

Yine yüksek sesle güldüm. Bu kez, özür dilemem ve yanaklarım kızarmış halde Birdy'ye dönmem için sınıfı yeterince rahatsız ediyor.

Beyaz cipine ulaştığımızda Birdy, "Bu gece geldiğiniz için teşekkür ederim, Callie için çok önemliydi," diyor.

"Biliyor musunuz, sanırım bunu bir kez ve sadece bir kez söyleyeceğim çünkü yemek yapmayı sevip sevmediğim konusunda yanlış bir izlenim bırakmak istemiyorum ama çok eğlendim."

Arabasına yaslanırken göğsünü sıkıyor. "Lütfen, duygularımı yalanlardan koru."

"Evet," diyorum, yaklaşarak. "Seninle takılırken çok eğlendim. Çifte randevu kadar garip değildi."

Elini uzatıp gömleğimin eteğiyle oynuyor. "Evet, çifte randevular her zaman bir zevktir, özellikle de bir yarısı görücü usulü olduğunda."

Ekstra kek kutusunu arabasının üstüne koydum ve bana bakmak için başını geriye eğmek zorunda kalacağı şekilde yaklaştım. "Hâlâ yürüyüşe ve kuş gözlemlemeye devam ediyor muyuz? Bir oturuşta üç kek yemem seni caydırmadı mı?"

Dudakları yukarı doğru eğildi. "Hayır, senin o amları kemirmeni izlemek aslında daha da fazla takılmak istememe neden oldu."

Kıkırdıyorum. "Biliyor musun, bu mizah anlayışını çifte randevuda da gösterebilirdin."

"Aman Tanrım, Brian'ın önünde böyle bir şey söylemem mümkün değil. O çok kendini beğenmiş biri ve kardeşim de aynı şekilde. Ne zaman Brian'ın yanında olsam, kendimi tutmam gerektiğini biliyorum. Havalı davranmalıyım."

"Neden gerçek sen olmak yerine başka biri gibi davranmak istiyorsun?"

"Böylesi daha kolay. Serçe parmağım havada birkaç saat geçirip Brian'ın önünde neden amcık dediğimi kardeşime açıklamaktan daha fantezi."

Bir tutam saçını kulağının arkasına itiyorum. "Evet, kardeşinle tartışmak istememeni anlayabiliyorum. Benim de aklımdan sık sık bu düşünce geçiyor. Ama filtreli olsak bile kardeşlerimle bir şekilde anlaşıyoruz."

"Aynı." İç çekiyor. "Ama soruna cevap vermek gerekirse, evet, hâlâ seninle yürüyüşe çıkmak istiyorum. Ve belki, bilirsin, bu hafta akşam yemeği ya da başka bir şey için müsait olursan, boş olabilirim." Yüzünü buruşturuyor ve "Bu kulağa çok acınası geliyor, sanki bir hayatım yokmuş gibi, ama kimi kandırıyorum ki? Spor yapmak ve işe gitmek dışında pek bir şey yapmıyorum, yani ... eğer sen boşsan, eminim ben de boş olurum."

"Acınası değil," diyorum dudaklarına bakarken, onu öpmek için içimde karşı konulmaz bir istek uyanıyor. "Dürüst ve bu hoşuma gidiyor." Parmağımı çenesinin altına götürüyorum ve nefesimi tutarak bunun sorun olmadığını işaret etmesini bekliyorum. Onu öpebileceğimi. Dudaklarını ıslatıyor ve gömleğimi çekiştiriyor, bunu en az benim kadar istediğini gösteriyor.

Eğiliyorum, burnumu onunkine yaklaştırıyorum ve dudaklarımı hafifçe dudaklarına bastırmadan önce hazır olması için ona bir saniye vererek bir an duraklıyorum. Tüy gibi bir öpücük, çok yoğun değil, ağzı açık değil. Sadece tatlı.

Bu dürtüyü engellemeye
yetecek kadar. Onun tadına
bakmaya yetecek kadar.

Uzaklaştığımda bana gülümsüyor, gözleri şehir lambalarının altında parlıyor.

"Seni ararım," diyorum uzaklaşıp kek kutusunu alırken. Bir elimi cebime sokuyorum ve arabasının kapısını açmasını izliyorum.

"Bu konuda seni tutuyorum." Arabasına bindi ve kapıyı kapattı. Bir adım daha geri çekiliyorum ve onun uzaklaşmasını izlerken, öpücüğü kafamda yeniden canlandırırken derin bir nefes alıyorum.

İyiydi.

Güzelmiş.

Yine de neden hiçbir şey hissetmedim?

Beave çiçekçiyi aranjman seçenekleri konusunda sıkıştırırken Lia parmaklarını bir buket ortancanın üzerinde gezdiriyor. "Yani pişirme randevusuna gittiğin gerçeğini görmezden gelecek ve bana bu konuda hiçbir şey söylemeyecek misin?"

Pembe bir ortanca alıp Lia'nın mükemmel çilli yüzüne koyarken omuz silkiyorum. "Söyleyecek bir şey yok. Aslında pişirme değildi, çünkü keklerin buzunu çözüyordum."

"Ve ..." Lia beni konuşturmaya çalışarak soruyor, ama ... Bilmiyorum. Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum.

"Ve eve kek getirdim," diye cevap veriyorum ve çiçeği saksısına geri koyuyorum.

"Yani bana tüm olanların bu kadar olduğunu mu söylüyorsun? Başka bir şey olmadı mı?" "Yani, konuştuk ve güldük ve o oldukça komikti.

Ama

Evet, işte buydu."

"Ona iyi geceler öpücüğü verdin mi?" Lia soruyor, sesi bir oktav düşüyor.

Duraklıyorum çünkü bu garip hissettiriyor. Neden garip hissettirdiğini bilmiyorum. Lia ile olan şeyler hiç garip gelmiyor ama Birdy hakkında konuşmak garip geliyor.

"Um, duraklamandan, bunun evet olduğunu varsayacağım." Omzumu hafifçe itiyor. "Breaker, neden bana ne olduğunu anlatmıyorsun?"

"Çünkü" diyorum, yüzümü ondan çevirerek. "Çünkü neden?" diye soruyor.

"Öylesine."

Etrafımda dolaşıyor, böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kalıyorum. "Bu bir cevap değil. Bana her şeyi anlatıyorsun, peki neden bu konuda tuhaf davranıyorsun?"

"Bilmiyorum," diyorum nefes verirken ve elimi saçlarımın arasından geçirirken. "Muhtemelen garip hissettirdiği içindir. Tamam mı? Tüm bu çıkma olayı garip hissettiriyor. Ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

"Benimle konuşmamanın bir faydası yok. Birbirimize her şeyi anlatıyoruz."

"Biliyorum." Başımı arkaya eğip bir süre gökyüzüne bakıyorum. "Lanet olsun, Lia, dün gece onu öptüm çünkü gerçekten istedim." Şimdi gözlerinin içine bakıyorum. "Bütün gece beni güldürdü, çok güzeldi ve bir ara parmağını emdi ve bu beni terletti." Lia sırtıyor. "Sıra iyi geceler demeye geldiğinde onu öpmek istedim ve öptüm." Saçımı çekiştiriyorum. "Ve çok güzeldi. Güzeldi. Çok yoğun değil, sadece mükemmel. Ama ben Hiçbir şey hissetmedim."

"Hiçbir şey mi?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hayır, kıvılcım yoktu, onu cipe doğru itme ve öpüşmeyi ilerletme arzusu yoktu. Sadece tatlıydı." Başımı tekrar sallıyorum. "Sanırım bende bir sorun var. İşte bu yüzden kimseyle çıkmıyorum çünkü hiç kimseye karşı bir şey hissetmiyorum. Asla. Her zaman ortalama. Ve Birdy bir geceliğine eve götürüp bir daha görmeyeceğim türden bir kız değil. O biriyle çıkan tiplerden."

"İkinizin orada konuşması bitti mi?" Beave parmaklarını şıklatırken sesleniyor. "Konuşmam gereken önemli şeyler var."

Lia bana dönüp, "Bu konuşma daha bitmedi. Beni duyuyor musun?"

Çiçekçiye doğru ilerlerken, "Evet, öyle olacağını düşünmemiştim," diyorum. "Ophelia, lütfen ayak sürüme. Yakışmıyor." Lia onu sıkıştırıyor

Muhtemelen karşılık vermesini engellemek için dudaklarını birleştirdi. Beave'in ruh hali dünden beri devam ediyordu ve hiç de hoş değildi. "Az önce çiçekçiyle konuştum ve kırmızı gül siparişimizi karşılayabileceğini söyledi ama elimizi çabuk tutmamız gerekiyor."

"Kırmızı güller mi?" Lia alay ediyor. "Bunlar çok resmi." *Kırmızı güllerden nefret eder.*

Çok klişe olduklarını düşünüyor. Katılmadığımı söyleyemem.

"Kesinlikle, bu resmi bir düğün Ophelia. Düğünde ne olmasını bekliyorsun? Papatyalar mı?" Beave sanki bu hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi homurdanır.

"Aslına bakarsanız," diyor Lia, "papatyaların mükemmel olacağını düşünüyordum. Annemin en sevdiği çiçektir."

Beave duraklar ve sonra ellerini birbirine kenetler. "Ophelia, annenin en sevdiği çiçeğe olan bağlılığını takdir ediyorum. Çok takdire şayan ama bu bir düğün, anma töreni değil. Bu bir kutlama."

Hay sikeyim.

Lia'nın nefesi kesiliyor. Nefesinin altından, belli belirsiz, neredeyse duymuyorsunuz ama benim fark etmem için yeterli.

Araya girmezsem bir sonraki adımda ne olacağını bilmeme yetecek kadar.

"Bayan Beaver," diyorum Lia kendini kaybetmeden araya girerek. "Kimsenin ayağına basmak istemem ama Lia'nın rahmetli annesini papatyalarla onurlandırmanın nazik ve hizmetkârca bir davranış olacağına inanıyorum. Annesi burada olamayacağı için onu da dahil etmenin bir yolu olacaktır."

"Ama güller ve papatyalar birlikte iyi gitmez."

Çiçekçi, "Gelin buketine papatyaları da dahil edebilirim," diyor.

"Bukete ihtiyacım yok," diyen Lia, Beave'nin başını ona doğru çevirmesine neden oldu.

"Bukete ihtiyacım yok da ne demek? Koridorda neyle yürüyeceksin ki?"

"Annem ve büyükannemle birlikte bir demet örgü çiçek yaptık. Bir gün onlardan bir buket yapabilmek için onları sakladım."

Beave sessiz kalır ve sonra yavaşça kıkırdamaya başlar.

Kıkırdama büyür.

Ve büyür.

Muhtemelen gördüğüm en saldırgan şey. Bu kadın klas olduğunu sanıyor ama aslında hiç klas değil.

"Örme çiçekler mi? Düğün için mi? Ciddi olamazsın." Beave elini önünde sallayarak bu fikri tamamen reddetti.

"Ciddi olduğuna eminim, yoksa bu konuyu açmazdı," diyorum soğukkanlılığımı kaybederek.

Lia elini nazikçe koluma koyarak bunu anladığını belli ediyor. "Bayan Beaver, bunun güzel bir düğün olmasını istemenizi takdir ediyorum, ancak oğlunuzun evlendiğini görmek için yanınızda olduğunuzu ve ailemin olmadığını unutmamalısınız, bu yüzden onları törene ve resepsiyona dahil etmek benim için önemli."

"Bu senin için de önemli olmalı," diyerek onu destekliyorum.

Ses tonunu hisseden Beave doğrulur. İfadesi anlayışlı bir ifadeye dönüşür ve hızlı bir şekilde ilkel ve düzgün haline geri döner.

kadın gibi göstermeye çalışıyor. Çiçekçiye döner ve şöyle der: "Papatyaları rüküş görünmeden kullanmanın uygun bir yolunu bulabilirsek çok memnun oluruz."

Çiçekçi aramızda bakışıyor, fazlasıyla korkmuş görünüyor. "Sanırım yapabiliriz."

"Ne güzel bir uzlaşma," diyorum başımın yanında bir arı vızıldarken. Onu uzaklaştırıyorum. "Bence papatyalar ve güller birlikte iyi gider."

"Özellikle de beyaz güller," diyor Lia.

"Hadi ama, ciddi olamazsın," diyor Beave. "Beyaz güller mi? Kilisede evlenmiyor olabilirsiniz ama Tanrı aşkına, beyaz güller mi? Misafirlerimize yalan söylemiyoruz." Beave'in kafasının etrafında bir arının uçuştüğünü görüyorum ama ya umurunda değil ya da doğadan haberi yok çünkü kıpırdamıyor.

"Misafirlere neden yalan söyleyelim ki?" Lia soruyor.

Beave ellerini birbirine kavuşturur ve şöyle der: "Ophelia, oğlumla geceleri yaptığın şeyleri görmezden geldim ama herkes senin kadar bağışlayıcı değil. Beyaz güller saflığı sembolize eder ve korkarım ki sen hiç de saf değilsin."

Lia'nın yanaklarının utançtan kızarmasını izliyorum. "Bunun önemli olduğunu sanmıyorum."

"Oh, önemli," diyor Beave.

"Tamam, o zaman pembe olabilir," diye öneriyor Lia. "Bunun zarafetle falan bir ilgisi yok mu?"

"Zarafet ve tatlılık," diye ekliyor çiçekçi.

"O zaman iyi olur," diyor Lia tam arı kafasının yanından uçarken ve ben onun çıldıracağını bildiğim için irkiliyorum. "Aman Tanrım," diye ciyaklıyor ve bana doğru kayarak eğiliyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Beave sorar.

"Bir arıydı." Arı tekrar başının yanında vızıldıyor ve Lia bir kez daha ciyaklayarak sola doğru zıplıyor. "Beni sokma," diye sesleniyor.

"Tanrı aşkına, bu sadece bir arı. Bununla başa çıkamıyorsan, kulübün bahçesinde nasıl evleneceksin?"

Lia, arı kulağına yöneldiğinde tekrar zıplayarak, "Beni-boooooother-her-her-her-her yapmadıkları sürece," diyor. "Bana dalış bombardımanı yapıyor. Zayıf olduğumu biliyor."

"Ophelia, kendini aptal yerine koyuyorsun."

"Özür dilerim," diyor doğrulurken, arının kulağına çarpması için tam zamanında. "Aman Tanrım!" Lia kolunu yana doğru savururken çığlık atıyor ve ne yazık ki Beave'i tam göğsünden vuruyor.

Plop.

Ve hep birlikte, kırılğan kadının kollarını havada savuruşunu, geriye doğru sallanırken dilinin ucuna gelen bir vıraklamayı dehşet içinde izliyoruz.

Kaçınılmaz olanı durdurmak
mümkün değil. Hepimiz bunun
olduğunu görüyoruz.

Ortanca yığınlarına doğru gidiyor.

Ve bir çarpma, bir inilti ve bir yuvarlanmayla, Beave çiçek masasına gömülürken çocuk odası sessizliğe gömülür.

Kovalar dolusu su her yere
dökülüyor. Ortanca dalları kırılır.

Ve dünyanın dört bir yanında hissedilen bir irkilme hepimizin yüzünde beliriyor.

"Beni hemen buradan çıkarın," diyor Beave. Yanına koşup çıkmasına yardım ediyorum, ama hemen korunmak için Lia'nın yanına gidiyorum çünkü cehennemin iç derinlikleri ayrılmak üzere ve yeterince sıkı tutunmazsam Lia'nın içine çekileceğinden oldukça eminim.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm," diye söze başlar Lia ama Beave onu durdurmak için elini kaldırır.

Ceketini düzeltip yüzündeki suyu sildikten sonra Lia'ya bakıyor ve yalnızca kâbuslar için tasarlandığını düşündüğüm bir sesle, "Düğünde kırmızı güller olacak, çok az papatya olacak. Tartışma bitmiştir." Sonra da yanında asistanı olduğu halde çekip gidiyor.

Çiçekçi de ayrılırken biz orada öylece şaşkın şaşkın duruyoruz. Birkaç saniye sonra Lia, "Bu, uh ... bu ideal değildi" diyor.

Elimde değil. Kısık bir sesle kıkırdıyorum ve "Bugün kayınvalidenle ikinci aşamaya geçeceğini kim bilebilirdi? Nasıl bir histi? Benim kafamda onlar sadece toz keseleri."

Birkaç kez öksürüyor. "Tadına baktığım şey bu mu? Meme tozu mu?"

Kolumu omzuna atıp onu çıkışa doğru yönlendirirken bir kahkaha patlatıyorum. "Kolunun alçaktan uçmadığına şükret, yoksa ağzın vajina tozuyla dolacaktı."

"Vajina tozu ... o sadece Old Bay çeşnisi değil mi?" diye sorarak homurdanmama neden oldu.

"Oh lanet olsun. . . Seni seviyorum."

"Biliyor musun, gerçek hayatta birinin kanının kaynadığını hiç görmedim. Bu deyimi hep duyarsınız ama aslında hiç görmezsiniz." Şehir merkezine gittiğimizde en sevdiğimiz yerlerden biri olan Alberto'nun önünde otururken Lia burritosundan bir ısırık alıyor. "Ama vay canına, bugün Beave'in kanının korkunç damarlarında dolaştığına tanık olduk. Bu başka bir şeydi."

"Eğer bakışlar öldürebilseydi, ikimiz de ölmüş olurduk."

"Oracıkta öldü. Çiçekçinin bize bakışını gördün mü? Buruşup yok olmak istediğinden eminim."

"Sanırım Beave etraftayken herkes böyle hissediyor."

Lia paylaşmaya karar verdiğimiz büyük limonatadan bir yudum alıyor. "Beni savunduğun için teşekkürler. Minnettarım."

"Teşekkür etmenize gerek yok. Onur Turşusu bunu yapar."

Lia kıkırdıyor ama sonra sessizleşiyor. "Sence şu örme çiçek olayını yapmak aptalca mı?"

Başımı sallıyorum. "Seni daha çok sevmemi sağlıyor." Gözlerini benimkilere diyor. "Bence bu çok hoş ve senin yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapmak isterdim. Bu, bir insanın hayatında önemli bir gün ve orada olamayanları onurlandırmak en doğrusu. Bence koridorda birlikte yaptığınız bir şeyle yürümeniz annenizin çok hoşuna giderdi."

"Anlaştık." Burritosunu yere bırakıyor. "Koridorda yürürken babamın bana nasıl sıkıca sarılacağını, beni ne kadar sevdiğini, ne kadar gurur duyduğunu ve hep o günün hayalini kurduğunu düşünüp duruyorum. Beni verebileceği günü. Ve şimdi ... şimdi buna sahip olamayacağım. Bu yürüyüşü tek başıma yapmak zorunda kalacağım ve bu çok ürkütücü."

"Seninle koridorda yürüyeceğim," diyorum. "Yalnız olmayacaksın. Yanında ben olacağım."

"Beave bunu asla kabul etmez, çünkü sen Onur Turşusu olduğun için benden önce gitmen gerekiyor."

"Bu arada, eğer Onur Turşusu programlarda yer almazsa, öfkeden kuduracağım." Sırıttırıyor. "Ama Beave'in ne istediği umurumda değil. Senin mutlu olmanı, etrafının seni seven insanlarla çevrili olduğunu hissetmeni istiyorum ve eğer bu sorumluluklarımı iki katına çıkarmam anlamına geliyorsa, kimin umurunda?"

"Teşekkür ederim. Her şeyin bu kadar kasvetli olmasından nefret ediyorum. Evlendiğinde büyük bir kutlama olması gerektiğini düşünüyorum. Şimdiye kadar, bir kutlama gibi hissettim."

cehennem versiyonu. Bu son iki günü atlatabilmemin tek nedeni sensin. Eminim ki konuk listesinden sonra pes ederdim."

"Her şey daha iyi olacak. Tüm bu planlamalar aradan çıktıktan sonra her şey yoluna girecek."

"Umarım öyledir." Burritosunu kaldırıyor ve bir ısırık daha alıyor. "Birdy hakkındaki konuşmayı bitirecek misin?"

"Söyleyecek başka ne var ki?" Omuz silkerek soruyorum. "Sanırım bir şans daha vereceğim, çünkü o iyi biri ve onunla iyi vakit geçirdim. Belki yediğim şeker yüzündendir ama onu yürüyüşe götüreceğimi söyledim, o yüzden bunu yapacağım ve bundan sonra ne olacağını göreceğiz."

"Neden zorluyorsun? Ondan hoşlanmıyorsan, hoşlanmıyorsundur."

"Ondan hoşlanmadığımdan değil," diyorum. "Aslında hoşlanıyorum. Sadece onu öptüğümde hiçbir şey hissetmedim ve daha fazlasını bekliyordum, anlıyor musun? Belki de gergindim. Gömleğimi çekiştiriyordu ve bu çok ateşliydi, o yüzden belki de kafam karıştı."

"Tişörtünü mü çekiştiriyordu?" Lia dürümünü ağzına götürürken soruyor. "Çıkarmak için mi?"

"Hayır, beni yerimde tutmak gibi. Hoşuma gitti. Ve dudakları çok yumuşaktı. Acaba ağzımı açıp öpseydim daha iyi olur muydu?"

"Onu ağzını açarak öpmedin mi?" Lia soruyor. "Yani sadece dudak dudağa mıydı?"

"Evet, bir gagalama gibi."

"Muhtemelen bu yüzden bir şey hissetmedin. Bir öpücük size cazibeyi yorumlamak için fazla alan bırakmaz."

"Huh." Çenemin kenarını kaşıdım ve limonatamızı aldım. "Biliyor musun, haklı olabilirsin."

"Biliyorum, öyleyim."

"Alçakgönüllü falan olma."

"Birbirimizin yanında ne zaman alçakgönüllü olduk ki?"

"Asla," diye cevap veriyorum. Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Bu gece ne yapıyorsun?"

"Brian'a gidiyorum. Son zamanlarda aramız biraz gergin ve o da bunu hissediyor, bu yüzden beni çağırdı. Akşam yemeği hazırlıyor."

"Onunla gözlükler hakkında konuştun mu?"

Ağzını peçeteyle siliyor ve başını sallıyor. "Evet, bunu annesine söylediğini itiraf etti." Midemde öfke kaynıyor. Adam hâlâ öyle bir

ve kendimi onu severken hiç göremiyorum. "Ama özür diledi. Bilmiyorum. Bir ilişkideki tüm çürümüş şeylerin ortaya çıktığı zamanmış gibi hissediyorum. En iyisi şimdi ortaya çıkması, değil mi? Böylece her şeyin üstesinden gelebileceğinizi bilirsiniz."

"Evet, muhtemelen." Tam o sırada telefonum bir mesajla bipleledi. Aşağı bakıyorum ve Huxley'den geldiğini görüyorum. "Bir saniye." Parmağımı kaldırıyorum ve sonra mesajı okuyorum.

Huxley: *Yarın bana gelebilir misin? Üzerinden geçmek istediğim bazı güncellemeler var.*

Ona hemen mesaj attım.

Kırıcı: *Tabii. Saat kaçta?*

Huxley: *Dokuzda.*

Görüşürüz o zaman.

Lia'ya bakıyorum. "Görünüşe göre Huxley'de bazı güncellemeler var." "Oooo, Shoemacher düşünüyor."

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

KIRICI

Sıkıldım amına koyayım.

Bilgisayarıma ve ekranı lekeleyen Tetris bloklarına bakarken hayatımın acınası olduğunu fark ediyorum.

Evet.

İşte ben de bunu yapıyorum, bilgisayarımda yetmiş yaşında bir adam gibi Tetris oynuyorum, çünkü en iyi arkadaşım yakında kocası olacak kızla takılıyor ve erkek kardeşlerim de karılarıyla bol bol seks yapıyor. İşte ben de tam olarak bundan bahsediyordum. Normlarımın dışında bir hayata ihtiyacım var.

Takılacak insanlara ihtiyacım

var. Aktivitelere ihtiyacım var.

Komik olduğunu düşündüğüm için meme ucuma Batman yara bandı takıp evde tek başıma oturmaktan başka bir şeye ihtiyacım var.

Masamdan kalkıp kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve ne yaptığını görmek için JP'ye mesaj atmaya gidiyorum, sonra duruyorum. Ne yaptığını biliyorum, karısını.

Huxley de.

Yeni iş ortağımız ve arkadaşımız Banner'a mesaj atamıyorum bile çünkü JP ve Kelsey'nin düğününde biriyle takıldı. Herkes çiftleşti. HERKES!

Aptal, benim de evimde oturup portakal suyu içmem ve gecenin yedisinde Tetris'te kendi kişisel rekorumu kırmaya çalışmamam gerekirdi.

Telefonumu elime alıp Birdy ile ilgili başlığa tıklıyorum ve ona bir mesaj gönderiyorum.

Kırıcı: Ne yapıyorsun? Şu anda acınası bir şekilde tek başıma Tetris oynuyorum.

Yatak odama yürüyorum, şortumu çıkarıp bir çift siyah jogger giyiyorum, tam da o mesaj atarken.

Birdy: Sex and the City izliyorum, **bir** yandan da kedi pastalarımızdan biriyle ziyafet çekiyorum.

Kırıcı: LOL. Arkadaş ister misin?

Birdy: Her zaman. Sana adresimi gönderirim. Bu arada, rahat giyin. Pijama giyiyorum.

Kırıcı: Konuştuğumuz gibi düz bir tişört giyiyorum.

Birdy: Gömleğe gerek olmadığını söylemiş miydim?

Kırıcı: Sanırım bu detayı atladınız. Yakında görüşürüz.

BIRDY gerçekten güzel bir dairede yaşıyor.

Güvenlikli site, lüks havuz ve ustalıkla düzenlenmiş peyzaj. Ne kadar kira ödediğinden emin değilim, ama muhtemelen benden daha fazladır, ki banka hesaplarımızdaki büyük fark göz önüne alındığında bunu komik buluyorum.

Binasının dışında bir park yerine çekiyorum, koltuğumdan sınıfımızın kek kutusunu alıyorum -asla elim boş gitmem- ve 3C dairesine doğru koşarak merdivenlerden çıkıyorum.

Kapıyı üç kez çalıyorum ve ayaklıkları tekmelemek geliyor içimden ama bunun Lia'yla yaptığım bir şey olduğunu hatırlayıp kendimi tutuyorum. Kilitler çözülüyor ve kapı açılıyor, Birdy'yi diğer tarafta bir çift ipek şort ve sade siyah bir atletle buluyorum.

"Kek mi getirdin? Sınıfta onları nasıl indirdiğinden sonra hiç kalmayacağını düşünmüştüm."

"Bir günlük detoksa girdim." Tam bana doğru yaklaşıp elini göğsüme koyduğu ve ağzımın kenarına bir öpücük kondurarak beni selamladığı sırada bunları ona uzattım. Bu beklenmedik bir şeydi ama umursamadım.

"Burada olmana sevindim." Sonra elimi tuttu ve beni dairesine çekti.

Ayakkabılarımı çıkarıyorum, kapıyı arkamdan kilitliyorum ve onu oturma odasına kadar takip ediyorum, orada kanepeye oturuyor ve beni de yanına çekiyor.

Dairesi ondan beklediğim gibi. Bozulmamış beyaz mobilyalar, bej ve taba tonları tüm alana yayılmış. Temiz, keskin, modern ve dingin. Ne bir aksiyon figürü dekorasyonu ne de bir poster. Çok yetiştince.

Benim evimden çok
uzakta. Ve Lia'nınkinden
de.

Dizlerinin üzerine oturarak bana doğru döndü ve "Seninle bir şey konuşmam gerek" dedi.

Ben de ona doğru dönerken "Tamam," diye
cevap veriyorum. "Daha çok özür dilemek gibi."

"Pastacılık dersi için yeterince özür diledin," diyorum. "Ve garip bir şekilde eğlendim."

"Mesele fırıncılık dersi değil. Mesele ..." Yüzünü buruşturdu ve sonra ekledi, "Öpücük."

"Peki ya öpücük?" Ona sordum. "Garip
olduğunu biliyorum."

"Neden bahsediyorsun sen?" Biraz garip hissettiğimi çok iyi bilerek sordum.

"Seni öptüğümde gergindim ve sustum. O öpücükten sonra burada olmana bile şaşırdım. Mesajını aldığımda nefesim kesildi. Cuma gecesi geç saatlerde yürüyüş için buluşamayacağımızı söyleyen bir telefon bekliyordum."

"Birdy-"

"Ben bundan daha iyi öpüşürüm," diyor panik içinde. "Çok daha iyiyim. Sadece, Tanrım, senin yanında çok gerginim."

"Neden?" diye sordum. "Çok korkutucu olduğumu sanmıyorum."

"Sen değilsin. Sorun da bu zaten. Eğer alfa bir pislik olsaydın, evet, muhtemelen senin yanında bu kadar gergin hissetmezdim, ama sen iyi bir adamsın, tatlı bir adamsın ve özellikle Los Angeles'ta bulunması zor olan türden bir adamsın. Kendime sürekli bunu mahvedeceğimi söylüyorum ve o öpücükle gerçekten mahvettiğimi düşündüm."

"Her şeyi fazla düşünmeyi bırakmalısın," diyorum, tamamen haklı olmasına rağmen. Öpücük hakkında ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Sanırım bu konuda yalnız değilmişim. Bu rahatlatıcı. Belki de her şeye rağmen dudaklarını sıkı tutmasıydı.

"Özür dilerim. Kendimi önceki ilişkiye o kadar kaptırmışım ki kafamdaki düşüncelerden kurtulmak çok zor. Ama daha iyisini yapacağım."

"Acele etme," diyorum kolumu koltuğunun arkasına sarkıtırken. "Bir yere gitmeyi planlamıyorum ve bu haliyle Cumartesi günü o yürüyüşe çıkacağız."

"Güzel, çünkü bugün alışverişe çıktım ve bunun için mükemmel bir kıyafet aldım." "Öyle mi?" Gülerek soruyorum. "Mükemmel bir yürüyüş olduğundan emin değildim kuş gözlemciliği yapıyorum."

"Eğer yeterince dikkatli bakarsan.

Bulabilirsin." "Bana bu kıyafetten biraz daha bahset."

"Hayır, gizlice bakmak yok. Sürpriz olacak."

"Eğer üzerinde kuş olan bir tişört değilse, inanılmaz hayal kırıklığına uğrayacağım."

Tek yaptığı gülümsemek ve bu gerçekten çok tatlı. Gerçekten çok tatlı. Ve komik. Ve tatlı. Muhtemelen bir eşte aradığım her şey onda var. Bu yüzden bu işi yürütmek için daha çok çabalamalıyım.

"Bugün Lia'yla düğün planlaması yaptınız mı?"

"Evet, çiçeklere baktım."

Bana yaklaşıyor. Daha samimi olmak istediğini anlayabiliyorum, bu yüzden vücudumu ona daha fazla bakacak şekilde kaydırıyorum ve sonra parmağımla çıplak omzunun üzerinde bir daire çiziyorum. Gözlerinde rahatlama var gibi görünüyor, ben de devam ediyorum.

"Sonunda neyi seçtin?"

"Şimdi, Birdy," diye uyarıyorum. "Düğünün sırlarını açıklarsam nasıl bir Onur Turşusu olurum?"

"Onur Turşusu mu? Bunun bir açıklamaya ihtiyacı var."

"Lia ve ben büyük Scrabble inekleriyiz. Üniversitedeyken birlikte bir kulüpteydik ve bir gece sadece ben ve o oynuyorduk, zaten kulüp toplantıları genellikle böyle biterdi. Çok yorulmuştum ama onu bir oyunda daha yenmem gerekiyordu. Turşuyu hecelelemek için çalışmalarım vardı ve yanlışlıkla yanlış heceledim. Ve tabii ki o zamanlar ukala bir orospu çocuğuydum, özellikle de Scrabble söz konusu olduğunda, bu yüzden bir usta gibi puanlarımı söyledim ve o da yanlış yazdığımı söyleyerek tahtayı işaret etti. Çok aşağılayıcıydı ve bu isim aklımda kaldı. Ben onun

turşusuyum."

Kıkırdıyor. "Biliyor musun, turşu başka bir şey olarak da düşünülebilir." Duraksıyorum ve sonra başımı sallıyorum. "İnan bana, bu turşu oraya hiç gitmedi."

Biraz daha gülüyor. "Arkadaşlığınızı seviyorum. Bence çok tatlı. Çok yakın arkadaşınız var mı? Yoksa sadece Lia mı?"

"Evlenene kadar kardeşlerimle takılırdım. Bu durum basketbol maçlarımıza gerçekten gölge düşürdü. Onları hala görüyorum, ama bu daha çok bir grup işi, bu da eşlerinin benim kişisel işlerime erişmesine izin veriyor. Konu bekar hayatımla ilgili her şeyi ve beni nasıl bekarlıktan çıkarabileceklerini öğrenmeye gelince çok muhtaç olabiliyorlar. Bir de arkadaşım Banner var, bizimle çalışmaya yeni başladı. Çok iyi biri ama Kenzie adında bir kızla görüşüyor, yani görüşüyor sayılır. Nerede durduklarını bilmiyorum. O yüzden bununla meşgul." Başımı yavaşça sallıyorum. "Görünüşe göre hayatımda herkesin eşleştiği bir dönemdeyim."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diyor Birdy. "Eski sevgilimle birlikteyken sanki herkes evleniyor ya da çocuk sahibi oluyordu. Birlikte birkaç şey yaptık ve ayrıldığımızda sanki kimsenin bana ayıracak zamanı yokmuş gibiydi."

"Bu çok boktan, ama o duyguyu bilirim."

"Yine de onları suçlayamam," diyor. "Ne de olsa aşıklar."

"Sanırım öyle. Sanırım bu yüzden biriyle tanışmak için içimde bir ateş var. Çaresiz falan değilim ama yalnız kalmak da istemiyorum."

"Bunu kesinlikle anlıyorum. Ben de aynı şekildeyim. Mutlu olmak için birine ihtiyacım yok, ama biriyle bir şeyler yapmak eğlenceli... bilirsin, yürüyüş yapmak gibi." Elini uzatıp gömleğimin kumaşıyla oynuyor.

"Ve buzlu amcıklar."

Bana baktığında sırtışı gerçekten çok seksi. "Aynen öyle. Kukuları buzlamak gibi."

Risk alarak elini çekiyorum ve "Buraya gel" diyorum. Şansıma, beni dinliyor ve kucağıma oturuyor. Kanepenin minderine yaslanıp ona bakıyorum. "Bugün iş nasıldı?"

"Ben senin kucağında otururken bana soracağın şey bu mu?" "Evet," diye cevap veriyorum ellerim kalçalarına inerken. "Benim bütün Böyle günlük konuşmalar. Kim altta kalacak, kim üstte kalacak diye kardeşlerimle girdiğim yumruk yumruğa kavgaları görmelisiniz."

Bu kez göğsümde daireler çizerken boğucu bir kahkaha atıyor. "Oh, kafamda nasıl bir görüntü oluştu."

"Birbirimizin kucağına oturduğumuzda sohbe odaklanabildiğimizi ve dikkatimizi dağıtacak şeyleri engelleyebildiğimizi fark ettik. JP'nin kucağında bir sonraki iş girişimimiz üzerine beyin fırtınası yaptığımız saatler süren sohbetlerim oldu. Bariz İK ihlali olmasaydı, herkesin birbirinin kucağına oturmasını isterdik."

"Biliyor musun, belki de bir şeyler bulmuştundur. Pazarlama beynim, pelvisin pelvise temasını önleyen ama aynı pozisyona izin veren bir tür cihaz oluşturabileceğinizi düşünüyor. Dikkat dağınıklığını önlemek için de at gözlüğü ekleyebilirsiniz."

"Vay canına, Birdy. Vay canına. Bu kesinlikle dahice."

Omzunu fırçalıyor. "Teşekkür ederim, ama fikir sana ait. Ben sadece hayal kurucuyum."

"İş yerinde kendine böyle mi hitap ediyorsun?"

"Büyük bir fikirle başarıya ulaştığımda elbette. Üzerinde hayal kuran kişinin adının yazılı olduğu bir bitirme sertifikasını sessizce bastırıyorum. Onlardan bir klasör dolusu var. Masamın çekmecesinde."

"Bütün bir klasör, hayal kurma konusunda çok iyi olduğunuz anlamına gelir."

"Öyleyim."

Sonraki bir saati her şey hakkında konuşarak geçirdik, o kucağımda oturuyordu, ben onun kalçalarını tutuyordum ve hiç hareket etmiyordum. Tek bir hareket bile.

Bana sörf yapmayı ne kadar sevdiğini -benim hayatımda hiç yapmadığım bir şey- her türlü mısır gevreğinin büyük bir hayranı olduğunu -ne kadar şekerli olursa o kadar iyi- ve bir zamanlar üç bacaklı bir köpeği olduğunu ve onun sahip olduğu en iyi köpek olduğunu söyledi.

Onunla şimdiye kadar yapılmış tüm *Star Wars* bobblehead'lerine sahip olma arzumu, zamanımızın orijinal kankalığının C3PO ve R2D2 olduğuna nasıl inandığımı paylaştım

-Ve bana sadece son bölümleri izlediğini ve Kylo ve Rey fetişini anlamadığını söylemeye devam etti. Neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktım.

"Susadın mı ya da başka bir şey?" Birdy sorar.

"Yok, böyle iyiyim. Yine de gitsem iyi olacak çünkü yarın erken kalkman gerektiğinden eminim." Ellerimi kalçalarına sürüyorum.

"Saat beş buçukta uyandırma çağrım var."

"Evet, yarın Hux ile onun evinde bir toplantım var."

"Tamam, peki..." Parmakları gömleğimin üzerinde dans ediyor. "Sanırım seninle kapıya kadar yürümeliyim." Kucağımdan iniyor ve elini uzatıyor. Elini tutuyorum ve birlikte ön kapıya doğru yürüyoruz. Ayakkabılarımı giyiyorum ve işim bittiğinde ayağa kalkıyorum ve onu kapının hemen yanındaki duvara yaslanmış, elleri arkasında buluyorum. "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Evet, Kylo Ren ve Rey aşk ilişkisinin hayranı olmasan da iyi vakit geçirdim."

"Sadece gemiye binemiyorum," diyor, sabit durarak. "Üzgünüm. Bana göre değil."

"Tam bir hayal kırıklığı," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum ve sonra bir adım öne çıkıyorum. Parmağımı çenesinin altından geçirip aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapatıyorum ve tam dudaklarının üzerinde durup onu bekliyorum.

Aramızdaki mesafenin geri kalanını kapatıyor ve elini göğsümde gezdirirken ağzını açarak benimkini de cesaretlendiriyor. Boştaki elimi başının yanındaki duvara bırakıp kendimi destekliyorum ve öpücüğü derinleştirip dilimin şimdi keşfetmesine izin veriyorum.

Elleri yanaklarıma doğru süzülüyor ve onları kavriyor. Dili vuruşlarıma uyuyor ve birkaç aydır ilk kez bir kızın evinin girişinde öpüşüyorum.

Onun yumuşak dudaklarını hissetmekten zevk alıyorum.

Yanaklarımı kavrayışına gömülüyorum.

Nefes almak için soluk soluğa kaldığında, bunu hafızama kaydediyorum.

Bir kadınla yakınlaşmanın nasıl bir his olduğunu unutmuşum ve bu iyi hissettiriyor.

Uzaklaştığımda, gözleri benimkilerle birleşirken kirpikleri kalkıyor. Ona gülümsüyorum ve "Daha iyi misin?" diyorum.

"Çok." Dilini dudaklarında gezdiriyor. "Çok daha iyi."

"Güzel." Eğiliyorum ve uzaklaşmadan önce dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum. "Cumartesi günü yürüyüşte görüşürüz."

Dairesinin kapısını açıp dışarı çıkarken "Evet, Cumartesi," diye cevap veriyor. "İyi geceler, Breaker."

"İyi geceler Birdy," diyorum koridora çıkmadan hemen önce.

"SABAH, BREAKER," diyor Lottie evinin kapısını açarken. "Nasılsın?"

"Güzel," diyorum. "Peki ya sen?" Henüz günlük kıyafetlerini giymemiş, üzerinde hâlâ bir bornoz var ve saçlarını topuz yapmış.

"İyi gidiyor." Tam o sırada Huxley beliriyor ve kolunu onun beline doluyor. Başının yan tarafına bir öpücük konduruyor ve "Sana bir şey getireyim mi?" diyor.

Başını sallıyor ve onun elini okşuyor. "Ben iyiyim." Sonra mutfağa doğru yürüyor, Huxley'nin gözleri her adımında onu izliyor.

"Nasıl bir his?" Ona soruyorum.

Bana doğru döndüğünde, "Nasıl bir his?" diye sordu.

"Bu kadar aşık olmak. Çok korumacı, sahiplenici, karasevdalısın. Daha önce birine karşı böyle olduğumu sanmıyorum."

"Tabii ki öyle," diyor. "Lia'ya karşı da böylesin." "Lia ve ben romantik bir ilişki içinde değiliz."

"Olmayabilirsin, ama Brian'ın annesi ona sataştığında nasıl hissediyorsun biliyor musun, o içgüdüsel his, kimsenin kızına zarar vermemesi için her şeyi yapacağın hissi? İşte o his. Asla geçmeyen o derin duygu."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Ben de Lia'ya karşı böyle hissediyorum ama romantik bir düzeyde değil, en iyi arkadaş düzeyinde."

"Sonunda birine aşık olduğunuzda, Lia'ya karşı hissettikleriniz size de geçecektir. Neden soruyorsun?" Ofisine doğru yöneldi, ben de onu takip ettim.

"Son birkaç gündür bir kızla çıkıyorum ve oldukça harika biri. Güzel ve akıllı. Harika bir mizah anlayışı var. Çok fazla ortak noktamız yok ama tatlı, kıvrak zekalı ve ilginç biri. Dün gece onun evine gittim ve çok konuştuk, hatta bir süre kucağıma oturdu, ama ona dokunmak için bu ezici ihtiyacı duymadım. Ellerimi bacaklarının üzerinde tuttum çünkü bunun yapılması gereken doğru şey olduğunu hissettim ve ona iyi geceler öpücüğü verdiğimde gerçekten hoşuma gitti ama bilmiyorum, ona karşı bir şey hissettiğimi sanmıyorum."

"Kötü öpüşüyor muydu?" Huxley masasına otururken soruyor. Ben de onun karşısındaki koltuğa oturuyorum.

"Hayır, aslında çok iyi öpüşür." Ağır bir iç geçirdim ve ellerimi kavuşturarak öne doğru eğildim. "Bilmiyorum dostum. Sanırım bu aralar

ve bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum. Sanırım bu dava ve düğün kafamı karıştırıyor."

"Bu kızıdan hoşlanmak istiyor musun?" Huxley sorar.

"Geride kalmak istemiyorum. Yalnız kalmak. Tanıdığım herkes ya evli, ya evleniyor ya da bir ilişki yaşıyor. Ben yalnız dairemde bilgisayarında Tetris oynuyorum."

"Bu seni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Tetris'i seviyorsun."

"Hâlâ seviyorum," diyorum usulca. "Çok seviyorum ama bilmiyorum, hayatımda belki de ciddi bir kız arkadaşım olması gereken bir noktadaymışım gibi geliyor. Daha önce hiç sevgilim olmadı ve bu biraz garip, değil mi?"

"Daha önce hiç ihtiyacın olmadı. Kadın arkadaşlığı için Lia'ya sırtını dayadın ve seks istediğinde de eğlenmeyi bildin. Bir süredir mükemmel bir düzene sahipsin."

"Bekle, gerçekten bunun olduğunu mu düşünüyorsun? Bu yüzden mi gerçek bir kız arkadaşım olmadı? Bunca yıldır Lia'ya sırtımı dayadığım için mi?"

"Evet," diyor Huxley, bitkin bir halde. "Bunu daha önce fark etmemiş olman korkutucu. O kadar açık ki."

"Bana göre değil," diyorum sandalyeme yaslanıp ellerimi kalçalarımın bastırırken. "Sence bu yüzden mi birini bulamadım? Lia'dan memnun olduğum için mi?"

Huxley şakağını ovuşturuyor, kısa sabrı belli oluyor. "Evet," diye yanıtlıyor. "İşte tam da bu yüzden, çünkü şimdiye kadar ihtiyacın olan tek şey Lia iken neden bir kız arkadaşına ihtiyacın olsun ki?"

"Tanrım. Hiç bu şekilde düşünmemiştim." Eğer durum buysa, o zaman bu tersine Lia'nın sadece benimle yetinmediği anlamına gelir. Brian'la çıkmaya başladığı için hiçbir zaman ihtiyacı olan şey ben olmadım. Yani aramızdaki ilişkinin değişmesinden endişe etse de, zaten değişti. Artık Brian'a *ihtiyacı var*, bu da bana o kadar ihtiyacı olmadığı anlamına geliyor. Ne kadar körmüşüm.

"Sizi aydınlatabildiğime sevindim. Şimdi, gerçekten neden burada olduğunuza dönebilir miyiz?"

"Sanırım öyle," diyorum zihnim dönerken. "Ama sadece bir saniye. Sence ben Bilmiyorum, Lia'yla bu kadar çok takılmayı bırakmalı mıyım?"

Huxley şimdi kaşlarını çimdikliyor. "Bunu neden yapasın ki? Sadece onun duygularını inciteceksin."

"Evet, ama Brian onun elinde, yani bir güç geçişi olması gerekmez mi?"

"Sen lanet olası Birleşik Devletler Başkanı değilsin."

"Biliyorum," diyorum sinirlenerek. "Ama Brian ve Lia yakında evlenecekler, biraz geri çekilmem gerekmez mi? Brian zaten Lia ve benim birlikte ne kadar zaman geçirdiğimizle ilgili sorunlar yaşıyor. Sanki meşaleyi ona vermeliymişim gibi, değil mi?"

"Bilemiyorum. Eğer yapman gerektiğini düşünüyorsan, yap o zaman. Şimdi dava hakkında konuşabilir miyiz lütfen?"

"Tabii, özür dilerim," diyorum ve sonra duraklıyorum. "Dün gece Birdy'yi gördüm ve öpüşmemiz güzeldi ama bir kıvılcım hissetmedim ve bir kıvılcım hissetmeli miyim yoksa bir kıvılcım hissetmek için çok mu erken emin olamadım? Biliyorum, sen Lottie ile bir kıvılcım hissettin mi?"

Huxley kalemini masanın üzerine fırlatır ve sandalyesinde arkasına yaslanır. "Söyle bana, sence karımla aramda bir kıvılcım hissettim mi?"

"Gözlemlediğim kadarıyla, evet diyebilirim."

"Hemen," diyor. "Çoğu zaman can sıkıcı, sinir bozucu ve düpedüz sinir bozucu olduğunu düşünmüş olabilirim ama hayatımda gördüğüm en güzel şey olduğuna ve onu yatağında istediğime dair hiçbir şüphem yoktu."

"Ah," diyorum başımı sallayarak. "JP ile aynı şeyi mi düşünüyorsun?"

"Dostum, ciddi mi? Hadi ama, JP'yi Kelsey'le ilk tanıştığında gördün. Adamın vücudunun her deliğinden kalp gözleri çıkıyordu."

"Evet, biliyorum." Yan tarafa bakıyorum. "Birdy ile öyle değil. Ama şu anda zihinsel bir engelim olup olmadığını ve Lia'ya yaslanma meselesi yüzünden ona karşı hissetmem gerektiği gibi hissetmeme izin verip vermediğimi de merak ediyorum. Sence bu bir sorun olabilir mi?"

"Bence bu konuda konuşmayı bırakıp işimize bakmazsak yakında büyük bir sorun çıkacak."

"Evet, tamam. Üzgünüm." Tırnağımı çiğniyorum. "Hemen sorayım, Kylo ve Rey hakkında ne düşünüyorsun? Aşk ilişkisine benim kadar inanmayan biriyle çıkmayı düşünmem garip mi?"

"Aman Tanrım."

Dokuzuncu Bölüm

LIA

***Lia:** Şifre bu gece açık. Ben mi sana geliyorum yoksa sen mi bana geliyorsun? Buraya geleceksen markete gitmem lazım. Hiç Sour Patch Kids ya da Sprite'ım yok.*

***Kırıcı:** Ertelemeye ihtiyacım var.*

Kafam karışmış bir şekilde
telefonuma bakıyorum. Erteleme
mi?

Breaker'ın bana karşı bu terimi hiç kullanmadığından eminim.

***Lia:** Erteleme mi? Bu benim Pickle'ım mı? Sadece kaçırılmadığından emin olmak istedim.*

***Kırıcı:** Kaçırılmadı, sadece planları var.*

Oh.

Planlar mı?

Kiminle?

Birdy mi?

Yani, umurumda olmamalı, ama bu *Password*, ve biz her zaman
Şifre birlikte.

Oyunu durduruyoruz ve birimiz şifreyi bulup diğerine tahmin ettiriyor, sonra da ekranda oynamasına izin veriyoruz. Tüm bu süreç boyunca, kendimizi en sevdiğimiz pizzacıdan aldığımız el yapımı kalzonlara boğuyoruz.

Dilimiz damağımız kuruyana kadar Sour Patch Kids yiyoruz ve hepsini Sprite ile yıkıyoruz, bu da her zaman gecenin geri kalanında geçirmemize neden oluyor.

Bu bir gelenek!

O zaman neden başka planlar yapsın ki?

Detaylı bir Excel sayfası üzerinde çalıştığım masamdan kalkıp yatağıma doğru yürüyorum ve üzerine uzanıyorum. Ona sadece iyi eğlenceler dileyip Cuma günü Beave ile buluştuğumuzda görüşeceğimizi söylemeliyim, ama hayatım boyunca bunun peşini bırakamam, bu yüzden ona geri mesaj atıyorum.

Lia: Planlar, ha? Birdy ile mi?

Mesajı gönderiyorum ve bu kadar meraklı olduğumdan nefret ederek irkiliyorum.

Kırıcı: JP ve Lottie aslında. JP'nin bahsettiği bir bara gideceğiz. Birdy'yi de çağırmayı düşündüm ama henüz emin değilim. Onu bir hafta içinde dört kez görmüş olacağım. Çaresiz görünmek istemiyorum.

Lia: Dört kez mi? Bu beni gördüğünden daha fazla.

Bu eşitsizlik zaten çalkalanan mideme ağır geliyor. Dört kez mi? Bu çok fazla.

Kırıcı: Çifte randevu vardı, sonra pişirme olayı ve dün gece onun evine gittim, bu yüzden onu bu gece dışarı davet edersem, bu biraz fazla olur, sence de öyle değil mi?

Bence üç kez biraz fazla.

Ayrıca beni herkesle bara gitmeye davet edebilir. Açıkçası, bu gece hiçbir şey yapmayacağım.

Lia: Dün gece oraya mı gittin? Bir sebep için mi gittin?

Kırıcı: Sadece takılmak için. Çok konuştuk. Kylo ve Rey'in hayranı değil, bu yutması zor bir haptı, ama hey, hepsini kazanamazsın. Ona gösterdiğim hayran hesaplarından birinin oldukça seksi olduğunu düşündü.

Lia: Kylo ve Rey'in birlikte olmasından hoşlanmıyor mu? Onunla bir daha konuşmamak için bunun şart olduğuna eminim.

Kırıcı: Affetmesi kolay oldu, özellikle de Cumartesi günü onu yürüyüşe ve kuş gözlem turuna götüreceğim için.

Lia: Oh, harika. Bizim gittiğimiz turla aynı mı?

Kırıcı: Evet, en iyisi bu. Bu konuda oldukça heyecanlı görünüyor. Kıyafet falan aldığını söyledi.

Lia: Üzerinde kuş var mı?

Kırıcı: Sürpriz olduğunu söyledi.

Bahse girerim spor sütyeni ve şorttur. İyi birine benziyor ama biraz da susamış.

Lia: Peki, bu gece Password konusunda ne yapmam gerekiyor?

Kırıcı: Brian buraya gelsin. Zaten seninle oynamaya başlamalı.

Lia: Ne demek "her neyse"? Bu bizim oyunumuz.

Kırıcı: Evet, ama yakında evleneceksin. Set gecelerimizde gelmeye devam edemem. Bu iyi bir değişiklik, Lia.

Lia: Bekle. . . planları bilerek mi yaptın? Beni bir çeşit geçişe yönlendirmek için mi?

Kırıcı: Ne kadar zeki olduğunu unutmuşum.

Lia: Beni dönüştürmene ihtiyacım yok. Ben büyük bir kıyım, Breaker.

Kırıcı: Tamam, o zaman git nişanlıyla birlikte ol. Düğününüz hakkında konuşun, neler olduğunu bildiğinden emin olun.

Lia: Neden kendinden uzaklaşıyormuşsun gibi hissediyorsun?

Kırıcı: Değilim, Lia. Sadece seni hazırlamaya çalışıyorum. Evlendiğin zaman her şey değişir.

Lia: Bunu sanki bir cezaymış gibi söylüyorsun.

Kırıcı: Öyle değil, ama işin aslı şu ki, şu anda olduğum gibi senin yanında olamam. Ben senin yoldaşın olamam, sen de benim, bu kadar basit.

Lia: Yoldaş mı? Tüm bunlar nereden geliyor?

Kırıcı: Hiçbir yerde, bu sadece gerçekler. Hayatlarımızda olan şey bu. -Gelişiyoruz, değişiyoruz ve bu sadece bir sonraki adım. Şimdi gitmem gerekiyor. Cuma günü görüşürüz.

Telefonuma bakıyorum, mesajlarımızı tekrar tekrar okuyarak neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Elbette evleniyorum ve yakında kocamla birlikte yaşamaya başlayacağım ama bu Breaker'la bağlarımı koparmam ya da onunla iletişimimi kesmem gerektiği anlamına gelmiyor. Çok az tanıdığı Birdy'yi bu hafta benden daha fazla gördü.

Ve bu beni üzüyor. Tüm bunlar beni üzüyor. Ve bu konuda konuşabileceğim tek kişi beni Cuma günü göreceğini söyledi.

Tam kapım çalınırken gözlerim doluyor.

Yatağımdan doğrulup, gelenin Breaker olduğunu ve mesajlarının bir oyundan ibaret olduğunu umuyorum. Hızla gözlerimin altını siliyorum, girişe koşuyorum ve kapıyı açıyorum, Brian'ı diğer tarafta elinde bir buket gül ve kocaman bir gülümsemeyle buluyorum.

"Merhaba tatlım," diyor ve yemin ederim yeni beyazlatılmış dişlerinde ışık parıltıyor. "Sana birkaç çiçek ve ..." -bir gece çantasını eline alıyor- "yatıya kalma" sürprizi yapabileceğimi düşündüm.

"Vay canına," diyorum, sesimi hayal kırıklığına uğramış gibi değil de heyecanlı çıkarmaya çalışarak. "Ben, uh Bunu beklemiyordum."

"Evet, ben de öyle." Çiçekleri bana uzattı. Ne kadar klişe ve orijinal olmadıkları için küçümsediğim *kırmızı* güller. Brian'ın bildiğini sandığım bir şey. "Aslında bu Breaker'ın fikriydi." *Ah . . . ne?* "Ayrıca Sour Patch Kids ve Sprite almamı da söyledi, yani onlar da çantada. Neden bilmiyorum ama *Password* oynarken ihtiyacınız olan şeyin bunlar olduğunu söyledi."

"Tüm bunları yapmanı Breaker mı söyledi?"

"Çiçekler benim fikrimdi ama oyun gecesi onun fikriydi. Çok fazla yanında olamayacağı için sevdiğin şeyleri öğrenmem gerektiğini söyledi." Brian eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Ben şaşkın şaşkın bakarken yanımdan geçip daireme giriyor.

Bunu Breaker mı ayarladı?

Brian'ın *sevdiğim* her şeyi öğrenmesini mi istiyor?

Bunu neden yapıyor? Neden beni hayatından çıkarmaya çalışıyor?

Eminim bunu kibarlık olsun diye yapıyordur ama bu çok incitici.

Ve bu işin aslını öğrenmeden bu gecenin tadını çıkarmam mümkün değil.

Ben de şansımı deneyerek, "Brian, önemli bir iş görüşmesi yapmam gerekiyor. Seni rahatsız etmemek için Breaker'a gideceğim."

"Oh, istersen sessiz olabilirim."

Başımı sallıyorum. "Güven bana, bu duvarlar kâğıt inceliğinde. Her şeyi duyabilirsin. Sen rahatına bak, ben hemen döneceğim."

"Tamam. Seni seviyorum."

Ona gülümsedim. "Seni seviyorum."

Telefon elimde, dairemden sıvışıp doğruca Breaker'ın evine gidiyorum. Orada olma ihtimali çok düşük ama en azından deneyebilirim ve eğer orada değilse onu dairesinden arayabilirim.

Kapıyı yavaşça çalışıyorum ve kapıyı kontrol etmeden önce birkaç dakika bekliyorum, kilitli değil. Tam Breaker girişe yaklaşırken kapıyı itiyorum.

"Lia, her şey yolunda mı?"

Kapıyı arkamdan kapattım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Hayır, her şey yolunda değil."

"Tamam..." diye uzattı. "Şey, ben de tam dışarı çıkıyordum-" "Gerçekten mi? Bana sorunun ne olduğunu sormayacak mısın?"

"İçimde bildiğime dair bir his var," diyor misafir odasına doğru ilerlerken ve ben de onu takip ediyorum. Benim dairemde en uzakta olan oda orası. Daha önce Brian benim dairemdeyken burada kavga etmiştik ve şimdi de böyle düşündüğüne hiç şüphe yok. Misafir yatağına oturuyor ve "Neler oluyor?" diyor.

"Neler oluyor?" Kısık ama güçlü bir ses tonuyla söylüyorum. "Bana neler olduğunu anlatmaya ne dersin, çünkü son baktığımda geleneklerimizi Brian'ın üzerine yıkıyordun."

"Onları rehin vermiyorum. Onu da dahil ediyorum."

"Onu dahil etmene ihtiyacım yok. Brian'la kendi işlerimi yapıyorum. Senden tek istediğim beni kendinden uzaklaştırmayı bırakman."

"Seni daha dün gördüm. Bu seni nasıl uzaklaştırıyor?"

"Beni düğün işleri için gördün. Beni normal şeylerimizden uzaklaştırıyorsun."

Bakışlarını kaçırıyor ama bir şey söylemek istediğini görebiliyorum. Dilinin ucunda bir şey var ama kendini tutuyor.

"Sadece söyle," diye itiyorum.

Başını eğiyor ve sallıyor.

"Yani böyle mi olacak, Breaker? Evlenmek üzere nişanlandım ve şimdi bana ne düşündüğünü bile söylemeyecek misin?"

"Sana ne düşündüğümü

söyleyemem." "Neden

söyleyemezsin?" Ben soruyorum.

"Çünkü bu seninle ilgili," diye fısıldıyor.

Neden bu kadar gergin ve sinirli görüldüğünü anlamaya çalışarak bir adım geri çekiliyorum.

"Eğer benim hakkımdaysa, söyle gitsin. Belli ki içini dökmen gereken bir şey var."

"Peki," diyor ve sonra gözleri benimkilerle buluşuyor. "Konuşmak mı istiyorsun? Konuşabiliriz. Birbirimize çok fazla güvendik ve bugün senin yüzünden bir ilişki içinde olmadığımı fark ettim."

"Affedersiniz?" diye sordum. "Bunun nasıl benim hatam olduğunu açıklamak ister misin?" "Çünkü sen benim güvenlik ağım oldun. Neden bir arkadaşına ihtiyacım olsun ki?

Sırtımı yaslayabileceğim bir sen mi varsın?"

"Yani temelde, iyi bir arkadaş olduğum için bana kızgınsın ve beni hayatından çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır." Hayal kırıklığı içinde saçını çekiştiriyor. "Söylediğim bu değil." "O zaman tam olarak ne diyorsun, Breaker? Çünkü bana öyle geliyor ki

Sanki ben evleniyorum diye bir tür ilişki krizi yaşıyormuşsun, şimdi de birini bulmak için yanıp tutuşuyorsun ve görüştüğün kişi tam olarak aradığın kişi değilmiş gibi. Bu yüzden de tüm bunlar için beni suçluyorsun."

"Vay canına." Şimdi ayağa kalktı, boyu benden yüksekti. "Söylediğim şey bu değildi. Sözlerimi çarpıtmanın yolu."

Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırıyorum. "O zaman ne diyorsun?" "Biz sadece ... çok yakınız."

"Çok mu yakın?" Alaycı bir şekilde başımı sallıyorum. "Tamam, yani son on yılda kurduğumuz arkadaşlık çok iyi. Sorun bu mu?" Bir adım uzaklaşıyorum. "Tamam, öğrendiğim iyi oldu. Seni bu kadar önemseydiğim ve hayatının bir parçası olarak seni gerçekten incittiğim için özür dilerim."

"Lia, yapma," diyor bana doğru uzanarak.

"Hayır, değilsin," diyorum ona dönerken. "Beni kendinden uzaklaştırman çok boktan Breaker, çünkü birlikte olacak birini bulmanı engellediğimi düşünüyorsun. Ben öyle bir şey yapmadım. Senin flört hayatın senin sorunun, benim değil. Belki de seni seven ve destekleyen insanları suçlamak yerine, kendi içine bakmayı denemelisin. Biriyle birlikte olmamanın sebebi ben değilim. Bekâr olmanızın nedeni kimsenin yeterince iyi olduğunu düşünmemeniz. Standartlarınız o kadar yüksek ki, kimse onlarla asla eşleşemeyecek. Sorun da bu. Benim değil."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, ama o bana yetişiyor ve kolumu çekiyor. "Lia, bekle."

Kolumu çekip, "Hem bu kadar büyütecek ne var ki? Neden şimdi? Neden şimdi birini bulmak zorundasın? Ben evleniyorum diye senin de evlenmen gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır," diyor, kaşları çatılmış bir halde.

"O zaman bu neden şu anda bir mesele? Neden bunu bir sorun haline getiriyorsun? Başka erkeklerle de çıktım. Evet, çok değil ama erkek arkadaşlarım oldu. Bu neden bu kadar farklı?"

"Bilmiyorum," diyor, perişan görünüyor.

Belki bir saat önce onu oturtup duygularını onunla konuşabilirdim, ama şimdi değil, bu sefer değil. Benimle vakit geçirmek ve *sevdiğim bir şeyi* yapmak isteyen *nişanlım* evimde beni bekliyor.

Ben. Breaker saçma ve düşüncesiz davranıyor. Bir süre kendi kusmuğunda boğulabilir.

"Belki de bu senin çözman gereken bir şeydir." Ön kapısına doğru gidiyorum.

"Lia, özür dilerim, tamam mı?"

"Hayır, tamam değil." Tekrar arkamı döndüm. "Birbirimize böyle davranamayız. Şu anda aklından neler geçiyor, beni Brian'a doğru itmeye ihtiyacım yokken böyle düşünmene ne sebep olabilir bilmiyorum ama sana bir şey söyleyeceğim. Bu aramızın açılmasına neden olacak. Eğer istediğin buysa, aferin sana." Ön kapıya ulaşıyorum ve diyorum ki, "Cuma gününü de dert etme. Sadece bir elbise arıyorum, o yüzden yardımına ihtiyacım olmayacak." Sonra onun dairesinden çıkıyorum ve koridorda, benim kapımla onunki arasındaki boşlukta durup yere çöküyorum ve sessizce ağlıyorum. *Bize neler oluyor böyle?*

"UH, BİLMİYORUM ... BULAŞIK MAKİNESİ?" Ben kanepeye uzanırken Brian soruyor.

"İpucu köpekbalığından bulaşık makinesini nasıl alabilirsin?"

"Bilmiyorum," diyor Brian, hayal kırıklığına uğramış bir halde. "Bu oyun hiç mantıklı değil." "Nasıl mantıklı olmaz? Ortağına bir ipucu veriyorsun ve sonra

tahmin etmeye çalışırlar, bu kadar

basit." "Ama ipuçlarınız yardımcı olmuyor."

"Size üç ipucu verdim. Ağız, dişçi ve köpekbalığı."

"Evet, harika ipuçları. Bunlar nasıl bir araya gelebilir ki?" diye sorar.

"Dişler!" Bağırıyorum. "Tanrım, Brian, şifre dişler! Bunu yapmalısın. dişçiyle almıştım."

"Bu benim ilk oynayışım. Breaker kadar iyi olmadığım için üzgünüm. Belki de bu lanet şekeri boğazıma tıkmasaydınız tahmin edebilirdim."

"Seni Breaker'la kıyaslamıyordum," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Karşılaştırmaya gerek yoktu. Bunu yüzünün her yerinde görebiliyordum."

"Harika bir varsayım," diyorum ona bir başparmak işareti yapıp koltuktan kalkarken. "Çünkü görünüşe göre, içeride neler olup bittiğini tam olarak biliyorsun."

Kafamda gerçekten düşündüğüm şeyin dışında bir şey var ve gerçekten düşündüğüm şey de lanet olası DİŞLER! Tanrım," diye bağıyorum, tamamen sinirli bir şekilde. "Ben yatmaya gidiyorum. İstersen eve gitmekte özgürsün."

Oturma odasından çıkıp doğruca yatak odama ve kapısını kapattığım banyoya gidiyorum. Zaten pijamalarımı giymiş olduğum için lavaboya gidip yüzüme su çarpıyorum. Yüzümü kuruladıktan sonra gözlerim yaşlarla dolarken aynaya bakıyorum.

Brian banyonun kapısını açıp tezgâha yaslanmadan önce onları silmek için zamanım olmuyor.

"Özür dilerim, Lia."

Ona bakamam.

Ağlayacağım. Ama

hareket de edemem.

Felç olmuş gibi hissediyorum.

Hiçbir şey yolunda gitmiyor gibi görünüyor.

Breaker beni hayatından çıkarmaya çalışıyor.

Brian bir aptal ve dişi gibi basit bir ipucunu bile anlamıyor.

Bir duvağı ateşe verdim, müstakbel kayıinvalidemin üzerine kan sıçrattım ve göğsüne yumruk attım.

Düğün planlaması kazalara rağmen yıldırım hızıyla ilerliyor. Kendimi sağda solda utandırıyorum.

En iyi arkadaşım la büyük bir kavgaya tutuştum, çok sık yapmadığım bir şey.

İşin en kötü yanı da, başvuracak kimsemin olmaması.

Kimsem yok.

Vücudum sallanırken tezgahı daha da sıkı kavıyorum, nefesim hızlanırken omuzlarımda taşıdığım baskı artıyor.

"Hey, iyi misin?" Brian yaklaşırken soruyor. "Hayır,"

diye mırıldanıyorum bacaklarım beni bırakmadan

hemen önce.

Brian beni hızla kucağına alıyor, beni yatağı taşıırken ismim korkmuş bir yakarışı dönüşüyor.

"Tanrım, neler oluyor?" diye soruyor elini alnımda gezdirirken. "Solgunsun. Lia, neler oluyor? Yardım çağırmamı ister misin?"

Dudağım titrerken başımı sallıyorum ve gözyaşlarım başımın yanından aşağı dökülüyor. "Hayır. Sadece biraz uyumama izin ver."

"Seni böyle bırakacağımı mı sanıyorsun? Neredeyse kafanı tezgâha çarpıyordun. Gitmemin imkanı yok." Tam yanıma oturdu ve

elini karnıma koydu. "Konuş benimle, Lia. Neler oluyor?"

"Ben sadece ..." Dudaklarım biraz daha titriyor. "Sadece çıldırıyorum," diyorum, ona gerçeği söylemek istemiyorum. Brian ve Breaker arasında zaten tuhaf şeyler var - oturma odasındaki görüntüden sonra bu çok açık - Brian'ın beni bu ruhsal duruma soktuğu için Breaker'a kızmasına gerek yok.

"Düğün için çıldırıyor musun?"

"Bizim hakkımızda," diyorum, ki bu kısmen doğru. "Ne olmuş bize?" diye soruyor.

"Parola oynayamayız. Evleniyoruz, Brian. *Şifre* oynayabilmeliyiz. Ve . . . düğün planlaması tam bir kabus. Her şeyi ateşe verdim, insanları kana buladım ve annenin göğsüne vurdum ve pek bir konuda anlaşılamıyoruz. Ve sen planları umursamıyorsun, ki sorun değil. Meşgul olduğumu biliyorum ama aynı dalga boyunda değiliz gibi görünüyor."

"Öyleyiz," diyor. "Bu sadece hiçbir şeyi kanıtlamayan aptalca bir oyun. Önemli olan günlük hayatımızda ne yaptığımız, düşüncelerimiz ve ahlakımızdır. Ve bu konuda aynı dalga boyundayız. Değil mi?"

"Evet," diyorum sessizce, o anlamasa bile. Belki büyüdüğümde ailemi izlediğim içindir, ama daha derin bir bağ olması gerektiğini hissediyorum. Bir sonraki adımda ne söyleyeceğimi tahmin edebilmesini istiyorum. Konuşmamıza bile gerek kalmadan beni anlayabilmesini istiyorum ve buna sahip olduğumuzu sanmıyorum. "Ama ... benim hakkımda her şeyi biliyor musun?" diye soruyorum.

"Elbette biliyorum," diyor. "Ve bilmediklerimi de hayatımızın geri kalanında öğrenmeye çalışacağım. Biriyle evlenmek, eşin hakkında bilgi yarışması gibi bir dizi gerçeği bildiğin anlamına gelmez. Seninle evleniyorum çünkü beni mutlu ediyorsun, çünkü hayatımda seni düşünmediğim bir gün hayal edemiyorum ve çünkü seni seviyorum, Lia. Seninle köşedeki sandviç dükkanından ne sipariş etmek istediğini bildiğim için ya da aptal bir *Şifre* sorusuna telepatik olarak cevap verebildiğin için evlenmiyorum. Konu evlenmek olunca bunların hepsi önemsiz şeyler. Önemli değil." Elini kalbime götürüyor. "Önemli olan bu. Aşkımız önemli."

Söylediği kelimeleri
duyuyorum. Dinlerken
başımı sallıyorum.

Ve ikimiz de biraz uyuyabilelim diye arkamdan kaşıklayarak bana doğru kıvrıldığında, bunu kabul ediyorum çünkü durdurmak için başka bir şey yapamıyorum

İçinin boş olduğunu hissetme duygusu.

"LIA, HEY," diyen bir ses duyuyorum tam da elbise mağazasına gitmeden önce hızlıca bir kahve içmek için Morning Perk'e girdiğimde.

Birdy'nin yaklaştığını görmek için tam zamanında sağa dönüyorum. Harika, tam da ihtiyacım olan şey.

Breaker'la kavgamdan beri kendimi kendim gibi hissetmiyorum. İşimi yapıyorum, Brian'la konuşuyorum, hatta The Beave'den gelen bazı e-postalara cevap veriyorum ve onun sunduğu her türlü saçma plana evet diyorum. Bu noktada, umurumda değil.

Dövuşten beri Breaker'dan haber almadım, ki bu bizim dünyamızda onlarca yıl gibi geliyor.

Üzgünüm.

Depresyon

dayım.

Ailemi özledim. Tanrım, keşke annem burada olsaydı. Keşke ona Brian'ın haklı olup olmadığını sorabilseydim. Babamın onun tüm özelliklerini anlaması yıllar aldıysa. Eğer Breaker'la aramızdaki şey yıllar aldıysa ve *sadece* on yıl birlikte olduğumuz için iyiye ve Brian'la aramızın eninde sonunda düzeleceğinden emin olmam gerekiyorsa. "*Konu evlenmek olunca bunların hepsi önemsiz şeyler. Bunların hiçbir önemi yok. Önemli olan aşkımız.*" Haklı mı? Bilmiyorum. Bilmiyorum. *Annem bilirdi.*

Keşke bir deliğe girebilsem ve bunların hiçbirleriyle uğraşmasam. Kendimi çok ... kırılgan hissediyorum ve bu hiçbir zaman kendimle ilişkilendirdiğim bir kelime olmadı.

Ama şimdi? Birdy.

"Hey, Birdy," diyorum, gülümsemeye çalışarak.

"Vay canına, saçların çok parlak görünüyor," diyor uçlarına dokunurken. "Çok güzel."

"Oh, teşekkürler. Köşedeki kuaföre gittim ve fön çektirdim. Bugün gelinlik deneyeceğim ve müstakbel kayıinvalidem saçımın düğün günümde istediğim gibi olmasını söyledi."

"Çok güzel," diyor Birdy ve samimi olup olmadığını anlayamıyorum. "Rengin doğal mı?"

"Evet," diyorum. "Babam uzun bir kızıl saçlılar soyundan geliyor."

"Kıskandım." Işıl ışıl gülümsüyor ve Tanrım, gerçekten de mükemmel, değil mi? Harika bir gülümseme, parlak mavi gözler ve mükemmel bir vücut. Breaker'ın onunla çok takılmasına şaşmamalı. "Şimdi de elbise dükkanına mı gidiyorsun?"

"Evet, önce biraz kahve alacağım çünkü bu alışveriş gezisini atlatmak için biraz kafeine ihtiyacım olacak."

Kafası karışan Birdy, "Gelinlik alışverişinin eğlenceli olması gerekmez mi?" diye sorar.

En iyi arkadaşınızla kavga etmediğiniz zamanlarda olmalı.

"Müstakbel kayıinvalidem zor biri olabilir." Bu kadarla bırakıyorum.

"Onun bu konuda söz hakkı olmamalı ama bu sadece benim fikrim. Neyse, sizi randevunuzdan alıkoymayayım. Sadece merhaba demek ve bana Breaker'ı ayarladığınız için size ve Brian'a teşekkür etmek istedim." Ellerini göğsünde kavuşturuyor. "O inanılmaz biri. Nasıl hâlâ bekâr olduğunu bilmiyorum ama şanslıyım çünkü bir erkekte isteyebileceğim her şey onda var." Sanki yakın yoldaşlarmışsınız gibi öne eğilip bana dirsek atıyor. Flaş haber: değiliz. "Ve çok iyi öpüşüyor. Aman Tanrım."

Şu anda duymak istemediğim şeyler.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyorum sahte olabildiğince sahte olan kocaman bir gülümsemeyle.

"Tamam, iyi eğlenceler. Ben şimdi Breaker ile buluşacağım." Kalbim yere inerken parmaklarını bana doğru çeviriyor.

"Evet, hoşça kal," diyorum sıraya doğru dönerken, nefesim hızlanıyor. Şu anda onunla buluşuyor mu?

Ona elbise alışverişi için zahmet etmemesini söylediğimi biliyorum ama gerçekten orada olmayacak mı?

Beave'den başka kimse orada olmayacak.

Hayatım bu hale mi geldi? Başka arkadaşım yok mu? Başka desteğim yok mu?

Elimde sadece Brian ve annesi mi var?

Bir kez daha gözlerim doluyor ama ne burada ne de kafede gözyaşlarımın akmasına izin vermiyorum. Hızlıca kendime bir kahve siparişi veriyorum ve neyse ki hemen getiriyorlar. Elimde kahve, birkaç blok ötedeki gelinlikçiye yürümeye karar veriyorum. Arabaya gerek yok.

Sokakta ilerlerken kahvemi göğsüme bastırıp derin bir nefes alıyorum.

Annemin bugün burada olması gerekiyordu ama değil.

Onların ölümünden sonra kendimi o kadar soyutladım ki, Breaker dışında sahip olduğum diğer tüm arkadaşlıklarımı yavaş yavaş kaybettim çünkü ağladığımda beni tutan oydu. Üzgün hissettiğimde dikkatimi dağıttı. İlerlememi sağladı.

Ve şimdi konuşmuyoruz ve garip bir yerdeyiz, hayatım boyunca hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Gelinlikçiye vardığımda nefesimi tutup Breaker'dan bir iz görmeyi bekliyorum ama yaklaştıkça camlardan tek görebildiğim, denemem için elbiseler çeken The Beave oluyor.

Bir an için aklımdan kaçıp gitme düşüncesi geçiyor. Kaçmak ve sadece ... gitmek. Kaçmak, tüm bunlardan uzaklaşmak, ama bu düşünce aklıma geldiğinde hızla uzaklaşıyor çünkü bu sorunu çözmek için hiçbir şey yapmayacak. Sadece daha fazla tetikleyecek.

Elimde bir fincan kahve, yüzümde sahte bir gülümsemeyle gelinlik mağazasının kapısından içeri girdim.

"Ah, işte orada," diyor Beave beni fark ettiğinde. "Canım, saçına bak." İşte hakaretler geliyor. "Çok güzel." Bana doğru yürüdü ve uzun telleri okşadı. "Düğün için topuz yaptırmanı tercih ederdim ama bu oldukça çekici."

Şok oldum. Bunu beklemiyordum ve müstakbel kayınvalidemden gelecek herhangi bir iğneleme, kaş çatma veya hakaretten kaçınmak güzel olsa da, asık suratlı ruh halimi azaltmak için hiçbir şey yapmadı.

"Teşekkür ederim," diyorum ve boş gelinlik mağazasına göz gezdiriyorum. "Burada sadece biz mi varız?"

"Oh, dükkânı bizim için kapattım, böylece elbise arayan başka insanlar tarafından rahatsız edilmeyeceğiz. Dükkânın bize ait olmasının aradığımız şeye odaklanmamızı sağlayacağını düşündüm."

Biz ... elbisem hakkında bu terimi kullanması çok komik. "Bulmamız gereken en az üç tane var," diye ekliyor.

Oh, bunu unutmuşum.

"Evet, yapılacak çok alışveriş var," diyorum etrafıma bir kez daha bakarken, belki Breaker buradadır ve ben onu kaçırmışımdır diye.

"Şimdi, başlayabilmemiz için Kırıcı nerede?" diye soruyor.

B u doğruluyor. O burada değil. Bir doz daha endişe ve depresyon içimi parçalıyor.

"Bir işim çıktı," diyorum. "Gelemeyecek."

Bu yalanı söylerken o kadar cansız hissediyorum ki kendim bile inanmakta güçlük çekiyorum, ama bu Beave'yi yatıştırmışa benziyor çünkü aptal parmaklarını şıklatıyor ve şöyle diyor: "O zaman başlayalım. Önce tören elbiselerini deneyeceğiz. Onlara klasik silüetlerin yanı sıra omuzları açık zarif parçalar da seçtirdim."

"Harika," diyorum, hareketlere devam ediyorum.

Tezgâhtarlardan biri, "Bu taraftan Bayan Fairweather-Fern," diyor.

"Lütfen bana sadece Lia deyin. Eğer araya bir bayan eklemeniz gerekiyorsa, Bayan Lia da olur. İsmimin tamamını kullanmak biraz ağız dolusu oluyor."

Görevli bana gülümsüyor ve sonra beni birkaç elbisenin asılı olduğu, denenmeyi bekleyen çok büyük bir soyunma odasına götürüyor. Üç tane çok grotesk, balo elbisesi şeklinde elbise, üç tane ince silüetli elbise - herhangi bir şeyden çok gecelik gibi görünüyorlar- ve iki tane denizkızı tarzında elbise -hiç verimi yokmuş gibi görünüyorlar.

"Burada sizin için bir bornoz var," diyor asistan. "Neden kıyafetlerinizi değiştirip bornozu giymiyorsunuz, bir görevli gelip size yardımcı olacak?"

"Harika. Teşekkür ederim." Kapı kapandığında kahvemi ve çantamı masanın üzerine bırakıp tişörtümü ve pantolonumu çıkardım. Yabancıların önünde çıplak kalmayı seven biri değilim, bu yüzden üzerime çok şey örten bir çift kısa erkek iç çamaşırı - Beave'in dehşete düşeceğinden eminim - ve en az açıkta bırakan askısız sütyenimi giydim.

Açık pembe ipek bornozu giyiyorum, belinden bağlıyorum ve sonra sandalyeye oturup elbiselere bakıyorum.

Onlardan

nefret

ediyorum.

Hepsini.

Çok fazla süsleme var.

Çok ince.

Çok pofuduk.

Elbisenin içinde yürümek için yeterli alan

yok. Kendim için seçeceğim bir şey değil.

Her zaman sade, belki biraz dantel dokunuşlu bir şeyler giyeceğimi düşünmüşümdür, giymek için vinç operatörü gerektiren bu kumaş dolu elbiseleri değil.

Eğlenceli, hayatta bir kez yaşanacak bir an olması gereken şey, hızla üzücü, kasvetli bir güne dönüştü ve eminim ki zihnimde sonsuza dek bir

Annemle babamın öldüğünü öğrendiğim anla birlikte karanlık bir anı.

Başımı arkamdaki duvara yaslıyorum ve kahvemi dudaklarıma götürüyorum. Sadece bunun bitmesini istiyorum. Her şeyin bitmesini istiyorum.

Planlama.

Düğün. Acı.

Breaker ile her şeyin yolunda olduğu ve yalnız olmadığım, sevdiklerimle çevrili olduğum bir zamana geri dönmek istiyorum. Yanımda olmasını, şakalar yapmasını, beni güldürmesini ve ne olursa olsun her zaman yanımda olacağını bilmemi istiyorum.

Ama öyle

değil.

Bugün

olmaz.

Gözlerim doluyor ve onları hızla geri kırpyorum.

Hayır, ağlama.

Lütfen ağlama. Burada olmaz, şimdi

olmaz. Brian'ın annesinin önünde

olmaz.

Tak tak. Tak.

Hay sikeyim. Gözyaşlarımı biraz daha kırpyıştırıp hızlıca sildim. Belki gözlerimdeki sulanmayı elbiseler için duyduğum heyecan olarak gösterebilirim. Ağır bir kalple, "Hazırım." diye sesleniyorum.

Kapı açılıyor ve asistanın içeri girmesini bekliyorum ama onun yerine Breaker içeri giriyor ve ciğerlerimdeki oksijenin her zerresini çalıyor. Kapıyı nazıkçe arkasından kapatırken gözleri benimkilerle birleşiyor.

Onu gördüğümde kalbim küt küt

atıyor. Duygularım beni ele

geçiriyor.

Kendimi durduramadan hıçkırıklara boğuldum ve ağlarken elimi gözlerimin üzerine kapattım.

"Şşşt," diyor önümde diz çöküp elini yanağıma bastırırken.

Onunla birlikte yere çöküyorum ve ellerimi beline dolayarak göğsüne ve rahatlatıcı kucağına gömölüyorum.

"Düşündüm ki ..." Gözyaşları içinde söyledim. "Senin . . . gelmeyeceğini sanıyordum."

Saçlarını okşuyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Bunu asla kaçırmam, Lia."

"Ama hiç konuşmadık." Gözlerinin içine bakmak için çekiliyorum. O da başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor.

"Kendimizi toparlamak için bir saniyeye ihtiyacımız olduğunu düşündüm." Yanağımlı okşuyor. "Seninle işleri doğru şekilde halledemedim ve bize biraz zaman verirsem, sorunlarım için seni suçlamak yerine hissettiklerimi ifade edebileceğimi düşündüm."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," diyorum. "Sadece sana sarılmak istiyorum."

Ben ona umutsuzca sarılıp bir kez daha kucaklaşırken o başımın arkasını avuçluyor.

"Seni kaybedemem, Breaker."

"Beni kaybetmeyeceksin, Lia. Asla kaybetmeyeceksin. Bunun olmasına asla izin vermem."

"Söz mü?" diye soruyorum, sesimdeki güvensizlik o kadar ağır ki tadını alabiliyorum. "Sana söz veriyorum," diyor içtenlikle.

Burnumu çektim ve "Kahvehanede Birdy'ye rastladım ve seninle buluşacağını söyledi. Ben de Beni onun için ektiğini düşündüm."

"Asla," diyor saçlarımı okşarken usulca. "Yarınki yürüyüşümüzde kullanması için ona birkaç dürbün vermem gerekiyordu."

"Gerçekten mi?" Gözlerinin içine bakmak için ayağa kalktığımda soruyorum.

"Evet, gerçekten. Bu önemli bir gün, Lia, tabii ki burada olacağım. o."

Bir başka gözyaşı dalgası beni vururken usulca "Teşekkür ederim," diyorum.

Yerden kalkar ve bir kutu mendil alır, ancak arkasına yaslanıp benimle birlikte. Bu sefer sandalyeme yaslanıyor ve beni yanına çekiyor.

Burnumu sildim ve orada sessizce oturduk. O burada. Benimle birlikte.

Bu düşünce beni sarsıyor ve bir kez daha gözlerim doluyor. "O kafanın içinde neler oluyor?" diye soruyor.

"Sadece burada olduğun için minnettarım. Muhtemelen bildiğinden çok daha fazla minnettarım."

"Aramızda ne olursa olsun, Lia, ben her zaman senin yanında olacağım. Her zaman. Tamam mı?" Başımı sallıyorum ve o da başımın üstüne bir öpücük kondurduktan sonra şöyle diyor: "Her ne kadar burada seninle oturmak istesem de, oraya geri dönmek zorundayım. Beave geç geldiğim için zaten bana kızgın ve onu daha da kızdırmak istemiyorum."

"Gitme," diyorum panik içinde. "Şu elbiseleri giymeme yardım et." "Bunu bir görevlinin yapmasını istemiyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Şu anda o kadar acemiyim ki, Breaker. Zar zor nefes alabiliyorum. Sana burada, yanımda ihtiyacım var. Lütfen kal."

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

KIRICI

O yalvaran yeşil gözler.

Gözyaşları yanaklarına dökülüyor.

İfadesindeki çaresizlik. Kendimi işe yaramaz hissediyorum.

Lia'yı hiç böyle gördüğümü sanmıyorum. Hiç. Bu da tek bir anlama gelebilir; kafası hiç iyi değil ve onu kendi haline bırakmamın imkânı yok.

"Elbette kalabilirim," diyorum ayağa kalkıp onu kendimle birlikte yukarı çekerken.

Tak tak. Tak.

"Bayan Lia," diyor görevli. "Birkaç elbise denemeye hazır mısınız?"

Lia dehşete düşmüş bir ifadeyle bana bakıyor, ben de kapıya gidip açıyorum. "Aslında, sakıncası yoksa elbiselerini giymesine yardım edeceğim. Üzerinde dantel detayları olan birkaç sade elbise bulabilir misin? Özellikle de mankenin önündeki."

"Evet, elbette, Bay Cane."

Kapıyı kapattım ve Lia'ya döndüm. "Eğer seni bu şeylerin içine sokup çıkaracaksam, o zaman sana gerçekten senin tarzın olan elbiseler giydireceğiz. Bu kabarık, süslü saçmalıkların hiçbirisi yok. Uzman değilim ama bunlar iğrenç." Bu onu gülümsetti ama bu alıştığım türden bir gülümseme değildi. Bir anlık bir gülümseme. Bir bip yeterli olacaktır.

"Harika değiller," diyor onlara doğru yürürken. İpekli olanlardan birini eline alıyor ve "Bu giydiğim bornozla aynı kumaş. İnsanlar vücudumdaki her şişliği ve yumruyu görebilir."

"Birincisi, göğsünüzde iki tane dışında şişlik ve yumru yok ve ikincisi, bunların i   amaşını giyilecek türden elbiseler olduğundan emin değilim."

B z l yor. "İ   amaşına ihtiyacım var. Kalabalığa göğüs u larımlı gösterecek biri değilim."

"Sadece seçkin birkaç kişi mi?" şaka yapıyorum.

"Belli ki" diyor soyunma odasının duvarına yaslanmadan önce.

"Ne yapıyorsun?" diye sorduğunu duyuyoruz Beave'nin görevliye.

"Neden daha fazla elbise alıyorsunuz? Daha ilk elbiseleri denediğini bile görmedik." Lia'nın gözleri bana yalvarıyor, ben de soyunma odasından çıkıyorum ve elinde el değmemiş bir bardakla bir sandalyede oturan

Beave'e doğru yürüyorum.

elinde şampanya.

"Bayan Beaver, sizinle biraz konuşabilir miyiz?" Ses tonumu nötr tutarak soruyorum.

"Tabii ki," diyor ayağa kalkarken ve birlikte yan tarafa, duyamayacağımız bir yere doğru yürüyoruz. Eğer bir şey varsa, bu kadın görünüşü korumayı seviyor. Kimsenin duymaması gereken bir konuşmayı duymasını istemiyor. "O soyunma odasında neler oluyor?"

"Seçilen elbiseler çok güzel ama Lia'nın tarzına pek uymuyorlar." Sesimi biraz daha al altıyorum ve "şu anda çok  zg n ve olay çıkarmak istemiyorum, bu yüzden ona daha uygun elbiseler deneyebileceğimizi düşündüm" diyorum.

" zg n m ? Hangi sebepten dolayı? Bu eğlenceli olmalı."

"Katılıyorum. Bu yüzden ne giyeceğini dikte etmemeli ve onun üzerinde güzel durduğunu düşündüğü şey için mutlu olmalıyız."

Beave'nin gözleri kısılr. " ok kontrolü olmaya çalıştığımı mı söylüyorsun?"

Bu f kre nereden kapıldın?

Dev bir göz devirme
yerleştirin.

"Hiç de değil," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Yardımcı olmaya çalıştığını biliyorum, ama ben diyorum ki Lia'ya seçmesi için biraz zaman verelim, sonra beğendiği bir şey bulamazsa önerilerde bulunuruz. Bu işe yarar mı?"

"Sanırım."

"Harika." Kolumu ona doğru uzattım ve o da elini koluma doğru uzattı, böylece ben de ona koltuğuna kadar eşlik edebildim. "Bu arada geç kaldığım için özür dilerim. Bir toplantım vardı, o yüzden geciktim."

"Meşgul bir adamsın. Dava nasıl gidiyor?"

"Hâlâ gizli ama yakında ortadan kalkacak. Huxley her şeyi kontrol altında tutuyor."

"Öyle olduğunu varsayıyorum."

Oturmasına yardım ettikten sonra "Sana bir şey getirmemi ister misin, yoksa şu anda iyi misin?" diye sordum.

"Oldukça iyi, teşekkür ederim."

"Tamam, o zaman ben Lia'ya yardım etmeye gidiyorum. Hemen geliyoruz."

Soyunma odasına geri dönüp kapıyı çalıyorum ve içeri girdiğimde Lia'nın odanın ortasında durduğunu görüyorum, üzerinde belini vurgulayan ve hafifçe yere doğru akan omuzları açık krem rengi dantel bir elbise var.

Vay

canına.

Lanet

olsun.

Kahretsi

n.

Gözlerim yavaşça gövdesine, yakasına ve sonra yüzüne doğru ilerlerken ağzım kuruyor ve ... bana bir şey çarpıyor. O kadar güçlü, o kadar yabancı bir şey ki nasıl kategorize edeceğimi bilemiyorum. Bu ezici his gibi... nefessizlik. Bir an için kalbim gerçekten durdu, dünya dönmeyi bıraktı ve o görüş alanıma girdiğinde her şey durakladı.

Görevli soyunma odasından çıkıp beni Lia ile yalnız bırakırken "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Kafamda olup bitenleri kelimelere dökmeye çalışırken midemde milyonlarca kelebek uçuşuyormuş gibi hissediyorum.

"Kötü mü?" diye soruyor kendine bakmak için aynaya doğru döndüğünde, ince sırtını gösteren dekolte bir kıyafet ortaya çıkıyor. Gözlerim kumaşın kalçasının kıvrımının hemen üstüne denk geldiği yere kayıyor. "Bence biraz tuhaf ama sence çok mu abartılı? Bana en çok hitap eden buydu." Tekrar arkasına dönüyor ve çarpıcı gözleri bir şey söylemem için yalvarıyor. "Nefret ediyorsun."

Başımı sallıyorum.

Lanet olsun, nefret etmiyorum.

Nefret edecek bir şey yok.

Bu Tanrım. O muhteşem.

Sertçe yutkunarak, "Hayır, nefret etmiyorum. Çok güzel görünüyorsun Ophelia." Kelimelerim düzensiz, evcilleşmemiş ve cilasız geliyor, sanki boğazıma bir şey takılmış ve onu tam olarak çıkaramıyorum.

"Gerçekten mi?" derken dudaklarından hayatımda gördüğüm en güzel gülümseme geçti.

Ona bir kez daha bakarken enseme tutuyorum. "Evet, öyle görünüyorsun-" Sertçe yutkunuyorum. Lanet olsun. O kadar iyi, o kadar muhteşem görünüyor ki ağzım sulanıyor, kalbim dakikada bir mil atıyor ve uzanıp ona dokunmak istiyorum. "Vay canına," diye cevap veriyorum. "Gerçekten çok güzel."

"Yüzün kızarıyor," diyor.

Yanaklarımdaki sıcaklığı hissedebiliyorum.

"Evet, sadece buraya girip seni bir elbise içinde görmeyi beklemiyordum."

Ya da nefesimi kaybetmek için.

Ya da beni becermek, onu öpmek için bu dürtüyü hissetmek.

İşte bu. Göğsümdeki bu ağır, sisli his bundan kaynaklanıyor.

Kelebekler.

Kafamdaki anlaşılmaz düşünceler.

Arzu bacaklarımda nabız gibi atıyor.

Onu öpme düşüncesi beni tüketiyor ve daha önce, onunla tanıştığım ilk geceden beri *hiç böyle bir düşünceye kapılmamıştım*. Sanki o on yıl öfkeyle geri gelmiş gibi, göz açıp kapayıncaya kadar geçen zamanın bir anlık görüntüsü gibi, beni koridorda onunla karşılaştığım ana kadar geri götürüyor. O mükemmel yerleştirilmiş çillerini ve ifadesindeki şaşkınlığı ilk gördüğüm yere.

Mor çerçeveli gözlüklerinin ardından gözleri ilk kez bana sabitlenmişti.

Kişiliğinin tedirgin ama kendinden emin tarafı parladığında. Çok güzel olduğunu düşünmüştüm.

Çok komik.

Çok çekici.

Çok gerçek.

Sonra onun ne kadar zeki olduğunu, benimle aynı ilgi alanlarına ve zevklere sahip olduğunu öğrendim. Scrabble oynadığımız o gece boyunca, her şey bittiğinde ona çıkma teklif edeceğimi düşünüp durdum, ama sonra ... arkadaş olmak istedi. Bir arkadaş bulmaya *ihtiyacı* vardı. Benim gibi davranmak yerine

İlk tepki olarak onu ittim, ancak hiç beklemediğim bir anda bana tam cepheden saldırdı.

Şu anda.

Şu lanet anda.

Aynaya doğru geri dönüyor ve bakışlarının yansımada benimkini bulduğunu yakalıyorum. "Ona göstermeli miyim?" diye soruyor, sesi güvensizlikle karışık. "Nefret etmesini istemiyorum."

"Onun ne dediği umurumda değil. O elbiseyi alacağız," diyorum, sesim istediğimden daha nefessiz çıkıyor.

"Ama bu ilk. Bu kötüye işaret değil mi? Daha fazlasını denemem gerekmez mi?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, bazen sadece bilirsin." Dudaklarımı ıslatıyorum. "Ve bu elbise, Lia, bu senin için."

Utangaç bir şekilde gülümsüyor ve sonra tekrar arkasını dönüp bana doğru yürüyor. Her adımını izliyorum, yaklaştığı her santimde vücudum sertleşiyor. Elini göğsüme bastırdığında midem bulanıyor ve bacaklarım altımda titriyor. "Burada olduğun için teşekkür ederim, Breaker. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilebileceğini hiç sanmıyorum."

"Sorun yok," diyorum, tekrar yutkunarak.

Ayak parmaklarının üzerinde duruyor ve yanağıma en hafif öpücükleri konduruyor. Bu Lia için dostluktan başka bir şey ifade etmese de bana sanki beni damgalamış ve sonsuza kadar onunmuşum gibi hissettiriyor.

Sonra başka bir şey söylemeden kapıyı açtı ve Beave'e elbisesini göstererek beni şaşkınlık içinde bıraktı.

Az önce ne oldu öyle?

BREAKER: Hey, on dakika sonra ya da daha erken bir zamanda benimle bir fincan kahve içmek için buluşabilir misin? Sadece konuşmaya ihtiyacım var ve kardeşlerimle konuşmak istemiyorum çünkü bana bok atacaklar. Tarafsız birine ihtiyacım var.

Afiş: İlgimi çekti. Evime gelmek ister misin? Mahremiyete ihtiyacın olursa diye?

Kırıcı: Bu mükemmel olur. Şimdi oraya gidiyorum.

Ellerim direksiyonda, gözlerimi yoldan ayırmadan Banner'ın sadece on dakika uzaklıktaki dairesine doğru ilerliyorum

yaşadığım yerden.

Banner ile kardeşi Ryot Bisley aracılığıyla tanıştım. Ryot ve Banner, The Jock Report adında harika bir fikir ortaya attılar; sporcuların hayranlarıyla bire bir konuşabildiği, sporla ilgili her şey için bir sosyal medya holdingi. Ryot, JP ve Huxley'e bu fikirden bahsettiğinde hemen yatırım yapmak istediler çünkü bunun çok büyük bir iş olacağını biliyorlardı. Ve öyle de oldu. O sırada Chicago'da yaşayan Ryot ve Banner - Ryot Chicago Bobbies'ten emekli bir üçüncü kaleci - Kaliforniya'ya taşındılar, burada bir ofis açtılar ve kısa sürede spor dünyasını kasıp kavurdular.

Banner'ı daha kişisel bir düzeyde tanıdım ve oldukça benzer olduğumuzu fark ettim. Her ne kadar o biraz oyuncu olsa da, görünüşe göre benim oynamaya ihtiyacım yok. Ama ikimiz de bilgisayarları seviyoruz ve kendi bilgisayarlarımızı yaptık. Ayrıca erkek kardeşlerimizin fırsat bulduklarında bize karşı çete kurmayı sevdiklerini tespit ettik, bu nedenle bir küçük kardeş ittifakı kurduk. Aklımdan geçenleri onunla konuşmak mükemmel olacak çünkü bir ağabeyin gazabının size neler yapabileceğini biliyor.

Sağa, onun sokağına dönüyorum ve apartmanın hemen önünde açık bir park yeri görüyorum. Şanslı günümde olmalıyım, eğer öyle demek istiyorsanız.

Park ettikten sonra arabamdan inip kapıyı kilitliyorum ve doğruca onun dairesine gidiyorum. Elim boş gitmekten nefret ediyorum ama son dakikada olunca yapabileceğim pek bir şey olmuyor.

Dairesine ulaştığımda kapıyı çalıyorum ve "Kapı açık" diye seslendiğini duyuyorum.

Ön kapıyı iterek içeri girdiğimde onu elinde iki şişe birayla mutfakta görüyorum. "Bira gibi bir an gibi geldi, haksız mıyım?"

"Gerçekten haklısın," diye cevap veriyorum.

Balkonuna doğru başını sallıyor. "Dışarıda oturalım."

Banner'ın gerçekten güzel bir evi var. Tabandan tavana pencereleri, devasa açık kat planı -bir kişinin ihtiyaç duyduğundan daha fazla alan- ve geniş, etrafı saran balkonuyla binasının en üst katının tamamını kaplıyor. Lia'nın yanında yaşamıyor olsaydım muhtemelen benim yaşayacağım türden bir daire.

Onu siyah çerçeveli cepli sürgülü cam kapısından balkona kadar takip ediyorum ve ardından siyah beyaz çizgili şemsiyenin altındaki açık hava yemek takımına oturuyorum.

"Buraya sadece iki kez geldiğimi biliyorum ama evinizi unutabileceğimi hiç sanmıyorum," diyorum.

"Evet, kendimi oldukça şanslı hissediyorum. Gerçi Ryot beni Myla'yla birlikte Malibu'ya taşınmaya ikna etmeye çalışıyor. Henüz buna hazır değilim. Kumsalı seviyorum ama orası sanki bir yere yerleşiyormuşum gibi geliyor ve henüz hayatımın o noktasında değilim."

Kıkırdıyorum. "Yanılıyorsam beni affet, ama biriyle görüşmüyor musun?" Acı içinde elini yüzünde gezdiriyor. "O konuya hiç girmeyeyim."

Bu toplantı seninle ilgili, benimle değil."

"Sonunda ilişkiniz olmayan konuları derinlemesine incelemek için biraz zaman ayırabiliriz."

"Ehh, sorun değil. Sanırım iyiyim." Birasından bir yudum alır ve "Peki neler oluyor? Metninde umutsuzca yardıma ihtiyacın olduğu yazıyor ve eğer bir şey varsa, iyi bir hikayeyi severim, o yüzden anlat bana."

Ben de biramdan bir yudum alıyorum -aslında daha çok bir yudum- ve "Lia'nın evleneceğini biliyorsun, değil mi?" diyorum.

"Evet, sen de onurlu bir adamsın, değil mi?"

"Doğru." Ufuk çizgisine doğru bakıyorum, bunu nasıl yapacağımdan emin değilim. "Söyleyeceklerimin pek bir anlam ifade edeceğini sanmıyorum. Kulağa bir sürü saçmalık gibi gelecek ama bu konuda saçmalamadan nasıl konuşacağımı bilmiyorum."

"İyi ki bana geldin. Saçmalıkları deşifre etmekte iyiyimdir. Bana bırak."

"Öncelikle, Lia bana nişanlandığını söylediğinde şok oldum. O ve Brian'ın, bilmiyorum, farklı bir ilişkileri var. Biriyle çıkarken, her şeyini verirsin, değil mi? Onunla mümkün olduğunca çok vakit geçirmek istiyorsun."

Banner başıyla onaylıyor. "Evet, o hissi bilirim."

"Şey, onlar öyle değil. Birbirlerini görmeden birkaç gece geçirebiliyorlar ve ben bunun her zaman tuhaf olduğunu düşünmüşümdür, bu yüzden ona evlenme teklif ettiğini söylediğinde ve o da evet dediğinde gerçekten şok oldum."

"Evet, ben de öyle olurdum."

"Ve sonra bana beş hafta içinde evleneceklerini söyledi, daha doğrusu şimdi dört hafta gibi. Ve bilmiyorum, bu panik duygusu beni tüketti. Onu kaybetmekten korktuğum için ne olduğunu tam olarak anlayamadım."

"Bu kadar yakın olduğunuza göre bu çok doğal." Banner birasından bir yudum alır.

"Doğru," diyorum elimle ona doğru işaret ederek. "Ben de öyle düşünmüştüm. O kadar yakınız ki bu arkadaşlığı kaybetmekten endişe ediyorum. Nişanlısıyla da muhtemelen olması gerektiği kadar iyi anlaşıyor, bu yüzden ona ulaşip bu sorunu çözmek için çaba sarf ettim çünkü aramızda tuhaf bir şey olmasını, bana karşı kullanabileceği bir şey olmasını istemedim, bu yüzden çok fazla takılmıyor."

"Çok akıllıca."

"Ama sonra beni Birdy diye bir kıza ayarladı. Çifte randevu."

Banner yüzünü buruşturuyor. "Bu bir sürü gariplik kokuyor."

"Öyleydi. Çok garipti ama Birdy gerçekten havalı ve komik biri çıktı ve o zamandan beri birkaç kez takıldık."

"Tamam, kimya var mı?"

"Sorun da bu zaten." Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve biramdan bir yudum alıyorum. "Onu şimdi iki kez öptüm ve biriyle yakınlaşma düşüncesi çekici olsa da, onu her öptüğümde tam olarak beklediğim gibi olmadı. Sadece normal hissettim. Öptüğüm diğer tüm kadınlar gibi ve bilmiyorum, normalden daha fazla bir his olması gerektiğini hissediyorum, değil mi?"

"Eğer konuya girmek istiyorsan, evet. Birini öptüğünüzde, çıkabileceğinizi ya da birlikte olabileceğinizi düşündüğünüz birini, bir kıvılcım olmalı. Özellikle de ilk öpücükte. İlk öpücük size bilmeniz gereken her şeyi anlatır."

"Hiç kıvılcım yoktu. Bir bip bile yoktu." Ağır ağır iç çektim. "Ve sonra ... bugün."

"Şimdi iyi şeylere geliyoruz," diye şaka yapıyor Banner. Aldırmıyorum çünkü konuyu çok hafif tutuyor ki bunu takdir ediyorum.

"Lia ve ben iki gece önce kavga ettik ve bugün gelinlik alışverişi günüydü. Kavga yüzünden gelmememi söyledi ve bunu tek başına yapmasına izin vermem mümkün değildi, bu yüzden geldim ve yüzündeki rahatlama beklemediğim bir şeydi. Sanki cankurtaranıymışım gibi bana sarıldı."

"Uh-huh ..." Banner sözünü uzatıyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve sonunda, "Şey, onu elbisesinin içinde gördüğümde ..." diyorum. Başımı sallıyorum. "Dostum, yemin ederim beden dışı bir deneyimdi. Daha önce hiç böyle bir şey hissettiğimi sanmıyorum. Ağzım kurudu, terlemeye başladım ama aynı zamanda üşüyordum. Nefes alamıyordum ama kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümün patlayacağını sandım. Ve

sonra . . ." Başka tarafa bakıyorum. "Benimle göz teması kurduğunda, sanki midemde milyonlarca kelebek uçuştı ve yemin ederim, o anda onu öpmek için dayanılmaz bir ihtiyaç duydum. Sanki beni öyle bir çekiyordu ki neredeyse öpecektim. Onunla tanıştığım ilk gün dışında hiç böyle hissetmemiştim ve şimdi kafayı yemiş durumdayım ve neler olduğunu bilmiyorum."

Banner yavaşça başını sallıyor, her şeyi anlıyor. Birasını yudumlar ve cam şişeyi masanın üzerine bırakır. "Sana neler olduğunu anlatacağım." Gözlerimin içine bakıyor. "En iyi arkadaşına aşkınsın ve sonunda bunun farkına vardın."

"Hadi ama dostum," diyorum inleyerek. "Kardeşlerim de böyle söylerdi."

"Çünkü haklılar ve bunu duymak istemediğini biliyorum, ama neden başka kadınları öptüğünde bir kıvılcım hissetmiyorsun? Çünkü içten içe onların Lia olmadığını biliyorsun. Yaşadığın bu tuhaf beden dışı hislerin nedeni sevdiğin kadının dört hafta sonra evlenecek olması ve senin bu konuda panikleme."

"Ama ..."

"Aması yok, dostum. Gerçeklerle yüzleş, onu seviyorsun ve bunu kendine ne kadar çabuk itiraf edersen o kadar iyi."

Elimi alnımda gezdiriyorum, sözleri mideme, göğsüme saplanıyor ve endişemi artırıyor.

Haklı mı?

Onu seviyorum ve bunu şimdi mi fark ediyorum?

Zihnimde onun elbisesi içindeki görüntüsü ve benim neler hissettiğim, onu öpen adam olmayı nasıl istediğim, gözlerimi ondan nasıl alamadığım, o elbisenin benim için değil de Brian için olduğunu bildiğim için kendimi nasıl hasta hissettiğim canlanıyor.

Banner'a bakarken "Aman Tanrım," diyorum. "Siktir, sanırım ondan hoşlandım."

Banner başını sallar. "Hayır, dostum. Onu seviyorsun. Tartışma bitmiştir."

Banner'ın sözleri kafamda tekrar tekrar dönerken oturma odamı arşınıyorum.

Kendime onun haklı olmadığını söylemeye çalışıyorum.

Bu, doğru gibi görünen ama aslında doğru olmayan bir varsayım.
Belki de tüm bu hisleri yanlış okuyorumdur.

Ama ne zaman onun dairesinde dolaştığını duysam, tüylerim diken diken oluyor, çünkü eminim ki Banner haklı.

Onun evinden ayrıldıktan sonra kendiminkine döndüm, bir bira daha açtım ve dairemin etrafında daireler çizerek yürüdüm. Hiç durmadan, sadece volta atarak, bu duygulara hakim olmaya çalışarak, kendimi Banner'ın yanlış olduğuna, benim yanlış olduğuma, tüm bunların yanlış olduğuna ikna etmeye çalışarak.

Panik.

Mide

bulantısı

1.

Endişel

en.

Etrafımda dönüyor, beni deli gibi hissettiriyor. Beni rahatsız ediyor.
Bana düşünmemem gereken şeyleri düşündürüyor.

Ya onu soyunma odasında öpseydim? O ne yapardı?

Ya şu anda dairesine gidip ona nasıl hissettiğimi söylesem?

Ya acınası bir şekilde ondan düğünü tekrar düşünmesini isteseydim?

Tak tak. Tak.

Hay sikeyim.

Bu o olmalı. Beni başka kimse ziyaret edemez.

Ne yapacağımı bilemeyerek terli avuçlarımı sıktım ve "Öyle mi?"

dedim. "Breaker? Benim. Aç kapıyı."

"Oh, uh . . . Lia, sen misin?" Kendime bile gözlerimi

deviriyorum. "Evet, Breaker. Ne yapıyorsun? Aç kapıyı."

"Ha, özür dilerim," diye sesleniyorum, hareket etmememe rağmen.

"Bana bir saniye ver." Sanki bir şey yapılabilecekmiş gibi ne yapacağımı bulmaya çalışarak bir daire çiziyorum.

Hiçbir şey, seni salak, hiçbir şey yapamaz. Duygularına bir bez ve sabun götürüp onları çabucak temizleyemezsin. İşler öyle yürümüyor.

Gerçeklerle yüzleş. Bu senin için garip olacak.

İsteksizce ve ağır adımlarla kapıya yöneldim, açtım ve en yakın arkadaşına aşık olmayan sıradan bir adam gibi görünmeye çalışarak kenara yaslandım. "Selam, nasılsın? İyi misin? Vay canına, bugün çok sıcak, haksız mıyım?"

Kaşları soru sorarcasına yukarı kıvrılıyor. "Neden garip davranıyorsun?"

"Garip davranmıyorum, sadece ... uh, bir sohbet başlatıyorum. En iyi arkadaşımın hava durumu hakkında konuşmaya iznim yok mu? Her neyse, size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Yüzünde şüpheli bir ifadeyle, "Bu gece burada kalabilir miyim?" diye sorar. "Uhhhh, şimdi ne var?" Gözlerimi birkaç kez kırıştırarak soruyorum.

"Brian bu gece müşterilerinden biriyle acil bir toplantı için San Jose'ye gitti ve Pazar gününe kadar eve dönmeyecek. Kendimi pek iyi hissetmiyorum ve yalnız kalmak istemiyorum."

"Ah, anlıyorum."

Yavaşça başımı salladım.

"Peki bu gece kalabilir miyim?"

Ha. Geceyi burada benimle mi geçireceksin? Bu gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket gibi görünüyor. Kıt kanaat geçiniyorum ve tüm bunların ilacı tüketemeyeceğim bir cazibe.

Seni sevdiğimden emin olduğumu ve bu nedenle burada olamayacağını bildirecek ne söyleyebilirim ki?

Hiçbir şey yok.

Kesinlikle hiçbir

şey.

Yani . . .

"Tabii ki," diye ciyakladım. "Evet, biliyorsun, çünkü bunu daha önce de yaptın. Geceyi burada geçirdin, bu yüzden garip olmamalı."

Kaşları daha da daralıyor. "Neden kıpır kıpırsın ve üst dudağın terliyor?"

"Terliyor musun?" Ağzımı siliyorum. "Bu ter değil. Muhtemelen içkimden arta kalanlardır."

Bana şüpheli bakıyor. "Tuhaf davranıyorsun, Breaker."

"Biliyor musun, bir bira içtim." Karnımı okşuyorum. "Markasız bir bira olabilir, muhtemelen iyi oturmamıştır. Belki de uyumana izin vermeliyim. Misafir odası hazır." Daireye girebilmesi için kenara çekiliyorum. "Devam et, kendini evinde hisset."

"Henüz yatmak istemiyorum. Saat daha sekiz."

Geçirdiğim günden sonra gece on bir gibi hissediyorum.

"Huh, sanırım biraz erken oldu." Uzun bir ısıklık çaldım. "Sanırım takılabiliriz."

"Evet, yapabileceğimizi umuyordum." Kollarını beline doluyor ve üzgün olduğunu fark ediyorum. Ve emin olduğum bir şey varsa, o da Lia'yı her şeyden, herkesten çok önemsendiğimdir, bu yüzden içgüdülerim devreye

giriyor.

"Her şey yolunda mı?" En iyi arkadaşıma karşı bir şeyler hissettiğimi ve şimdi onun yanında nasıl davranacağımı bilemediğimi bir kenara bırakarak soruyorum.

"Hayır." Gözleri yaşlarla doldu. "Hiç iyi değilim."

Kahretsin.

Duygularımı bir kenara bırakıp ona odaklanma zamanı.

Onu daireme çekiyorum ve kanepeye götürüp oturtmadan önce kapıyı arkasından kapatıyorum.

"Neler oluyor?"

"Üzgünüm." Burnunu karıştırıyor. "Bugün gerçeküstüydü, bir gün annemle paylaşacağımı düşündüğüm bir andı ve onun orada olmaması beni öldürüyor, Breaker. Merak edip duruyorum, seçtiğim elbiseyi beğenir miydi? Ağlar mıydı? O anı kutlarken benimle bir fotoğraf çektirir miydi?"

"Evet," diyorum açıkça. "Evet, bunların hepsine."

"O elbiseyi seviyorum," diyor. "Ama bir yanım her şey hakkında boş hissediyor ve keşke evleneceğim için mutlu olabilsem ama şüphelerim, endişelerim var."

"Brian hakkında mı?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum," diye cevaplıyor sessizce. "Onu seviyorum ama evlenme teklif ettiğinden beri tüm hayatım gerilmiş gibi hissediyorum. Kendimi doğru hissetmiyorum, kendim gibi değilim. Benden beklenenlerle ilgili küçük bir kutunun içine hapsolmuş gibi hissediyorum ve sanırım artık bu yüzden aklımı kaçırmaya başlıyorum." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve şöyle diyor: "Kavga ettiğimizde başvuracak kimsem yoktu. Ne bir ebeveyn, ne bir arkadaş ve Brian'a söylemek istemedim çünkü muhtemelen ilişkimizi sorun etmediğini söylemesine rağmen bunu seninle neden takılmamam gerektiğine dair yem olarak kullanacaktı." Ellerine bakıyor. "Ailem öldüğünde ne kadar çok şey kaybettiğimi anlamaya başlıyorum." Gözleri tekrar doluyor ve kanepede arkasına yaslanıp ağlıyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum, çünkü ona katılıyorum - ailesini kaybettiğinde çok şey kaybetti. Bence Brian'la doğru zamanda orada olduğu için anlaştı ama bunu ona nasıl söyleyebilirim ki?

Zaten zor bir dönemden geçiyor ve belli ki bu sabah farkına vardığımdan beri güdülerim çarpıtılmış durumda, bu yüzden bir şey söylemek yerine hiçbir şey söylemiyorum ve elini tutarken ağlamasını dinliyorum.

Bir saat kadar sonra bana döndü ve "Sadece yatmak istiyorum" dedi.

"Tamam." Ayağa kalktım ve onu kendimle birlikte yukarı çektim. "Seni misafir odasına yerleştireyim."

Başını iki yana sallar. "Hayır, yalnız kalmak istemiyorum. Seninle yatabilir miyim?"

Bu zor bir hayır olurdu.

Çok zor bir hayır.

Sevdiğim kadın başka bir erkeğe aitken yatağımda uyumasına asla izin veremem. Hayır, bu bela aramak olur.

"Bunun biraz uygunsuz olabileceğini düşünmüyor musun?" Duyguları sarsmamaya çalışarak nazikçe soruyorum.

"Bunu daha önce de yaptık. Şimdi neden farklı olsun ki?" diye soruyor. Çok doğru bir nokta.

Çünkü bunu daha önce de yaptık, peki değişen ne?

Onu seviyorsunuz, bu değişti ve hala bu zamansız duyguları çözmeye çalışıyorsunuz.

O nişanlı, farklı olan bu. Bu sağlam bir bahane. Ve beni büyük bir utançtan ve onunla aynı yatakta yatmanın olası ıstırabından kurtaracak.

Evet, hadi nişanlanalım.

"Artık nişanlısın." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda omuzlarının çöküşünü ve kirpiklerinin hayal kırıklığıyla aşağıya doğru inişini izliyorum.

Kalbime saplanmış bir bıçak gibi, yavaşça kendi içine kapanmasını izlerken içim içimi yiyor. *Evet, bunu sen yaptın, seni göt.*

"Ama," derken buluyorum kendimi bir aptal gibi, "bu seni rahatsız etmiyorsa, tabii ki."

Gözleri benimkilere kayıyor. "Öyle değil."

Elimden gelen en sahte gülümsemeyi takınıyorum. "Tamam, peki, harika. Kapıyı kilitleyip hazırlanayım. Diş fırçanın nerede olduğunu biliyorsun."

Evet, bunu o kadar çok yaptık ki burada bir diş fırçası var.

Her şey üniversitedeyken, o benim yatahanemdeki şiltede, ben de kendi yatağımda uyurken başladı. Birimiz sızana kadar saatlerce konuşurduk.

Mezun olduğumuzda ve yataklarımız büyüdüğünde, bir yatağı paylaşır ve birbirimize bakarak uyurduk. Ertesi sabah çörek sipariş eder, kahve içer ve domino oynardık.

Ama bu farklı hissettiriyor.

O etrafımdayken vücudum kaşınıyor.

Zihnim pelte gibi, söyleyecek doğru şeyi bulamıyorum. Bu eğlenceli olacak. *Başparmaklar yukarı*

Biramın kalanını boşaltıyorum ve dairemi kilitliyorum. Sonra oturma odasında birkaç saniye bekleyip kendimi zihinsel olarak hazırlıyorum. Elbette aynı yatakta yatacağız ama birbirimize dokunacak değiliz.

Onunla aynı yastığa baş koyacak değilim ya.

Aramızda en az iki metrelik bir tarafsız bölge olacak ve eğer iyi olduğum bir şey varsa o da tarafsız bölgeye saygı duymaktır. Ne de olsa ben bir centilmenim.

Kendime biraz daha güvenerek yatak odasına gidiyorum ve Lia'yı yatağın kenarında oturmuş, benim tişörtlerimden birini giymiş halde buluyorum.

Harika.

Gömleğin kolları omuzlarını yutuyor, gömlek ise kalçasının ortasına kadar uzanıyor, yeterince örtüyor ama çıplak bedeninin bu kumaşın altında olduğunu düşünmek bile beni terletiyor. Benim kumaşım.

"Bir gömlek ödünç aldım. Umarım sorun olmaz."

"Evet," diye ciyaklıyorum ve sonra boğazımı temizliyorum. "Özür dilerim, neden öyle söyledim bilmiyorum." Garip bir şekilde kıkırdıyorum ve sonra derin bir sesle "Evet, her şey yolunda" diyorum. Hafifçe gülümsediğinde başparmağımla banyoyu işaret ediyorum. "Hazırlanacağım, sonra da uyuyabiliriz çünkü uykuyu çok severim. Gerçekten de hayatta hepimizin ihtiyacı olan doğal ilaçtır."

"İyi misin?" diye soruyor meraklı bir bakışla.

"Harika. Gerçekten harika." Havayı yumrukluyorum. "Pijama partisi. Huzzah." Huzzah mı?

Tanrım, Breaker.

Neden bundan sonra gidip kafanı mikrodalgaya sokmuyorsun?

Ellerimi birbirine vuruyorum. "Yani evet. Şimdi diş fırçalıyorum."

Topuklarımın üzerinde dönüp banyoya giriyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Tezgâhı kavriyorum, ne kadar zavallı olduğumu görmek için aynaya bakıyorum ve tam o sırada arkamdaki kancalardan birinde asılı duran pembe dantelli sütyenini görüyorum.

Oh lanet olsun.

Kaslarım kasılıyor, karışık, klostrofobik bir his yaratarak beni o kadar sıkıyor ki tüm hava ciğerlerimden kaçıyor.

Panik oldum. İçimi delip geçiyor çünkü evet, bu onun lanet sütyeni. Bütün gün giydiği için muhtemelen sıcak olan sütyeni.

Sütyeni göğüslerini kavıyor ve destekliyor.

Sutyeninin içinde ne kadar güzel göründüğünü merak ediyorum. Boğazımı temizleyerek, "Lia, sütyenini burada asılı bırakmışsın," diyorum. "Biliyorum. Katlamak istemedim," diye sesleniyor.

"Tamam, ama neden açık değil?" Aptalca sordum. Neden olmadığını biliyorum. Kim yatarken sutyen takmak ister ki? Ben istemem.

Kapıya doğru adım attığını ve sonra kapıyı açtığını duyuyorum. Kafasını içeri uzatıp, "Yatarken asla sütyen giymem. Breaker, daha önce sütyenimi oraya asmıştım."

Ehhh, öyle mi? Sanırım fark ederdim, özellikle de beynimde bir delik açan kupa ölçüsüyle, büyük göğüsleri olduğunu. Büyük memeleri var.

"İyi olduğuna emin misin?" diye soruyor, eli göğsüme düşüyor. "Hop, hey oradaki, dikkat et, heh, h e h . " Nefes nefese bir kahkaha attım.

"Ellerimizi birbirimize uzatalım, bunu unutmayalım."

"Ne?" diye sorar, yüzü şaşkınlıktan sıırılsıklam olmuştur.

"Um." Sertçe yutkundum. "Elin soğuk olduğu için beni korkuttun."

"Gömlek giyiyorsun."

Göğsüme bakıyorum. "Evet, kumaş ince olmalı. Brrr, belki de gidip şu soğuk patilerini ısıtmalısın, üşütmek istemezsin."

"Yazın ortasındayız." Bir adım geri atıyor. "Eğer başka bir işin olduğu için kalmamı istemiyorsan, söyle bana Breaker."

"Hayır, başka bir şeyim yok."

Ne yapıyorsun, seni moron? Bu senin çıkışındı!

"Tamam, o zaman bırakayım da yatmaya hazırlan."

Yatak odasına doğru geri dönüyor ve ben de banyo kapısını arkasından kapatıyorum.

Yüce İsa.

Kendine gel, dostum. Sen bundan daha iyisin. Bundan daha pürüzsüzsün. Sen Breaker Cane'sin. Tam bir ahmak gibi davranmayı bırak, lanet olası bir çift tak ve bu kadının ihtiyacı olan en iyi arkadaş ol.

Ve Tanrı aşkına, kendini utandırmayı bırak.

Sonraki birkaç dakikamı banyoya gidip dişlerimi fırçalamak ve tamamen aşılmaz bir zihinsel duvar oluşturmak için ayırıyorum. Sözlerimi bir kenara not edin, o yatağa girdiğimde romantik düşünceler olmayacak.

En iyi arkadaşım. Platonik. Yapmaya çalıştığımız şey bu. Birinin toplayabileceği tüm platoniklik.

Böyle bir kelime var mı?

Önemli değil. Olan bu.

Çünkü ben bir Cane'yim ve Cane'ler güçlü durma, boyun eğmeme ve her durumda zihinsel metanetlerine güvenme gibi kurnaz bir yetenekle doğarlar.

İşte. Moral konuşması tamamlandı.

Banyodan çıkıyorum, ışığı kapatıyorum ve Lia'nın çoktan yorganın altında dinlenmeye başladığı yatağa doğru ilerliyorum, güzel, ipeksi saçları yastık kılıfımın karanlığına bir ... gibi yayılmış. HAYIR!

Havada uçuşan saçları ve lacivert yastık kılıfıyla nasıl güzel bir kontrast oluşturduğunu düşünmeden.

Ay ışığının İrlanda kaymaktaşı teninde nasıl görüldüğüne dayanan lanet olası şiirsel soneler yok.

Hiçbir şey.

Odaklan,

Cane.

Yatağın benim tarafıma doğru ilerliyorum ve "Rahat mısın?" diye soruyorum. "Her zaman. Yatağını seviyorum," diyor daha da yakınımaya sokulurken. "Güzel," diye cevap veriyorum yorganın altına girip ışığı kapatırken.

Ay, pencerenin üzerinde asılı duran şeffaf gri perdelerin arasından mekânı aydınlatıyor.

Yatakta ona doğru dönüyorum, o da bana yaklaşıyor, dizi benimkine çarpıyor.

Dikkat edin, bayan. Mesafe, mesafeyi koru.

"Bu gece gerçekten çok gerginsin," diyor. "Söylediğim ya da yaptığım bir şey yüzünden mi?"

Evet, sadece varsın. Sorun da bu zaten.

"Hayır," diye cevap veriyorum güzel gözlerine bakarken. "Belki de sadece huzursuzumdur, bilirsin, şu anda bir işim olmadığı için."

"Emin misin? Çünkü elbise mağazasından ayrıldığımızdan beri garip davranıyorsun."

Çünkü ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Bekle, bu bir duvar örmek mi? Hayır, değil. Yine de, o büyük, yosunlu gözleriyle bana baktığında, beynimi tekrar koruma moduna geçiremiyorum.

"Ayak parmağımı oraya soktum," diyorum

birden. "Ne?" diye sordu.

"Uh, evet. Ayak parmağımı çarptım ve o zamandan beri kendimi iyi hissetmiyorum."

"Aptalca davranıyorsun," diyor şakacı bir şekilde göğsümü iterken.

"Beni daha iyi hissettirmek için böyle mi yapıyorsun?"

"Evet," diyorum, neredeyse çaresizlikten. "Evet, beni bilirsin, hep şaka yaparım."

"Çabanız için teşekkür ederim ama sanırım biraz uyumam ve zihnimi dinlendirmem gerekiyor."

"Evet, en iyisi bu olabilir." Gülümsedim. "Peki, iyi geceler." "İyi geceler, Breaker."

Benden uzaklaşıyor ve ben de zihinsel olarak derin bir iç çekiyorum. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Konuşmaya devam etmek isteseydi ne yapardım emin değilim. Şimdi burada huzur içinde dinlenebilirim ve onun gözlerine bakmaktan, gece geç saatteki sesinde kaybolmaktan ve hatta onun hakkında düşünmekten-

Geriye doğru kayıyor.

Ne yapıyor? Sonra biraz daha.

Affedersiniz, çok yaklaştınız.

Kıçı bacağıma çarpıyor.

Uyarı! Dikkat! Çok yaklaştı.

"Orada neler oluyor?" Vücudum bir tahta gibi kaskatı kesilmişken ona soruyorum. "Beni tutabilir misin, Breaker?"

Kesinlikle. Olmaz.

Lanet olası aklını mı kaçırdı?

Tutayım mı?

Aynı yatakta mı?

Sanki bizden *gulp* kaşık falan istiyor. Ona ne oldu ve neden şimdi? Neden, bu kızı sevdiğimi anladığım gün? Bu benim farkında olmadığım iğrenç bir şaka mı? Yakalandığım bir şaka mı? Eğer öyleyse, hiç komik değil.

Tanrı aşkına, Lia'yı kaşıklamamın imkanı yok. "Lütfen,

Breaker. Bu rahatlık gerçekten işime yarayabilir."

Siktir et. . . beni.

"Sence Brian geceleri sana sarıldığımı bilmek ister mi?" "Bilmem."

"Evet, biliyorsun," diyorum. "Bundan nefret ederdi."

"Bunun bir önemi yok. Onu aldatmıyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın, ailemsin, beni gerçekten huzurlu hissettirebilecek tek kişisin. Eğer sen

bir kız olsaydım, senden de aynısını
yapmanı isterdim." "İster miydin?"

Ben sorardım.

"Tabii ki. Annemle sürekli kaşık oynardık."

Demek beni bir anne figürü olarak görüyor. Bunu yeterince duyamıyorum.

"İstemiyorsan sorun değil," diyor öyle yenik bir ses tonuyla ki kalbimin
göğsümde sıkıştığını hissedebiliyorum.

"Hayır, yapabilirim," diye yanıtlıyorum hemen. "Sadece, bilirsin, tüm
üslerimi kontrol ediyorum hepsi bu." Kolumu kaldırıyorum ve birkaç
saniye onun üzerinde gezdiriyorum. Onu kucaklamalı mıyım? Yoksa iri
yarı erkek kolumu hafifçe belinin kıvrımına dolayarak kucaklaşıyormuşuz
gibi mi yapmalıyım?

İnsan kolçağı olayı çok faydalı hissettiriyor, bu yüzden ön kolumu
nazikçe beline koyuyorum, elim düz bir şekilde uzanıyor ve battaniyeleri
kaldırıyor.

Eh, bu işe yaramıyor, bu yüzden kolumu tekrar kaldırıyorum ve havada
asılı kalıyorum. Ayarlıyorum, beline dokunuyorum ve aynı şeyi fark
ediyorum.

Hayır, hover'a geri döndüm.

Nereye asacağımı bilmiyorum. Göğüslerinin üzerine değil, asılı
sütyeninden anladığımız kadarıyla onlar şu anda gevşek ve vahşi.

Karnı var ama bu çok mu samimi?

Geriye pelvik bölgesi kalıyor ve bunun da iyi bir fikir olduğundan pek
emin değilim. Elin leğen kemiğine değmesi platonik bir çılgılık değil, daha
çok bacakları ayırıp yüksek sesle inlemeye bir vuruş uzaklıkta.

Neyse ki bunu çok uzun süre tartışmama gerek kalmıyor çünkü kolumu
karnına doluyor ve vücudunu benimkine yapıştırmak için daha da
yaklaşıyor.

Tam bana karşı.

Sırttan göğse.

Popodan . . . *gulp* kasık.

Aman Tanrım, sakın ereksiyon olma.

Penis, beni duyuyor musun? Bana karşı gelmenin sırası değil. İyi bir
dinleyici ol.

Düşünmek . . . sarkık şeyler. FLACCID. Sarkık,

Disket, sarkık, sarkık . . . *gevşek*. İşte böyle.

Ah, düşünmektense kafamı çöp kutuma atmayı tercih edeceğim kadar
iğrenç şeyler düşünebilirim.

Ahhh, biliyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıp JP ve pis güvercin arkadaşının görüntülerini canlandırıyorum. Adı neydi?

Koza

mı?

Carl mı?

"Clementine?" Yanlışlıkla yüksek sesle söyledim. "Ne?" Lia fısıldıyor.

"Ah, Clementine," diye tekrarlıyorum, Tanrı bilir hangi nedenle. "Meyve gibi mi?"

"Elbette," diye yanıtlıyorum.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"JP'nin güvercin arkadaşını düşünemiyorum." "Kazoo?"

"Ohhhhh, doğru." Kendi kendime gülümsedim. "Kazoo." "Neden JP ve Kazoo'yu düşünüyorsun?" Ereksiyon olmayayım diye.

Çünkü kışın leğen kemiğime dayanmış durumda ve birazcık kıpırdarsam bile sürtünmenin bana bir semi vermek için yeterli olacağını biliyorum.

"Bugün erken saatlerde ondan bahsediyordu ve ben adını hatırlayamadım."

"Oh . . . şey, bu Kazoo."

"Evet, bunu kaydettim."

Elini benimkinin üzerine koyuyor ve "Sanırım üstümü değiştirmem gerekiyor, Breaker" diyor.

Kıyafetlerini değiştirmek mi? Neyi?

Zaten neredeyse hiçbir şey giymiyor.

Aklıma iç çamaşırı giymiş, bana doğru yürüyen, memeleriyle çok seksi bir kadın geliyor. HAYIR!

Kazoo, Kazoo'yu ve JP'nin o lanet şeye nasıl öpücükler kondurduğunu düşün. İsyan.

Memnuniyetle, "Pantolon falan lazım mı?" diye sordum.

"Hayır, o tür bir değişim değil. Hayatımın değişmesi gerektiğini kastediyorum." Bu beni "En iyi arkadaşıma aşığım" sisinden çıkardı.

"Değişim mi? Ne demek değişmek? Sen olduğun gibi mükemmelsin, Lia."

"Kendimi bir rutinin içindeymişim gibi hissediyorum, rutinin dışına çıkıyorum ve deneyimlemem gereken şeyleri deneyimlememe gerçekten izin vermiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Sırt üstü yatacak şekilde dönüyor ve elim doğrudan karnının üzerinde duruyor. Başını yeterince yana eğiyor, böylece

Gözler odanın loş ışığında birleşiyor.

"Ailem vefat ettiğinden beri kendime yaşamak için bir şans verdiğimi sanmıyorum. Yani, dört hafta sonra evlenmek üzereyim ve bu heyecan verici bir olaydan ziyade neredeyse bir ölüm cezası gibi geliyor. Bunun nedeni ailemin yasını tutmam mı yoksa Beave'in süreci mahvetmesi mi bilmiyorum ama eğlenmiyorum. Eğlenmek istiyorum. Daha önce hiç yapmadığım şeyleri yapmak istiyorum. Ailemin yaşamamı istediği bir hayatı yaşamak istiyorum ve bunu yaptığımı sanmıyorum."

Başparmağım karnının üzerinde geziniyor, onu rahatlatmak için dokunuyorum. "Yapmak istediğin bazı şeyler neler?"

"Bilmiyorum," diyor sessizce. "Ama bir değişiklik olması gerektiğini düşünüyorum."

"Eğer böyle hissediyorsan, seni yüzde yüz destekleyeceğim," diyorum ve o da yüzü bana dönük olacak şekilde kayıyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Gömleği belindeki elimin etrafında toplanıyor.

"Yapacak mısın?"

"Elbette, Lia, ama bilmeni isterim ki, şu anda, olduğun gibi, mükemmelsin, tamam mı?" Bana bakışı, yakınlığı ve içimden hızla geçen duygular sesimi yükseltmemi sağlıyor. "Kesinlikle değiştirebileceğim hiçbir şey yok. Kalbini ve etrafındaki insanlara verdiği değeri. Zihnini ve saniyeler içinde şımarıklıktan zeki olmaya geçişini değil. Ruhunu ve yaralarını gururla taşımanı da." Gömleğini kavradım ve tekrarladım, "Sen mükemmelsin."

Ağzı ayrılıyor, dolgun dudakları parlıyor.

Aldığı her nefeste gözleri büyüyor.

Hayal görüyor olabilirim ama onun daha da yaklaştığını, aramızda hiç boşluk bırakmadığını hissedebiliyorum.

Midemin köklerinde, bu derin, kıvrandırıcı, acı verici his içimden uzuvlarımın uçlarına kadar yayılıyor, bu dürtü ona dokunmak, elimi gömleğinin altından geçirip tenini hissetmek, ağzımı onunkine yaklaştırmak ve onun da benim kadar baştan çıkıp çıkmadığını görmek için.

"Teşekkür ederim," diyor sonunda, sesi yumuşak ve tatlı.

Nefesimi kontrol etmeye çalışırken dudaklarımı ıslatıyorum, elim bileğimde sıcak tenini hissedebileceğim kadar gömleğinin kumaşında dönüyor. "Bana teşekkür etmene gerek yok, Lia. Bunlar sadece gerçekler."

"Yine de bunu duymaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi yaparım," diyorum dudaklarına ve sonra tekrar gözlerine bakarken.

Şu anda o dudaklar için neler yapmazdım.

Sadece bir öpücük. Sadece bir tat.

Gözümün ucuyla, bir santim ilerlerken göğsünün daha sert inip kalktığını yakalıyorum.

Hay sikeyim.

Gömleğini kavrayışımı gevşetiyorum ve onun yerine sıcak avucumu açıkta kalan kalçasına dayıyorum. İç çamaşırının dikişini buluyorum ve kanım daha fazlası için yanarken işaret parmağımı hafifçe bastırıyorum. Çok yakınsın, sadece ... sadece parmağını dikişin altına kaydır, ne yaptığını gör. Tepkisini ölç.

Parmağımı dikiş boyunca kaydırırken nabzım gümbür gümbür atıyor, aklım durmamı söylüyor, kalbim daha fazlası için çılgılık atıyor.

Onu o kadar çok istiyorum ki acı veriyor. Gözlerine baktığımda hayranlıktan başka bir şey göremiyorum. Bu onun her zaman değer vereceğim, uğruna yaşayacağım bir bakışı, çünkü bana ne kadar güvendiğini gösteriyor.

Çizgiyi aşmak üzereyken bile bana güveniyor.

Ben de parmağımı usulca iç çamaşırının dikişinin altından, tam kalçasından geçirdim.

Gülümsüyor.

Elini aramıza uzatıp yanağımı kavradığında tüm kan vücuduma hücum ederken sikim öne doğru fırlıyor. Başparmağı ensemden kayıyor ve o yaklaştıkça olduğum yerde donup kalıyorum.

Sikeyim. Bunu istiyor. Değil mi?

Bunu o da benim kadar istiyor.

Elimi kaldırıp sırtına doğru kaydırıyorum, tişörtünün kalktığı yerde sıcak tenini serçe parmağımın ucunda hissedebiliyorum. Parmaklarımı sırtından aşağıya, iç çamaşırının altına kaydırmak ve kıcını kavramak için çok istekliyim.

Ama bununla nereye varacağını görmek istiyorum. Benden ne istediğini görmek istiyorum. Bu yüzden kendimi destekliyorum, bekliyorum, bana yaklaşma şeklini durdurmuyorum, ama bunu memnuniyetle karşılıyorum çünkü lanet olsun, bunu istiyorum.

Nişanlı olması umurumda olmalı.

En iyi arkadaş olduğumuzu ve bunun her şeyi mahvedebileceğini umursamalıyım.

Ama yapmıyorum çünkü onun dudaklarını istiyorum. Onları tatmak istiyorum. Tadının ve kollarımda hissettiklerinin düşündüğüm kadar iyi olup olmadığını görmek istiyorum.

Ağız gittikçe yaklaşıyor.

Damarlarımda elektrik

hissediyorum.

Kaslarım geriliyor.

Nefesim göğsümde sıkışıyor.

Sonra dudaklarını yanağıma bastırıp "İyi geceler, Breaker" dedi. Sonra arkasını döndü, yastığına sarıldı ve hepsi bu kadar.

Başka bir şey yok.

Bu kadar aptal olduğum, hatta daha fazlasını istediğim için gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

O nişanlı, seni moron. Bunu hatırlasan iyi olur.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

LIA

Daire sessiz. Breaker hâlâ yatağında uyuyor, ben ise onun kanepesinde oturmuş, elimde kahvem, pencereden manzaraya bakıyorum, benim dairemden gördüğüm manzaranın aynısına. Yine de burada kendimi daha rahat hissediyorum.

Daha çok evde.

Dün gece bu yüzden gelmek istedim. Kendimi kontrolden çıkmış hissediyordum ve bu rahatlığa ihtiyacım vardı.

Ve ben de tam olarak bunu aldım.

Bu haftaki kavgamıza ve aramızdaki garipliklere rağmen - "ayağımı çarptım" olayı gerçekten tuhaftı - ona hala güvenebiliyorum. Dün gece bana sarıldı, beni ne kadar takdir ettiğini söyledi ve bir saniye bile yalnız hissetmeme izin vermedi.

Kahvemden bir yudum aldıktan sonra listeme bakıyorum. Zihnim koştururken erkenden kalkıp buraya geldim ve evlenmeden önce yapmak istediğim şeyleri yazmaya başladım.

Kontrol listemde düşünceli olmak istedim, sadece yazmış olmak için bir şeyler yazmak istemedim. Bu yüzden listeyi beş maddeye indirdim.

Beni güzel hissettirecek bir şey yap. Bir güven çemberi oluşturun.

Bir gününüzü evet diyerek geçirin.

Kendim için ayağa
kalkmak. Kalbimin
sesini dinle.

Listeye bakıyorum ve içine battığımı hissettiğim bu karanlık çukurdan kurtulmak için tam da ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu fark ettiğimde yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor. Ve şimdiden bunları nasıl tamamlayacağıma dair bazı fikirlerim var.

"Ne düşünüyorsunuz, anne ve baba?" Fısıldıyorum. "Sizce bu hayatıma yeniden başlamak için bir yol mu?"

İçime sıcak bir rahatlık hissi doluyor. Hepsi kafamın içinde olabilir, ama neredeyse onların onayını hissedebiliyorum.

"Günaydın," diyor Breaker oturma odasına girerken, göğsünü kaşıyor ve en az iki saat daha uyumaya ihtiyacı varmış gibi görünüyor. "Ne zamandır ayaktasın?"

"Yaklaşık bir saat. İstersen kahve ısıtıyorum. Ahududulu olanından tabii."

"Sanki bir şey söylemene gerek varmış gibi, kokusunu yatak odasından alabiliyorum." Tökezleyerek mutfığa gidiyor, ayakları fayanslara sürtünerek kahve cezvesine ulaşıyor ve bir yıl Noel'de ona aldığım Jack Skellington kupasını indiriyor. Büyürken en sevdiği filmlerden biriydi. Bir milyardere hediye almak inanılmaz zor olduğundan, duygusal bir yol izlemeye karar verdim. Bunu sık sık kullanıyor. Kahvesini doldurduktan sonra bana doğru dönüp kâğıdına ve kalemime başıyla işaret ediyor. "Ne yazıyorsun?"

"Bir sonraki en büyük roman. Dans pistinde ve savaş alanında öldüren bir ejderha hakkında."

Kahvesini yudumladıktan sonra, "Ejderha kılık değiştiriyor mu?" diye soruyor. "Tabii ki."

"Ben olsam bir solukta okurdum, özellikle de Kardeşler Değil, Aşıklar kadar sürükleyiciyse." Kanepede oturduğum yere doğru yürüdü ve o da oturdu. "Ejderhanın bir adı var mı?"

"Anita Sparkle Claw," diye cevap veriyorum. "Kulağa alıngan geliyor."

"Pençesinin bir dokunuşuyla, parıltılı savaşlar ve etli kılıç dövüşleriyle dolu eski çağlara ışınlanıyorsunuz."

Kıkırdıyor. "Etli kılıç dövüşleri, ha? Kulağa hoş geliyor. Çok ilgi çekici."

"Taslağı size göndereceğimden emin olabilirsiniz."

Kahve fincanının dudağının üzerinden gülümseyerek bacağıma dürtüyor

ve "Cidden, ne yazıyorsun?" diyor.

"Bir liste."

Elini daire içine alıyor. "Detaylandırmak ister misin?"

"Kendimi iyi hissetmediğimi düşünüyordum ve bu durumdan kurtulmak için evlenmeden önce yapmam gereken şeylerin bir listesini çıkardım."

"Ölmeden önce yapılacaklar listesi gibi mi?"

"Evet, ama buna düğüm listesi de denebilir."

"Düğüm listesi mi?" diye soruyor, kaşlarını şirin bir şekilde kaldırarak. "Biliyorsun, nalları dikmek yerine düğümü atıyorum."

"Aah, seni takip ediyorum. Tamam, listende ne var?" Listeyi ona uzattım ve yavaşça başını sallayarak okumasını izledim. "Birincisi, sen zaten güzelsin, bu konuda endişelenmene gerek yok."

Gözlerimi deviriyorum ve listeyi ondan çalıyorum. "Kendimi güzel *hissettirecek bir şey* yapmak istiyorum. Farklı bir şey ve bir fikrim var. Benimle gelmek ister misin?"

"Seninle nereye geleyim?"

"Listemdeki ilk maddeyi kontrol etmek için. Bugün gitmek istiyorum. Top yuvarlanmaya başlasın."

"Oh," diyor ve sonra yüzünü buruşturuyor. "Bugün Birdy ile randevum var."

"Bunu unutmuşum." Yan tarafa bakıyorum, omuzlarımda ağır bir hayal kırıklığı var. "Sorun değil. Bunu kendi başıma yapabilirim." Gözlerimi ona dikiyorum. "Ama bunlardan bazılarında bir yardımcıya ihtiyacım olacak. Bunu tek başıma yapmayacağım."

"Başka bir gün boşum," diyor. "Senin için oradayım."

"Teşekkür ederim." Gülümsüyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum. "Bugün yaptığın şeyin ne olduğunu söylemek ister misin?" Başımı sallıyorum. "Hayır, sürpriz olmasını istiyorum."

"Tamam." Kahvesinden bir yudum daha alıyor. "Peki ya bu güven çemberi? Ben de içinde miyim?"

"İşin özü sensin."

Bu onu gülümsetiyor. "Güzel. Sadece kontrol ediyordum." Etrafına bir göz atıyor ve soruyor: "Kahvaltı yaptın mı, yoksa seni ben mi *barındırıp* besleyeceğim?"

"Sanırım bunun cevabını biliyorsun."

İç geçiriyor ve koltuktan kalkıyor. "Ne olacak? Waffle mı? Krep? Omlet?"

"Turşu spesiyali, lütfen."

Omzunun üzerinden bakıyor. "Eğer turşu spesiyali olacaksa, o zaman küçük kışını buraya getirip yardım etsen iyi olur."

"Ama duygusal olarak tükenmiş durumdayım," diye şakacı bir şekilde sızlanıyorum. "Bu bir bahane değil. Hemen buraya gel."

"Peki," diye cevap veriyorum, bıkkın bir şekilde.

"GERGIN MISIN?" Yatağında bağdaş kurup oturmuş, bu sabahki üçüncü kahvemi içerken Breaker'a soruyorum.

"Ne için gerginim?" diye soruyor şifonyerinde kıyafet ararken. Duştan yeni çıkmış, havluyu beline sarmış, kurulanırken gözden kaçırdığı yerlerden cildine su damlacıkları akıyor.

İnce ayarlı sırt kaslarının esnemesini, sağa ve sola hareket ettiğinde omurgasının her iki yanındaki kordonlu siniri izliyorum. Elinde bir tişört ve şortla durduğunda, havlusunun poposuna nasıl oturduğunu yakalıyorum, bana kalçalarını ve spor salonunda harcadığı sıkı çalışmayı en ufak bir şekilde gösteriyor. Arkasını döndüğünde ise gözlerimi kaçırıyorum çünkü göğsünde, göğüs kaslarının kalınlığında ve karnındaki oyuklarda beni kızartan bir şey var.

Kahve fincanıma bakarak, "Birdy ile randevun için gerginim" diyorum.

"Hayır," diyor kendinden emin bir şekilde. "Azıcık bile mi?"

Başını sallıyor. "Biraz bile değil."

"İkinizin iyi vakit geçirdiğini oldukça açık bir şekilde ifade etti.

Senin gerçekten iyi öpüştüğünü söyledi."

"Çünkü öyleyim," diyor ve sonra bana sırtıtıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Çok mu alçakgönüllüsün?"

"Asla."

Banyoda kayboldu ve ben seslendim, "Bu gece bir şey yapıyor musun? Plunder ya da Codenames oynayabileceğimizi umuyordum. Ama randevunu gecenin ilerleyen saatlerine taşımayı planlıyorsan yapacak başka bir şey bulabilirim."

Üzerinde bir çift siyah atletik şort ve siyah bir tişört olduğu halde banyodan çıkar. Bu kıyafeti bulmak için dolabını bu kadar uzun süre karıştırması komik. Ne kadar sade olabilirse o kadar sade.

Bir çift siyah çorapla yatağın kenarına otururken, "Sana haber veririm," diyor.

"Külotun da siyah mı?"

"Onlara külot deme." O devam ederken ben gülüyorum. "Ve siyah olduklarını biliyorsun. O kadar sarhoş olduğun bir gece onları kafana geçirip sızdıktan sonra nasıl unutabilirsin ki?"

"Bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı?"

"İç çamaşırı konusunu açtın. Bu nedenle, seninle ilgili en sevdiğim anılarımdan birini gündeme getirmek istedim."

"Bu en sevdiklerinden biri mi? Vay canına, anılarını gerçekten yeniden gözden geçirmen gerekiyor."

Bana doğru döndü ve kolonyasının kokusunu aldım - taze ve parlak -Bu da burnumu göğsüne gömmek istememe neden oluyor. "En sevdiğim anılardan bahsediyorsak, sanırım dün temel bir anı göğsüme sert bir şekilde çarptı. Bunu beklemiyordum."

Sesi ciddileşiyor, böylece söylemek üzere olduğu şeyin bir şaka olmadığını anlıyorum. "Neydi o?" diye soruyorum.

Gözlerini kaldırıp, "Seni o gelinliğin içinde görmek. Cidden nefesimi kestin, Lia."

Kahve fincanımı dudaklarıma götürürken yanaklarım ısınıyor. "Teşekkür ederim." Ve sonra, o an çok ciddi olduğu için, "Seninle ilgili en sevdiğim anım ne biliyor musun?" diyorum.

"Scrabble oynarken turşu kelimesini yanlış yazdığım ve böylece bana sonsuza dek bir lakap takabildiğin zaman mı?"

Kıkırdıyorum. "Hayır, ama o yukarıda." Bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırıyorum. "Mezun olduğun gün. Kepini ve cüppeni giyerken kardeşlerine coşkuyla sarılışın hâlâ gözümün önünde. Birbirine bu kadar bağlı, bu kadar destekleyici kardeşler görmek çok güzeldi. Bu seni daha çok sevmemi sağladı."

Gülümsüyor. "Kardeşler konusunda çok şanslıyım, her ne kadar acı verici olsalar ve artık karıları için beni terk etseler de."

"Onları suçlayabilir misiniz? Karılarını gördünüz mü?"

Gülüyor. "Evet, öyle ve birbirlerine bu kadar yakın evlenmiş olmaları bana pek yardımcı olmuyor çünkü ikisi de hâlâ balayında."

"Bir süre balayında olacaklarına eminim."

Elini kirli çenesinin üzerinde gezdiriyor. "Eminim balayına da çok çabuk çıkacaksın."

Omuz silkiyorum. "Muhtemelen o kadar uzun sürmez. Brian bana o kadar takıntılı değil. Sanırım balayına iş getiren adam o olacak." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkıyor. Breaker'a baktığımda kaşları çatılmıştı ve bir şey söylemek istediğini anlayabiliyordum. "Yine de kim bilir," diye devam ediyorum. "Bazen çok dikkatli olabiliyor."

Breaker yataktan kalkıyor ve kollarını başının üzerine uzatarak şortunun bel bandının hemen üzerindeki bir deri parçasını ortaya çıkarıyor. "Ben olsaydım, balayında çok zaman geçirirdim." Gözleri benimkilerle birleşiyor. "Seni asla gözümün önünden ayırmam." Yanaklarım alev alıyor ve ne dediğini hemen fark edip kendini düzeltiyor. "Yani, *benim kızım*. Hiçbir şekilde kız arkadaşımı gözümün önünden ayırmam."

Ve ben buna sonuna kadar inanıyorum.

Breaker'ın seks yaptığını sadece bir kez duydum ve evde olduğumu unutmuş olmalı, ama hala dün gibi hatırlıyorum. Kız hiç de iğrenç değildi. Aslında sesi tatlıydı - eğer bunu söylemek garip değilse - ama hala duyabildiğim Breaker'ın kirli ağzıydı, derin ve boğucu, onu nasıl ve ne kadar süreyle becereceğini söylüyordu. Bu duyduğum en seksi şeydi, tamamen beklenmedikti ve ona tekrar normal bir şekilde bakabilmem bir iki günümü aldı.

Eğer balayında olsaydı, iyi bir adam izlenimi vermesine rağmen bu konuda kuduracağından hiç şüphem yok. Hemen hemen herkesle iyi geçinir. Sahiplenici, koruyucu, çekici,

tıpkı kardeşleri gibi. Yalan yok. Lottie ve Kelsey'i birkaç kez kıskandım. Brian beni gördüğüne hep sevinirdi ama hiçbir zaman açgözlü değildi. Kendimi kirletilmişten ziyade iyi bir şarap gibi daha çok *takdir edilmiş* hissettiğim zamanlar oldu. Lottie ve Kelsey'nin Cane kocaları tarafından pek çok kez kirletildiğini *biliyorum*. *Ve Breaker da bir istisna olmayacaktı*.

"Senin kız çok şanslı olurdu," diyorum, odayı bir anda dolduran gerginliği kırmaya çalışarak. "Brian'ın o tür bir adam olduğunu sanmıyorum. Zaten artık neredeyse hiç seks yapmıyoruz."

Bu Breaker'ın duraklamasına ve sonra yavaşça bana dönmesine neden oldu. "Ne?" diye sordu. Oh, kahretsin.

"Bunu neden söylediğimi bilmiyorum," diyorum beceriksizce.

"Bu doğru mu?"

"Brian'ın başından çok şey geçiyor ve buna saygı duymak zorundayım" diye cevap verirken gözlerinin içine bakamıyorum.

"Siktir et," diyor Breaker, sinirlenerek. "Eline geçen her fırsatta seni becermeli. Seninle birlikte olabildiği için minnettar olmalı. Senden zevk alabilmeli. Geceleri sevişip sevişmediğiniz bir soru bile olmamalı. Her lanet saatin her lanet saniyesinde seni istemeli. Ve eğer seni gerektiği gibi tatmin etmiyorsa, o zaman bunu konuşmanız gerekir."

"Çok yoruldu, Breaker."

"Bu lanet olası bir mazeret değil." Yatağı itiyor ve saçlarını tutuyor. "Kahretsin, eğer benim nişanlım, karım olsaydın, yatak odasından çıkmana asla izin vermezdim. Sana verdiğim her orgazmdan sesin kısılırdı."

Ona bakarken bir kez daha yanaklarım alev alıyor ve midem belirsizlik, sıcaklık ve bu garip, kabarcıklı, havasız hisle bükülüyor. Ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, ifadesini tekrar değiştirmesini bekliyorum, ama değiştirmiyor.

"Her neyse ..." Ağır bir nefes üflüyor. "Gitsem iyi olacak. İstedğin kadar kalabilirsin."

"Tamam," diye beceriksizce cevap veriyorum. "Yürüyüşünüzde iyi eğlenceler."

"Teşekkürler." Yatak odasının kapısına kadar geliyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Bugün ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum, Lia."

"Seni seviyorum," diyorum, sözcükleri kekeleyerek söylüyorum, daha önce ona hiç söylemediğim için değil, bunu söylerken gözlerinin içime işlemesi yüzünden, sanki bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi. Sanki bana başka bir şey, daha derin bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi, ama ben tam olarak ne olduğunu çözmeden oturma odasına doğru yöneliyor ve sonra kapısından çıkıyor. Randevusuna. Birdy ile.

Kahve fincanımı komodinin üzerine koydum ve yatağa uzandım. Bu da neydi böyle?

On İkinci Bölüm

KIRICI

"İkiniz de orada mısınız?" Huxley ile görüştüktan sonra telefonda konuşuyorum. "Evet," diyorlar aynı anda ve sonra Huxley ekliyor, "Bu daha iyi

çok iyi. Lottie beni bekliyor."

JP, "Kelsey çıplak krep pişiriyor, o yüzden evet, acele et," diyor.

Tanrım, hayatları çok sinir bozucu... sinir bozucu çünkü kıskanıyorum. Hem de çok kıskanıyorum.

"Sizinle konuşmam gerek çünkü aptalca bir şey yapacağım. Bunu hissedebiliyorum. İşe geri dönmem gerekiyor. Bir şeyle, herhangi bir şeyle dikkatimi dağıtmam lazım, lütfen işe geri dönmeme izin verin."

"Umutsuzluk çok yoğun. Neler oluyor?" JP soruyor.

"Neredeyse sıçıyordum," diyorum. "Ya da belki de batırdım, bilmiyorum, ama lanet olsun, bu hiç iyi değil. Gerçekten iyi değil, bu yüzden lütfen işe geri dönmeme izin verin. Peruk takarım, takma bıyık takarım, hatta başka bir iş yaparım. Beni bu cehennemden uzaklaştıracak her şeyi yaparım."

"Bıyık, ha?" JP soruyor.

Huxley o baba figürü sesiyle, "Bize neler olduğunu anlat," der.

Kırmızı ışıkta arabamın direksiyonunu sıkarken derin bir nefes alıyorum. Bana doğru fırlatılan lanet olası dava yüzünden stresli *olmalıydım*. Cane isminin aşağılanmasından endişelenmeliydim. Ama hayır. *Az önce orgazmdan sesi kısılacak kadar sert sikeceğimi söylediğim* sevdiğim kadın yüzünden stresliyim. Sikişmek mi? Ama önce . . . "Lia'ya karşı bir şeyler hissettiğim sonucuna vardım."

Sessizlik var.

Ve sonra, "Sana bir hafta içinde çözeceğini söylemiştim," diyor JP. "Başka bir adamla düğün planlamaya çalışırken duygu beslediğin bir kızla o kadar zaman geçirmek, evet, bu sana taşaklarına hızlı bir tekme attırır."

"Sana söylemiştim oyununu oynamasak olmaz mı?" Ben soruyorum.

"Ama biz söyledik," diyor Huxley. "Bunun olacağını size söylemiştik."

"Tamam, harika, harika, siz ikiniz günümüzün çöpçatanlarısınız. Tebrik ederim. şimdi lütfen yolumuza devam edebilir miyiz?"

"Bunu kabul edecek kadar büyük olabilmene sevindim," diyor

JP. "Bunun işle ve sıçıp batırmakla ne ilgisi var?" Huxley soruyor.

"Artık onun etrafında olamam. Düğün planlamasına yardım edememem için sebeplere ihtiyacım var."

"Yani onu öylece ezecek misin?" JP soruyor. "Dostum, bu hiç hoş değil."

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordum. "Eğer benim olsaydı, onu asla bırakmayacağımı söyledim. Elime geçen her fırsatta onu becerirdim."

"Oha, ne?" Huxley diyor ki.

"Ahbab, duygularını itiraf etmemek için bile bu biraz aşırı. Nasıl yani? Durup dururken onu becereceğini mi söyledin?"

"Hayır." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Balayı evresinden bahsediyorduk ve ben de onu gözümün önünden ayırmayacağımdan bahsettim ama bunu hemen sevgilim olarak değiştirdim. Ama sonra bana Brian'la çok az seks yaptıklarını *çünkü* Brian'ın çok *yorgun olduğunu söyledi* ve ben de kendimi kaybettim. Tek düşünebildiğim bu şanslı orospu çocuğunun ondan nasıl faydalandığı ve onu nasıl hak etmediğiydi ve ona eğer benim olsaydı sürekli sevişiyor olacağımızı söyledim, yani evet ... işte böyle. Artık onun etrafında olmamam gerekiyor ve eğer işe dönebilirim bu harika olur. Teşekkür ederim."

"Henüz işe dönemezsin," diyor Huxley. "Taylor temiz olduğunu söyleyene kadar olmaz."

"Peki ne yapmam gerekiyor? Açıkça tek istediğim o iken onun onurlu erkeği olmaya devam mı edeyim?"

JP, "Üst düzey bir şey yapabilir ve düğününü tehlikeye atabilirsin, böylece hiç evlenemez," diyor.

"Onu dinlemeyin," diye araya giriyor Huxley. "Bu berbat bir fikir. Neden ona nasıl hissettiğini söylemiyorsun?"

"Lütfen," diye alay ediyorum. "Bunun nasıl olduğunu hepimiz biliyoruz. Ona nasıl hissettiğimi söylüyorum, o aynı şekilde hissetmiyor. Sonunda omzumu sıvazlıyor ve sonra bir daha konuşmuyoruz."

"Kanıtlarınızı nereden alıyorsunuz? Filmler ve TV şovlarından mı?"

"Elbette, başka nereden olabilir ki?" Park yerine girdiğimde soruyorum patika başı.

JP, "Muhtemelen en iyi gerçeklik kaynağınız değil," diyor. "Bence Huxley haklı. Ona söyle, eğer o da aynı şekilde hissetmezse, en azından bilirsin ve yoluna devam edebilirsin."

"Peki ya şu Birdy denen kız? Onunla devam edemez misin?" Huxley soruyor.

"Ona artık onunla görüşemeyeceğimi söylemek üzereyim çünkü başka birinden hoşlanıyorum ve onu yönlendirmek istemiyorum. Ayrıca, onu iki kez öptüm ve hiçbir şey hissetmedim ve sanırım bunun nedeni Lia'yı ve sadece Lia'yı istemem."

JP, "Bu kadarı çok açık," diyor.

Parmaklarımı alnıma bastırıyorum ve "Peki ne yapmalıyım?" diye soruyorum.

"Sana ne yapman gerektiğini zaten söyledik," diyor Huxley. "Lia'ya nasıl hissettiğini söyle."

Eğer yapmazsan, pişman olacaksın."

"Ama şimdi evlenmeden önce bir şeyler yapmak için bu görevde."

Bu konuda ne yapmam gerekiyor?"

JP, "Eğer onun senin hakkında aynı şekilde hissetmeyeceğini düşünüyorsan, o zaman onun için Brian'dan daha iyi bir eş olduğunu anlamasına yardımcı ol," diyor.

Huxley, "Evet, katılıyorum," diye ekliyor. "Bunu nasıl yapabilirim?"

"Brian'ın olmadığı her şey ol," diyor JP. "Çizgiyi aşmadan, tabii ki, gidip onu beceremezsin ve şöyle diyemezsin, bak, ben seni beceriyorum ama Brian beceremiyor."

Bu beni gerçekten güldürdü. "Ben bunu asla yapmazdım ama ne demek istediğini anlıyorum." Başımı koltuk başlığına yaslıyorum ve "Gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?" diye soruyorum.

"Denemeden asla bilemezsiniz" diyor Huxley.

"Ve bu konuda ne kadar haklı olduğumuzu bir kez daha kayıtlara geçirmek istiyorum."

"Kapa çeneni," diyorum ve ikisinin de gülmesine neden oluyorum.

"Senden nefret ediyorum." "Hayır, etmiyorsun," diyor Huxley.

"Sadece bizim her zaman haklı olmamızdan nefret ediyorsun." "Evet, o da var. Tamam, Birdy yürüyüşümüz için burada. Gitmem gerek."

JP, "Ona karşı nazık olun," diyor.

"Hayır, ona toprak atmayı ve defolup gitmesini söylemeyi düşündüm."

"Tavsiye edilmez," diye ekliyor Huxley, ben hoşça kal deyip görüşmeyi sonlandırmadan hemen önce.

Pencereden dışarı bakıyorum, Birdy beyaz cipinden inmiş, üzerinde bordo bisiklet şortu ve spor sutyeni var. Oturduğum yerden, üzerlerinde küçük bir kuş deseni görebiliyorum.

Sikeyim.

Gözlerimi tekrar sıkıp kapatıyorum.

Onu kötü hissettirmek istemiyorum.

Ama yapacağım. Başka yolu yok. Kesinlikle eğlenceli bir kuş gözlem yürüyüşü yapacağımızı düşünüyor. *Ona aksini nasıl söylerim?*

Kendi kendime homurdanarak arabamdan çıktım, tam o sırada Birdy geldi.

"Hey, sen," diyor neşeli bir sesle, eli göğsüme konuyor ve ayak parmaklarının üzerinde durup çeneme bir öpücük konduruyor. "Nasılsın?"

Berbat.

"Güzel." Bir gülümseme ekledim. "Kıyafetini beğendim, kuş gözlemciliği için çok temalı."

"Sana iyi olduğunu söylemiştim." Bana gülümsüyor ve ona şimdi söylemem gerektiğini fark ediyorum. Bu yürüyüşe çıkıp her şey yolundaymış gibi davranmam ve bunu ona daha sonra söyleyemem. Bu çok acımasızca olur. Tedirginliğimi hissetmiş olmalı ki, "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Saçımı çekiyorum ve başımı sallıyorum.

"Hayır." "Oh, neler oluyor?"

"Gel benimle konuş," diyorum elini tutup onu cipimin arkasına götürürken ve bagajı açarken. Ben oturuyorum, o da aynısını yapıyor. "Tam bir aptaldım Birdy ve seni de aptallığımın içine sürükledim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar.

Ona baktım ve dedim ki, "Başka birinden hoşlanıyorum ve bunu görmezden gelirim düşünmeyeceğimi sanıyordum. Ama o kişiden hoşlandığım giderek daha da netleşiyor ve seni yönlendirmek istemiyorum."

"Ah," diyor ellerine bakarak ve kendimi tam bir bok kafalı gibi hissetmememe neden oluyor. "Sanırım Lia'ydı, değil mi?"

İnkâr edebilirim, ama yalan söylemenin ne anlamı var?

"Evet," diyorum usulca. "Dediğim gibi, bu gerçekten berbat bir durum ve aynı anda seninle çıkmaya çalışırken duygularım yokmuş gibi davranamam. Bu adil olmaz."

"Buna minnettarım," diyor usulca ve sonra soruyor, "Biliyor mu?"

"Hayır," diyorum hemen. "Bir ipucu bile yok."

"Bunun için gidecek misin?" Gözleri benimkilerle birleştiğinde, o anda kiminle konuştuğumu, beni ona kimin ayarladığını anlıyorum. Brian. Hay sikeyim.

"Uh ... hayır," diye cevap veriyorum ama bu yalan kulağıma bile aptalca geliyor.

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," diyor. "Brian'ı o kadar da umursamıyorum. Bence o bir araç ve dürüst olmak gerekirse, Lia'nın daha iyisini yapabileceğini düşünüyorum. Onda ne buluyor bilmiyorum."

"Ben de," diyorum usulca.

"Bunu yapmalısın," diyor Birdy. "İkiniz arasında çok güçlü bir bağ var."

"Çok nazıksınız ama bu konuda konuşmak zorunda değilsiniz. Tuhaf olduğunu biliyorum."

"Elbette, bu garip ve hayal kırıklığına uğradım mı? Tabii ki hayal kırıklığına uğradım. Bence sen harikasin Breaker ve bana çıkma teklif etsen yüzde yüz giderdim ama bir erkeğin ne zaman ilgilenmediğini ya da başka birine takıldığını da bilirim. İçimde öyle bir his vardı. İkinizin etkileşiminden ve onun hakkında konuşmanızdan anladım. Bir şeyler var ve bence bunu anlamaya çalışmalısın."

"Ama dört hafta içinde evleniyor. Bu beni koca bir göt gibi göstermiyor mu? Sanki bunu daha önce anlayamazmışım gibi? Şimdi gelip ona nasıl hissettiğimi mi söyleyeceğim? Bu hiç uygun görünmüyor."

"Birine onu sevdiğinizi söylemek için uygun bir zaman standardı olduğundan emin değilim. Ancak yapmak isteyeceğiniz son şey ona söylememek ve sonsuza dek pişmanlık duymaktır."

"Kardeşlerim de öyle dedi."

"Sana söylemiştim de dediler mi? Anlayacakları bir şey gibi görünüyor."

"Evet, Lia ve benim dışımda herkesin bunu anladığına eminim." Ağır ağır iç çektim. "Tanrım, Birdy, çok üzgünüm."

"Olma." Elimi kendi elinin içine aldı. "Bana gerçeği söylemeni tercih ederim. Açıkçası, bu şimdiye kadar yaptığım en gerçek konuşma olabilir ve bunu takdir ediyorum."

"Bu konuda bu kadar soğukkanlı olduğun için teşekkürler."

"Hâlâ yürüyüşe çıkmak istiyor musun? Belki Lia hakkında konuşabiliriz ve ben de sana yardım edebilirim."

"Bunu yapmak istemezsin."

"İstiyorum," diyor ikna edici bir şekilde. "Ben gerçek aşktan yanayım ve bence sen ve Lia buna sahipsiniz. Sadece onun da bunu görmesi gerekiyor. Ayrıca, bu kıyafeti ziyan edemem."

"Doğru," diyorum bagajın arkasından atlarken. Ona elimi uzatıyorum ve inmesine yardım ediyorum. "Sana sarılabilir miyim?"

"Elbette," diyor beni içeri çekerken.

"Anlayışınız için teşekkür ederim."

"Dürüst olduğun için teşekkür ederim." Biz uzaklaşınca, "Şimdi, eğer nazik, tatlı, biraz yakışıklı olmaktan zarar görmeyen ve senin kadar dürüst olabilen bekar bir arkadaşın varsa, onunla tanışmayı çok isterim" diyor.

"Biliyor musun . . . Aklımda senin için biri olabilir." Gözleri parlıyor. "Gerçekten mi?"

Arabamın bagajını kapattım ve başımı salladım. "Evet, eski bir beyzbol oyuncusu. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Evet diyorum, lütfen!"

Kıkırdıyorum ve yürüyüş yoluna doğru ilerliyoruz.

"SAKA KUŞU, DEĞİL Mİ?" Birdy soruyor.

"Doğru," diyorum, kendimi gururlu bir öğretmen gibi hissederek. "Bak on ikinci seferden sonra anlıyorsun."

Kıkırdıyor. "Bana bir şey öğretemeyeceğini söyleme. Kuş gözlemciliğinde usta olduğum açık."

"Açıkça." Tepeye doğru ilerliyoruz, neredeyse zirveye varmak üzereyiz.

"Daha fazla çeşitlilik görmediğimiz için sinirliyim."

"Biliyorsunuz, karga ve saka kuşu benim için kuş gözlemciliği konusundaki anlaşılmayı mühürledi. Sanırım sonsuza dek hevesli bir hayranınız olacağım."

"Alaycılığın kolayca fark edilebilir." Dürbünümü göğsüme dayadım. "Eğer bu gerçek bir randevu olsaydı, gösteriden tamamen utanırdım. Burada seni egzotik bir kuş turuna çıkarıyorum ve bir karga sürüsü ile bir düzine saka kuşu buluyoruz."

"Daha kötüsü de olabilirdi, sadece kargalar da olabilirdi."

"Çok doğru." Tepenin zirvesine ulaştığımızda duruyoruz ve şehrin manzarasını seyretmek için bir saniye ayırıyoruz.

Birdy bir kaya parçası bulup üzerine otururken "Çok da kötü değil," diyor. "Bana katılmak ister misin?"

Ben de oturuyorum. "Yine de yürüyüşe çıktığınıza sevindim. Sanırım kafamı toparlamama yardımcı oluyor."

"Güzel, bu da demek oluyor ki Lia'yla ilgili her şeyi konuşmaya hazır ve açık olabilirsiniz."

"Ehhh, durumun bu olduğundan emin değilim."

Omzunu benimkine çarpıyor. "Haydi ama, benim de bazı sezgilerim var. Ben bir kızım ve Brian'ı tanıyorum. Sana bazı ipuçları verebilirim."

"Öyle mi?" diye sordum. "Sanırım ne söyleyeceğini görmek çok da kötü olmaz."

"Buna açık olmana sevindim." Kıkırdıyor. "Her şeyden önce Brian'ın zayıflıklarını bilmen gerekiyor ve sana hemen söyleyeyim, iletişim bunlardan biri. Ayrıca işkoliktir, pek düşünceli değildir ve Lia'ya evlenme teklif etmiş olsa da bu kesinlikle onun fikri değildi. Annesinin fikriydi çünkü henüz evlenmemiş olmasından *memnun değildi*. Lia'yı sevdiğini düşünüyor muyum? Elbette, ama herhangi biriyle evlenebileceğini düşünüyor muyum? Ayrıca, evet. Birini derinden sevme ve aşık olma yeteneğinin onun kemiklerinde olduğunu sanmıyorum. Büyürken kız arkadaşlarında bunu gördüm. Her şeyden çok aksesuar gibiydiler."

"Evet, bu hissi ondan aldım. Lia anne ve babasını kaybettikten kısa bir süre sonra onunla çıkmaya başladı ve sanırım ona gösteremediğim şefkati onun yanında göstermenin verdiği bir rahatlık vardı." İrkildim ve "Lütfen bunu kimseye söyleme. Lia'nın onun güvenini kırdığımı öğrenmesini istemiyorum."

"Merak etme, Breaker. Ben senin tarafındayım. Hiçbir şey söylemeyeceğim... özellikle de önümde bir beyzbol oyuncusunu sallandırmanın için."

Kıkırdıyorum. "Hem de iyi bir tane."

"Buna güveniyorum, ama ciddi, bence yapabileceğin en iyi şeylerden biri, şu anda olduğundan daha fazla onun yanında olmak. Brian'ın ilişkisel eksikliklerini bilerek, neden bu alanlardaki güçlü yönlerinizi vurgulamıyorsunuz? *Seni* tanıyor. Ama romantik bir ilişkide nasıl bir adam olacağının farkında mı?"

"Kardeşlerim de öyle dedi."

"Kardeşlerin akıllı. Onunla her şeyi yap, hatta belki biraz flört et."

"Çizgiyi aşmak istemiyorum."

"O zaman söyleme, ama ondan hoşlandığını belli etmemelisin. Nasıl hissettiğini ima etmeye başla ki ona söylediğinde bu tam bir şok olmasın ve düğününü mahvetmeye çalıştığın gibi bir varsayıma kapılmasın. Lia'nın bilgiyi bu şekilde algılayacağını sanmıyorum ama ne olur ne olmaz."

"Evet, bu gerçekten akıllıca." Biraz toprak atıyorum. "Kahretsin, bu korkunç hissettiriyor."

"Beni istediğin zaman arayıp tavsiye almaktan çekinme. Bence Brian'a karşı avantajlısın. Seni engelleyebilecek tek şey onun gerçekten yüzleşmekten korkması. Ve gerçek şu ki, Brian'ı gerçekten sevdiğini sanmıyorum. Seninle ve onunla nasıl etkileşime girdiğini gördüm. İkiniz birlikteyken bir sıcaklık, bir bağ var. Brian'da aynı şeyi göremiyorum."

"Ben de bilmiyorum." Kolumu Birdy'nin omzuna atıyorum ve "İrtibatta kalmamız gerekecek, biliyorsun. Şu anda dürüstlüğü ve yardımın için gerçekten minnettarım." *Ve umarım yanlış kişiye güvenmiyorumdur.* "Siz ikiniz evlendiğinizde bana söz ver, çünkü biliyorum ki beni davet et ve bana bir artı bir teklif et." *Bu benim yapabileceğim bir şey.*

"Eğer her şey yolunda giderse kadehimi sana kaldırabilirim. Bana bu sabah hissetmediğim bir güven duygusu verdin."

"Brian'ı geçmek için seni gaza getirecek birine ihtiyacın olursa, aradığın kız benim. Seni benimle tanıştırmış olabilir ama o hâlâ bir aptal."

"Evet, bu konuda sana katılmamak mümkün değil."

İkimiz de gülüyoruz ve sonra kayadan kalkıyoruz. Başından beri haklıydım. Brian pislüğün teki.

"Geri dönelim mi? Kuşlar bugün bizi hayal kırıklığına uğrattıyor," diyorum.

"Evet, çizgiyi aşmadan çapkınlık yapmanın tüm yollarını gözden geçirebiliriz. Kızını Kazan Eğitim Kampı'nın zamanı geldi. Var mısın?"

"Bana her şeyi öğret, bilge kişi."

ARA: Masala Palace'a uğradım ve biraz tavuk tikka, reshmi kabab, paneer korma ve sarımsaklı naan aldım. Var mısın?

Lia: Şaka mı yapıyorsun? Sanırım o mesajı okurken ağzımın suyu aktı. Ben geldim, oyun tahtasını ve masayı hazırlamamı ister misin?

Kırıcı: Belli ki.

Lia: Üzerinde. Lütfen Plunder gemi renginizi seçin.

Kırıcı: Neden soruyorsun? Her zaman yeşil olduğumu biliyorsun.

Lia: Son üç seferdir kaybediyorsun, bu yüzden değiştirmek isteyip istemediğini bilmiyordum. Belki şansını değiştirirsin.

Kırıcı: Ömür boyu yeşil.

Lia: Tamam, yok edilmeye hazır olun. Ayrıca, buraya geldiğinde sana bir sürprizim var.

Kırıcı: Evet, bu sürpriz de listenizden çıkardığınız şeylerden biri mi?

Lia: Evet.

Kırıcı: Sabırsızlanıyorum. Yakında görüşürüz.

Elimde yemek, apartmanımızın asansöründen indim ve doğruca ön kapıma yöneldim. Birdy ile tepeden aşağı indikten sonra ona sarılıp vedalaştım ve sonra tepeye geri döndüm, bu sefer her şeyi düşünüyordum. Zihnimin dolaşmasına, zihnimin işlemesine, gerçek düşüncelerim ve duygularım üzerine kafa yormama izin verdim.

Her şeyden önce onu seviyorum. Bunun içime işlemesine izin verdim. Kendimi duygularımın içine bıraktım ve onları anladım. Lia hayatımdaki en değerli insan. O benim ölüm kalım meselem. Benim için her şey demek.

O benim kızım.

Kendime bunu kabul ettirdikten sonra herkesin haklı olduğunu kabul etmeye başladım. Ona hislerimden bahsetmeliyim ama bunu ona hissettirmeden yapmalıyım. Bu duygularla karşısına çıkarsam onu korkutabilirim.

Ayrıca, hedeflerini listesinden çıkarması için ona zaman vermem gerekiyor. Buna engel olmak istemiyorum. Ona yaklaştığımda en iyi halinde olmasını istiyorum.

Bu da ona arkadaşlığımıza yeni yaklaşımına alışması için zaman tanıyacak.

Tepede biraz zaman geçirdikten ve anı yaşadktan sonra tekrar aşağı indim ve Lia'nın Hint yemeklerine hayır diyemeyeceğini bildiğim için yemek sipariş ettim. Bu onun en sevdiği yemeklerden biri.

Göğsümdeki heyecanla kapıma ulaşıyorum, tokmağı çeviriyorum ve içeri giriyorum, yarı yarıya Lia'nın orada durup beni beklemesini bekliyorum. Gelmeyince, "Hey, ben geldim" diye seslendim.

"Yatak odasında," diyor. "Buraya gel."

Şaşkın ama aynı zamanda heyecanlı bir şekilde yemeği masaya bırakıyorum ve kapısı aralık olan yatak odama gidiyorum. Bana her ne göstermek istiyorsa, bunu kesinlikle çok büyütüyor - ki bu hoşuma gidiyor.

Kapıyı itip açıyorum ve içeri bakıyorum. Lia'yı yatak odasının ortasında, ellerini önünde kavuşturmuş halde buluyorum. Bir çift tayt ve bir crop top giyiyor - normalde giydiği türden bir tişört değil, çünkü karnını biraz gösteriyor, ama ona çok yakışıyor. Gerçekten yakışmış ama benim dikkatimi çeken bu değil. Hayır. Uzun kızıl saçlarının kesilmiş ve boyanmış olması. Şimdi omuzlarının hemen üzerinde duran saçlarının arasında ince sarı çizgiler, uzun dalgalı perçemler ve kişiliğine çok iyi uyan dağınık bukleler var.

"Lanet olsun."

"Beğendin mi?" diye sorarken yüzünde kocaman bir gülümseme var.

"Ophelia," diye fısıldıyorum öne doğru bir adım atarken. "Tanrım, çok seksi görünüyorsun."

Gülümsemesi daha da parlıyor. "Gerçekten mi?"

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve kısa saçlarına dokunmak için uzanıyorum. "Evet," diyorum nefes nefese.

"Biraz cesurca ama tüm o saçlar üzerimden kalktığı için kendimi yeni bir kadın gibi hissediyorum ve röflenin eğlenceli olacağını düşündüm ama kızıl saçlarımı hala sevdiğim için onları minimal tuttum."

Kalbim göğsümde çılgınca atarken onu tamamen içime alıyorum. Tanrım, daha önce de muhteşemdi ama şimdi ellerimi kendime saklayabilecek miyim bilmiyorum.

Ve kendimi durduramadan ona tam olarak aklımdakini söyledim. "Çok seksi görünüyorsun. Daha önce olmadığından değil, ama Tanrı aşkına, Lia.

İnanılmaz görünüyorsun. Bayıldım."

"Teşekkür ederim," diyor, yanaklarında hafif bir kızarıklık belirliyor. "Brian'a bir resim gönderdim, hâlâ ondan haber bekliyorum. Umarım o da senin kadar beğenir." *Eminim öyledir. Ama umurumda değil.*

"Yapacak," diyorum, içimden şehvet dalgaları akarken hâlâ saçlarına dokunuyorum.

Elimi saçlarında gezdirmek istiyorum. Onu kendime çekmek istiyorum. Elim üstünün altından geçirmek istiyorum. Bu dönüşümün beni ne kadar tahrik ettiğini ona göstermek istiyorum. Ve sadece nasıl görüldüğü değil. Öz güveni, gülümsemesi ve kendisiyle ne kadar gurur duyduğu. Onu yatağıma yatırmak ve ağzımı boynunda gezdirmek istiyorum.

"Ve kıyafet, çok fazla değil, değil mi? Yeni bir şeyler deneyeyim dedim."

Başımı iki yana salladığımda aşağı doğru inen bluzuna ve omzunu kaplayan dantelli sütyen askısına bakıyorum. "Hayır, hiç de değil. Gerçekten harika görünüyorsun, Ophelia."

"Ooo, iki Ophelias. Gerçekten onaylıyor olmalısın." "Evet, onaylıyorum." diye ciyaklarken yutkundum.

O kadar çok onaylıyorum ki, kendime onun nişanlı olduğunu ve bu işi ağırdan almam gerektiğini hatırlatmakta zorlanıyorum. Ona istediğim gibi dokunamayacağımı.

Hafifçe toparlayarak, "Ama daha önemlisi, nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

"Senin tepkinden sonra kendimi gerçekten seksi hissediyorum." "Hissetmelisin."

"Brian'ın ne diyeceğini görmek için heyecanlıyım." Evet, hepimiz nefesini tutmuş Brian'ın tepkisini bekliyoruz. İçindeki alaycılığı duydun mu? Mutfaktan telefonu çaldı ve bana baktı. "Şeytandan bahset. Bahse girerim bu o. Ben cevap veririm, sen de yemekleri paylaşırsın. Sarımsaklı naan'ı istifleme."

"Aklımdan bile geçmezdi," diyorum yanımdan geçip giderken ve gözlerim onu takip ederek doğrudan poposuna takılıyor.

Kahretsin, şuna bakar mısın?

Kabarcıklı, dolgun, daracık pantolonuyla gösterişli.

Yemin ederim ki evren beni sınıyor ve kaderimi bu durumda kendimi nasıl kontrol edebileceğime göre belirleyecek. Her zaman inanılmaz olduğunu düşündüğüm en iyi arkadaşım birkaç saat içinde tam bir dumanaltı oldu.

İsteksizce gözlerimi kışından ayırıyorum ve arkasına geçiyorum. O telefonuna uzanırken ben de Hint yemeği poşetini açıyorum, gözlerim ona doğru kayıyor ve onu kontrol etmek için bir fırsat daha yakalıyorum.

Göğüsleri bile o tişörtün içinde inanılmaz görünüyor. Evet, evren beni kesinlikle test ediyor.

"Selam Brian," diyor neşeyle. "Nasılsın?"

Onun konuşmasını duymamaya çalışıyorum çünkü ona yeni saçını ne kadar çok sevdiğini söylediğini duymak istemiyorum, bu yüzden yemeğimizi bölüşmeye odaklanıyorum.

Ta ki onun "Ne? Beğenmedin mi?" dediğini duyana kadar.

Bu beni kendime getirdi. Yemeği unutup ona odaklanıyorum.

Sadece birkaç dakika önce göğsünü kabartan özgüven yok olur.

Kulaktan kulağa yayılan güzel gülümsemesi duraksıyor.

Ve cevap vermek için sesini alçalttığı anda sesindeki acı dolu hayal kırıklığını hissedebiliyorum.

"Bir değişiklik istedim," diyor. "Çünkü kendimi iyi hissetmiyordum. Evet, şimdi kendim gibi hissediyorum." Duraklıyor ve sonra benden uzaklaşıyor. "Brian, bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" Bir duraklama daha ve sonra, "Ne kadar süre? Bir hafta mı? Yani, seni durduramam, değil mi? İş iştir." Dinlemeye devam ederken elimdeki kâğıt torbayı buruşturuyorum, adama olan nefretim daha da artıyor. "Evet, ama kısa bir süre sonra evlenmemiz gerekiyor. Burada olsaydın iyi olurdu." Olmasaydı da harika olurdu. "Peki, tamam. Evet, sonra konuşuruz." Telefonu kapatır ve yan tarafına bırakır.

Birkaç dakika bekliyorum ve hareket etmeyeceğini fark edince yanına gitmeye karar veriyorum. Kanepede yanına oturuyorum, bana bakması için gözlerini kaldırıyorum ve işte o zaman gözyaşlarını fark ediyorum.

Onu öldüreceğim.

"Eminim konuşmanın özünü anlamışsındır," diyor. "Ama saçımı beğenmedi. Bunun bir hata olduğunu söyledi."

Evet, cinayet onun geleceğinde.

"Yanılıyor," diyorum yanağını okşayıp gözyaşlarını silerken. "Çok yanılıyor çünkü seni gördüğüm anda kalbim küt küt atmaya başladı Lia. Muhteşem görünüyorsun. O kadar göz kamaştırıcısın ki kendime en iyi arkadaşım olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım."

"Sadece bunu söylüyorsun." Başını sallıyor.

"Değilim," diyorum gözlerim önce dudaklarına sonra tekrar gözlerine kayarken. "Seni yatıştırmak için asla bir şey söylemem. Brian bir aptal çünkü bu yeni saçlarla nasıl parladığını, kendine olan güvenini görememesi onun kaybı."

"Annesinin çok kızacağını düşünüyor." *Kimin umurunda? Hâlâ göbek bağıyla mı bağlı yoksa?*

"Güzel," dedim. "Umarım kızmıştır. Onunla uğraşmak için bize daha fazla yem verir."

Hafifçe kıkırdıyor. "Ayrıca bir hafta, belki de daha uzun bir süre yok olacak. Sanırım San Jose'de uğraştığı şey başlangıçta düşündüğünden daha fazla ilgi gerektiriyor, bu yüzden bu harika. Evleniyoruz falan değil." İç çekiyor. "Tanrım, neden böyle bir pislik olmak zorundaydı ki? Belki de streslidir."

"Stresli olmak kimseye hıyarlık yapmak için bir mazeret vermez. Ve o bir pislikti. Açıkça. Bunu anlamanı istiyorum. Yaptığı şey affedilemez bir pislik hareketiydi. Beni duyuyor musun?"

Gözlerini kırıştırtıyor ve sonra başını sallıyor. "Evet."

"Güzel. Şimdi, az önce olanları unutacağız çünkü eğlenceli bir gece planladık ve onun bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

"Evet," diyor tekrar ve sonra göğsüme düşüyor. Kollarımı ona doluyorum ve birkaç dakika daha ağlamasına izin veriyorum. Bu sırada, Brian onun cesaretini yüzüne karşı reddetseydi ne yapardım diye düşünüyorum.

"SEN BARELY DOKUNULDU SİZİN NAAN," I söyle. "Bu kabul edilemez."

"Özür dilerim," diyor, elindekini kenara iterek. "Sadece havamda değilim."

"Bu yüzden mi Yağma oynamaya başlamadık?"

"Belki de evime geri dönmeliyim."

"Evet, tamam, sanki bunu yapmana izin verecekmişim gibi," diyorum. "Kaşlarını çatmaktan bir türlü kurtulamıyorsun, suratını asıp gitmene asla izin vermem. Hayır, üzgünüm, gecenin geri kalanında burada benimlesin."

Gözleri tekrar doluyor, dudakları titriyor ve tekrar gözyaşlarına boğulurken kucağıma oturması için elini çekiyorum.

Kanepemde oturup *Family Feud'un* eski tekrarlarını izlerken sessizce, "Tüm bunlar için üzgünüm," diyor.

Yemeğinden birkaç lokma daha yedikten sonra her şeyi kaplara koyduk ve buzdolabına yerleştirdik. Masa oyunu havasında olmadığı için ikimiz de kanepeye oturduk ve o zamandan beri akılsızca tekrarlarını izliyoruz. Birkaç kez onu kendime çekmek, bacaklarını bacaklarımın arasına almak, ayaklarına masaj yapmak, ona dokunmak ve daha iyi hissetmesini sağlamak için her şeyi yapmak istedim.

"Özür dileme," diyorum.

"Biliyorum ama sana Birdy ile randevunun nasıl geçtiğini bile sormadım. Sadece kendi sorunlarımla geceyi batırdım."

"Sen hiçbir şeyi batırmadın. Üzgün olmaya hakkın var. Brian seni hayal kırıklığına uğrattı ve bu duyguların üzerinde çalışman gerekiyor. Özür dileyen bir şey yok."

"Hala . . ." Şimdi bana doğru dönüyor. "Birdy ile kuş gözlemi nasıldı?"

"Sadece arkadaş olmaya karar verdik" derken gözlerimi televizyondan ayırmadan omuz silkiyorum.

"Ne?" diye sorar. "Neden?"

Yine omuz silktim. "Sadece benim onun gibi bu işin içinde olduğumu düşünme."

"Ve o bunu sorun etmedi mi? Seninle tanışacağı için çok heyecanlı olduğunu söyledi."

"Öyleydi," diye yanıtlıyorum. "Aslında bu konuda gerçekten dürüst bir konuşma yaptık. Hissetmediğimi anlayabildi ve sorun olmadığını söyledi. İşleri uzatmamdansa şimdi öğrenmeyi tercih etti. Yine de birlikte yürüyüşe çıktık. Biraz konuştuk ve ona, onun için mükemmel olacağını düşündüğüm arkadaşlarımdan birini ayarlayacağımı söyledim."

"Kim?" diye soruyor dudakları hafifçe yukarı kalkarken. "Penn."

Bir an için sıkıntılarını unutan Lia eğilip ön kolumu kavırıyor. "Aman Tanrım, Breaker, çok tatlı bir çift olurlardı."

"Sanırım öyle, ayrıca Penn gerçekten dürüst ve onun aradığı türden bir adam."

"Çıkıyor mu?"

"Sanırım öyle, sadece ciddi olmak istediği birini bulamadı. Bence bu Birdy olabilir."

"Bak sen şu çöpçatanlığa. Yürümediği için üzgünüm, yine de bu tür bir ilişki aradığını sanıyordum" diyor.

"Öyleydin ama istediğim o değildi."

"Ne istiyorsun?" diye soruyor.

Sen.

Seninle ilgili her şeyi.

Ruhun.

Zihniniz.

Kalbiniz.

Vücudunuz

*.
Her şeyini istiyorum, her santimini.*

"Hâlâ bunu inceliyorum. Hazır olduğumda sana haber veririm." "Oh, bir fikrin mi var?"

"Evet, tam olarak bir fikrim var, ama biraz ince eleyip sık dokumak gerekecek, o yüzden bu konuşmaya ara verelim."

"Tamam, bu hiç de kaçamak değil."

"Hiç de değil." Göz kırıyorum, bu da onun beni ayağıyla itmesine neden oluyor. "Bu çok sinir bozucu."

"En azından Brian'ın aptallığını geride bıraktık."

Kanepenin arkasına yaslanıyor. "Gerçekten de aptallık ediyordu, değil mi?"

"Öyleydi çünkü oturduğum yerden, senin o saçlarla tam bir duman altı olduğun gerçeğini tamamen gözden kaçırdı."

"Smokeshow, ha? Daha önce neydim ben?"

"Bir duman gösterisi," diye yanıtlıyorum. "Ama özgüvensiz. Bu yeni saç kesimi seni daha da parlatıyor."

"Kendime gerçekten güveniyordum."

"Olumsuz bir şey söylediği için sertifikalı bir trol. Bahse girerim şu anda çok ateşli olduğunu düşünüyor, sanki onun liginin dışındaymışsın gibi ve kaçıp gitmenden endişeleniyor."

"Eğer bir pislik gibi davranmaya devam ederse, ben de yapabilirim." İşte ruh bu. Doğruca kollarıma.

Konuyu daha fazla uzatmak istemediğim için televizyona dönüp, "Bu yıl da *Family Feud*'a katılmak için başvuracak mıyız? Ekibe ekleyebileceğimiz Kelsey ve Lottie'nin yanı sıra JP de var, bu yüzden şansımızın bizden yana olduğunu düşünüyorum. Kelsey kesin cevaplar verebilir, JP komik konuları halledebilir ve Lottie de joker konuyu halledebilir."

"Asla seçilemeyeceğiz."

"Bu duymak istediğim türden bir tavır değil. Bu boku ortaya çıkarmalıyız. Hadi ama, biz *Family Feud*'da olmak için doğduk. Hızlı para kazanırken sen ve ben? Yok oluruz. Steve Harvey ne yapacağını bilemezdi çünkü onu yok ederdik. Kim bilir, programa çıkmak için insanlara para ödemeye de karşı değilim."

"Size söyledim, çek defterinize yazabileceğiniz rakamlara göre değil, kendi liyakatimize göre programa çıkacağız."

"Evet, ama çek defteri bunu gerçekleştirmenin kesin bir yolu olurdu."

"Senin ahlakın nerede, Breaker Cane?"

"Konu *Family Feud* olduğunda en iyi ihtimalle sönük kalıyor."

"Bunu görebiliyorum." Daha da ciddileşerek, "Bu gece benimle takıldığın, saçım ve kıyafetim konusunda kendi kişisel hype man'im olduğun için teşekkürler. Bu beni gerçekten özel hissettirdi."

"Kendini özel hissetmelisin. Çünkü öylesin. Seni bütün gün, her gün kandıracağım."

"İşte bu yüzden sen benim en iyi arkadaşımsın" diyor. Evet, keşke çok daha fazlası olsaydım.

On Üçüncü Bölüm

LIA

Lia: *Ne yapıyorsun?*

Kırıcı: *Tavana bakıyorum, kardeşimin evine gitmekten korkuyorum.*

Lia: *Pazar brunch'ı mı?*

Kırıcı: *Evet, ama ben elimde vasat bir Bloody Mary ile oturup onları izlerken tek yapacakları eşlerine yaltaklanmak olacak.*

Lia: *Komik bir şey. Ben vasat Bloody Mary'leri severim.*

Kırıcı: *Kendinizi bu şekilde mi davet ediyorsunuz?*

Lia: *Daha fazla arkadaşla ihtiyacım var! Daha doğrusu kız arkadaşlara ihtiyacım var. Lottie ve Kelsey havalı görünüyorlar ve eğer Family Feud takımımızda olacaklarsa, onları tanımam gerekiyor.*

Kırıcı: *Yani kendinizi mi davet ediyorsunuz?*

Lia: *Lütfen. Turşu.*

Kırıcı: *İyi ama yemin ederim Lia, karılar ortalıkta yokken son brunch'ta yaptığın gibi hakkımda utanç verici şeyler söylemeye başlarsan kasıklarına tekmeyi basarım.*

Lia: *Oh hayır, kasığa tekme değil. *Titreme**

Kırıcı: *Evet, deve parmağına kadar kocaman bir yaşlı ayak.*

Lia: *Bir keresinde deve parmağım vardı! Bunu bana karşı kullanma.*

Kırıcı: Hala dün gibi gözümün önünde.

Lia: Ve sen de kardeşlerine senin hakkında utanç verici bir şey söylememi İSTEMEDİĞİNİ söylüyordun.

Kırıcı: Şuna bakar mısınız? Deve toynağı görüntüsü kayboldu.

Lia: İşlerin böyle yürümesi çok komik. Ne zaman hazır olmam gerekiyor?

Kırıcı: Yirmi dakika içinde çıkıyorum. Sürtük gibi giyin.

Lia: Sürtük mü? Neden?

Kırıcı: Brian'a başka bir resim göndermek eğlenceli olabilir.

Lia: Çok erken, Breaker, çok erken.

Kırıcı: LOL, not edildi. Yirmi dakika sonra görüşürüz.

Huxley'nin evinin önüne geldiğimizde "Kolonyandan biraz almam lazım," diyorum, siyah çerçeveli pencereleri ve aksanları olan büyük beyaz kıyı tarzı bir ev. Bakımlı çimenleri ve pencerenin altındaki taze çiçek kutularıyla çok güzel. Pitoresk. Bir gün benim de isteyeceğim türden bir ev.

"Neden benim kolonyamdan almanız gerekiyor?" Breaker dairesel araba yoluna park ederken sorar.

"Muhteşem kokuyor. Sanırım bunu kendim için istiyorum."

"Benim parfümümü kullanamazsın," diyor bana tuhaf bir bakış atarak. "Nedenmiş o?"

"Çünkü birbirimiz gibi kokamayız. Ayrıca, parfümünün kokusunu seviyorum. Viktor & Rolf sana çok yakışıyor."

"Parfümümü hatırlaman çok ürkütücü. Brian'a sorsam bana kokuyu tarif edebileceğinden bile emin değilim."

"Gül, yasemin ve orkidenin incelikli bir kombinasyonu" diyor, gözleri üzerimde.

Sonra arabada, dünya etrafımızda dönerken birkaç saniye birbirimize bakıyoruz. Bunu nasıl biliyor? Ben kokusu hakkında bu kadar kesin konuşmazdım ama Breaker her şeyi biliyor.

Benimle ilgili her şeyi.

Regl olduğumda korkunç migren ağrılarım olduğunu biliyor ve her zaman İbuprofen, kafein ve Sour Patch Kids ile yanımda oluyor.

Spor yapmayı pek sevmediğimi ama bazen spor yapmak istediğimi biliyor, bu yüzden her zaman alabileceğim çeşitli dersler var.

ona geldiğimde katılıyorum. Onları telefonunda bir notta tutuyorum.

Bunu biliyor ve sormasına bile gerek kalmadan bizim için Comic Con VIP biletleri alıyor ve kostüm fikirlerimizi düşünüyor çünkü gitmeyi seviyorum. Yine de tüm bu stresle başa çıkamıyorum ve ne zaman ne giyeceğimi kendim bulmaktansa bana söylenmesini tercih ediyorum.

Ve görünüşe göre, tam olarak nasıl koktuğumu biliyor. Notlar ve hepsi.

Brian için aynı şeyi söyleyebileceğimden emin değilim. Yine de Brian'ın dediği gibi, her şeyi anlamak için tüm hayatımız var.

Peki bu duygu neden şimdi dilimde ekşi bir tat bırakıyor?

"Hadi," diyor arabasının kapısını açarken. "Açlıktan ölüyorum ve kendi kahvaltını kendin yap tacos'u servis ediyorlar."

Kafamı Brian'la ilgili düşüncelerden silkeleyerek kendi kapımı da açıyorum, tam o sırada Breaker arabasının etrafından dolaşıp benim için kapıyı tutuyor.

"Ne yapıyorsun?" Soruyorum, elim içine doğru kayarken ona bakıyorum onun.

"Sana yardım ediyorum."

"Neden yardıma ihtiyacım olsun ki?"

"Bilmiyorum... Çok sık elbise giymiyorsun, o yüzden emin olamadım. nasıl yürüyeceğini biliyordun."

Avucumu yüzüne bastırıyorum, bu da gülmesine ve geri çekilmesine neden oluyor. "Bir erkek bu konuda azarlanmadan centilmen olamaz mı?"

"Bir kız kendisiyle dalga geçilmeden elbise giyemez mi?"

"Yapabilirsin ve eğer daha önce söylemediysem, çok güzel görünüyorsun, Lia." demeden hemen önce alayları boşa çıkıyor. O parlak mavi gözler bana bakıyor, samimiyet o kadar ağır ki neredeyse gerçekmiş gibi hissettiriyor. Sanki elimi tutması gerçekmiş ve sözleri farklı bir yerden, sadece arkadaşlık olmayan bir yerden söylenmiş gibi.

"Teşekkür ederim," diyorum, bizi kapıya kadar geçirmesini bekliyorum ama yapmıyor.

Önümde öylece duruyor, gözleri birkaç altın kolyeyle eşleştirdiğim lacivert maksi elbisemi tarıyor. Saçlarımı dün kuaförün yaptığı gibi yumuşak dalgalarla şekillendirdim ve gözlerimi ortaya çıkarmak için yoğun dozda maskara ekledim.

Eli saçlarıma uzanıyor ve birkaç tutamı parmağıyla başparmağı arasında büküyor.

Ve nedense, gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda nefesim kesiliyor.

"Güzel görünmek için elbiseye ihtiyacın yok. Sadece flanel şortun ve tişörtünle bile güzelsin ama bunun içinde de harika görünüyorsun."

Sertçe yutkunuyorum, sinirlerim yıpranmış hissediyorum çünkü neler oluyor? Sanki içinde bir şalter açılmış ya da kapanmış ve daha sevecen. İltifatları daha samimi görünüyor. Ve bana bakışında bir açlık var.

Ben daha bir şey anlayamadan elini tekrar benimkinin içine soktu ve beni ön kapiya doğru çekti.

"Hiç kahvaltılık taco bar gördün mü?" diye soruyor, sanki az önce buyurgan gözleriyle ruhuma bakmamış gibi.

"Uh ... hayır."

"Ağız sulandırıcı. Huxley yemek servisi yapıyor. Mimosalar, Bloody Mary'ler var - tabii ki vasat olanlar - dev bir meyve sergisi, ayrıca dünyanızı sallayacağından emin olduğum çeşitli kruvasanlar var. Benimkini birkaç kez sarstılar." Karnını okşuyor.

"Evet, o altılı paketin gerçekten de kruvasanların seni nasıl sarstığını anlatıyor," diyorum.

Elimi bırakıp kapı zilini çalmadan hemen önce dudaklarından büyüleyici bir gülümseme geçiyor. "Karın kaslarımı fark ettin mi?"

"I.S.S.'deki astronotlar karın kaslarınızı fark ettiler."

Elini göğsüne bastırır. "Beni pohpohlama. Egom kapıdan içeri sığmaz."

Tam kapı açılırken omzumla onu dürtüyorum, Huxley diğer tarafta beliriyor.

Cane kardeşlerin sahip olduğu genetik hakkında söylenecek bir şey var çünkü her biri olağanüstü yakışıklı. Hepsi koyu renk saçları, kare çeneleri, yontulmuş vücutları ve her başrol oyuncusunu kendilerine aşık edecek kişilikleriyle.

Huxley'de uzun, karanlık ve düşünceli bir hava var ama gerektiğinde bu havadan sıyrılabiliyor, tıpkı şu anda bana gülümserken olduğu gibi.

"Lia, seni görmek çok güzel. Kardeşim seni buraya getirmeyeli uzun zaman oldu. Nişan için tebrikler."

"Teşekkür ederim," dedim. "Ve düğününüz için de tebrikler. Breaker bana resimleri gösterdi."

Huxley kardeşine bakarak, "Seni de getirmeliydi," diyor. Breaker yana kayarken, "Charise iyi bir randevuydu," diyor.

"Lia daha iyi olurdu." Huxley de kenara çekilir ve eliyle içeri girmesini işaret eder. "Her şey arka verandada. Keyfini çıkarın."

"Teşekkür ederim," diyorum girişinde Lottie ile düğün günlerinde çekilmiş büyük bir fotoğrafın asılı olduğu güzel evine girerken. Arka planda güneş batıyor. Onu öperken çenesinden tutmuş, sahipleniyor. Çiğ, güzel... erotik, Brian ve benim asla çekmeyeceğimiz bir fotoğraf.

Brian'ın bana asla sarılmayacağı bir pozisyon. Paylaşabileceğimizi hiç sanmadığım bir öpücük.

Onun içinde bu yok, bu özlem, havayı yakalamaya çalışan doğa tipi yok. Beni sadece kendisininmişim gibi görmüyor. Bana bakıp benim diye düşünmüyor.

Bu beni hiç rahatsız etmemişti ama nedense Lottie ve Huxley'nin bu resmine ve Brian'ın dün gece bana söylediği sözlerle bakınca, şimdi rahatsız oluyorum.

"İyi misin?" Breaker yanıma gelerek soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Çok güzel bir fotoğraf."

"Çok güzel bir düğündü," diye cevap veriyor ve sonra elini belime, tam kışımın kıvrımına götürüyor. "Taco yemeye hazır mısınız?" diye fısıldıyor kulağıma, beni evin arka tarafına doğru yönlendirmeden hemen önce, avuç içi neredeyse elbisemin kumaşından tenimi yakacak.

Sesim boğazımda düğümlenirken "Evet," diye cevap veriyorum.

Fark etmemiş olmalı çünkü beni arka tarafa götürüyor, orada JP ve Kelsey tabaklarını doldururken Lottie de bir şampanya kadehi dolduruyor.

"Hey," diyor Breaker ellerini sallayarak ve üç çift gözün de üzerimize çevrilmesine neden oluyor. "Lia'yı yanımda getirdim çünkü açıkçası kendisi davet etti."

Yan tarafını çimdikliyorum ve gülmesine neden oluyorum. Fısıldıyorum, "Bu yüzden, oyun devam ediyor." Herkese sesleniyorum ve "Breaker Bloody Mary'lerin vasat olduğunu söyledi." diyorum.

"Seni kaltak," diye fısıldıyor ve gülmeme neden oluyor.

"Ne?" JP soruyor. "Benim Bloody Mary'lerim vasat değil."

"Az önce ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı Breaker.

"JP tabağını bırakıp Breaker'ı kaptığı gibi içeceklerin yanına götürüyor ve mükemmel bir Bloody Mary yapmanın her adımını anlatıyor.

"Hey, Lia." Kelsey el sallıyor ve bir tabak alıyor. "Buyurun."

"Teşekkür ederim," diyorum tabağı ondan alıp büfeye bakarken.

Taze gibi görünen tortillalar bir ısıtıcının altına istiflenmiş. Çırpılmış yumurta, çeşitli peynirler, salsalar, kızarmış fasulye, domuz pastırması, sosis, avokado ve kişniş var. Breaker haklıydı. Bu harika görünüyor. Sağ tarafta çilek, yaban mersini, ahududu, böğürtlen ve kirazdan oluşan devasa bir kase meyve salatası var. Onun da sağında bir kase jöle ile kruvasanlar.

"Bu harika görünüyor," diyorum.

"Acele etmeyin," diyor Kelsey. "Önümüzdeki birkaç saat boyunca burada olacağız, yavaş yavaş büfeyi karıştıracamız. Bu bir etkinlik. Ben olsam iki taco ve bir içkiyle başlardım."

Lottie yanıma kaydı ve "O zaman damak temizleyici olarak bir kase meyve al" dedi.

"Sonra bir kruvasan, başlangıç için sadece bir tane," diye ekliyor Kelsey.

"Sonra biraz su," diyor Lottie. "Sonra bir taco daha, sonra kruvasan, sonra meyve . . . sonra kruvasan."

"İçkileri yavaş ve sabit tut." Kelsey bana bir mimoza uzattı.

"Bunu hatırlamayacağım, o yüzden ikinizin bana yol göstermesi gerekebilir." Lottie, "Biz hallederiz," dedi ve masanın diğer tarafındaki bir masayı işaret etti.

havuzda. "JP'nin yarım saat boyunca en iyi Bloody Mary'leri nasıl yaptığını anlatmasını dinlemek istemiyorsan bizimle orada buluş."

"Her şeyi şimdi anlatsa iyi olur," diyor Kelsey. "Eve döndüğümüzde bunları duymak istemiyorum."

Kıkırdarak tabağıma çırpılmış yumurta, kuru fasulye, peynir, domuz pastırması ve avokadodan oluşan iki taco doldurdum ve havuzun diğer tarafına, kızlarla birlikte gölgeye geçtim. Tam da istediğim şey.

"Breaker'ın seni getirmesine çok sevindim," diyor Kelsey. "Ona hep seni getirmesini söylüyoruz ama hafta sonlarının çoğunu nişanlıyla geçirdiğini söylüyor."

Başımı salladım. "Evet, bu hafta sonu şehir dışında, o yüzden ben boşum."

"Bunun için şükürler olsun," diyor Lottie. "Bu arada, bize verdiğin örgü tutacaklar benim en sevdiğim şey."

"Benimki de," diyor Kelsey. "Onları nasıl yaptığını bilmek istiyorum. Bir süredir bir hobi edinmek istiyordum ama nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Lottie masayı kavırıyor ve "Aman Tanrım, bir örgü kulübü kurmalıyız" diyor.

"Benimle dalga geçme. Her zaman bir örgü kulübünün parçası olmak istemişimdir."

"Şaka yapmıyoruz." Lottie omzunun üzerinden bakar ve "Myla, buraya gel" diye seslenir.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Chicago Bobbies'in eski üçüncü kalecisi Ryot Bisley'i görüyorum - bunu biliyorum çünkü Breaker bana söyledi - ve karısı Myla'yı. Kısa süre önce Cane kardeşlerle güçlerini birleştirmişler, bu yüzden onları burada görmek sürpriz değil.

Ryot Myla'nın elini tutuyor, kulağına bir şeyler fısıldıyor. Gözlerinin birleşmesini izliyorum. Ryot Myla'nın çenesini çimdikleyip dudaklarını nazikçe öpmeden hemen önce birbirlerine karşı dile getirilmemiş bir sevgi duyuyorlar.

"Bunu istiyorum" düşüncesi zihnimden geçerken onları görmek midemi bulandırıyor.

Ama bende yok mu?

Brian'la öyle değil miydim?

Buna inanmak istiyorum. Burada oturup, Brian'ı bu brunch'a getirmiş olsaydım, beni yoluma göndermeyeceğini ve parmaklarının ucundaki güçlü adama odaklanacağını, bunun yerine kulağıma sessizce konuşacağını, elimi tutacağını, herkesin onun olduğumu bilmesini isteyeceğini düşünmek istiyorum.

Myla buraya doğru ilerliyor, kıvrımlı vücudu görülmeye değer. Ryot'un onun uzaklaşmasını izlemesine şaşmamalı. Kahretsin, ben de gözlerimi ondan alamıyorum.

"Selam kızlar." Beni fark ettiğinde, "Tanışmadık. Ben Myla." Elini uzattı, ben de tuttum.

"Ben Lia, Breaker'ın en iyi arkadaşıyım."

"Hakkınızda çok şey duydum. Nişanınız için tebrikler." "Teşekkür ederim," diyorum, her ne kadar tebrikler bir şey ifade etmiyormuş gibi gelmeye başlasa da.

Sırayla.

"Sen yemiyor musun?" Lottie taco' sundan büyük bir ısırık almadan hemen önce soruyor.

"Lütfen." Myla oturuyor. "Sanki taco barı atlayacakmışım gibi. Ryot bana bir tabak alıp getireceğini söyledi."

"Bu çok tatlı," diyorum.

Gözleri Ryot'u bulurken Myla gülümsüyor. "İşte Ryot bu, her zaman kendinden önce beni düşünür." Myla kaşlarını sallıyor. "Yatakta bile."

Sonra

"Kızlar, dün gece, şaka yapmıyorum, beden dışı bir deneyim yaşadığımdan oldukça eminim."

Yanaklarım kızarıırken Lottie, "Lütfen bizimle paylaş," diyor. "Ve sonra bu örgü kulübü işini sağlamlaştırmamız gerekiyor, çünkü ben bu konuda ciddiylim."

"Ooo, örgü örmeyi çok isterim," diyor Myla.

Kelsey mimozasını yudumlarken, "O zaman sanırım bu iş resmileşti," diye ekliyor. "Örgü örmeye başlayacağız ve Lia bize her şeyi öğretecek."

"Bekle. . ." Myla duraksıyor. "O örgü tutacakları sen mi yaptın?" "Ben yaptım."

"Tamam, bana öğretmelisin çünkü bu şeyleri seviyorum." Tanrım, çok güzel ve arkadaş canlısı.

"Gördün mü?" diyor Lottie. "Kalabalığın hoşuna gidiyor ve Huxley'nin müşterilerinden birinden aldığımız kristal küreden çok daha iyi bir düğün hediyesi. Onunla ne yapmamız gerekiyor? Huxley onu rehin bırakmak ve sonra da parayı rastgele birine bağışlamak istiyor, mesela bir kartın içine koyup, kartı ona verip gitmek gibi. Ben de ya o iş ortağı evimize gelir ve küreyi görmek isterse diye karşı çıktım. Onu saklamamız gerekiyordu. Bu yüzden bir dolaba tıklandı. Her neyse." Lottie Myla'ya doğru döndü. "Bize seksten bahset."

"Ryot üzerime çıkmayı gerçekten çok seviyor. Bence bu onun en sevdiği şeylerden biri." İçkimi elime alıp yudumlamaya başlıyorum çünkü daha önce hiç böyle açık konuşmalar yapmamıştım. Breaker'la bile. Aslında Breaker'la asla. "Dün gece içimde bir vibratör varken klitorisimi emiyordu ve neredeyse yataktan uçuyordum."

İçkimi yanlışlıkla emiyorum ve öksürmeye başlıyorum. "İyi misin?" Kelsey sırtımı ovarken soruyor.

"Evet, özür dilerim." Birkaç kez daha öksürdüm. "Sadece yanlış içtim." "Emin misin?"

Başımı sallıyorum, yanaklarım utançtan kızarıyor.

Ona oral seks yaparken vibratör mü? Bunun bir kombinasyon olduğunu kim bilebilirdi ki?

"Huxley geçen gece bana bunu yaptı, şimdiye kadarki en iyi orgazmdı. Elbette içimdeyken de seviyorum ama diliyle ilgili bir şey aklımı kaçırmama neden oluyor."

"JP ile aynı," diyor Kelsey. "Ama vibratör yerine parmaklarını kullanmayı seviyor ve ben de seviyorum çünkü beni tam doğru noktadan vurabiliyor."

"Peki ya sen, Lia?" Myla soruyor ve sonra tüm gözler bana

çevriliyor. "Uh . . ." Etrafıma bakıyorum. "Şey, Brian, o uh
..."

Benimle çok fazla seks yapmıyor.

Bana oral yapmayı sevmiyor.

Ona sakso çekmemden hoşlanmıyor çünkü doğru yapmadığımı söylüyor.

"Pek oral yapan biri değil," diyerek masadakileri susturuyorum.

Hava bir anda hoş ve eğlenceliden garip ve rahatsız edici bir hale dönüşür.

"Ama bunun üzerinde çalışıyoruz," diyorum çaresizlikten, tam bir ezik gibi görünmemek için. "Çok meşgul, o yüzden zaman bulmak zor, özellikle de birlikte yaşamadığımız için."

"Evet, birlikte yaşadığınızda bu değişecek," diyor Lottie ama bunu sadece kibarlık olsun diye söylediğini anlayabiliyorum.

"Kesinlikle," diye araya giriyor Myla.

"Birlikte yaşamak her şeyi değiştirir." Kelsey gülümsüyor.

Lottie, "Ve artık duvarın diğer tarafında Breaker olmayacak, ki bunun daha iyi olacağına eminim," diyor. "Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Kelsey ne dediğini hatırlamaya çalışarak, "Özellikle de senin düğününe gelen o kızla karşılaştıktan sonra," diyor. "Adı neydi onun?"

"Charise," diyorum.

"Aynen öyle." Lottie parmağını bana doğru şaklattı. "Aman Tanrım, bize hayatında hiç Breaker'la yaşadığı gibi orgazm olmadığını söyledi."

Birler

mi?

Çoğul

mu?

"Markette sonsuza kadar bu konudan bahsetti - biraz garipti. Onu tekrar görmeyi çok istediğini söyledi ve bizden bir şey söylememizi istedi. Söylemedik," diyor Kelsey. "İlişki kuracak türden bir adam değil."

Lottie adamlara bakarken, "Yine de insanı düşündürüyor," diyor. "En küçük Cane kardeşi hafife almış olabiliriz. Çok tatlı ve çekici görünüyor ama bahse girerim yatakta içlerinde en seksi olanı odur."

"Bunu görebiliyorum," diye söze karışıyor Myla.

"Bunun bir soru olduğunu bile sanmıyorum," diyor Kelsey. "Bunun böyle olduğundan oldukça eminim. Ona bir bakın. Hiçbir erkek o gözlere sahip olup da biriyle ölüm döşegindeyken sevişemez."

Oh.

Beni

m.

Tanr

im.

Breaker'a bir daha aynı gözle bakabileceğimi sanmıyorum. "Ayrıca"- Kelsey eğildi-"ve siz çocuklar size hiç söylemediğime yemin etmelisiniz ama JP bana bir keresinde Breaker hakkında bir hikaye anlatmıştı."

Lottie peçeteyle ağzını sildi ve "Anlat bize. Breaker benim için her zaman bir gizem olmuştur. Daha fazlasını bilmem gerek."

Kelsey bana baktı ve şöyle dedi: "Eminim bunu zaten biliyorsundur ama JP bana bir keresinde Breaker ile bir iş gezisinde olduğunu ve barda bir kızı tavladığını söyledi. Kızı JP ile paylaştığı çatı katına götürmüş. Hayatında bir kızın bu kadar çok boşaldığını hiç duymadığını söyledi. Ve bu sadece yatak odalarında olmamış. Görünüşe göre Breaker kızla mutfakta, yemek masasında ya da balkonda sevişmeyi umursamıyormuş."

Derimin üzerinde hafif bir ter belirirken sertçe yutkunuyorum. Neden kafamın içinde görebiliyorum? Neden onun güçlü, erkeksi bedeninin balkondaki bir kadının içine girdiğini net bir şekilde gözümde canlandırabiliyorum?

"Kardeşi diğer odadayken mi?" Lottie sorar ve başını sallar. "Tanrım, bu çok cesurca ama gerçekten seksi. Ben de insanların beni izlemesi olayını severim ama tabii ki Huxley bunu asla yapmaz."

"Ryot da öyle," diyor Myla. "Adam kulağıma kaç kez 'benim' diye fısıldadı."

"Aynen," diyor Kelsey. "JP birinin beni çıplak görmesine izin vermektense kendi penisini kesmeyi tercih eder."

Brian'ı ve onun ne yapacağını düşünüyorum. İlk düşüncem, yapardı. . eğer insanlar bize ödeme yaparsa. Bu ne kadar boktan bir düşünce?

"Her neyse," diyor Lottie. "Örgü kulübüne geri dönelim. Başlamak için neye ihtiyacımız var?"

Ve böylece, örgüye geri döndük.

Bu konuşmadan sonra kendime gelebileceğimden emin değilim çünkü en iyi arkadaşım hakkında hiç bilmediğim çok şey öğrendim. *Çoğul orgazm*. Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Ve sonra Breaker'ın dünkü sözleri aklıma geldi.

"Kahretsin, eğer benim nişanlım, karım olsaydın, yatak odasından çıkmama asla izin vermezdim. Sana verdiğim her orgazmdan sesin kısılırdı." Boğuk. Her orgazmdan.

Boğazımı temizliyorum ve Breaker'ın birini becerdiği düşüncesi aklımdan geçerken normal davranmaya çalışıyorum. "Şey, ipliğe ihtiyacımız olacak."

"Bekle." Lottie telefonunu çıkarır ve bir şeyler yazar. "Not alıyorum. Bunu gerçekleştireceğiz."

TÜM BAYANLARIN elinde birer kruvasan var ve hep birlikte onları masanın ortasında "alkışlıyoruz" ve her biri bir ısırık alıyor.

Ooey, yapış yapış tereyağlı ve reçelli. Tanrım, sanırım şimdiye kadar tattığım en muhteşem şey.

"Aman Tanrım, bu çok güzel," diyorum ağzım doluyken.

Lottie, "Belimin genişlemesi konusunda bu kadar endişeli olmasaydım, her gün bunlardan yerdim," diyor. "Reign bizim kişisel şefimiz ve bütün öğleden sonrasını bunları hazırlamakla geçiriyor. Sabahları sıcacık olmalarını sağlıyor. Ev yapımı reçeli de cennetten çıkma."

Kelsey, "JP Reign'i çalmaya çalışıyor ve benden ona yardım etmemi istedi," diyor. "Ona bu kavganın ortasına girmemin mümkün olmadığını söyledim."

"Akıllıca bir hareket, kardeşim," diyor Lottie, şakacı bir şekilde Kelsey'e bakarak.

"Biliyor musun" -Myla kruvasanını inceliyor- "Ryot'tan Reign'i çalma işine karışmasını isteyebilirim. Dostça bir rekabet benim için sorun olmaz."

Lottie Myla'ya ters ters bakar. "Alınan olduğumu ve tırnaklarımı pençe olarak kullanmaktan çekinmediğimi hatırlatmama gerek var mı?"

Myla yaklaşıyor ve şöyle diyor: "Sana hatırlatmama gerek var mı, ben askeri bir evde büyüdüm ve orada kendi başımın çaresine bakmayı öğrendim. Seni yok edeceğim."

"Benim gizli bir öfkem var," diye karşılık veriyor Lottie ve hepimizi kıkırdatıyor. "Bunun benim için hiçbir anlamı yok," diye karşı çıkıyor Myla şeytani bir bakışla.

"Biliyor musun," diye araya giriyor Kelsey. "Belki de hepinize bir iyilik yapıp onu JP için çalarım ve böylece kimsenin öfkesini görmek zorunda kalmayız."

"Ya da sadece onu alabilirim," diyorum elimi kaldırarak.

Tüm kızlar bana doğru dönüyor ve ilk gülümseyen Lottie oluyor.

"Bence çok iyi uyum sağlayacaksın."

"Katılıyorum," diyor

Kelsey. "Ben de öyle düşünüyorum."

Mimozamı yudumluyorum ve gülümsüyorum çünkü daha fazla aynı fikirde olamazdım. Aradığım şey tam olarak buydu: Dünya başıma yıkılıyormuş gibi hissettiğimde konuşabileceğim, bağ kurabileceğim ve birlikte gülebileceğim bir grup kız.

Elbette Breaker'ım var ama konuşmadığımız o an için kimsem yokmuş gibi hissettim ve bu midemi bulandırdı. Bu kızlarla konuşmak, arkadaş

edinmek, check-off'umdaki maddelerden birini yerine getiriyor

liste oluşturmak ve bir güven çemberi yaratmak. Henüz erken olduğunu biliyorum ama bu, bunun başlangıcı olabilir.

Kelsey, "Bize düğün hakkında hiçbir şey söylemedin," diyor.

"Doğru," diye söze karışıyor Lottie. "Duyduğum tek şey elbisenin içinde ne kadar nefes kesici olduğunu."

"Bunu duydun mu?" Ben sordum.

"Evet. Breaker Huxley'e her şeyi anlatıyordu. Sanırım tam cümlesi "nefesimi çaldı" oldu."

Myla, "Vay canına, eğer Breaker bunu söylediye, nişanlının ne diyeceğini ancak hayal edebilirim," diye ekliyor.

Evet, Brian ne derdi merak ediyorum. Annesinin ne düşündüğünü biliyorum, hayranı değildi.

Bana zorla aldırıldığı üç elbiseden hiçbirini beğenmedim.

"Eminim bayılacaktır," diyorum, her ne kadar tam olarak emin olamasam da, özellikle de dün gece saçım ve kıyafetim hakkındaki tepkisinden sonra.

"Düğün nerede?" Kelsey soruyor.

"Pier 1905 Kulübü," diye cevap verdim. "Brian'ın ailesi de üye. Düğün bahçede gerçekleşecek."

Kelsey, "Oh, bu güzel olmalı," diyor.

"Evet," diyorum iç çekerek ve bunun kızlarla bağ kurmak için iyi bir yol olabileceğini fark ediyorum. Daha derin bir bağ kurmak için. "İdeal konumum değil ama müstakbel kayınvalidem Lucifer'in uzaktan akrabası olduğu için buna mecbur sayılırım."

"Gerçekten mi?" Lottie içkisini bırakıp bana doğru dönerek soruyor. "Her şey üzerinde kontrol sahibi olmak isteyen annelerden biri mi?"

"Evet. *Annemin* aklında mükemmel bir düğün var ve benim fikirlerimin hiçbirisi annemin radarında bile değil."

"Bundan nasıl kurtuluyor?" Kelsey soruyor. "Brian biliyor mu?" "Evet, biliyor ve hiç etkilenmiyor. Sürekli tüm kararları annesinin vermesine izin vermemi çünkü düğünün ailesi için bir sevgi birliği olmadığını söyledi. Bu daha çok bir at ve midilli gösterisi. Açıkçası ben aynı fikirde değilim."

"Peki Brian neden sana destek olmuyor?" Lottie soruyor. Harika bir soru.

"O bir ana kuzusu ve eminim ki hala annesini memnun etmek için her şeyi yapması gerektiğine inanıyor. Beave olarak da bilinir. Sürekli ailesinin onayını arıyor ve bu da bunun bir başka örneği."

"Bu çok saçma," diyor Kelsey öfkelenerek. "Yine de takma adı sevdim. Düğününüz hayatınızın en özel günlerinden biri olmalı, başkasının aşk versiyonuyla dolu bir gün değil."

"Katılıyorum. Breaker işlerin çok korkutucu bir hal almasını engellememde bana oldukça yardımcı oldu. Kayınvalidem kilisede evlenmemizi istedi ama Breaker bahçeye taşınmasına yardım etti. Giymemi istediği elbiseler iğrençti ve Breaker bu konuda da ayak diredi. Dürüst olmak gerekirse, onsuz kaybolurdum."

Kelsey ve Lottie bana dönmeden önce birbirlerine bilmiş bilmiş bakıyorlar. "Çünkü Breaker her zaman önce seni düşünür," diyor Kelsey yumuşak bir sesle. "Sana gerçekten değer veriyor. Eminim bize söylediği her şeyi sana söylemiyordur ama sen onun bir numarasısın. Bu konuda hiç şüphe yok."

Omzumun üzerinden baktığımda Breaker'ı kardeşleri ve Ryot ile gülerken buluyorum, hepsi de ellerinde Bloody Mary'ler, bir sonraki çekimlerine hazırlanan bir grup Men's World Fitness modeli gibi görünüyorlar. Breaker aynı anda bana bakıyor ve bana doğru basit bir göz kırpmasıyla midem vücudumdan dışarı fırlıyor.

Hepimiz içkilerimizden birer yudum alırken Lottie, "Evet, her zaman seni ilk sıraya koyar," diye ekliyor.

"KRUVASANLARI DENEYDİN Mİ?" Breaker şezlonguma oturup elini kaval kemiğime koyarken soruyor.

"Yaptım," diyorum avucunun sıcaklığını bir kez daha hissederken. "Ve ..."

Gözlerinden başka bir yere bakmaya çalışıyorum ama nafile. En parlak maviler, yani beni bakışlarının içine çekiyorlar - onun rahatlatıcı, sıcak bakışlarına. "Harikaydılar," demeyi başarıyorum.

"Sana söylemiştim." Bacağımı sıkıyor. "Kızlarla eğleniyor gibiydin. Örgü kulübü hakkında duyduğum şey de ne? Ve nasıl davetiye alabilirim? Bahse girerim Lottie ve Kelsey'nin sahip olduğum beceriler hakkında hiçbir fikri yoktur."

Cazibesi az önce hissettiğim gerginliği yatıştırdı. "Örgü örme yeteneğin bir beceri olarak zar zor kaydediliyor. Bir çizgi örebiliyorsun ve hepsi bu kadar."

"Yalan!" diyor. "Bir atkı ördüm."

"'Atkınız' birbirine örülmüş üç çizgiydi ve bir fare için olduğunu söylemişsiniz."

"Evet, farelerin de ısınmaya ihtiyacı var. Ve belki örgü kulübüne davet edilsem, becerilerimi daha fazla geliştirebilirim, örme bir şapka gibi."

"Sana en son öğretmeye çalıştığımda, hayal kırıklığına uğradığın için örgü şişinle duvarı delmiştin."

"İplik beni kızdırıyordu. Şimdi daha iyiyim, daha az sinirliyim."

"Hı-hı, tabii."

Bana başını salladı. "Kenara kay." Breaker yanıma oturup kolunu omzuma doladığında ben de büyük şezlongun yanına geçiyorum. Birlikte uzanıp bulutlu gökyüzüne bakarken etrafımızdaki herkes sohbet ediyor ve uzun süren mimozaların ve JP'nin pek de vasat olmadığı anlaşılan Bloody Mary'lerinin tadını çıkarıyor. "Başka ne hakkında konuştunuz?"

Yatakta nasıl bir aygır olduğunu.

Bir kadını bir gecede o kadar çok boşalttın ki JP gerçekten etkilendi.

"Uh ... şeyler," diyorum.

"Şeyler mi? Bu çok açıklayıcı. Vay be, hiç aklıma gelmezdi." Karnını dürterek gülmesine neden oldum. "Cidden, ne hakkında konuştunuz?"

"Düğün ve beni nasıl önemsiyor görüldüğün."

"Seni önemsiyorum." Başımı göğsüne yaslayabilmem için beni kendine doğru çekiyor. "Sen benim için önemlisin. Konu Beave'e geldiğinde nasıl senin parlak zırlı şövalyen olduğumu onlara anlattın mı?"

"Çok fazla kelime var ama o kadar da eksantrik değil."

"Bence bu yolculuğun kahramanı olduğumu bilmek çok önemli. Bu son derece önemli."

"Kime?"

"Dünyaya."

"Çok saçmalıyorsun."

"Belki, ama beni Onur Turşusu yapan sendin." "Nasıl unutabilirim ki?"

Eli omzumu okşarken soruyorum. Bu İnsanlarla temas kurmak iyi hissettiriyor. Sadece ellemek ve yanaktan öpmek değil. *Brian gittiğinde beni özliyor mu? Bana sarılmayı özliyor mu? Bana dokunmayı?*

"Umarım yapmazsın. Başka bir şey hakkında konuştunuz mu?"

"Birkaç şey," diye cevap verdim. "Ama kardeşinin evinin arka bahçesinde konuşmak istediğim hiçbir şey yok."

"Tamam, gidelim mi o zaman?"

"Yapmak zorunda değiliz. Yani, önemli bir şey değil."

"Evet, ama biraz daha kalırsak JP bana bir Bloody Mary daha içirecek ve bunu kaldıracabileceğimi sanmıyorum. Bana iki saat önce verdiğini içtim ve sonra onlar bakmıyorken bir çalılığa attım."

"Hayır, yapmadın."

Sağ tarafta, çit kapısının yanındaki düzgün bir çalıyı işaret ediyor. "Şuradaki, eğer ölmeye başlarsa, nedenini öğreneceğiz."

"Aah, kafana asmak zorunda kalacağım bir sır daha."

"TAMAM." Breaker kanepesine uzanır ve ellerini başının arkasına koyar. "Bütün pisliği bana ver. Ne hakkında konuştunuz?"

Apartmanımıza döndüğümüzde evime gidip üzerimi değiştirdim çünkü Breaker'ın dairesinde elbiseyle dolaşmamın imkanı yoktu. Bir çift flanel şort ve normal bir tişört giydim. Makyajımı da yıkadım çünkü gözlerimi tuhaf hissettiriyordu. Breaker atletik şortunu ve üzerinde bir bilgisayarın iç işleyişinin resmedildiği bir tişörtü giydi. Bunun havalı olduğunu düşünüyor ve ben de ona bunun sahip olduğu en inek şeylerden biri olduğunu söylüyorum.

"O kadar da önemli bir şey değil," diyorum koltuğuna bağdaş kurup bir yastığı tutarken.

"Huxley'nin arka bahçesinde konuşmak istemediğine göre büyük bir mesele olmalı. Dökül bakalım Lia, ne oldu?"

"Tanrım, çok sinir bozucusun. İyi ama bu konuda benimle dalga geçemezsin, tamam mı? Bu konuda biraz hassasım."

"Tamam," diyor oturduğu yerden kalkıp bana doğru dönerken. "Ne oldu?"

"Şey, Myla konuşmaya Ryot'la nasıl eğlendiklerini anlatarak başladı. . eğlendiklerini söyledi."

"Seks mi yapıyorsunuz?" Breaker soruyor.

"Evet, seks yapmak. Ve sen bunun önemli bir şey olmadığını söylemeden önce, önemli bir şey çünkü normalde böyle şeyler hakkında konuşmayız, bu yüzden kendimi garip hissediyorum, tamam mı?"

"Tamam," diyor yatıştırıcı bir şekilde ve ses tonumu sezdiği ve benimle dalga geçmeyeceği için memnunum.

"Ryot'un oral seks konusunda ne kadar iyi olduğundan bahsediyordu, sonra Kelsey ve Lottie de söze girdi. Kendimi garip hissettim çünkü Brian bunu gerçekten yapmıyor ve ben ona vermeye çalıştığımda beni itiyor ve bu konuda o kadar da iyi olmadığımı söylüyor."

"Bunu sana o mu söyledi?" Breaker kaşlarını öfkeyle çatarak soruyor.

"Tam olarak bu kelimelerle değil ama evet. Ve bilmiyorum, onları seks hayatları hakkında konuşurken dinlemek, belki de bunu hızlandırmam gerektiğini düşünmemi sağladı, anlıyor musun? Belki de daha çok denemeliyim."

"Şüpheli," diyor uzaklara bakarken. "Bunu bilemezsin. Belki de yatakta berbatımdır."

"Ophelia," dedi, sesi sertti. "Sen yatakta berbat olmazsın."

"Bunu bilemezsiniz. Bildiğimiz kadarıyla, gerçekten ölü bir balık olabilirim. Yani, oral seks söz konusu olduğunda ne yaptığımı bildiğimi sanıyordum ama belki de bilmiyordumdur." Gözlerim onunkilerle birleşti. "Mesela... bir kadın aşağıdayken neyden hoşlanırsın?"

Boynunun arkasını çekiyor. "Her erkek farklıdır."

"Ama penisinin üzerinde bir ağız var. Her erkeğin penisinin üzerinde bir ağızdan hoşlandığına eminim, peki sen neyi seviyorsun?"

Boğazını temizliyor. Rahatsız. Tabii ki rahatsız. Tanrım, bahse girerim hiç yatakta kötü olduğundan şikayet etmek zorunda kalmamıştır. Muhtemelen hepsinin benden daha fazla deneyimi olmuştur, özellikle de yatakta müthiş bir erkek damızlık olduğu düşünülürse. Rahatsız olmasına şaşmamalı. O kötü yetenekleri olan en seksi Cane kardeş.

"Biliyor musun, boş ver. Bu aptalcaydı. Bu konuyu açmamalıydım. Sadece seks hayatımın iyi olduğunu düşünmüyorum ve evlenmeden hemen önce iyi olması gerekmez mi? Sürekli seks yapıyor olmamız gerekmez mi? Telefon seksi bile mi? Biz sadece . . . değiliz. Yatağa gidiyor ve beni kaşıklamıyor bile. Kendime işten yorgun geldiği için olduğunu söyleyip duruyorum, ama . . . Huxley, JP ve Ryot yorgunlar ama yine de-"

"Kızın ilk başta ucuyla yavaşça oynamasını seviyorum," diyor, sesi derin, neredeyse işkence gibi. Bakışlarını bana doğru kaldırıyor ve ne dediğini anlıyorum. Bakışları o kadar yoğun ki hemen yakalandım. *Çekildim.* "Onun ağzına girmeme izin verilip verilmeyeceğinden emin olmadan alay edilmeyi, dalga geçilmeyi seviyorum. Dilini başının etrafında dolaştırması, sonra da alt tarafına defalarca vurması hoşuma gidiyor, ta ki ben sertleşip daha fazlası için can atana kadar." Yanaklarım ısındı. Ben

şaşkına dönmüştü. "Eğer beni almak istiyorsa, benim de onu istediğimi göstermek için yanağını avuçlamayı seviyorum. Ve beni sıcak, ıslak ağzına aldığı anda, gözlerini izlemeyi, sulandıklarını görmeyi, beni boğazına kadar nasıl alabildiğini görmeyi seviyorum. Ve beni içeri ve dışarı pompalarken, dişlerinin uzunluğumun üzerinde en hafif sürüklenmesi için yalvarıyorum, sadece beni kışkırtmaya yetecek kadar."

"Oh," diyorum vücudum ısınmış bir şekilde yer değiştirirken. İlk defa böyle konuştuğunu duyuyordum ve bu beni çok heyecanlandırıyor. "Ve, uh ... bu seni orgazm yapacak mı?"

"Sert," diye cevaplıyor. "Ve ben kızımın yutmasını tercih ederim, çünkü ağzında sertleşirken boğazının çalışmasını izlemek hoşuma gidiyor."

Ağzım kurudu.

Ve bacaklarımın arasında donuk bir zonklama var çünkü aman Tanrım, ondan bunu asla beklemezdim. Yani, elbette, onun kirli bir tarafı olduğunu biliyordum - bunu duymuştum - ama diş sürüklenme ... kızların bahsettiği şey buydu, tam da bu şey.

"Anlıyorum." Yavaşça başımı salladım. "Şey, bu bilgilendiriciydi."

"Bir erkeğin sana oral seks yapması söz konusu olduğunda nelerden hoşlanırsın?" diye soruyor.

"Şey... Tam olarak emin değilim çünkü Brian bunu pek yapmaz."

"Yapardım," diyor dudaklarını ıslatırken hızla. Doğrudan benimle konuşurken, gözleri çok yoğun, "Kız arkadaşımın üzerine inerdim. Onu tatmak, memnun etmek ve çılgına çevirmek için yanıp tutuştuğumdan, bacaklarını yavaşça ayırır ve iç uyluklarına doğru ilerleyerek onu tahrik ederdim. Benim için damladığını görene kadar her santimine öpücükler bırakırdım. Dilimin onu yutmasına hazırdı. Klitorisi o kadar sertleşirdi ki dilimle fiske vurabilirdim. Nefes nefese kalırdı, neredeyse nefessiz kalırdı. Parmaklarım dudaklarını genişletirdi, böylece dilimi uzun bir vuruşla klitorisinin üzerinde gezdirebilirdim."

Siktir, neden bunu *hissedebiliyorum*?

"Bu, uh"-bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum-"bu güzel olurdu."

"Bu sadece başlangıç olurdu. Sevgilimin çılgınlıklarını duymayı, saçlarımı çekmesini, topuklarını sırtıma öyle bir geçirmesini seviyorum ki ertesi gün bunu hissediyorum. Klitorisini emmeyi, tadına bakmayı, parmaklarımı içine sokmayı ve yüzümü onun uyarılmasıyla özensiz hale getirmeyi seviyorum. Ve sonra, hepsini tekrar yapmayı seviyorum. Alırım. Ondan aldığım zevkin son zerresine kadar alıyorum ve sonra bana verecek bir şeyi kalmadığını anladığımda kendimi bırakıyorum."

Damarlarımda donuk bir zonklama başlarken tenim ter içinde kalıyor.

Dudaklarımı şapırdatıyorum. "Şey, Brian böyle yapmaz." Yakınından bile geçmiyor. "Yani bu eğiticiydi. Belki de şu dil çıkarma olayını denemeliyim."

"Denemek ister misin?" diye

sorar. "Ne demek istiyorsun?"

"Brian'ın üzerine yatmak ister misin?"

"Yani, yapmam gereken bu değil mi?"

"Hiçbir şey yapmamanız gerekiyor. Ama bir kadın bana oral seks yaptığında, bunu istediği için yapar, çünkü sikimi o kadar baştan çıkarıcı bulur ki beni tatmadan yapamaz. Kızımın çaresiz, muhtaç ve benim için yalvarıyor olmasını istiyorum, böylece beni ağzına aldığında ona tapıyor. Tıpkı benim onun ağrıyan amına taptığım gibi."

Tanrım. *Çünkü sikimi o kadar baştan çıkarıcı buluyor ki beni tatmadan yapamıyor. Tıpkı benim onun ağrıyan amına taptığım gibi.*

Am dediğini duymak bir sonraki seviye. Sanki her zaman söylüyormuş gibi kolaylıkla dilinden dökülüyor. Ve muhtemelen söylüyor. Bu konuşma bana onun bir kadınla yakınlaştığında tam olarak nasıl bir erkek olduğunu gösterdi. Açık saçık konuşan, arzulu, hükmeden. Çok sevdiğim tatlı, komik en iyi arkadaşım la tam bir tezat.

"Onu memnun etmek istiyorum," diyorum. "Sanırım herkes partnerini memnun edebilmek ister." *Brian'ın sikini, onu tatmadan işlevimi yerine getiremeyecek kadar baştan çıkarıcı mı buluyorum?* Belli ki hayır.

"Onunla ne yapıyorsun?" diye soruyor bana yaklaşırken, aramızda sadece birkaç santim var, böylece dizlerimiz birbirine çarpıyor ve kolu tam arkamdan sarkıyor.

Bu konuşmadan ne kadar tahrik olduğumu anlayabiliyor mu? Üzerimden gelen sıcaklığı hissedebiliyor mu? Pembeleşmiş yanaklarımı ya da tenimde oluşan hafif ter parıltısını görebiliyor mu?

Tanrım, umarım değildir.

"Brian'la ne yapacağım? Şey." Boğazımı temizliyorum, kendimi rahatsız hissediyorum. Bu konuşmayı başlatan bendim, o yüzden her şeyi anlatabilirim. "Belli ki öpüşeceğiz."

"Bu kesin," diyor, gözleri dudaklarıma kayıyor.

Gözlerimi kaçırmak zorundayım çünkü gözbebeklerinde açlık varmış gibi görünüyor, ama bu sadece az önce yaptığı şeyden dolayı artan farkındalık olabilir.

dedi. "Ve bilirsin, birbirimize dokunuyoruz. Göğüslerimi okşuyor ve, uh"-yutkunuyorum-"ben de onun taşaklarına ve penisine dokunuyorum. Ama, biz sadece içine giriyoruz, biliyor musun? Beni arkadan becermeyi gerçekten seviyor."

Aman Tanrım, bunu söylediğime inanamıyorum. Yanaklarım utançtan yanıyor.

Breaker saçımın bir tutamını çekiştiriyor ve parmağının etrafında döndürüyor. "Seni becerirken şaplak atıyor mu?"

"Ne?" Başımı sallamadan önce gözlerim açılıyor. "Hayır. Bana hiç şaplak atmadı."

"Yazık. Eminim ıslanacaksın." Yüce İsa. "Onun için soyunuyor musun?" diye soruyor, sesi o kadar derin ki ne sorduğunu zar zor anlıyorum.

Kalçalarımı hafifçe ovuyorum, aklımı onun yanıtlarında değil sorusunda tutmaya çalışıyorum. "Birkaç kez yaptım."

"Kucak dansı mı?"

"Pek sayılmaz. Ama hoşuna gittiğini bildiğim bir iç çamaşırı satın almıştım. Siyah, transparan bir danteldi."

Breaker tekrar dudaklarını ıslatıyor ve başını sallıyor.

"Bu çok ateşli, Lia." "Öyle mi?" Yanaklarım alev alev yanarken soruyorum.

"Çok ateşli. Sevgilimin iç çamaşırı giymesine bayılıyorum. Benim için giyinmek istemesine, bana vücudunu göstermesine, bana sürtünmesine bayılıyorum. Her şey alay etmekle ilgili, bu yüzden kucak dansı yapmakta rahat olmasanız bile, bana güvenin, iç çamaşırı giyip aletime hafifçe sürtünseydiniz, kendimden geçerdim."

"Ama ne yapacağım, orada öylece oturacak mıyım?"

"Ve kalçalarını hareket ettir. Ellerini bu şekilde kalçalarında gezdirerek anı daha da ilerletmek onun görevi," diyor parmaklarını bacağımanın üzerinde gezdirirken ve doğrudan kalçalarımın arasına bir şehvet yumruğu atarken.

Kahretsın, bu iyi
hissettiriyor. "Oh,"
diyorum nefes nefese.

"Ve elini karnınızın üzerinde gezdirmesi gerekir, özellikle de sırtınız göğsüne dönük, diğer yöne bakıyorsanız. Göğüslerinize dokunmaya çalışmalı ama gerçekten dokunmamalı. Yaklaşması, parmağını alt kısımlarda gezdirmesi ama geri çekmesi gerekir. Sizi o kadar tahrik etmeli ki, elini karnınıza doğru götürüp iç çamaşırınızın bel bandıyla oynadığında bacaklarınız birbirinden ayrılmalı

Daha da geniş. Islanmış, zonkluyor olmalısın, o kadar tahrik olmuş olmalısın ki parmaklarını klitorisine doğru kaydırıldığında boşalmaya hazır olmalısın."

Nefes

alamıyorum.

Konuşamıyoru

m.

Kulaklarımda nabzımın uğultusundan onu zar zor

duyabiliyorum. Tahrik oldum. Evet, oradayım.

Islak olduğumu, zonkladığımı ve Breaker'ın bir kadını nasıl baştan çıkaracağını çok iyi bildiğini biliyorum.

"Seni parmaklıyor mu?"

"Umm ... bazen," diyorum.

"Seni parmakladıktan sonra parmaklarını emiyor mu?" "Hayır, Brian öyle biri değil."

Breaker dudaklarını ıslatırken, "En iyi kısmı da bu," diyor. "Bir kadının tadına bakmayı seviyorum. İçine girerken dilimde onun tadını hissetmeyi seviyorum."

"Ah, evet, Brian öyle bir şey yapmadı," diyorum aptalca, onun manyetik gözlerinden uzaklaşmaya çalışırken.

"Seni nasıl beceriyor? Seni bağlıyor mu? Ona binmene izin veriyor mu? Oyuncak kullanıyor mu?"

Yutkunuyorum ve şu anda bir içkim olmasını diliyorum, bu konuşmadan sonra susuzluğumu giderecek herhangi bir şey.

"Sadece normal, bilirsiniz, çok süslü bir şey değil. Mesela farklı pozisyonlar yapıyoruz ama bunun dışında bir şey yok." Yüzümü kapatıyorum ve "Bu çok utanç verici" diyorum.

"Neden?" diye soruyor, ellerimi yüzümden indirirken.

"Çünkü belli ki sen yatakta daha obursun ve ben senin yanında basit bir vanilya fasulyesi kızına benziyorum."

"Kendinizi kıyaslamayın. Kendinizi kötü hissetmenin ilk yolu budur."

"Oyuncaklardan ve bağlanmaktan bahsederken kıyaslama yapmamak zor. Ve daha önceki kızlar da erkeklerinin onlara nasıl oral seks yapmaktan hoşlandıklarından bahsediyorlardı. Belki de bende bir sorun vardır."

Breaker çenemi zorla kavırıyor ve gözlerimiz kilitlendiğinde şöyle diyor: "Senin hiçbir sorunun yok. Hem de hiç. Her şey kimyayla ilgili ve belki de ... belki de Brian'la kimyan tutmuyor." Neden içimde haklı olabileceğine dair bir his var? "Seni bağlamak, oyuncaklar kullanmak, istediğin bu tür şeyler mi?"

"Ne istediğimi bilmiyorum, sadece . . . Sanırım şu anda sahip olduğumdan daha fazlasını istiyorum."

"Sen daha fazlasını hak ediyorsun," diyor, sesi artık titrek. "Amin dillenmeyi, tüketilmeyi ve ertesi gün yürüyemeyeceğin kadar sert sikilmeyi hak ediyor." Nefesim ağırlaşıyor, havayı içime çekmem gittikçe zorlaşıyor. "Çok seksisin Lia, ve eğer ben olsaydım-"

Tak tak. Tak.

Sen olsaydın, ne yapardın? Kapıya bakmak için döndüğünde çığlık atmak istiyorum.

Kaşlarının daraldığını fark ediyorum ve burada kimin olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum, çünkü her kimse, bundan pek memnun görünmüyor.

"Kim o?" Sanki Breaker kapının arkasını görebiliyormuş gibi soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok." Ve o n u tanıdığımdan beri ilk kez kapıya doğru yürümesini izliyorum, zihnim arka tarafına odaklanıyor, kışının sıkılığına bana söylediği şey eşlik ediyor. *Çok seksisin, Lia.* Kapıyı açtığını duyana kadar bunu tekrar tekrar dinliyorum.

"Oh, selam. Uh, burada ne yapıyorsun?"

"Lia burada mı?"

Brian mı? O burada mı?

Girişe doğru ilerliyorum, orada Brian'ı elinde tek bir spor çantasıyla görüyorum.

"Brian, iş gezisinde olduğunu sanıyordum."

Önce Breaker'a sonra da bana bakıyor. "Öyleydim ama son konuşmamızdan hoşlanmadım, bu yüzden gece için geri döndüm. Yarın sabah ilk iş buradan ayrılmak zorundayım."

"Oh." Ellerimi önümde kavuşturuyorum, vücut ısım hemen düşüyor.

"Senin evine gidebilir miyiz, lütfen?" Gözleri yalvarıyor.

"Evet, bana bir saniye izin verir misin? Seninle şurada buluşuruz," diye cevap veriyorum orada garip bir şekilde dururken.

"Elbette." Brian Breaker'a bakar. "Seni gördüğüme sevindim, dostum."

Brian uzaklaşırken Breaker, "Evet, sen de," diyor. Breaker kapıyı kapatıyor ve elini saçlarının arasından geçiriyor. Gömleğinin alt kısmının külotunun bel bandını gösterecek şekilde kalktığını yakalıyorum. "Demek Brian eve geldi."

"Öyle," diye cevap veriyorum. "Bu beklenmedik bir şeydi."

"Çok." Breaker koridorun duvarına yaslanmış, neredeyse yenilmiş görünüyor. Yine de nedenini hayal edemiyorum. "Yani muhtemelen gidip onunla konuşmalısın."

Bir adım öne çıkıyorum. Ona dokunma ihtiyacı çok büyük ama kendimi tutuyorum çünkü dokunursam ne olacağından emin değilim. Kanımda dolaşan bu gizemli duyguya teslim olursam. Kendimi durduramayabilirim. "Evet, muhtemelen yapmalıyım." Başka bir şey söylemem gerektiği için ayak parmaklarımla yere basıyorum ve "Onunla seks hakkında konuşmalı mıyım?" diye soruyorum.

Keskin gözleri bana odaklanarak şöyle diyor: "Yani, eğer istersen. Eğer iyi bir zaman olduğunu düşünüyorsan."

"Bence söylenmesi gerekiyor, sence de öyle değil mi? Dört hafta içinde evleniyoruz."

"Öylesin," diye homurdanıyor ve sonra duvarı itiyor. "Evet, Lia, git ona ne arzuladığını söyle ve ona her şeyi anlatmaktan korkma." Breaker öne doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Saçımın bir telini kulağımın arkasına itiyor ve yumuşak bir sesle konuşuyor. "Ona dilini bacaklarının arasında istediğini söyle. Seni kızdırmasını, seninle alay etmesini, seni öyle ıslak hissettirmesini istediğini söyle ki meme uçlarını parmaklarının arasında yuvarlayarak boşalabilesin."

Nefesim tekrar sığılıyor ve o devam ederken gözlerim dudaklarına düşüyor, "Ona seni becermesini istediğini söyle. Seni öyle acımasızca becersin ki, o kadar sert boşalana kadar aletin sürekli içine girmesine dayanamayasın ve seksi şehvetten başka bir şekilde düşünemeyesin."

Ciğerlerim

sıkışıyor. Ayak

parmaklarım

karıncalanıyor.

Ve bedenim, içimden geçen erotik enerjiden dolayı tam burada yere yığılmak istiyor.

Bunu istiyorum.

Bahsettiği o cinsel hissi istiyorum.

İçimde gözlerimi yaşartacak kadar derin bir erkek hissetmek istiyorum.

Gerilmek, yalanmak ve o inkar edilemez duygudan başka hiçbir şey hatırlayamayacağım noktaya kadar becerilmek istiyorum.

"Ya beni becermek istemezse?" Fısıldıyorum, güvensizliğim artıyor Yukarı.

Breaker duraklıyor ve işaret parmağını çenemin altında dolaştırıyor. Beni kaldırıyor bakışlarını onunkilerle buluşturuyor. Çok dikkatli bir şekilde, "O zaman sana göre biri değil, çünkü Lia... sen sikilmeyi hak ediyorsun. Tıpkı tapılmayı hak ettiğin gibi. *Sertçe.*"

Ve ben başka bir şey söyleyemeden çekip gitti.

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

KIRICI

"Dostum, az önce bizi terk etmedin mi?" JP kapısını açtığında sorar.

Onu geçip doğruca mutfağına gidiyorum.

"İçeri gel. Önemli bir şey yapmıyorum."

"İğrenç Bloody Mary'lerin nerede?" Mutfağında dolaşırken sordum.

"Hatırlarsan brunch Huxley'deydi. Onda her şey var," diyor JP beni mutfağına kadar takip ederken.

"O zaman alkolün nerede? Sende biraz olduğunu biliyorum. Nerede o?"

"Tamam, bir saniye yavaşlamamı istiyorum." Elini karşı. "Neden bu kadar gerginsin?"

"Bana sadece alkol ver, tamam mı?" Mutfak adasındaki koltuklardan birine oturuyorum ve ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum.

"Neler oluyor?" Kelsey endişeli bir bakışla içeri girerek soruyor.

"Görünüşe göre Breaker'ın alkole ihtiyacı var ama nedenini henüz söylemedi."

"Çünkü dört hafta sonra evlenecek olan en iyi arkadaşşıma aşığıım. Başka bir açıklamaya ihtiyacım var mı?"

"Hayır, sanırım bu iş görür" diyor JP, sonra da buzdolabının sağındaki dolaba gidip bir şişe viski çıkarıyor. "Bu olur mu?"

"Evet, her neyse, umurumda değil. Sadece bana bir Şey ver, ne olursa."

Kelsey yanıma oturuyor ve elini yatıştırıcı bir Şekilde sırtıma koyuyor. "Neler oluyor?"

"Kendimi kaybedecekmişim gibi hissediyorum." Duygularım içimden geçerken vucudum adrenalinle sarsılıyor.

JP bir bardak viskiyi bana doğru uzatıyor, ben de hemen içip bardağı ona geri uzatıyorum. "Biraz daha."

"Tamam," diyor.

Kelsey, "Breaker, konuş bizimle," diyor.

Bir sonraki bardağı yutuyorum ve silindiri iki elimle kavrayarak yere bırakıyorum. "İkinizin San Francisco'da olduğu ve henüz birlikte olmadığınız zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet," diyorlar ikisi de aynı anda.

"Peki Kelsey'nin diğer adamla çıktığı gece ve JP, Kelsey'den gerçekten hoşlandığın için bununla nasıl başa çıkacağını bilemedin mi? O gece kafayı buldun ve o aptal e-postayı gönderdin."

"Evet, ne yazık ki."

"Senin hissettiğin acıyı ben de şu anda hissediyorum." Saçımı ekiştiriyorum. "Siktir."

"Lia şimdi nerede?" Kelsey soruyor.

"Evde... Brian'la." Elimi tezgaha vurup, "Ve en kötüsü de brunch'taki küçük kız sohbetiniz sayesinde bana seksle ilgili her Şeyi sordu çünkü görünüşe göre Brian yatak odasında tam bir fiyasko ve onunla yatmıyor" diyorum.

"Ne?" JP tiksintiyle soruyor. "Bu en iyi kısmı, kız arkadaşını dilinin üzerine boşaltmak."

"Ben de öyle dedim, iyi bir oral seks nasıl yapılır diye tavsiye istiyordu." Bardağımı uzattım ve JP hızlıca içine biraz viski doldurdu. "Ben de ona nasıl iyi bir sakso çekeceğini anlattım. Tam orada, ona her Şeyi anlattım, şimdi onun evinde, muhtemelen Brian'ın önünde diz kmş, sikini emiyor, çünkü ona nasıl yapılacağını söyleyen lanet olası pislik benim. Siktir!" Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve bardağı tekrar yerine koymadan önce viskiyi yudumluyorum.

JP, "Vay canına, burada açılacak çok Şey var," diyor. "Ona gerçekten nasıl iyi sakso çekileceğini mi öğrettin? Neden?"

"Bilmiyorum, çünkü aklımı kaybettim. Çünkü onun gözlerinin içine bakamıyorum ve Brian'ın oraya koyduğu hüznü göremiyorum. Çünkü onun hissetmesine izin veremezdim.

Kendisi açıkça çabalıyor ama o çabalamıyor. Evet, ona onu nasıl memnun edeceğini söyledim ve şimdi onun dairesinde oldukları için orada kalamazdım. Onu memnun edişini dinleyemezdim. Tek istediğim onun benimle olmasıyken, bunun hiçbir yolu yoktu. Yani, Tanrım, gayet iyiydim," diye bağıyorum, kolumu uzatarak. "Gayet iyiydim ve sonra onu o gelinlikle gördüm ve sanki ... dünyam yıkıldı ve dönmeyi durduramıyorum. Neden bunu bir yıl önce anlayamadım? Bir ay önce, kendisini onu hak etmeyen başka bir adama bağladığında kıyamet günü için geri sayımın olmadığı herhangi bir zamanda? Yakınından bile geçmedi."

JP, "Dürüst olmak gerekirse, Huxley ve ben yıllardır sana Lia'dan hoşlandığını söylüyoruz," diyor.

Kelsey, "JP, bu hiç yardımcı olmadı" derken ben ona ters ters bakıyorum.

"Yardımcı olmaya çalışmıyordum, yıllardır yapmaya çalıştığım gibi bir noktaya değinmeye çalışıyordum."

"Sen bir pisliksin," diyorum ona.

"Nasıl cevap vermemi istiyorsun?" JP kollarını açarak soruyor. "Elini tutmamı ve sana her şeyin yoluna gireceğini söylememi mi istiyorsun? Seni her zaman daha iyi bir adam olarak tanıyacağımızı mı? Flaş haber dostum, kız evleniyor. Ve eğer bu konuda bir şey yapmazsan, o zaman o pislikle gidecek ve sen de dairende yalnız başına ölüme terk edileceksin."

"Cidden, JP," diye homurdanıyor Kelsey. "Kabalaşıyorsun."

"Gerçekçi olacağım. Eğer onu istiyorsa, bunu ona söylemeli."

"Hayır, yapamaz," diyor Kelsey, beni şaşırtarak. "İnan bana, eğer kapısını çalıp onu sevdiğini söylerse, kız bunu iyi karşılamayacaktır. Ona nasıl daha iyi olduğunu göstermeye devam etmeli."

"Bu onun için işe yaramıyor. Lia diğer adama sakso çekiyor çünkü aptal kardeşim ona işin püf noktalarını öğretti. Onu tahrik etmeye mi çalışıyordun? Seksi olmaya mı çalışıyordun?"

"Sakın seksi gibi deme," diyorum. "Ve ateşli bir andı, tamam mı? Yanaklarının kızardığını gördüm. Ona bir gecede onu birkaç kez orgazm edecek türden bir adam olduğumu gösteriyordum, aptal Brian değil."

"Peki bu sizin için nasıl sonuçlandı?"

"Pek iyi değil," diye cevap veriyorum ve parmaklarımı alnıma bastırıyorum. "Sanırım Kelsey haklı, yine de ona öylece söyleyebileceğimi sanmıyorum. Onu sorguladığını, kendini sorguladığını hissediyorum. Ama lanet olsun. . . o aynı zamanda vazgeçmeyi sevmeyen biri. Bu yüzden ilişkinin yürümesi için her şeyi yapar ve bahse girerim bu gece de öyle yapıyordur. Belki incinmiş numarası yapabilirim ya da

bir şey." Canlanıyorum. "Evet, mesela bacağımı falan kırabilirim, siz de onu arayıp hastanede olduğumu söylersiniz, böylece bu gece Brian'dan uzaklaşır ve ona sakso çekmez."

"Şu anda kendini duyuyor musun?"

"Öyleyim." Sandalyemden kalkıp mutfığa doğru ilerliyorum. "Bu harika bir fikir çünkü bana sempati toplayacak ve tabii ki benimle ilgilenmek isteyecek çünkü o böyle biri ve benimle ilgilendiğinde daha fazla yaklaşabilirim, onu Brian'dan çalabilirim. Bu dahice."

"Bu aptalca çünkü eğer bacağını kırarsan, Brian ne yaptığını öğrendiğinde nasıl kaçacaksın? Adam hıyarın teki olabilir, ama öfkesi kaynıyor ve bence iyi bir dövüş çıkarabilir," diyor JP.

Kelsey, "Tüm bunların yanı sıra, kızı elde etmenin yolu bacak kırmak değildir," diyor. "Tanrım, ne kadar aptalsınız."

"Bacağımı kırmak şu ana kadarki en iyi fikir. Başka ne yapmalıyım? Oh!" Parmaklarımı şıklattım. "Ona Bloody Mary'den dolayı gıda zehirlenmesi geçirdiğimi söyleyebilirim."

"Ne bok yersen ye," diyor JP. "Kendi çıkarların için beni lekeleme."

"Onda olmayıp bende olan tek şey bu ve gıda zehirlenmesi onu Brian'dan uzaklaştıracak."

"Peki onun önünde nasıl kusmayı düşünüyorsun?" JP soruyor.

Mutfığa bir göz attım. "Hiç çiğ tavuk var mı?"

"Tanrı aşkına," diyor Kelsey sandalyesinden kalkarak. Beni kolumdan tutup oturtuyor. Gözlerimin içine bakarken ellerini omuzlarıma koyuyor. "Bu gece hiçbir şey yapmayacaksın-"

"Ama-"

"Eğer ona oral seks yaparsa, o zaman öyle olsun. Ona nasıl zevk aldığını göstermeye çalışmanın bedeli bu. Ama unutmaman gereken şey, söylediğin her şeyi duymuş olması. Dikkatle dinledi ve eğer Lia'yı düşündüğüm gibi tanıyorsam, bu onun aklına kazınacaktır. Sana her baktığında, nasıl emilmekten hoşlandığını, bir kadının bacaklarının arasında olmayı nasıl sevdiğini ve bir kadını ne kadar *kolay* memnun edebileceğini düşünecek. Bunu hatırlayacak ve bu yeni temel üzerinde çalışacaksın."

"Bebeğim, cidden, böyle konuşmaya devam edersen yukarı çıkacağız."

Kelsey JP'ye bakarak, "Acı çektiği her halinden belli olan kardeşine yardımcı olmaya başlamazsan, yakın zamanda yukarı çıkmayacağım. Onu seviyor JP ve onunla birlikte olmayı hak ediyor." Dikkatini tekrar bana çeviriyor ve devam ediyor, "Şimdi gitme zamanı, Breaker. Brian ve Lia arasında olanları unut. Eve hiç gelmemiş gibi davran ve ilerle. Güven bana, küçük kızlar toplantımızda senin hakkında konuştuk ve orada bir entrika var ve bu en iyi arkadaş entrikası değil. Bence bir şansın var, ama bunu doğru yapmalısın. Brian bocalayacaktır. Zaten bocaladı, o yüzden sabırlı ol."

"Dört haftam var," diyorum çaresizlik içinde.

"Ondan önce kırılacak, güven bana. Brian'la ikinizin geçmişiniz, seksapeliniz ve onu mutlu etme yeteneğiniz var. Bunu çabucak anlayacaktır. Brian bir anlık bir şey. Sen sonsuza dek kalacaksın."

"Bebeğim." JP göğsünü tutuyor. "Kahretsin, bu çok tatlıydı." "Çok tatlıydı," diyorum.

"Kalbimi yerinden oynatıyorsun," diye ekliyor JP. "Ve doğal olarak, sikimi sertleştiriyorsun."

Tanrım.

Kardeşimi görmezden gelerek, "Gerçekten Lia ile sonsuza dek birlikte olacağımızı mı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Eğer bir şey varsa, Breaker, ben *aşkı* severim ve bunu asla bozmam. Sen ve Lia'nın ruh eşi olduğunuza gerçekten inanıyorum. Bunu şimdi görmene sevindim."

"Tamam." Başımı salladım. "Peki şimdi ne yapacağım?"

JP, "Kendimi daha iyi hissetmek için bağış yapmaya karar verdim," diyor. "Başka bir bağışçıya ihtiyacı olan harika bir güvercin kurtarma merkezi biliyorum."

Gözlerinin içine bakıyorum ve "Senin güvercin takıntını beslemiyorum. Siktirip gidebilirsin."

—

LIA

"DÖNÜŞ UÇUŞUN NASILDI?" Ona ne söyleyeceğimi bilemeden soruyorum. Onun varlığı tamamen beklenmedik bir şeydi. Zor zamanlar geçiriyorum

Breaker'la yaptığım konuşmayı sindirmek bir yana, burada olduğunu bile düşünüyör.

"İyiidi. Neyse ki biraz iş hallettim," diyor Brian kravatını gevşetirken.

Evet, bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. İşini yapmazsa ne olacağını hayal bile edemiyorum.

"Şey, aç mısın? Yemek sipariş edebilirim."

"Seninle gerçekten konuşmak istiyorum." Bana yaklaşırken gözleri saçlarıma gidiyor. Hâlâ nefret ediyor mu? Sevdiğini söylemedi, bu kesin. Ellerimi tutuyor ve soruyor, "Her şey yolunda mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Gel, oturalım," diyor beni kanepeme götürürken. Aramızda birkaç santim mesafe kalacak şekilde oturduğumuzda devam ediyor. "Düğün planlamasının senin üzerinde stresli olduğunu biliyorum ve belki de tüm bunlarla iyi başa çıkamadığından endişeleniyorum, bu yüzden saç kesimi ve rengi."

Pardon?

"Ne demek istiyorsun? Saçımı kestirdim ve röfle yaptırdım çünkü bunu istedim, düğün stresi yüzünden değil."

"Lia," diyor küçümseyici ses tonuyla. "Seni bir yıldan fazladır tanıyorum ve daha önce hiç bu kadar köklü bir değişiklik yapmamıştın. Stresin bunaltıcı olmasından endişeleniyorum, ailen yanında değil, bir tür kontrol bulmaya çalışıyorsun ve görünüşün kontrol edebileceğini hissettiğin tek şey. Bu yüzden saçını kestir. Bu durumun devam edeceğinden ve kim bilir bundan sonra ne yapacağından endişeleniyorum."

Geri çekildim, varsayımından kesinlikle rahatsız oldum. Birincisi, görünüşüm üzerinde söz sahibi olduğunu düşünerek nereden çıktı? İkincisi, ona gönderdiğim fotoğrafta ne kadar mutlu olduğumu gerçekten görmüyor mu?

"Brian, bu sadece bir saç kesimi. Gidip yüzüme penis dövmesi yaptırmış değilim. Ve bunu yapma kararımın seninle hiçbir ilgisi yok, tamamen benimle ilgili. Kendimi güzel hissetmek istedim."

"Daha önce de iyiydın. Hiçbir şeyi değiştirmene gerek yok."

"İyi misin?" Kanepeden kalkarak sordum. "Daha önce iyi miydim? Bundan daha iyi bir sıfat bulamadınız mı?"

Elini alnına bastırıyor. "Güzel, güzel demek istedim." Oflayıp pufluyor. "Uzun bir gün oldu. Senin için endişelendim ve bu uçuşu ayarlamak zor oldu, bu yüzden şu anda kelimelerim olması gerektiği gibi değilse kusura bakma."

"Sözlerinizin küçümseyici olmamasına ihtiyacım var ve bunu istemenin çok fazla olduğunu sanmıyorum."

"Bütün bunlar nereden çıktı?" diye sorar. "Bana kızgınmışsın gibi hissediyorum."

Nereden anladın? Yüce Tanrım.

"Sana kızgıyım," diye bağıyorum. "Tanrım, Brian. Bütün bu düğün, annenle uğraşmak ve saçma verdiği tepki, tam bir kâbustu. Ve sen. . . benimle hiç seks yapmak istemiyorsun. Neden?"

Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. "Evet, biliyorum" diyor.

"Hayır, yok. İki haftadır seks yapmadık. Bunun tuhaf olduğunu düşünmüyor musun? Sence de her fırsatta birbirimizin vücuduna bakmamız, kıyafetlerimizi çıkarmamız ve birbirimizden zevk almamız gerekmiyor mu?"

"Zor birkaç hafta oldu, Lia."

"Evlenme teklif ettiğin gece seks bile yapmadık. Sen bir iş görüşmesindeyken ben uyuyakalmışım."

"Japonya'dan gelen müşterilerle. Başka ne seçeneğim var ki?" diye soruyor, sesi daha da öfkeli çıkıyor.

"Bir seçeneğin var ve onun adı da benim, ama beni seçmiyorsun. Ben sadece hayatının kontrol listesindeki bir tür aksesuar mıyım?"

"Hayır, Lia," diyor ayağa kalkıp bana doğru ilerlerken. "Seni seviyorum. Sen benim karım olacaksın."

"O zaman neden benimle seks yapmak istemiyorsun?"

"İstiyorum," diyor, elleri omuzlarıma gidiyor. "Sadece... son zamanlarda çok zorlandım, tamam mı?"

"Sen . . . beni aldatıyor musun? Başka bir yerde seks yapıyorsun ve bu yüzden mi benimle yapmak istemiyorsun?"

"Lia," diyor sertçe. "Sakın böyle bir şey söyleme. Benim böyle bir adam olmadığımı biliyorsun." Ona inanıyorum çünkü geceleri uzun süre çalışıyor ve bazen yanlış şeyler söylüyor olabilir ama Brian'ın bunu asla yapmayacağından eminim. Babası annesini birçok kez aldattı ve bunun annesini nasıl incittiğini gördü. Her zaman karısına bunu asla yapmayacağını söylerdi.

"Biliyorum. Özür dilerim," diyorum, konuyu açtığım için utanıyorum. "Bir tür rutine girdiğimizi mi düşünüyorsun? Yani, sana oral seks yapmamdan bile hoşlanmıyorsun."

"Onları hiç sevmedim, Lia. Sadece sen değilsin. Bir kız orada öylece oturup sikimi emmek zorunda kaldığında kendimi kötü hissediyorum, tamam mı?"

"Ama ya isteseydim?" Parmaklarımı gömleğinin üzerinde gezdirerek soruyorum.

Dokunuşumu durduruyor ve ellerimizi birbirine bağlıyor. "Hâlâ bunun aşağılayıcı olduğunu düşünüyorum. Beni bu şekilde memnun etmekten daha iyisini hak ediyorsun."

"Bu aşağılayıcı bir şey değil," diyorum. "Partnerinize onu ne kadar sevdiğinizi göstermenin bir yolu."

Başını sallıyor. "Bu benim için küçük düşürücü."

"Tamam, o zaman şaplak ya da oyuncaklara ne dersiniz? Bunu hiç denemedik."

"Çünkü böyle bir tantanaya ihtiyacımız yok. Seni boşaltmak için vibratöre ihtiyacım yok. Bunu kendim yapabilirim." *Her seferinde değil ama.*

"Bu senin beni boşaltamamanla ilgili değil. Mesele eğlenmek, yeni şeyler yapmak."

"Bu konu hakkında konuşmayı bırakalım, tamam mı? Şu anda bu bir endişe kaynağı değil."

"Benim için öyle," diyorum, sesim yükseliyor. "Benimle seks yapmak istemeyen biriyle evlenmek istemiyorum, Brian."

"Pardon?" diye sorar. "Benimle evlenmek istemiyor musun?"

"Hayır, biliyorum. Sadece bazı sorunlar yaşadığımızı ve evlenmeden önce bunların çözülmesi gerektiğini söylüyorum. Bence bu önemli."

"Tek sorunum, kafanda benimle ilgili bazı fikirler oluşması ve bunların nereden kaynaklandığına dair hiçbir fikrim yok. Tüm bunlardan önce iyiydik, peki neden şimdi? Neden ilişkimizi ikinci kez sorguluyorsun?"

"Tereddüt etmiyorum, sadece bazı pürüzleri gidermeye çalışıyorum ve bunun için azarlanmamam gerektiğini düşünüyorum. Demek istediğim, düğün konusunda annenden destek istediğimde onun tarafını tutuyorsun. Müstakbel eşinin tarafını tutman gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Neden bir taraf olmak zorunda? Neden bir uzlaşma yok?" "Çünkü annen uzlaşma kelimesinden anlamıyor."

"Davetli listesini azalttığına eminim, artık kilise yerine bir bahçede evleniyoruz ve düğünde anneni temsil etmesi için papatyalar var. Bunların hiçbirisi annemin listesinde yoktu."

"*Annenin* bir listesi bile olmamalı. Annen bu işe karışmamalı."

"O beni temsil ediyor, Lia. Ben meşgul olduğum için, benim istediklerimi savunmanın sorumluluğunu üstleniyor."

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Yani düğününüzde gül bulundurmanın zorunlu olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Evet, bence güzel konuşuyorlar."

"Lütfen, Brian. Düğünde ne olduğu umurunda bile değil. Sadece ortaya çıkacaksın."

"Bu doğru değil. Ben güzel görünecek, ailemizi temsil edecek ve sonsuza dek hatırlayacağımız bir gün istiyorum."

"Her zaman imajla ilgili değildir," diyorum yanından geçerken.

"Neden bu konuda tartışıp duruyorsun? Her şey istediğin gibi gidiyor. Neden bunu bu kadar büyütüyorsun?"

"Çünkü istediğim bu olsaydı, kulüpte yapmazdık, tanımadığım insanları davet etmezdik ve ben de üç elbise değiştirmedim."

"Ama her şey seninle ilgili değil, Lia. Sen gelin olabilirsin ama ben damadım ve düğün planlamasında benden de parçalar olmalı. Annem bunun ne olduğunu bilir."

"Belki benimle ne istediğin hakkında konuşursan, o şeyleri seçmene yardımcı olabilirim."

Ağır bir nefes üflüyor. "Bir hiç uğruna kavga çıkarıyorsun. Dediğim gibi, kafana bir şey girmiş ve bunu yapmamak için herhangi bir bahane bulmaya çalışıyorsun. Eğer durum buysa, Lia, bana şimdi söyle. Düğün günümüze geldiğimizde beni terk etmeni istemiyorum çünkü sonunda bunu yapacak cesareti buldun."

"Brian, bundan kurtulmaya çalışmıyorum," diyorum kendimi yenilmiş hissederek. "Sadece nereden geldiğimi anlamayı sağlamaya çalışıyorum. Aramızın iyi olmasını istiyorum. Benim tarafımda olmanı istiyorum. Beni istemeni. Saçımı değiştirdiğim için bir tür kriz geçirdiğimi düşünmemeni. Yani . . . koridorda yürüdüğümde beni yargılayacak mısın? Elbisemin çirkin olduğunu mu düşüneceksin? Bu endişelenmem gereken bir şey mi?"

"Hayır, annem bana bir resim gönderdi. Çok güzel bir elbise."

Duraksıyorum ve başımı yana eğiyorum. "Annen sana elbisemin fotoğrafını mı gönderdi?"

"Evet, onayladığımdan emin olmak istedi."

"Bu sizin onaylamanız gereken bir şey değil. Bu benim kararım."

"Kendini duyuyor musun?" diye sorar. "Çok bencilce davranıyorsun. Bu düğün sadece seninle ilgili değil, Lia."

"Öyle olduğunu söylemedim," diye bağıyorum. "Tanrım, çok sinir bozucusun. Buraya bir şeyleri düzeltmek için gelmene çok sevindim. İyi iş çıkardın." Mutfağa doğru ilerledim ve kendime bir soda aldım.

"Bunların Breaker ile bir ilgisi var mı?"

Duraklıyorum, ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve içimdeki öfkenin DEFCON 1 seviyesine yükseldiğini hissediyorum.

"Yemin ederim Brian," diyorum topuklarımın üzerinde dönerken. "Onu bir kez daha gündeme getirirsen bu nişanı, bu düğünü ve bu ilişkiyi bitiririm. Bunun onunla hiçbir ilgisi yok, her şeyin bizimle ve kopukluğumuzla ilgisi var."

"Bir kopukluk hissetmiyorum."

"Çünkü burada değilsin," diye bağıyorum. "Çok körsün, çok cahilsin. Yani, lanet olsun, aletini ağzıma sokmayı teklif ediyorum ve sen bu fikri bile kavrayamıyorsun. Sikin ağzıma girmesini istemelisin."

"Beni emmek ister misin?" diye bağıyor. Kanepeye oturur ve arkasına yaslanır. "Peki, Lia. Em beni."

Yatak odasına geri dönerken "Sen tam bir pislisin," diyorum.

KIRICI

JP ve Huxley beni daireme doğru götürürken "KENDİMİ İYİ HİSSETMİYORUM," diyorum.

JP, "Çünkü on dakika içinde üç kadeh viski içtiniz, hatanızı fark ettiniz, tereyağlı kruvasan ve suyla telafi etmeye çalıştınız ve şimdi mideniz ne yapacağını bilemiyor," diyor.

Huxley, "Ayakkabılarıma kusarsan seni öldürürüm," diyor.

"Neden eve gelmek zorundaydım ki? Onun seks yaptığını duymak istemiyorum." Başımı Huxley'nin omzuna yasladım. "Eminim çok tatlı inliyordur."

"Yüzüme karşı bu kadar yakından konuşamaz mısınız?"

"Eminim gelmiş geçmiş en lezzetli amcığa sahiptir, tıpkı ... taze bir çiçek tarlası gibi."

"En son ne zaman amcık yedin?" Kapıma vardığımızda JP soruyor. Huxley kilidi açar ve bizi içeri alır.

"Hatırlayamıyorum ama bahse girerim onunki harikadır." Huxley, "Onu kanepesine at gitsin," diyor.

"Hayır, yatak odam. Geçen gece kullandığı yastığı koklamak istiyorum. Onun gibi kokuyor. Tutmak istiyorum."

JP, "Bir erkeğin daha utanç verici bir görüntüsünü gördüğümü hiç sanmıyorum," diyor. "Keşke Kelsey telefonumu elimden almasaydı da hiçbir şey kaydedemeseydim."

JP'ye sarılırken, "Kelsey göklerden gönderilmiş bir melek," diyorum. "Ve Lottie, şey, o komik ve her zaman senin taşaklarını patlatması hoşuma gidiyor, Huxley. Sana onun gibi haddini bildiren başka bir kadın görmedim. Tanrım, onun etrafında sürünme şeklin, utanç verici. Ama ben Lia'ya bunu yapardım, onun bastığı yere tapardım."

"Bu harika," diyor Huxley beni yatağıma geri iterken. Bir çırpıda üzerine yuvarlanıyorum.

Ayaklarımı kaldırdım ve "Ayakkabılar. Lütfen ayakkabılarımı çıkarın."

Huxley önce beni, sonra JP'yi işaret etti ve "Devam et, ayakkabılarını çıkar" dedi. "Neden ayakkabıları çıkarmıyorsun?"

"Çünkü ben ağabeyim, bu da beni otomatik olarak yönetici rolüne sokuyor."

"Ayakkabılarını nasıl çıkaracağımı halledeceğini mi söylüyorsun?" "Evet, şimdi çıkar onları."

"İkiniz de birer tane çıkarsanız nasıl olur?" Ayaklarımı oynatarak söylüyorum. "Biraz daha su da kullanabilirim. Ve belki bir kova. Yere kusmak istemiyorum ve içimde bunun olabileceğine dair iyi bir his var."

JP, Huxley'e döner ve "Ayakkabılar mı yoksa kusmuk kovası ve su mu?" diye sorar. Homurdanır ve mutfığa doğru yürür.

"O tam bir homurdanan gus, değil mi?" Ben soruyorum.

"Şu anda senden nefret ediyorum, biliyor musun? Bütün Pazar günümü böldün. Kelsey'nin günü evde çıplak geçirmesi gerekiyordu ve şimdi ben senin zavallı cesedini sürüklemek ve lanet olası ayakkabılarını çıkarmak zorunda kaldım."

"Ve çoraplar."

Ayakkabılarımı ve ardından çoraplarımı çıkarıyor, tam o sırada Huxley elinde su ve kusmuk kovasıyla yatak odasına giriyor.

"Vay canına, siz ikiniz gerçek kahramanlarsınız. Bir erkeğin isteyebileceği en iyi kardeşler." Kollarımı yatağımın üzerinde iki yana açtım. "Gel de sarıl bana."

"Ve üzerimize kusma riskini mi alayım? Hayır, teşekkürler," diyor JP. Huxley ensesini çekiştirerek beni gözlemliyor. "Onunla kalmamız gerektiğini düşünüyor musun?"

"O kadar sarhoş değil, sadece aptal bir sarhoş. Uyuyacak ve iyi olacak." "Geleceğimde bir baş ağrısı olduğunu söyleyebilirim." Duraksadım ve sonra doğru oldum. "Bekle. . . güvercinlere bağış mı yaptım?"

JP başını sallar. "Seni ikna etmeye çalıştım ama Kelsey beni durdurdu." "O meleğine şükürler olsun." Büyük bir iç çekiyorum, sonra Lia'nın kullandığı yastığı göğsüme doğru çekip sıkıyorum. "Kahretsin, çok güzel kokuyor. Bir çiçek tarlası gibi."

"Aminin tadının böyle olduğunu sanıyordum," diyor JP. "Tanımlamaların üzerinde çalışmalısın."

"O sadece her yerde çiçek. Kocaman bir çiçek." Adını inleyerek söyledim. "Oh, Ophelia."

JP bir adım geri çekilerek, "Tamam, işler tuhaflaşıyor," diyor. "Sanırım binayı boşaltmaya hakkımız var."

"Evet, sanırım haklısın." Huxley ayağımı okşadı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara."

"Düğünü ayırmanı istiyorum. Teşekkürler ve iyi günler." JP, ikisi de uzaklaşırken, "Evet, hemen halledeceğiz," diyor. "Melekler, hepiniz meleksiniz." Ve sonra yastığıma gömülüp bayılıyorum.

—

LIA

ÖN KAPI KAPANIYOR ve bacaklarımı göğsüme çekip sıkıca tutuyorum.

İki saat daha kavga ettikten sonra Brian da ben de biraz sakinleşmenin en iyisi olacağını düşündük. Ben burada kalırken o gecenin geri kalanında kendi evine gidecekti. Breaker'la konuşmaya gidip gitmeyeceğimi sordu, ben de ona Breaker'ın evine gitmeye niyetim olmadığını söyledim.

yer. Evde olduğundan bile emin değilim, çünkü daha önce ayrıldığını duyduğum, bu yüzden ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Ve kimseyi göreceğim havada değilim.

Bu durumda hatalı mıyım? Bencillik mi yapıyorum? Bencil olduğumu sanmıyorum. Ondan çok şey istemiyorum. Sadece benimle konuşmasını, beni istemesini, hak ettiğim gibi bir nişanlı olmasını istiyorum. Şu anda bana hak ettiğim ilgiyi gösteremiyorsa, evlendiğimizde gösterebileceğini kim söyleyebilir? *Ve Beave, onaylayıp onaylamadığını görmek için seçtiğim elbisenin lanet bir fotoğrafını mı gönderdi? Neyim ben? Okul öncesi bir çocuk mu?*

Hayatımda hiç bu kadar kafamın karıştığını hatırlamıyorum.

Telefonum bir mesajla aydınlanırken başımı kanepeye yaslıyorum.

Kırıcı: *Oral seks nasıldı?*

Keşke bilseydi.

Lia: *Yok.*

Mesajlarıma cevap verdiğini gösteren noktalar beliriyor, ben de kanepede yan yatıp üzerime bir battaniye çekerek cevap vermesini bekliyorum.

Kırıcı: *Utanç verici. Sana iyi ipuçları verdim. Gerçekten iyi. Çok iyi.*

Lia: *Eminim öyledir.*

Kırıcı: *Ucunu emmeyi gerçekten seviyorum, çok iyi hissettiriyor, Lia.*

Tamam. Neler olduğundan emin değilim, ama belki de daha önceki konuşmanın bir devamıdır.

Lia: *Evet, bunu daha önce de belirtmiştiniz.*

Kırıcı: *Peki ya sen, bahşişi seviyor musun?*

Lia: *Bunu yapmadığım için bilemiyorum.*

Kırıcı: *Hoşuna giderdi. Hoşuna gideceğini biliyorum. Bunu gözlerinde görebiliyorum.*

Siktir, bahse girerim en iyi kafayı sen veriyorsundur.

Yanaklarım tekrar kızarıyor ve ne olduğundan o kadar emin değilim ki iyi olup olmadığını görmek için dairesine gitmeyi düşünüyorum. Bunun yerine, ona mesaj atıyorum.

Lia: *Şu ana kadar eleştiriler benim lehime değil.*

Kırıcı: *Çünkü yanlış aleti emiyorsun.*

Lia: *Görünüşe göre.*

Kırıcı: *Ne yaptı? Seni tattı mı?*

Lia: *Hayır.*

Bana mesaj atmasını beklerken nefesim daha da daralıyor.

Kırıcı: *Güzel.*

İyi mi? Telefonuma bakarken ayağa kalktım.

Kırıcı: *Seni tatmayı hak etmiyor.*

Sanki içini görebiliyormuşum gibi paylaştığımız duvara bakıyorum. O ne yapıyor? Evde mi?

Lia: *Her şey yolunda mı, Breaker?*

Kırıcı: *Sen söyle.*

Lia: *Bu da ne demek oluyor?*

Kırıcı: *Neden Brian'ı becermek yerine bana mesaj atıyorsun?*

Avuçlarım terliyor, parmaklarım telefonumun üzerinde kayıyor, hiçbir şey mantıklı gelmiyor, ama aynı zamanda az önceki boğucu sesi kafamın içinde tekrarlanıyor.

Lia: *Kavgı ettik ve sakinleşmek için biraz zamanımız var.*

Kırıcı: *Yine senin hakkında saçma sapan şeyler mi söyledi? Yemin ederim, söylediyse işini bitiririm. Sen çok güzelsin, Lia. Sana aksini düşündürmesine izin verme.*

Telefonumu kanepeye bırakıyorum ve kalbim hızla çarparak ayağa kalkıyorum. Gerçekten ne oluyor?

Bu Breaker. Her zaman birbirimizi savunuruz ama bu farklı hissettiriyor. Kulağa farklı geliyor.

Telefonum tekrar çalıyor ve Breaker'dan geldiğini görüyorum. Aklım bakmamamı söylüyor ama kalbim bakmam için yalvarıyor.

Kalp kazanır.

Kırıcı: *Sana ne söyledi?*

Ona cevap yazarken oturma odamda volta atıyorum.

Lia: *Saç kesimim ve seksle ilgili sorularım yüzünden bir tür kriz geçirip geçirmediğimi sordu.*

Kırıcı: *Abi tam bir aptal. Seni her fırsatta becermeli, özellikle de yeni saç stiline. Çok seksi, Ophelia, lanet . . .*

Düşük bir inilti çıkardım, gözlerim belirsiz yaşlarla doldu. Çünkü en iyi arkadaşım olan Breaker nasıl böyle konuşabilir? Brian'ın söylemesini istediğim her şeyi nasıl söyleyebiliyor? Brian bana bakamıyor bile, beni öpemiyor ya da her zamanki işinden biraz olsun uzaklaştığını kabullenemiyor.

Başka bir mesaj geliyor.

Kırıcı: *Neden seni becermiyor?*

Neler olduğunu anlamaya çalışmaktan vazgeçerek yatak odama geçiyorum ve yatak başlığım duvara çarparak yatağa uzanıyorum.

Lia: *Bilmiyorum, Breaker.*

Kırıcı: *Az önce yatağına mı uzandın?*

Lia: *Evet, evde misin?*

Kırıcı: *Evet, yatağında seni düşünüyorum.*

Gözlerimi kapatıp cevap vermeden önce beşe kadar sayıyorum, aptalca bir şey söylemeden önce - çünkü aşırı duygusalım.

Lia: *Neden beni düşünüyorsun?* **Kırıcı:** *Her*

zaman seni düşünüyorum. Lia: Her zaman beni düşünemezsin.

Kırıcı: *Öyleyim. Uyandığımda, seninle nasıl etkileşime geçebileceğimi, gülümsemeni nasıl yakalayabileceğimi merak ediyorum. Gün boyunca, bir moral, biraz rahatlık ya da eğlenceye ihtiyacım olduğunda görmek istediğim kişinin sen olduğunu biliyorum. Ve geceleri, uyumaya gittiğimde, gözlerimi kapatmadan önce düşündüğüm son şey sensin.*

Ona cevap yazarken dişlerim alt dudağımın üzerinde yuvarlanıyor.

Lia: *Sanki daha fazla şey ifade ediyormuş gibi söylüyorsun.*

Kırıcı: *Belki de öyledir.*

Lia: *Ne yapmaya çalışıyorsun?*

Kırıcı: *Hiçbir şey yok.*

Lia: *Birbirimize böyle şeyler söylemiyoruz.*

Kırıcı: *Evet, belki de yapmalıyız.*

Lia: *Sen neden bahsediyorsun?*

Kırıcı: *Boş ver. Onu alamayacaksın. Brian sende.*

Lia: *Breaker, ne demeye çalışıyorsun?*

Kırıcı: *Hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Uyumam lazım. Yarın konuşuruz.*

Lia: *Hayır, şimdi konuş benimle.*

Cevap vermeyince tekrar mesaj attım.

Lia: *Breaker, oraya gelmem gerekiyor mu?*

Lia: *Kırıcı . . .*

Telefonuma bakıyorum, kalbim hızla çarparken bir yanıt bekliyorum. Ne hakkında konuşuyor? Sanki bir şeyler hissediyor gibi görünüyor ama bu doğru olamaz. Bu Breaker. *Duygularla işi olmaz, değil mi?*

Cevap yazmayınca, duvara sert ve ağır bir vuruş duyana kadar neredeyse dairesine yürüyecektim.

Sonra dört.

Sonra üç.

Ve sonra sessizlik. Bir kez
çaldı. Dört. Üç.

Zihnim hemen tercüme ediyor: *Seni seviyorum.*

Daha önce hiç böyle vurmamıştı. Asla üç kelimeyle, asla tek başına. Peki bu ne anlama geliyor? Tüm bunlar ne anlama geliyor? Telefonum bir mesajla çınlarken gözlerimden hayal kırıklığı yaşları yükseliyor.

Breaker'ın her şeyi açıklamak için mesaj atmasını umarak hızla ekrana bakıyorum ama hemen hayal kırıklığına uğruyorum.

Kavgamız için özür dilerim. Seni çok seviyorum, bunu unutma. Dört hafta içinde karım olacaksın ve hayatımızın geri kalanında detayları çözeceğiz.

İnleyerek telefonumu kenara fırlatıyorum ve ellerimle gözlerimi kapatıyorum.

Tüm bunlardan kaçmam gerek.

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

KIRICI

JP: *Nasıl hissediyorsun, Big Boy?*

Elimde bir fincan kahve, JP ve Huxley'e grup başlığımızdan mesaj atıyorum.

Kırıcı: *Bana öyle deme. Ve harika değil. Dün gece Lia'ya çok aptalca bir mesaj attım.*

JP: *Kendi keyfim için bu metin dizisinin bir kopyasına ihtiyacım olacak.*

Huxley: *Normalde JP'nin saçmalıklarına katılmam ama sizin söyledikleriniz de ilgimi çekti.*

Kırıcı: *İkinizin bu kadar destekleyici olmasını seviyorum.*

JP: *Eğer bir şey olursa, senin için buradayız, kardeşim.*

Kırıcı: *Evet, anlayabiliyorum.*

Huxley: *Ne dedin sen?*

Kırıcı: *Seni seviyorum ve keşke benim olsaydın dışında hemen hemen her şey. Hepsini geçiştirdim. Verdiği yanıtlar, bariz nedenlerden ötürü açık bir kafa karışıklığı gösterdi ve şimdi onunla ve müstakbel kayınvalidesiyle pasta tatmaya gitmek için kendimi toparlamam gerekiyor çünkü dün gece Brian'la yaptığı kavga, düğünü iptal etmesini gerektirecek kadar kötü değildi.*

JP: *Kulağa cehennemin yedinci çemberi gibi geliyor.*

Kırıcı: Oldukça fazla.

Huxley: Metinlerden bahsedecek misiniz?

Kırıcı: Yapmalı mıyım? Yoksa hiçbir şey olmamış gibi normal mi davranmalıyım?

JP: Ben olsam hiçbir şey olmadı derdim. Dikkatleri aptallığına çekme. Brian söz konusu olduğunda uğraşması gereken yeterince aptalı var.

Huxley: JP ile çok sık aynı fikirde olmam ama bu konuda muhtemelen haklı olduğunu söylemek zorundayım. Her şey normalmiş gibi davranın.

Kırıcı: Peki onu gördüğümde ve tek yapmak istediğim uzanıp onu öpmek olduğunda ne olacak?

JP: Rızanın gerçek bir şey olduğunu unutmayın.

Huxley: Kadınlar evet demeden onları öpemezsin, işte böyle. Davadan kaçının. Zaten uğraştığımız bir tane var.

Kırıcı: Hatırlattığın için teşekkürler. Tamam, gitmem gerek. Mesajlardan bahsetmeyeceğim, onu öpmeyeceğim ve her şey normalmiş gibi davranacağım.

JP: En iyi eylem planı.

Huxley: Hala dün geceki mesajları bekleyeceğim.

Kırıcı: Hux, JP gibi konuşmaya başladın.

JP: Bunun kötü bir şey olduğunu söyleyemem.

Ayağa kalkıp kahvemden son bir yudum aldıktan sonra banyoya gidip dişlerimi fırçalıyorum ve gargara yapıyorum. Aynada son bir kez kendimi kontrol ettikten sonra ön kapıya yöneliyorum ki tam o sırada kapı çalınıyor.

Tam zamanında.

Gülümsememi toplayıp kapıyı açıyorum ve en neşeli, garip olmayan, hiçbir şey olmamış gibi bir tonda "Günaydın Lia" diyorum.

Mor bir şort ve beyaz dantel bir bluz giymiş, saçlarını yarı yukarı yarı aşağı şekillendirmiş, ön tellerini yüzünden uzaklaştırarak muhteşem yeşil gözlerini vurgulamıştır.

Kahretsin, o çok güzel.

"Selam," diyor utangaçça. Konuşmamızı dün geceki garip mesajlaşmaların yanından geçirip hiç olmamış gibi davranarak inkâra sürüklemem gerekiyor. "Gitmeye hazır mısın?" Karnımı okşarken soruyorum. "Erken olabilir, ama biraz kek yiyebilmek için kahvaltıyı erteledim."

Aslında pasta yemek şu anda listemdeki en son şey, çünkü hala biraz içki göbeğim var, ama olanlar için fedakarlık yapıyoruz

Seviyoruz, değil mi?

"Ah, evet. Ben de kahvaltı etmedim."

"Bir elmanın iki yarısı gibiyiz, değil mi?" Kolumu ona doladım, kapımı arkamdan kapattım ve onu asansöre doğru yürüttüm. Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, neşeli tavrımı biraz yumuşatmam gerekebilir. Aşağı düğmesine basıp elimi cebime sokuyorum. "İyi uyudun mu?" Başka ne diyeceğimi bilemediğimden soruyorum.

"Pek sayılmaz," diyor.

"Hayır mı? Beave'in seni hangi aromayı almaya zorlayacağını çok mu düşünüyordun? Benim tahminim, vanilya üzerine vanilya gibi sıkıcı bir şey."

Asansör kapıları açılırken bana bakıyor. Kafa karışıklığını ve dün gece hakkında konuşma isteğini hissedebiliyorum ama dediğim gibi, yolumuza devam ediyoruz. Geçmişe ve etki altındayken söylemiş olabileceğim şeylere takılmaya gerek yok.

İnkâr.

İnkâr.

İnkâr.

"Peki sence tadı nasıl olacak?"

Asansörle aşağı inerken, "Muhtemelen haklısın. Vanilya üzerine vanilya."

"Ama bu fikrin içine edeceğiz, değil mi?" Ona göz kırpyorum.

"Evet, sanırım öyle."

"İşte ruh bu." Asansörden indik ve arabama doğru yürüdük. "Pastaneye varmadan önce konuşmamız gereken bir şey var." Onun için arabanın kapısını açıyorum ve "Kırmızı kadife konusunda ne durumdayız? İkimiz de büyük hayranıyız ama bu onu delirtecek kadar çılgınca mı?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Hiç sanmıyorum. Pamuk şeker aromalı olanını istememiz gerekebilir."

Arabaya doğru adım atıyor ve koltuğuna oturmasına yardım etmek için elini tutuyorum. Kısa bir süre için gözleri tekrar benimkilere kaymadan önce birbirine bağlı ellerimize kayıyor.

"İşte benim kızım," diyorum. "Pamuk şeker, bütün gün, her gün."

"Ah, Breaker. Pasta testi sırasında da burada bizimle olman gerektiğinden emin değildim," diyor Beave, burnu şaşırtıcı bir şekilde bugün çok daha fazla havaya kalkmış.

"Evet, her şey için burada olacağım. Ayrıca, bu bir pasta. Bedava numune fırsatını kaçıramam."

Yolda, Lia ve ben dün geceki her şeyi güzelce inkar ettik ve bunun yerine, Beave'i mutlak bir krize sokabilecek pek çok, ama pek çok pasta çeşidinden bahsettik. Sanki istismar edebileceğimiz bir konu bulmuş ve onunla koşmuş gibiydik.

"Pekâlâ." Beave eteğiyle uyumlu hafif ceketini çekiştiriyor. "İçeri girelim mi?"

"Yapacağız," diyorum, bu da Lia'nın kıkırdamasına neden oluyor.

Kapıyı onlar için açık tutuyorum ve Lia'nın arkasına geçip onu yanından dürttükten sonra kulağına fısıldıyorum: "Bana gülme, yoksa Beave işbirliği yaptığımızı anlar."

"Bunun için çok geç olduğuna eminim," diyor fırıncı bizi selamlarken. "Bayan Beaver, bugün bize katıldığınız için çok teşekkür ederiz."

"Elbette." Lia'yı işaret ederek, "Bu Ophelia, gelin ve bu da arkadaşı Breaker Cane," diyor.

"Merhaba, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Kapı arkamızdan açılıyor ve Brian'ın fırına girdiğini görmek için tam zamanında arkamı dönüyorum. Yumruklanabilir yüzünü görünce sinirim daha da artıyor. Onun burada ne işi var?

"Ah, işte buradasın tatlım," diyor Beave.

"Brian," diyor Lia, irkilerek. "Ne yapıyorsun burada?"

"Birkaç toplantının yerini değiştirebildim. Pasta testini kaçıramazdım." Eğilip onu ensesinden tutuyor ve dudaklarından öpüyor. Lia'yı bıraktığında bana doğru dönüyor, omzuma vuruyor ve "Hey, dostum. Buradan sonrasını ben hallederim. Gidebilirsin."

Uhhh . . .

Bu karara katılmayacağını umarak Lia'ya bakıyorum ve şansıma, "Hayır, Breaker kalabilir. Yine de onun fikrini almak isterim."

Bunun için teşekkürler.

"Tamam, tabii. Ne kadar çok, o kadar iyi," diyor Brian sahte olduğu anlaşılan bir gülümsemeyle.

Bu doğru, seni orospu çocuğu. Sanki buraya elini kolunu sallaya sallaya gelip müşfik nişanlı gibi davranabilirmiş gibi.

Elbette, düğünü için bir pasta testi ama her toplantıya katılmış gibi davranıyor ve katılmadı. Ne kadar çok, o kadar iyi. Siktirip gidebilir.

"O zaman neden siz dördünüz oturmuyorsunuz, ben de örnekleri sunum için hazırlayayım? Ben birazdan çıkacağım. Bu arada asistanım bir şampanya getirebilir mi?"

"Lütfen," diyor Beave. "Herkes bir tane."

Daha çok her el için bir tane, teşekkürler.

Lia'nın sandalyesini çekmek için uzanıyorum ama Brian bana pis pis bakıyor, ben de geri çekiliyorum. Onun yerine kendi sandalyemi çekiyorum ve bu kadar centilmen olduğum için kendime zihinsel olarak teşekkür ediyorum. Beave benim yanıma oturuyor, Brian Beave'in yanına oturuyor ve Lia da mutlu küçük bir aile gibi aramızda oturuyor.

Hiç rahatsız edici değil.

"Şimdi, fırıncıya tat tercihlerimizi bildirdim," diye söze başlıyor Beave.

"Bunlar ne olabilir?" diye sordum. "Çünkü Lia'ya sorduğunu sanmıyorum." "Lia'nın nelerden hoşlandığını söyledim," diyor Brian.

"Oh, peki sen ne dedin?" Soruyorum.

Brian doğruldu ve "Vanilya fasulyesi ve vanilya kreması." dedi.

Ha, biliyorduk amına koyayım.

"Onun tercihi bu değil," diyorum ensemdeki tüyler diken diken olurken, bir köpek kavgası patlak vermek üzereyken. "Eğer vanilya gibi sıkıcı bir şeye katlanmak zorundaysa, o zaman ahududulu limonlu lor ile eşleştirmeyi tercih eder. Krem peynirli kırmızı kadifeyi de seviyor ama kekin içinde çikolata parçaları olmalı. Eğer çikolata parçaları yoksa, kırmızı kadife ile hiçbir şey yapmak istemiyor. Ama en sevdiği lezzet limonlu yaban mersinli, eminim ki bu sizin düşündüğünüz bir seçenek değildir."

Brian'ın gözleri kısılr ve Lia'ya döner. "Daha önce vanilyayla aran iyiydi."

Lia aramızda bir ileri bir geri bakıyor. "Şey, bu benim ilk seçimim değil."

"Ama bir seçim," diye söze karışıyor Beave. "Üç binden fazla katılımcımız olacağına göre, en yaygın lezzeti seçmek en faydalı seçim olacaktır."

"Üç bin mi?" Lia önce Beave'e, sonra da Brian'a bakarak soruyor. "O listeyi azalttığınızı sanıyordum."

"Yapacaktık," diyor Brian, "ama dün gece annemle konuştum ve kimseye hakaret etmemenin en iyisi olduğunu düşünüyoruz." *Lanet nişanlın hariç.*

"Kimseye hakaret etmiyor musun?" Ben devreye giriyorum. "Üç bin kişiyi nereden tanıyorsun ki? Bu bana çok saçma geliyor."

"Neyse ki bu senin düğünün değil," diye karşılık veriyor Brian. "Belki sonunda sana aşık olacak birini bulduğunda ve başka erkeklerin kızlarını süzmek yerine koridorda yürüdüğünde, düğüne kaç kişinin katılacağını sen seçebilirsin."

"Hey," diyor Lia. "Brian, kimseyi süzdüğü yok."

"Şimdi, şimdi," diyor Beave, bizi sakinleştirmeye çalışarak, ama ellerim masanın altında yumruk haline geliyor.

Bu herif hangi cehennemden çıktı?

Onun en sevdiği kek çeşidini bile bilmiyor ve bana laf yetiştirebileceğini mi sanıyor?

Ben cevap veremedim The Beave araya giriyor, "Brian'la düğün planlaması hakkında uzun bir konuşma yaptık, açıkçası kontrolden çıktığını düşünüyordum ve dün gece bazı konularda anlaştık."

"Lia olmadan nasıl konuşabiliyorsun?" Öfkem nezaketimin önüne geçerek soruyorum.

"Pardon?" Beave soruyor. "Bay Cane, bana küfretmeseniz iyi olur."

Evet, bugün bu saçmalığı kabul etmiyorum.

"Bayan Beaver, Lia'ya biraz saygılı davranmanız size bir hizmet olacaktır. Unuttuysanız söyleyeyim, kardeşlerim ve ben bu şehrin, bu eyaletin, bu ülkenin sahibiyiz, dolayısıyla itibarınızın tamamen yerle bir olmasını istemiyorsanız, Lia'ya yaptığınız planların neden tatmin edici olmadığını tam olarak anlatacaksınız."

Gözümün ucuyla Lia'nın sessiz bakışlarını fark ediyorum.

Ben.

Bugün dalga geçmeyeceğim. Lia'nın bana Brian hakkında söylediklerinden sonra olmaz.

Dün gece ona söylediklerimden sonra olmaz.

Yeter artık. Kızımı bir saniye daha itip kakamayacaklar.

"Annemi bu şekilde tehdit etmeyi nereden çıkardın?" Brian soruyor, elleri masanın kenarını sanki çevirecekmiş gibi kavırıyor.

Beave onun kolunu okşar. "Sakin ol hayatım, bunu halledebilirim."

Beave sakin ve soğukkanlı bir şekilde ellerini birbirine bastırarak, "B i l d i ğ i n i z gibi, bu birliktelik Brian için ilk tercihim değildi-" dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Lia soruyor, gözleri Brian'ın üzerine düşüyor.

"Anne, bu doğru değil. Sen Lia'dan hoşlanıyorsun."

"Evet, öyle. Bence sen çok hoş bir kızsın ama bana kalsa Brian statü sahibi biriyle evlenirdi ve ne yazık ki burada durum böyle değil. Bu nedenle, seninle evleniyor olsa da statümüzü yansıtan bir düğün için ödeme yapıyorum. Bu yüzden kiliseye geri döndük, papatyaları çıkardık ve aslında davet etmek istediğimiz insanları davet ettik."

Vay canına.

Ciddi olamaz.

Zerre kadar vicdanı olan biri nasıl olur da bir gelinin arkasından iş çevirir ve düğünüyle ilgili anlaştığı her şeyi değiştirir?

Brian'a bakıyorum, bir şey söylemesini, Lia için ayağa kalkmasını bekliyorum, ama bunun yerine zavallı, acınası bir adam gibi orada öylece oturuyor.

Görünüşe göre onun için ayağa kalkmam gerekecek, ona güvenebileceği adam olduğumu kanıtlamalıyım. Ben onun elini hak eden adamım. Onu mutlu edebilecek ve edecek adamım.

Lia Brian'a dönüp, "Bunu yapmasına izin mi verdin?" dediğinde, misilleme yapmak için ağzımı açmaya hazırlanıyorum. Orada öylece oturup evlenmeni istediği soydan bir kadın olmadığım konusunda yüzüme karşı hakaret *etmesine* izin vermek bir şey, ama dün gece kavga ettikten sonra onunla konuşup düğünümüzle ilgili her şeyi değiştirmesine izin vermek? Bunu inadına mı yaptın?"

"Pekâlâ, işte numuneler," diyor pastacı, önümüze bir tepsi koyarak, asistanı şampanyayı elden ele dolaştırırken masadaki gerginliği hissetmediği belli. "İstenildiği gibi vanilya soslu vanilya fasulyeli kek, çikolata soslu vanilya fasulyeli kek var. Vanilya kremalı çikolatalı kek ve çikolata kremalı çikolatalı kek." Birkaç çatal bırakıyor ve tekrar yola çıkmadan önce "Afiyet olsun" diyor.

Fırıncının duyamayacağı bir yere geldiğinde Brian şöyle der: "Hiçbir şeyi inat olsun diye yapmadım. Kavgamızdan sonra annem beni teselli ediyordu ve düğün işinin seni nasıl strese soktuğunu ve planlamayı anneme bırakmamız gerektiğini konuştuk."

Lia biraz daha uzun oturuyor, kendine güveni artıyor. "Düğün planlamasının stresli olmasının tek nedeni dört hafta içinde evlenmeye zorlanmamız, annenin yönetimi ele geçirmeye çalışması ve Breaker dışında kimsenin beni dinlemiyor gibi görünmesi."

"Çünkü Breaker ilişkimizin başarısız olmasından başka bir şey istemiyor," diyor Brian. Vay canına, şuna bak. Sonunda üzerinde anlaşabileceğimiz bir şey var.

"Bana destek olmaktan başka bir şey yapmadı. Hatta bana istemediğin bir oral seksi nasıl yapacağınıma dair ipuçları bile verdi."

"Tanrım, Mary," diyor Beave, Brian bana bakarken elini göğsünde kavuşturarak. Omuzlarımı silkiyorum çünkü bu noktada başka ne yapabilirim ki? Arkama yaslanıyorum ve tiyatronun tadını çıkarırken şampanyamdan bir yudum alıyorum. "Biraz edepli olabilir miyiz?"

"Neden Breaker'la seks hayatımız hakkında konuşuyorsun?" Brian soruyor.

"Ne seks hayatı?" Lia anons ediyor ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Çıplak olduğumda bile bana bakmıyorsun."

Bebeğim, bulduğum her fırsatta sana çıplak bakardım. Sonra da daha fazla dayanamayana kadar seni sikmeye devam ederdim.

"Ophelia, sesini alçalt," diye azarlar Beave.

"Neden? İnsanlar oğlunun geceleri beni yatakta becermek yerine bilgisayarda çalışmayı tercih ettiğini duymasın diye mi?"

Beave'in ağzından çıkan nefesin üç blok öteden duyulabileceğine eminim.

İncilerini tutuşu da öfkesine mükemmel bir katkı. Oh, bu çok iyi.

Bu gerçekten çok iyi. Gülümsememi engelleyemiyorum ya da daha fazla olmasını dilemekten kendimi alamıyorum.

Devam et, Lia.

"Lia, yeter," diyor Brian. "Bu annemle konuşmak için tamamen uygunsuz bir yol."

"Ama o bana ikinci sınıf vatandaşmışım gibi davranabiliyor ve senin bununla bir sorunun yok öyle mi? Buradaki sorunu görmüyor musun, Brian?"

Ben görüyorum. *zihinsel olarak elini kaldırır* Gün gibi aydınlık görüyorum.

Sessiz ve eşit bir tonda konuşan Beave, "Hepimiz derin bir nefes alalım ve pastaya odaklanalım" dedi.

Lia onu tamamen görmezden geliyor ve Brian'a dönüyor. "Ne olursa olsun hep onun tarafını tutacaksın. Yüzüme karşı onun standartlarına uymadığımı söyleyebilir, ama seni evli görmek için yanıp tutuştuğu için gelin olarak bana *razı olacak*. Bunun ne kadar boktan bir şey olduğunu anlıyor musun?"

Brian mı? Neden bana böyle davranan bir aileye girmek isteyeyim ki? Neden ailesinin bana böyle davranmasına izin veren bir adamla birlikte olmak isteyeyim?"

Brian'ın gözleri annesine ve sonra tekrar Lia'ya kayıyor. "Annem haklı. Sanırım hepimizin derin bir nefes alması gerekiyor."

"Derin bir nefes almaya ihtiyacım yok," diyor Lia. "Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar net görmemiştim." Masadan kalkıyor ve nişan yüzüğünü yüzük parmağından çıkarıp masanın üzerine koyuyor.

Beave'nin ustaca yerleştirilmiş bir başka nefesi fırında yankılanıyor. Yavaşça alkışlamak, bu cesur davranışı teşvik etmek istiyorum çünkü, Tanrım

Tanrım, Lia'nın böyle ateşlendiğini görmek lanet olası meme uçlarımı sertleştiriyor. "Benden bu kadar Brian. Bir süre önce bitmiş olmalıydı, ama belki de sadece

Neden işimin bitirilmesi gerektiğine dair soğukkanlı kanıtlara ihtiyacım vardı."

"Sen neden bahsediyorsun?" Brian gözlerindeki panikle soruyor. Annesinin söyleyebileceklerinden mi, kendisine yansıtılan imajdan mı, yoksa gerçekten Lia için mi endişelendiğini anlayamıyorum. Seçilebilecek bu kadar çok seçenek olması üzücü.

"Bana hayatında üçüncü sıradaymışım, işinin ve annenin hemen altındaymışım gibi davranıyorsun ve ben beni bir numara olarak görmeyen biriyle birlikte olmak istemiyorum. Ruhsal bir kriz geçirdiğimi, saçımı hiç değiştirmemem gerektiğini ve gözlüklerimden nefret ettiğini söyleyerek beni aşağılıyorsun. Geceleri bana dokunmak istemediğinde, yeni bir şey denemek bile istemediğinde beni incitiyorsun. Sanırım bu kadar uzun süre dayanmamın tek nedeni, seninle tanıştığımda ailemi kaybetmenin acısını atlatmama yardımcı olman. Ama şimdi, bunun kalbinin iyiliğinden mi yoksa bana yaklaşmak için onların kaybını kullanmaya çalışmandan mı kaynaklandığını merak ediyorum."

"Lia, bu doğru değil."

Yüzüğü ona doğru itiyor. "Benden bu kadar. Her şeyle işim bitti. Sen etrafımdayken kendimi bok gibi hissetmekten bıktım. Beni gördüğünde gerçekten öpecek misin, öpmeyecek misin diye endişelenmekten bıktım. Senin için yeterince iyi miyim, ailen için yeterince iyi miyim diye kendime sormaktan bıktım. Ve psikopat annenle uğraşmaktan da bıktım. Daha fazlasına ihtiyacım var. Daha fazlasını istiyorum. Ve kesinlikle daha fazlasını hak ediyorum. Hadi, Breaker."

Sandalyemden kalkıyorum, onun emrine amade olmaya hazırım. Ama görgülü biri olduğum için gitmeden önce masadakilere hitap ediyorum. "Her zaman bir zevk."

Lia'ya kapıdan çıkması için rehberlik etmek üzereydim ki arkasını döndü ve "Ayrıca kulüp muhtemelen gördüğüm en çirkin yerlerden biri,

ve elit görünmeye çalışmaktan başka hiçbir şey elitist değil." Sonra masaya doğru uzanıyor, çikolata kremalı çikolatalı keki avuçluyor ve avucuna alıyor. "Bunu yanıma alıyorum çünkü tabaktaki tek iyi lezzet bu."

Sonra dönüp kapıdan çıkıyor, ben de yüzümde kocaman bir gülümsemeyle onu takip ediyorum.

Arabama ulaştığımızda "Kahretsin," dedim. "Lia, bunu yaptığına inanamıyorum."

Pastayı avucunun içinde tutarken titriyor ve volta atıyor. "Aman Tanrım, aman Tanrım... Az önce tüm bunları ben mi söyledim?"

Omuzlarını kavrayarak hareket etmesini engelliyorum ve gözlerinin içine bakmak için belimden eğiliyorum. "Başardın ve Tanrım, seninle gurur duyuyorum."

"Öyle mi?" Dudakları titriyor ve adrenalinin etkisinin geçmeye başladığını görebiliyorum.

"Evet, Lia. Bu çok harikaydı ve hak edilmişti. Tanrım, seni dinlerken meme uçlarım sertleşti."

Bu onu gülümsetiyor. "Sert meme uçları, gerçekten mi?" Göğsümü ona doğru itiyorum ve o da kek dolu olmayan eliyle parmaklarını sertleşmiş memenin üzerinde gezdiriyor. "Sert."

"Gördün mü? Seninle gurur duyuyorum. Nasıl hissediyorsun?"

Başını sallıyor, başı hafifçe sallanıyor. "Kendimi İyi hissediyorum." Gözleri benimkilerle birleşiyor. "Özgür."

Ve bu beni gülümsetiyor. Onu kucağıma alıyorum ve pastayı uzatırken başımı onunkine yaklaştırarak etrafında döndürüyorum.

"Kutlama yapmalıyız."

Onu yere bırakıyorum ve o da pastayı aramızda tutuyor. "Pastam var." "Bence pastadan daha fazlasına ihtiyacımız var, ama evet, hadi yiyelim."

Elini ağzına götürüyor ve bana uzatmadan önce büyük bir ısırık alıyor. Ben de ikinci ısırığı alıyorum ve arabamın önünde dururken birlikte onun çaldığı pastayı avucunun içinden yiyoruz.

Birkaç dakika sonra, "Sanırım ne yapmak istediğimi biliyorum" dedi. "Duyalım bakalım."

"Ögle yemeği için biraz pizza, bolca sert elma şarabı alın, evinize dönün ve Plunder oynayın."

"Böyle mi kutlamak istiyorsun?"

"Daha iyi bir fikir bulamazdım," diyor ve beni bir kez daha o güzel gülümsemesiyle karşılıyor.

"O zaman biraz pizza yiyelim ve Plunder oynayalım." Ona kapıyı açıyorum ve torpido gözünden kekini uzatması için birkaç peçete alıyorum ve temizlenmesine yardım ederken soruyorum, "Sadece emin olmak istiyorum, mutlu musun? Daha yeni düğünü iptal ettin ve Brian'dan ayrıldın."

"Öyleyim" derken gözleri benimkilerle buluşuyor. Doğru hamleydi, kontrol ettiğin için teşekkürler."

"Madem iyisin, o zaman kutlayalım." "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

VAY ANASINI. Vay anasını.

Vay

canın

a.

Hassi

ktir!

Lia dairesinde üstünü değiştirirken ben de yatak odamda volta atıyorum. Fırından çıktıktan sonra en sevdiğimiz pizzacıya gidip iki büyük pizza sipariş ettik -biri soğanlı sosisli, diğeri ananaslı ve biberli- markete uğrayıp iki on iki paket Angry Orchard aldık ve doğruca eve geldik. Fırından çıktıktan sonra kendini iğrenç hissettiği için duşta hızlıca durulanacağını ve üzerini değiştireceğini söyledi.

Bu da beni burada, telefonuma bakıp kardeşlerimin bana mesaj atmasını beklemek zorunda bırakıyor.

Sonunda telefonum çaldı ve ben de mesajı okumak için kaydardım.

JP: Bekle, ondan fırında mı ayrıldı, yüzük falan?

Vay anasını.

Öfkeyle cevap yazıyorum, tam o sırada telefonum başka bir mesajla çalışıyor, bu seferki Huxley'den.

Huxley: Vay be. Vay canına demekten başka söyleyecek bir şeyim yok.

Kırıcı: Evet, bir de bana sor. Hayranlık içindeydim ve meme uçlarım sertleşti.

JP: Bir erkeğin sert göğüs uçlarını takdir ediyorum. Bana duygularını kaydettiğini gösterir.

Huxley: Yardıma ihtiyacın var.

JP: Sadece olduğu gibi söylüyorum.

Kırıcı: Teğet geçmesek olmaz mı? O gelmeden önce dakikalarım var ve ne yapacağımı bilmem gerekiyor.

Huxley: Ne yapacağımı bilmem gerek de ne demek? Nişanlısından daha yeni ayrıldı ve düğününü iptal etti. Hiçbir şey yapmıyorsun. Arkadaş ol.

Evet, ahbap. Bir hamle yapmayı mı düşünüyordun? Bu çok boktan. Etrafı koklamadan önce ona yas tutması için bir saniye ver.

Kırıcı: Her şeyden önce kemirmek istemiyorum. İkincisi, zaten kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

Huxley: Sakın bir şey yapma. Tanrım, bu berbat bir zamanlama olurdu.

JP: Evet. Gerçekten kötü, dostum. Ne olmak istiyorsun, ribaund adamı mı? Siktir, hayır. Her şeyi anlaması için ona biraz

zaman ver. **Kırıcı:** Evet . . . lanet olsun, sanırım haklısın. **Huxley:** Tabii ki haklıyız.

JP: Cidden, başka bir şey yok. Hiçbir şeyi mahvetmek istemezsiniz. Dikkatli davranın ve doğru zaman geldiğinde saldırın!

Kırıcı: Tamam. Sadece biraz daha, kendime sürekli bunu söylemem gerekiyor. Kahretsin, şimdi geldi. Sonra konuşuruz.

Telefonumu komodinin üzerine koyup oturma odasına gidiyorum, Lia pizza kutularının üzerinde siyah-yeşil ekoseli flanel şortu ve göbeğinin bir santimini gösteren beyaz atletiyle duruyor. Siyah dantelli sütyeni de en az onlar kadar görünür durumda ve ağzımı sulandırıyor.

Bu kıyafeti yanımda birkaç kez giydi, ama şimdi sanki benim felaketimmiş gibi geliyor.

O kıyafete, onu giyen kadına çok şey yapmak istiyorum.

Ellerimi bluzun altına sokmak istiyorum. Parmaklarımı dantelin üzerinde gezdirmek istiyorum. Şortunu aşağı çekip altında ne giydiğini ortaya çıkarmak istiyorum.

Ama çocuklar haklı. Bu noktada bir şeye kalkışırsam aptallık etmiş olurum. Olayları tarafsız tutmalıyım. Dostça.

Platonik.

"Ben her birinden bir dilim alarak başlayacağım. Peki ya sen?" diye soruyor, elinde tabaklarımdan birini tutarak.

"Evet, sanırım ben de aynısını yapacağım. İçecek bir şeyler alacağım."

"Kanepede buluşuruz." Zaten soğutulmuş olan bir paket sert elma şarabı aldık ve diğerini buzdolabına koyduk. Soğuk olan iki tanesini ve birkaç peçeteyi alıp Plunder'ı çoktan kurduğum kanepeye doğru yürüdüm. Risk ve Battleship oyunlarının bir bebeği olsaydı, onun Plunder olacağını düşünün.

"Aman Tanrım, bir saniyeliğine şu pastadan ve ne kadar kuru olduğundan bahsedebilir miyiz? Beave aslında bunun şehirdeki en iyi pasta olduğunu düşünüyordu. Fırıncı alınmasın ama... ama woof."

Kısık bir kahkaha attım. "Bunu telafi etmek için tatlı mı isteyeceksin? Çünkü bir şeyler getirebilirim. Bugünkü kahramanlığın için herhangi bir şey. Beave'i alaşağı etmek, tüm iyi şeylerin senin yoluna çıkmasını gerektirir."

"Hmm." Ona bir içki veriyorum, o da bana pizzamı uzatıyor. Peçeteleri aramızda bırakıyorum. "Biliyor musun, çöreklerin her zaman yenebileceğine inanmışımdır. Arnold'dan bir düzine jöleli çörek alalım."

"Telefonumu alayım. Sipariş vereceğim." Yatak odasına dönüp telefonumu alıyorum ve Brian'dan gelen mesajı görünce duraklıyorum.

Midem bulanıyor ve neden benimle iletişim kurmaya çalıştığını merak ediyorum. Bana ne söyleyecekti ki?

Silmeliyim. Okumam bile.

Keşke kafam bu şekilde çalışsaydı. Ne yazık ki çalışmıyor çünkü merak beni ele geçiriyor.

Lia ile birlikte olduğunu biliyorum. Mesajlarıma cevap vermiyor. Aramızın pek iyi olmadığını biliyorum ama lütfen beni aramasını söyler misin?

"Ha!" Yüksek sesle gülüyorum. "Tamam, tabii Brian." Mesajını siliyorum ve oturma odasına doğru ilerliyorum.

Kahrolası rüyalarında.

"ARRRRRRR, seni kara yağmacısı, kaynaklarını teslim et," diyor Lia elini uzatıp parmaklarını oynatırken.

"Ama son romumu da alırsan, elimde hiçbir şey kalmayacak. Oyunu gerçekten böyle bitirmek mi istiyorsun?" Hıçkırarak sordum. "Bir adamın romunu almak mı?"

"Ver şunu dedim." Evinden getirdiği sahte kancayı yan tarafıma saplıyor.

Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırdım. "Tamam. Romumu al, ama umarım cehennemde yanarsın."

Mutlak bir zafer edasıyla romu havaya kaldırıyor ve kanepenin üzerinde zıplayarak etrafta dolaşıyor.

Arkama yaslanıp izliyorum. "Zafer bir kez daha benim," diye mırıldanıyor kanepeye tekrar uzanıp kancasını yana atmadan hemen önce. "Sanırım bir içkiye daha ihtiyacım var. İster misin?"

Aramızdaki sekiz boş teneke kutuya bakıyorum ve "Belki biraz su. Böyle devam edersek sekizde bayılacağız."

"Bu bir sorun mu? Bol miktarda uyku vücut için iyidir, biliyor musun?"

"Çok doğru. Peki, bana bir tane daha getir. Ben tahtayı temizleyeceğim."

"Zaferimin kanıtlarını şimdiden temizliyor musun? Çok kötü bir sporcusun."

"Lia, az önce üç kez kaybettim. Saat gecenin beşi ve bugün sana The Beave'i azarlarken tezahürat yapmaktan, elinden pasta yemekten ve altı dilim pizza yemekten başka bir şey yapmadım."

"Bana çok şey başarmışsın gibi geldi."

"Senin kadar değil."

Saçlarını şakacı bir şekilde kabartıyor ve şöyle diyor: "Kimse benim kadar başarılı olamaz. Bir pastayı avuçladım ve fırından hışımla çıktım."

Kıkırdıyorum. "Bu görüntüyü aklımdan çıkarabileceğimi hiç sanmıyorum."

İkimize de birer içki alıyor ve bana bir elma şarabı uzattığında oyunu temizlemeyi bırakıyorum. Birlikte açıp uzun yudumlar alıyoruz.

"Biliyor musun, evlenmeden önce başarmak istediğin şeylerin listesini düşünüyordum."

"Ne olmuş ona?" diye soruyor.

"Bence bunu yapmaya devam etmelisin. Belli ki bu sana hayatının kontrolünü eline alman için çok güzel bir özgüven kazandırmış ve bırakırsan çok yazık olur. Ayrıca, listendeki şeylerden birini daha kontrol etmiş oldun."

"Listemde ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Lia, seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum," diyorum eşyalarını sıralamadan hemen önce. "Kendini güzel hissettirecek bir şey yap. Saçın ve alışverişinle bunu yaptın. Buna ihtiyacın olduğundan değil, ama bunu sevdiğini görebiliyorum ve ben de seviyorum." Yanakları kızardı. "İkincisi, bir güven çemberi yaratmaktı. Bana sahipsın ve bence geçen gün Kelsey, Lottie ve Myla ile bağ kurdun ve bir örgü kulübü başlattın. Bu harika bir başlangıç."

"Öyle. Onları gerçekten seviyorum. Eğlenceliler."

"Üçüncüsü ise bir günü evet diyerek geçirmektir. Siz sadece yeri ve zamanı söyleyin, ben de tüm gün boyunca yanınızda olayım."

"Erteleğim işlerimi halledeyim, sonra bir gün geçiririz." İçkisinden bir yudum alır ve bacaklarını göğsüne doğru çeker.

"Dördüncüsü kendin için ayağa kalkmaktır. Bunu işaretleyebilirsin çünkü lanet olsun Lia, bugün dünyayı kasıp kavurdun ve bunu izlemek inanılmazdı. Hayranlık içindeydim."

"Teşekkür ederim. İyi hissettirdi." Yan tarafa bakıyor ve şöyle diyor: "Orada öylece oturup benim hakkımda böyle şeyler söylemesine izin verdiğine inanmıyorum. Bu sadece onun bana gerçekten aşık olmadığını gösteriyor ve benim de ona aşık olduğumu sanmıyorum. En azından son zamanlarda. Size sizi seviyormuş gibi davranmayan birine aşık olmak zordur. Kelimeleri söyleyebilirler, onun yaptığı gibi, ama bunu kanıtlamadı. Sevgisini göstermedi. Bu küçük şeylerle ilgili, biliyor musun? İş işten geçene kadar farkına bile varmadığınız şeyler. Mesela . . . en sevdiğim kahveyi stoklamak gibi çünkü başka bir şey içemediğimi biliyorsun. Brian bunu hiç yapmadı."

"Ben o dallama değilim. Başka bir şey içmeni de istemem." Göz kırıyorum.

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Sanırım bugünkü seçimim beşinci görevimle de örtüşüyor: kalbimin sesini dinlemek. Bir nişanı bozmak korkutucu çünkü insanları hayal kırıklığına uğratmak ya da duygularını incitmek istemezsiniz, ama ben sadece hissettim, biliyor musunuz? Kızlarla konuştuktan sonra, bir şeyler ters gidiyordu, doğru değildi. Brian beni savunmayınca da her şeyin bittiğini anladım."

"Kendini dinlediğine sevindim."

Başını kanepeye yaslar ve "Ondan nefret mi ediyordun?" diye sorar.

İçkimin kalanını bitiriyorum, onu da sertçe yudumluyorum. "Brian mı? Evet, Brian. Yaptım. Binlerce adamın öfkesiyle."

"Bekle, ondan bu kadar çok mu nefret ediyordun?" diye sorar.

"Uh ... evet, Lia. Onunla iyi geçinmeye çalışmamın tek nedeni sendin. Arkadaş olabileceğimizi düşündüğüm ya da onun iyi bir insan olduğunu"

düşündüğüm için değil.

iyi adam. Hepsi senin içindi."

Gözleri benimkilerle birleşiyor ve dudaklarını ıslatıyor. Keşke ne düşündüğünü bilseydim, aklından geçenleri okuyabilseydim, çünkü bu işi çok daha kolaylaştırırdı. Hamle yapmaktan bu kadar korkmazdım.

. . tabii ki doğru zaman
geldiğinde. "Bana
söylemeliydin."

Başımı salladım. "Seni etkilemek istemedim. Bu konudaki hislerim asla dikkate alınmamalıydı."

"Ama Breaker, Brian'la evlenseydim, bu kardeşlerinden birinin nefret ettiği biriyle evlenmesi gibi olmaz mıydı?" Yakınından bile geçmezdi. Ama onu anlıyorum.

"Evet ve hayır." Tam bu noktada onu sevmenin benim için ne anlama geldiğini açıklayabilirim ama daha çok erken. Bunu biliyorum. Belki ona bir tat verebilirim. "Lia, Brian'la olan kısa ve ateşli ilişkiden bir şey öğrendiysem, o da şudur. Seni daha az sevmekten mutlu olamayacak kadar çok seviyorum."

"Bu ne anlama geliyor?" Kafası karışmış ve çaresiz görünüyor.

"Başka biriyle evlenirsen mutlu olmamın tek yolu, kendini yüzde yüz ona ve sadece ona adanmış olman. Eğer benimle evleniyor olsaydın, en iyi arkadaşın olsun ya da olmasın, seni başka bir adamla paylaşmamın imkanı yoktu. Kocanın da seni bundan daha az sevmesini beklemezdim." Çünkü benimle evlenirsen, ikisi de olurum. En iyi arkadaş ve koca. Nokta.

Bakışlarını kaçırıyor ve ben sadece o güzel beyninin içinde bir şeylerin tıklamasını umabiliyorum. Artık ondan asla vazgeçemeyeceğimi biliyorum. Aşk budur işte.

On Altıncı Bölüm

LIA

Böyle şeyler söylediğinde dayanamıyorum.

Büyüleyici gözleri bana her zaman ilk sırada olmam gerektiğini söylüyor ve Brian'dan her zaman duymak istediğim şey de buydu. Ondan istediğim tek şey buydu ama Breaker bunu çok kolay bir şekilde sunuyor.

Eğer benimle evleniyor olsaydın, en iyi arkadaşım olsun ya da olmasın, seni başka bir adamla paylaşmamın imkanı yoktu. Ve kocanın da seni bundan daha az sevmesini beklemezdim.

Ayaklarımı yere indiriyorum ve şarabımın kalanını yudumluyorum. "Bir tane daha ister misin?" Mutfğa doğru yürürken ona soruyorum.

"Elbette," diye cevap veriyor ama sesindeki endişeyi duyabiliyorum.

Ona sorunun ne olduğunu sorma zahmetine girmiyorum çünkü zaten biliyorum. Üzüntülerimi içkiyle boğduğumdan endişeleniyor ama boğmuyorum. O bana her baktığında içimde zonklayan kızgın duyguları boğmaya çalışıyorum. Yıllar önce ondan arkadaşım -ve tek arkadaşım- olmasını isteyen kişinin ben olduğumun farkındayım. Kayınbiraderlerinin onun ilişki kuracak türden bir adam olduğuna inanmadıklarının da farkındayım. Bu yüzden hayal kurmayı bırakmalıyım.

Ancak . . . Bir kadının üzerine nasıl indiğini aklımdan çıkaramıyorum.

Aletinin emilmesini nasıl tercih ettiğini.

Kadınına nasıl davranırdı, sanki değerliymiş gibi.

Yatak odasındaki gözlerinin neye benzediğini düşünmeden de edemiyorum. Daha mı koyu? Daha mı berrak?

Utanmadan bana ne kadar güzel olduğumu söylemesinden bahsetmiyorum bile. . . beni kandırmaya başlıyor çünkü arkadaşşıma böyle bakmamalıyım. Bu düşüncelere sahip olmamalıyım, bu yüzden onları bastırmama yardımcı olması için alkol kullanmam gerekiyorsa, o zaman kullanacağım.

Bizim için bir kutu açtım ve ona bir tane uzattım.

"Hadi bir dizi izleyelim," diyorum. "Ya da bir film izleyelim. *The Thin Man*'i izleyebiliriz."

"Beni başka bir masa oyununda yok etmek istemediğine emin misin?"

"Gururunu kurtarmaya çalışıyorum."

"Ne kadar düşüncelisin." Kumandayı kapıyor ve ben de içkimi yudumluyorum. Kafam bulanıklaşmaya başlıyor, ki tam da istediğim şey bu. Tüm bu bulanıklığı memnuniyetle karşılıyorum.

"Belki oynamak istersin diye *Password*'ün tekrarlarını kaydettim." Kaşlarını bana doğru oynattı. "Oyun mu oynuyorsun?"

"Her zaman öyle olduğumu biliyorsun."

"Güzel." Göz kırıyor ve ardından kendi içkisinden de büyük bir yudum alıyor.

"DUR." O kadar güldüm ki neredeyse altıma işeyecektim. "Dur... süt ürünlerinden kaşığı nasıl tahmin edebilirim ki?"

Boş elma şarabı kutularımızın içinde yere yığılmış, gülüyor. "Çünkü süt ürünlerini kaşıkla höpürdeterek yiyorsun," diyor yerde yatarken. yerde, kollarını açmış, tavana bakıyor. Gömleği birkaç santim yukarı çekilmiş ve parlak karın kaslarını görüyorum.

"Spork diyebilirdin. Yeteneğini kaybetmişsin."

"Sarhoşum," diyor birkaç teneke kutuyu tekmeleyerek uzaklaştırırken. "Ve az önce bir çörek yedim, bu yüzden zihnim iyi çalışmıyor."

Yere düşüyorum ve ona doğru sürünüyorum, gülümseyen yüzüne bakarken saçlarım yanaklarıma dökülüyor. Uzanıp yanaklarını birkaç kez okşuyorum. "Eskiden çok zekiydin. Ne oldu sana böyle?"

"Sen ve içkilerin," diyor kolunu belime dolamadan ve beni hemen yanında yere yuvarlamadan hemen önce.

"O kadar çok içmedik."

"Her birimiz on kutu içtik," diyor.

"On saat boyunca..."

"Lia Fairweather-Fern, on saat olmadı. Ve son bir saat içinde üç kadeh içtik, yani sarhoşuz."

"Sen sarhoş olabilirsin ama ben sarhoş değilim."

"Öyle mi?" diye soruyor. "Ayakta dur ve düz bir çizgide yürü."

"Sakin ol," diyorum yana doğru yuvarlanıp kendimi yavaşça ayağa kaldırırken. Beni izlemek için kendini kanepeye yaslıyor. Derin bir nefes alıyorum ve "Bu mükemmelliği izle" diyorum.

Bir ayağımı diğerinin önüne koyup yürümeye başlıyorum, bacaklarım sallanırken dengemi kaybediyorum ve neredeyse adadaki sandalyelere çarparak Breaker'ın kahkahalarla kükremesine neden oluyorum.

"Tamam, tabii, sarhoş değilsin."

"Bu benim hatam değil," diyorum derin bir nefes daha alırken. "Değil mi? O zaman bacaklarını kim çalıştırıyor?"

"Ben, ama... bu sütyenimin hatası," diyorum. "Kanın ayak parmaklarıma ulaşmasını engelliyor ve bu da yürümemi zorlaştırıyor."

"Vay be, ne kadar bilimsel bir mantık."

Önüme uzanıp sütyenimin ön kopçasını açmadan hemen önce, "Sen de sütyenle yürümeyi dene," diyorum ve ardından sütyenimin tamamını çekip çıkarıyorum. Sütyeni Breaker'a fırlatıyorum ve "Sen de dene" diyorum.

Sütyenimi elinde tutarken bana bakıyor ve sonra gözleri boynumdan aşağı iniyor, köprücük kemiğimi geçiyor ve göğüs uçlarımdan gömlek kumaşımın beyazına sertçe bastırıldığı göğüslerime doğru ilerliyor.

"Bu çok ateşliydi, Lia." Dudaklarını ıslatıyor ve sonra sütyenimi inceliyor. "Gerçekten ateşliydi."

Gözleri tekrar göğüslerime kayıyor ve göğsümü dışarı çıkarıp "İyice bakmaya mı çalışıyorsun?" dediğimde tüm çekingenliğimin kaybolduğunu hissedebiliyorum.

"Evet," diye cevap veriyor utanmaz bir sırıtışla.

"Kes şunu." Ayağımı ona doğru tekmeliyorum. "Bu ciddi bir iş." Derin bir nefes alıyorum ve kollarımı yana açıyorum. "Beni güzellik ve zarafetle yürürken izleyin."

"Görelim bakalım." Yine de, ona gizlice bir kez daha baktığımda, hâlâ sütyensiz göğüslerime bakıyordu.

Bir ayağımı diğerinin önüne koyup süzülüyorum, bir adım bile atlamadan ve aslında sarhoş olmadığımı kanıtlayarak.

"Ha," diyorum bitirdiğimde. "Sana sütyen olduğunu söylemiştim."

"Puh-lease," diyor ayağa kalkarken. "Bu tamamen şanstı. Bahse girerim bu sütyenle düz yürüyebilirim."

"Oh, öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum." Sütyeni koltuğun koluna bırakıyor, gömleğini başına geçiriyor ve yana fırlatıyor.

Merhaba, göğüs kasları.

"Uh, ne yapıyorsun?"

"Sütyeni takıyorum," diyor sütyene uzanırken ve kollarını ilmeklerden geçirmeye çalışırken. "Kahretsin, neden bu kadar sıkı?"

"Belki de benden çok daha iri olduğunuz içindir."

Bir kolunu bir kayışa geçirmiş ama diğer kayışı yakalamaya çalışarak daireler çiziyor. Birkaç tur attıktan sonra bir elini kalçasına koyuyor ve bana doğru dönüyor. "Kuyruğunu yakalamaya çalışan bir köpek gibi daireler çizerek koşmamı izlemek yerine bana yardım edebilir misin?"

"Aslında sadece izlemekte iyiyim."

Homurdanıyor, sütyeni çıkarıyor ve sütyenin arkası meme uçlarının üzerinden geçecek şekilde geriye doğru takıyor. Geniş omuzlarından çok daha küçük olduğum için kolları sütyenin kayışları tarafından çekilerek içeri dönüyor.

Önce kendine sonra da bana bakıyor. "Biliyor musun, bunun benim için iyi bir görünüm olduğunu sanmıyorum."

Başımı sallarken bir kahkaha patlatıyorum. "Daha iyilerini gördüm." "O zaman şu işi bitirelim, yoksa ben kendimi kaybedip rujunu göğüs uçlarımla rengiyle eşleştiriyorum."

"Ne?" Kıkırdıyorum. "Neden göğüs ucunun rengiyle eşleştirdin ki?"

"Tik Tok'ta bir kızın bundan bahsettiğini gördüm. Dudaklarının mükemmel tonunun meme ucunla eşleşirdi. Bu doğru değil mi?"

"Neden Tik Tok'ta makyaj dersleri izliyorsun?"

"Onları aramıyorum. Birden karşıma çıkıyorlar. Kızın Boston aksanı vardı. Sanırım adı Mikayla'ydı. Tik Tok'larından birkaçını izlediğim için gerçekten çok eğlenceliydi. Utanılacak bir şey yok. Aslında gerçekten ilham verici. Hayatını istediği gibi yaşıyor. Ve hey, artık rujunu meme uçlarıyla eşleştirmeyi biliyorsun. Bir şey değil." Sonra kollarını uzatıyor ve düz bir çizgide yürüyor, tüm bu süre boyunca sabit duruyor.

"Bunun sayılmayacağını biliyorsun, değil mi?" diye sordum. "Sütyeni doğru giymiyorsun."

"Çünkü yeterince büyük değil."

Omuz silkiyorum. "Benim sorunum değil."

"O zaman bu da ne? Ne yapıyorum ben?"

"Söyle bana, sütyeni takan sendin."

"Çok saçma," diyor çıkarırken ve sonra yüzüme doğru fırlatırken.

Kumaş yanağıma tokat gibi çarpıyor ve şok içinde soluk soluğa kalıyorum. "Aman Tanrım, gözümü çıkarabilirdin."

"Çok mu dramatik?"

"Bahse girerim kırmızı bir izim vardır." Yanağıma sıkıyorum ve oynuyorum. "Sütyenle ölüm, bu bir ilk."

"Affedersiniz efendim. Pek çok kadının kötü üretilmiş bir sütyen yüzünden yaratıcısıyla tanıştığından hiç şüphem yok, büyük olasılıkla yıkıcı bir balenin masum bir ruha verebileceği zarar hakkında hiçbir fikri olmayan bir adam tarafından tasarlanmıştır."

"Sütyenin bir seçim olduğunun farkındasın, değil mi?" Sırıtsı bana sadece alay ettiğini söylüyor ama bu beni durdurmuyor.

"Elbette, doğru, sütyen bir seçimdir, bu yüzden göğüslerim dışarıda dolaşmaya başlarsam, dik meme uçları veya çok fazla görünme konusunda şikayet almayacağımı mı düşünüyorsun?"

Ellerini atletik şortunun ceplerine sokuyor ve "Burada şikayet yok" diyor.

"Ugh, sapık." Mutfağa doğru yürüyüp ikimiz için birer elma şarabı daha aldım.

"Ciddi olamazsın. Bu beni kusturabilir."

"Ya da uykulu. Ben uykulu olanı tercih ederim." İkisini de açıp birini ona uzatıyorum. Şerefe deyip kanepeye oturuyoruz, önümüzde duran televizyona bakarken omuzlarımızı birbirine bastırıyoruz.

Bir yudum aldıktan sonra, "Biliyor musun, düğünü iptal ettikten ve nişanlımdan ayrıldıktan sonra zamanımı senden başka geçirmek isteyeceğim başka kimse yok," diyorum. Başımı omzuna yaslıyorum.

"Aynen, Lia."

İkimiz de birer içki alıyoruz.

"Beni yurdun koridorunda ilk gördüğünde, sonumuzun böyle olacağını hiç düşünmüş müydün? Komşular, en iyi arkadaşlar, kalçadan bağlı?"

"Uh ... o anda değil, ama o geceden sonra içimde iyi bir his vardı."

"Nasıl yani?"

"Sadece eşleştik. O gece herkes Scrabble'dan ayrıldığında ve biz yalnız kaldığımızda, eksik yapboz parçamın yerine oturduğunu hissettim."

"Ben de aynı şekilde hissettim." İkimiz de içkilerimizi ağızımıza götürüp uzun uzun yudumluyoruz. "Sensiz kaybolurdum, Breaker."

"Sen olmasan ben de kaybolurdum."

"Öyle görünmüyor," diyorum, zihnim karamsarlaşıyor. "Senin için çok şey var. İşiniz, güçlü bir aile bağınız ve çok eğlenceli baldızlarınız var. Umut vaat ediyorsun, etrafını saran bir topluluk var ve çok fazla fırsatın var."

"Peki sende bunlardan hiç yok mu?" diye soruyor, ses tonundan nereye varmak istediğini merak ettiği anlaşılıyor.

"Sen varsın. Bir çember oluşturun. Ve sevdiğim bir işim var, ama bilmiyorum, senin çok daha fazlasına sahip olduğunu hissediyorum."

"Bende ne varsa, sende de o var. Huxley ve JP'nin sana kardeş gibi davrandığını biliyorsun. Ve sen işini sıfırdan kurdun, bunu pek çok insan söyleyemez. Bu duygular ailenin yanında olmamasından mı kaynaklanıyor?"

"Sanırım öyle," diye iç geçirdim. "Tanrım, sence bunu hiç atlatabilecek miyim?"

"Hayır, anne babanızı kaybetmenin üstesinden gelebileceğiniz bir şey olduğunu sanmıyorum, bence bu sadece birlikte yaşamayı öğrendiğiniz hassas bir acı. Zaman alacaktır ama her geçen gün daha da kolaylaşacaktır."

İçkimden büyük bir yudum daha almadan önce usulca "Bazen onları hâlâ hissedebiliyorum," diyorum. "Geceleri, dairemde yalnız hissettiğimde, bazen orada olduklarını, beni izlediklerini hissedebiliyorum."

"Öyleler," diyor Breaker. "Her zaman sizi izliyorlar. Ve bilirsiniz, kendinizi yalnız hissettiğinizde, her zaman yanınıza gelebilirsiniz. Ben bunun için buradayım."

"Öylesin." Kolunu arkama geçirdi ve beni kendine çekti. "Sen benim için çok önemlisin, Breaker."

"Sen de benim için önemlisin, Lia."

Doğrudum ve gözlerinin içine baktım. "Sensiz ne yapardım ben?"

"İçinde senin olmadığın bir günün neye benzeyeceğini düşünmemeye çalışıyorum" diyor.

Ona bakıyorum, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, dudaklarımda bir gülümseme belirirken gözlerim yüzünde geziniyor.

"Neden gülümsüyorsun?" diye soruyor içkisini bitirip kutusunu yere bırakmadan önce.

Ona katılıyorum ve boş kutumu sehpanın üzerine koyuyorum. "Üniversitede tanıştığım adamdan çok farklısın. Üst dudağında büyüyen tırtılı hatırlıyor musun? İğrençti."

"Hey, bundan hoşlanan birkaç kız vardı."

"Amanda Fulton? Evet, iki meme ucu ve bir penisi olan her erkekten hoşlandığı için burun kürkünün ötesine bakardı."

"Meme uçları onun için gerçekten bir gereklilik miydi?"

Yüzünü avuçlayıp onu itiyorum ve gülmesine neden oluyorum. "Yorgunum." Kocaman bir esneme sesi çıkardım.

"Çünkü çok içtik," diyor. "Pekala, ben yatmak istiyorum."

"O zaman yatağına git." Kanepeye yaslanır ve iki elini başının arkasına koyar.

"Yapacağım," diyorum titrek bacaklarımın üzerinde dururken. "Sadece önce tuvalete gitmem gerekiyor."

Yatak odasına doğru ilerliyorum ve bana "Nereye gittiğini sanıyorsun? Dairen koridorun sonunda."

"Ama rahat yatak hemen şurada. Teşekkürler." Ona bir el sallıyorum ve ardından işimi halledip dişlerimi fırçalayacağım ana banyoya doğru ilerliyorum.

Saçımla uğraşmıyorum çünkü zaten dağınık. Yatağına doğru ilerliyorum ve serin çarşafların içine giriyorum. Evet... Bu mükemmellik.

Bir yıl Noel'de Breaker bana kendi çarşaflarının aynısını aldı çünkü onları çok sevdiğimi söyledim ama nedense benim yatağımda aynı hissi vermiyorlar. Sanırım yataktan kaynaklanıyor. Bir de yatağı onun kolonyası gibi kokuyor ki bu da herkesin daha derine gömülmek istemesine neden olabilir.

"Kendini evindeymiş gibi hisset," dediğini duyuyorum banyoda dolaşırken.

"Sakıncası yoksa." Yatağın ortasına doğru kayıyorum ve iki yastığın üzerine uzanarak ona sınırlı seçenek bırakıyorum. Her zaman benim yatak düşkününü olduğumu iddia eder, bari bunu yerine getireyim.

Sifonu çektiğini duyuyorum, ardından dişlerini fırçalama sesi geliyor. Banyonun ışığını kapattıktan sonra yatak odasına geçiyor ve motorlu perdeleri indiriyor -benim dairemde olmayan bir şey- ve odayı tamamen karanlığa gömüyor.

Yatak onun ağırlığıyla eğiliyor ve sonra bana doğru kayıyor.

"Yastığım sende." Onu çekiştiriyor.

"Hey, onu ben kullanıyorum."

"İkisini birden kullanamazsın," diye yakınıyor.

"Ne istersem yapabilirim. Buraya ilk ben geldim."

"Evet, ama bu benim yatağım." Tekrar çekiştiriyor ama ben sıkıca tutuyorum.

"Peki. Eğer böyle yapacaksan, o zaman bunu yapmaktan başka çarem yok." Kolunu belime doluyor ve yastığı paylaşabilmek için vücudunu benimkiyle aynı hizaya getiriyor.

"Bunun bir ceza olduğunu mu söylüyorsun? Çünkü öyle hissettirmiyor." Şu anda onun sıcaklığından gerçekten keyif alıyorum.

"Gecenin bir yarısı yuvarlandığımda ve sen yataktan düştüğünde olacak" diye yanıtlıyor.

"Bir de şövalyelik öldü derler."

Kıkırdıyor. "Eğer benim kız arkadaşım olsaydın, evet, ne istersen yapmana izin verirdim. Ama burada durum öyle değil. Sen sadece trollük yapan en iyi arkadaşsın."

"Trolleme, vay canına," diye takılıyorum. "Bu tutuşun nasıl farklı olduğunu bana açıklamak ister misin? Çünkü beni bir kız arkadaşın gibi kaşıklıyormuşsun gibi görünüyor."

"Hayır." Üflüyor. "Bu arkadaşça. Eğer kız arkadaşım olsaydın, elim tamamen farklı bir yerde olurdu."

"Ah, erkekler, her zaman ellerini bir kadının bacaklarının arasına sokmak isterler." "Düşündüğüm yer orası değildi."

"Ah pardon, memeler." O görmese de gözlerimi deviriyorum.

"Ben de öyle düşünmüyordum," diye fısıldıyor.

"Oh ... uh ... popo çatlağı? İlk tercihim değil, bir el için boğucu görünüyor, ama herkesin kendi tercihi."

Hafifçe kıkırdıyor ve arkamdan başını salladığını hissedebiliyorum. "Yine yanlış."

"Bana kafam karıştı diyebilirsin çünkü elini sokabileceğin başka bir yer düşünemiyorum. Yani ağzıma sokabilirsin ama o da boğulma tehlikesi yaratır gibi geliyor."

Elini yavaşça karnımda gezdirirken, "Ben olsam elimi o yerlerin hiçbirine sokmazdım," diyor ve dokunuşuyla karnımın oyulmasına neden oluyor. "Görüyorsun, mesele bariz dokunuş değil. Bu ince olanla ilgili." Elini karnımda açıkta kalan deri parçasına doğru kaydırıyor ve parmağını çok hafifçe üzerinde gezdiriyor. "Ben olsam ona böyle dokunurdum. Sadece

Burada olduğumu bilmesini sağlayacak kadar hafif ama daha fazlasını istediğimi düşünmesine neden olacak kadar da değil."

"Oh," diyorum, biraz nefes nefese, çünkü Tanrım, bu iyi hissettiriyor. "Brian bana hiç böyle dokunmazdı. Pek sarılan biri değildi."

"Onun kaybı," diyor Breaker parmaklarını tenimde gezdirmeye devam ederken.

"Benimle pek bir şey yapmadı. Acaba beni çekici bulmuyor muydu?"

"İmkânsız." Parmakları gömleğimin eteğiyle oynuyor, hafifçe altından kayıyor. "Arzulanıyorsun, Lia." Sesi alçalıyor, dudakları kulağıma yaklaşırken eli gömleğimin altında bir santim daha kayıyor ve vücudumun ısınmasına neden oluyor.

Orada öylece yatıyorum, sersemlemiş ve beynimi tüketen alkol sisi yüzünden hareket edemez haldeyim. Sürekli düşünüyorum, ne yapıyor? Gerçekten bana yakından mı dokunuyor? Ama aklımın bir köşesinde daha hızlı hareket etmesini istiyorum.

"Kendimi hiç arzulanır hissetmemiştim," diyorum sıcak avucu karnıma değdiğinde, eli tamamen gömleğimin altında.

"Çünkü doğru adamla birlikte olmadın," diyor ve çıplak göğsünün sıcaklığını sırtımda hissetmem için vücudunu daha yakına kaydırıyor. "Eğer doğru adamla birlikte olsaydın, o zaman sana nasıl davranacağını bilirdi, böylece arzu edildiğini bilirdin."

Eli, başparmağı göğüslerimin altındaki deride hafifçe gezinecek kadar karnımda ilerliyor.

Sikeyim.

Sıcaklık beni tüketiyor ve karnım eğilip bükülürken yanaklarım yanıyor, elini şortumun bel bandının hemen üzerindeki noktaya ulaşana kadar yavaşça karnımdan aşağı indiriyor. Serçe parmağı şortumun lastiği boyunca ilerlerken damarlarımda bir karıncalanma hissi oluşuyor. Yanağımı ısıırıyorum, nabzım kulaklarımda duyabileceğim kadar sert atıyor.

"Seninle ilgili her şey arzu uyandırıcı, Lia," diyor beni daha da yakınına çekerken, böylece popom onun leğen kemiğiyle aynı hizaya geliyor. Ve sonra beni çok şaşırtarak serçe parmağını şortumun bel bandından geçiriyor. Nefesim kesiliyor, göğsüm beklenmedik bir umutla doluyor, daha uzağa dalecek diye, ama ben daha sonuçlarını düşünmeden parmaklarını tekrar yukarı çekiyor.

Dokunuşu çok hafif, neredeyse hiç yok, ama göğsünü göğsümde hissetmek ve en kısa fiziksel temasla tüm vücudum tepki veriyor ve soğuk bir terlemeye neden oluyor.

"Beni ... hissettiriyorsun ..."

"Ne?" diye soruyor elini göğüslerimin hemen altına yerleştirirken.

Başparmağı yukarı aşağı hareket ediyor, beni okşamasını istediğim yeri zar zor ısıtıyor, kemiklerimin derinliklerinde öyle bir cehennem yaratıyor ki ağrımaya başlıyor.

Onun dokunuşu

için acı çekiyorum.

Eli için.

Daha güneye taşınması için.

En iyi arkadaşşımdan isteyeceğimi asla düşünmediğim bir eylem, ama işte buradayım, zihinsel olarak beni yaymasını ve beni boşluktan başka bir şey hissettirmesini diliyor ve yalvarıyorum.

"Kırıcı," diyorum, sesim nefes nefese.

"Hmm?" diye soruyor, elini tekrar aşağı indirerek parmaklarının uçlarının şortumun bel bandını geçmesini sağlıyor.

Evet, Tanrım,

evet.

Daha uzağa

git.

Dokun bana, lütfen.

Leğen kemiğim kendi isteğimle yukarı kalkarken gözlerim kapanıyor. Bunu istememeliydim. Buna ihtiyacım olmamalı. Şu anda kaybolmak istememeliyim. Bu alkol, değil mi? Bu bir nişanlının kaybı. . . değil mi? Kendimi yalnız hissediyorum.

Kafam

karişti.

Hepsi bu

kadar.

Ben . . . Breaker'ı istemiyorum. O benim en iyi arkadaşım.

Ama sonra parmakları kasık kemiğimin hemen üzerindeki deride geziniyor ve bedenim kayarak bir santim arkama doğru dönüyor. Belli belirsiz ama parmaklarını daha da yakına düşmeye zorluyor.

Zonklama.

Yanıyor.

Umuyorum.

Daha fazlasını istiyorum. Ve tam elini bacaklarımın arasına götüreceğini düşündüğüm anda, elini tekrar karnımın ortasına kaydırıyor.

Hayal kırıklığı içinde inliyorum.

"Bir şey söyleyecek miydin?" diye fısıldıyor, dudakları kulağıma o kadar yakın ki yanabilirim.

"Hatırlamıyorum," diye cevap veriyorum.

"Bence hatırlıyorsun. Sadece söylemek istemiyorsun." Parmakları karnımdan göğüs kafesime doğru dans ediyor. "Sana hissettirdiğimi söylüyordun..."

Dokunuşunu beklerken dudaklarımı ıslatıyorum ama o kıpırdamıyor. Elinin gittiği yeri tutmaya devam ediyor, her zaman kontrolü elinde tutuyor.

"Söyle bana Lia," diyor, dudakları kulağımın üzerinde geziniyor ve tenimi ürpertiyor.

"Tahrik oldum," diyorum derin bir nefesle. "Beni tahrik ettiğini hissettiriyorsun."

"Çünkü çok seksisin," diyor başparmağının ucu göğsümün üzerinde kayarken.

"Oh . . . fffff-uck."

"Tanrım, çok ateşlisin," diye fısıldıyor pelvisi bana doğru bastırırken ve ereksiyonunun kıcımda yarattığı hisle gözlerim zevkle açılıyor.

Aman Tanrım.

O da benim kadar tahrik oldu.

Parmakları karnım boyunca kayıyor ve bu kez tereddüt etmeden şortumun altına kayıyor, serçe parmağı tam tepemin üzerinde ileri geri kayıyor. Bana dokunmasını istediğim yere dokunmuyor ama şu anda Brian'ın beni hiç yapmadığı kadar tahrik olmuş durumdayım.

Bunu

istiyorum. Hem

de çok. Bunu

istiyorum.

Serbest kalmak istiyorum.

Ve bir şey söylersem ya da hareket edersem bu yakıcı arzusun dağılacığından çok endişeleniyorum. Ve bunu istemiyorum çünkü bir şey hissediyorum, sanki ... sanki derin, karanlık bir uykudan canlanmaya başlıyorum, bir yılı aşkın süredir içinde olduğum bir uykudan.

Ona daha fazla erişim sağlama ihtiyacıyla, neredeyse tamamen sırtüstü yatacak şekilde dönüyorum.

Yeni açtığım tutuşunun daha da sıkılaşmasına neden oluyor ve karnıma doğru ilerlerken göğsüm ağırlaşıyor, meme uçlarım sertleşiyor ve ben bekliyorum.

Dua ediyorum.

Umarım bana daha çok dokunur.

Bu sefer bana tamamen dokunacak.

Gözlerimi kapatıyorum, nefesimi tutuyorum, o göğsüme yaklaştıkça bacaklarım titriyor.

Neredeyse geldik.

Sadece dokun bana, lütfen.

Aklımdan geçenleri okuyabiliyor olmalı çünkü eli göğsümün hemen altına kayıyor ve başparmağı meme ucumda geziniyor.

"Tanrım," diye inliyorum, şimdi sırtüstü düşerken sırtım kamburlaşıyor ve ona daha fazlasını istediğimi gösteriyorum. Çok daha fazlasını istiyorum.

"Tanrım, çok yumuşak göğüslerin var," diyor, ereksiyonu bacağıma değiyor, dudakları kulağıma değiyor. "Bunlara ne yapmak istiyorum."

"Ne-ne?" diye sordum.

"Bu tişörtü çıkar ve başımı göğüslerinin arasına yerleştir. Elimle ağırlıklarını test etmek, sert, çakıllı meme uçlarını çimdiklemek, çığlık atana kadar emmek ve sonra dişlerimle işaretlemek istiyorum. Ertesi gün uyandığında bir gece önce sana sahip olunduğunu görmeni istiyorum."

Aralarındaki donuk zonklama şiddetli bir ihtiyaca dönüşürken bacaklarım istemsizce açılıyor. Breaker'ın daha önce duvarın içinden duyduğum derin, hırıltılı *seks* sesi, sahip olduğum tüm kısıtlamaları kırıyor. Bunu benim üzerimde kullanıyor. *Benim üzerimde.*

Elini tekrar aşağı indirmesini bekliyorum ama onun yerine başparmağını tekrar meme ucumun üzerinde gezdiriyor ve tekrar ... ve tekrar, dudaklarımdan bir tıslama çıkmasına neden oluyor.

Söylediklerini yerine getirmesini isteyerek göğsümü eline bastırıyorum, ama geri çekiliyor ve hayal kırıklığı içinde inliyorum.

"Kırıcı," diyorum nefes nefese.

"Bana ihtiyacın var, değil mi?" diye soruyor, sesinde bir ukalalık hissiyle. Bu bile her şeyden daha fazla tahrik edici.

"Evet," diye fısıldıyorum, kıyafetlerimi çıkarmak istiyorum.

Neyse ki şortumu geçip bacaklarımın arasına girdi. Onları lezzetli bir beklentiyle açıyorum ve zevkle iki parmağını yarığım boyunca kaydırıyor. İçeri bastırmıyor, beni boşaltmaya bile çalışmıyor, sadece hassas derimin üzerinde gezdiriyor. Ben de daha da geniş açıyorum, böylece parmakları içeri kayıyor ve ne kadar tahrik olduğumu hissediyor.

"Siktir," diyor öyle acı dolu bir sesle ki, gümbürtüsünü iliklerime kadar hissediyorum.

Parmaklarını çıkarıyor, ıslaklığını karnıma doğru sürükliyor ve göğsüme geri döneceğini düşündüğümde, elini karnımdan çekiyor ve parmaklarını ağızına götürüp ikisini de emmesini hayranlıkla izliyorum.

Dudaklarının arasından kaydırıp, "Senin amının şimdiye kadar tattığım en tatlı şey olacağını biliyordum," dediğinde nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Breaker," diyorum, zihnim neredeyse patlamak üzereyken. "Ne ... ne yapıyorsun?"

"Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum," diyor.

"Biz ... biz sarhoşuz," diyorum nedense, belki de en iyi arkadaşımın sınırı aştığım için kendimi daha iyi hissetmek için.

"Olabiliriz ama uzun zamandır senin tadına bakmayı düşünüyordum."

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum. "Hayır, yapmadın. Bu sadece bana nasıl arzulanabilir olabileceğimi gösteriyordun."

"Evet, Lia," diyor, gözleri benimkilerle birleşiyor. "Çok çekicisin amına koyayım." Sonra elini tekrar göğsüme doğru kaydırıyor, işaret parmağını ağrıyan meme ucuma götürüyor ve onu çimdikliyor.

"Tanrım," diye inliyorum, elim aramıza, sertleşmiş sikine doğru düşüyor.

Bizim yaptığımız bu
değil. Biz bu çizgiyi
geçmeyiz.

Ama şu anda meme ucumla oynarken onu bu kadar sert hissetmek bana hiç hazır olmadığım bir şey yaptırıyor. Elimi şortunun arkasına daldırdım ve parmaklarımı boxer külotundan aşağıya, külotu boyunca gezdirdim.

"Aman Tanrım. Tanrım," diyorum nefes nefese, meme ucumu bükmeye devam ederken. "Breaker, sen kocaman olmuşsun."

Ve öyle.

Uzun.

Kalın.

Şimdiye kadar hissettiklerimin en büyüğü.

Parmaklarım külotunun kumaşından damarlarının çıkıntısı boyunca ilerliyor ve sonra tekrar kafasına çıkıyor.

Nefes alış veriş hızlanıyor ama beni tahrik etmeyi, göğüs ucumla oynamayı bırakmıyor.

Daha fazlasını, çok daha fazlasını istiyorum, bu yüzden yüzümü ona dönerek yan dönüyorum. Gecenin karanlığında yüzünü zar zor görebiliyorum ama

oyulmuş çenesinin ana hatları.

"Tahrik oldum," diyorum sanki bunu bilmiyormuş gibi. "Ben de öyle."

"Serbest kalmak istiyorum." "Ben de," diyor.

"Bunu yapmamalıyız. Bu çizgiyi aşmaktır."

Buna hiçbir şey söylemiyor. Sadece elini sırtıma ve şortumun altına götürüp kıkırmı sıkıca kavırıyor.

"Breaker, bir şey söylemeni istiyorum. Bana bunun sınırı aştığını söyle." "Bunu durdurmak için hiçbir şey söylemeyeceğim. Tek bir şey bile." "Neden?" Kalbim küt küt atarken soruyorum.

"Sanırım biliyorsun."

Başımı salladım. "Bilmiyorum, Breaker. Bilmiyorum."

Bir kez daha sessiz kalıyor ve tam bir şey yapmayacağını düşündüğüm anda sırt üstü dönüyor. Battaniyeleri aşağı itiyor ve sonra beni tutuyor. Tek bir yumuşak hareketle beni kucağının üstüne, tam ereksiyonunun üzerine kaldırıyor.

"Aman Tanrım," diye derin bir nefes alıyorum.

Aramıza uzanıp kendini ayarlıyor, ben de sırtına yaslanıyorum.

"Serbest mi kalmak istiyorsun, Lia? Al onu," diyor güvenle. "Sikimi kullan."

Talep çok yaramaz, çok erotik, söylemesini asla beklemeyeceğim bir şey, yine de içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Çekinmek yerine onu dinlediğimi hissediyorum.

"Hoşuna gitti mi?" Pelvisimi hareket ettirirken soruyorum, klitorisim onun ereksiyonu boyunca kayıyor.

Başını salladı. "Aynen

böyle." "Kıyafetlerimiz

üzerimizdeyken mi?"

"Evet. Daha önce hiç kuru seks yapmadın

mı?" "Hayır."

"O zaman sana yardım edeyim." Sanki ben üstünde değilmişim gibi zahmetsizce yatağa oturuyor ve sırtını yatak başlığına yaslıyor. Hâlâ ereksiyonuna baskı yapıyorum, ama bu pozisyon klitorisime yaptığı baskıyı hissetmemi sağlıyor.

Eli gömleğimin altına giriyor ve göğsüme doğru ilerliyor, orada göğsümü kavırıyor ve tatmin edici bir şekilde sıkıyor. Başım geriye düşüyor ve leğen kemiğim

İleri doğru, öyle lezzetli bir sürtünme yaratıyor ki hareketi tekrarlıyorum.

"Aynen böyle," diyor, başparmağı şimdi meme ucumla oynuyor. "Aletimi sür, Lia. Zevkine odaklanmanı istiyorum. Sen boşalınca ben de boşalacağım."

Ben indiğimde o da inecek mi? Özverisi beni daha da heyecanlandırıyor.

Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve o meme ucumla oynarken, ben de hızımı artırıyorum, klitorisimi sikinin üzerinde hareket ettiriyorum, hissettirdiklerini ve içimde zonklayan yoğun basıncı seviyorum, tam göğsümü öne doğru çekip gömleğimin kumaşından göğsümü ağzına alırken.

Ağzını diğer göğsüme götürüp emmeye ve kemirmeye başladığında içimden bir nefes çıkıyor. Gömleğim beni hayal kırıklığına uğratmaya yetecek kadar koruma sağlıyor, bu yüzden yakayı aşağı çekerek göğüslerimin üst kısmını ortaya çıkarıyorum. Göğüs dekolterlerimi emerken bir an bile duraksamıyor, bir taraftan diğerine geçiyor ve her seferinde dişlerini kullanıyor.

"Evet," diye sesleniyorum, utanıyorum ama aynı zamanda delirmiş gibi hissediyorum, sanki bu zevke engel olamıyormuşum gibi. Tutmak istemiyorum. Dışarı çıkarmak istiyorum. Hepsini serbest bırakmak istiyorum.

O kadar hüsrana uğradım, o kadar içime kapandım ki sanki Breaker mantarı patlattı ve sonunda bir anlığına yaşamama izin veriyorum.

Bacaklarımın arasındaki baskı artıkça ona karşı daha sert sallanıyorum ve alt tarafım uyuşmaya başlıyor. Yaklaşan serbest bırakılmamın sadece birkaç dakika uzakta olduğunu söyleyebilirim.

"Tanrım, evet," diye fısıldıyorum göğsümün yan tarafını ısırdığında, acısı hızla zevke dönüşüyor ve başını diğer tarafa doğru yönlendiriyorum. "Daha fazla," diyorum yakamı aşağı çekerken, sessiz odada bir yırtılma sesi duyuluyor. Ağzı meme ucumu buluyor ve büyük bir emişle içeri çekiyor. *Vay anasını, bu inanılmaz bir his.*

İnliyorum ve daha sert ve daha sert nabız atarak uzunluğunu sürüyorum.

İnliyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Diğer meme ucumu ısıyor, gömleğimi tamamen yırtıyor ve ona karşı daha sert öğütüyorum.

Ağzı o kadar lezzetli, elleri o kadar özenli, akli fikri beni memnun etmekte, kendini değil. Bu o kadar seksi, o kadar inanılmaz derecede tatmin edici ki boynunun arkasını kavıyorum, başımı geriye atıyorum ve klitorisime değen lezzetli aletin verdiği zevkin beni uçurmasına izin veriyorum.

"Kahretsin, Breaker," diye sesleniyorum ona daha hızlı binerken,

orgazmım o kadar hızlı bir şekilde içime işliyor ki, onu tutmak için kontrolümdeki her şeyi yapıyorum

Bu hissi olabildiğince uzun süre devam ettirmek için. Tam azalmaya başladığında, göğsüme doğru inliyor, bana doğru nabız atıyor ve sonra o da boşalırken omzuma doğru inliyor.

O kadar irkildim, onun geliş sesiyle o kadar sarhoş oldum ki, orada öylece oturdum, sersemledim, ona sarıldım, gömleğimin yırtılmış olmasını ya da göğüslerimi emiyor olmasını umursamadım. Ya da az önce en iyi arkadaşım ile en büyük çizgiyi aştığımı.

"Tanrım, lanet olsun," diye fısıldıyor nefesini tutarken. Başını kaldırıyor ve sonra yatak başlığına yaslanıyor. Gecenin karanlığında göğsünün inip kalkışını yakalayabiliyorum ama hepsi bu kadar.

Aman Tanrım, az önce birbirimizi boşalttık. I . . . Buna inanamıyorum.

Şimdi bittiğine göre, çok şaşırmış hissediyorum.

Ne diyeceğimi bilemediğim için ondan uzaklaştım ve fısıldayarak "Bir gömlek ödünç alabilir miyim?" diye sordum.

"Elbette," diyor. "Sizin için getirebilirim."

"Hayır, sorun değil. Ben alırım." Yataktan kalkıyorum, kendimi o kadar garip hissediyorum ki yırtık gömleğimi kapatıyorum ve onun şifonyerine doğru ilerliyorum, oradan bir gömlek alıyorum ve sonra banyoya gidiyorum. Kapıyı arkamdan kapatıp tezgâha yaslanıyorum.

Az önce ne halt ettim ben?

I . . . Az önce en iyi arkadaşımı öyle bir becerdim ki ikimiz de orgazm olduk. Çıldırarak üzeriyim.

Hem de çok.

Bir çizgiyi aştık, büyük bir çizgiyi ve her şeyi mahvettiğime eminim.

Kapı çalınıyor ve ardından "Lia, iyi misin?" diye soruluyor. Hayır.

Hiç de değilim.

"Evet," diye seslendim. "Sadece üstümü değiştirip tuvalete gideceğim. Bir saniye içinde çıkarım."

"Lia, bunun hakkında konuşmak ister misin?" Sesi samimi ve rahatlatıcı. Bana aletini zevk için kullanmamı söyleyen adamlarla aynı değil. Bu benim tanıdığım Breaker. Sevdığım Breaker.

"Ne?" Ciyak ciyak bağırdım. "Hayır, tabii ki yok. Konuşacak bir şey yok." Şortumu ve tişörtümü çıkarıp onun tişörtünü giyiyorum ve üzerimde sadece onun kıyafetleri kalıyor... tabii ki onun gibi kokan.

Karmaşa midemi bulandırırken banyoya gidip temizleniyorum ve çıkmadan önce aynaya bakma zahmetine girmiyorum çünkü ne anlamı var ki? Ne göreceğimi biliyorum; az önce olanlardan inanılmaz derecede korkmuş birini.

Banyodan çıktığımda Breaker'ı kapının diğer tarafında, elinde yeni bir şortla buluyorum.

"Hey," diyor çenemi kaldırıp gözlerinin içine bakmak zorunda bırakırken. "İyi misin?"

Gülümsemeye çalışıyorum çünkü Brian'la birlikte geçirdiğim son bir buçuk yılda ondan öğrendiğim bir şey varsa o da sahte gülümsemeyi bilmek. "Elbette. Sadece şu anda çok yorgunum." Çıplak göğsünü okşadım. "Benden aldı. Evime dönmemi ister misin?"

"Hayır." Kaşları çatıldı. "Hayır, burada benimle kalmanı istiyorum."

"Tamam, sadece emin olmak istedim." Gülümsüyorum ve yanından geçmeye başlıyorum ki elini karnıma bastırıp beni durduruyor.

"İyi olduğuna emin misin?" "Pozitif."

İkna olmadığını biliyorum ama beni bırakıyor. Ben yatağa doğru ilerleyip yorganın altına girerken o da banyoya doğru ilerliyor. Bu sefer sadece yastığımı kullanıyorum, zihnim koştururken yan yatıyorum. Muhtemelen arkadaşılığımı mahvettim. Ağzı üzerimdeyken inanılmazdı. Kendimi o kadar çabuk kaybediyordum ki, o anda yarattığımız sürtünme ve sıcaklık dışında hiçbir şey umurumda değildi.

Tüm bunlara gerçekten değdi mi?

Bu arkadaşılığı mahvetmeye değer miydi?

Banyodan yeni çıkmış olan Breaker yatağa doğru yürüyor ve içeri giriyor. Yarı yarıya yan yatmasını bekliyorum ama beni karnımdan göğsüne doğru çekiyor ve başını saçlarıma gömüyor.

Nefesim kesildi, ne yapacağımı bilemiyorum. Yine sarılıyor.

Beni kaşıklıyor.

Tüm vücudu benimkinin kontrolünde.

"İyi olduğuna emin misin?" diye soruyor, nefesi enseme okşuyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, kalbim dakikada bir mil hızla atıyor. "Tamam. İyi geceler, Lia."

Sertçe yutkunuyorum ve fısıldıyorum, "İyi geceler, Breaker."

Ben uyanık bir şekilde uzanırken o daha da sokuluyor.

Uykuya dalmak yerine, huzursuz bir şekilde onun güçlü kollarına yapışıp kalıyorum, beni bu kadar yakın tutmasından zevk almakla her şeyi mahvettiğim için çıldırmak arasında gidip geliyorum.

Uykuya daldığında ve tutuşu gevşediğinde, o anı yataktan, onun yatak odasından ve gecenin geri kalanında uyanık yattığım daireme doğru kaymak için kullanıyorum.

Sıçtın batırdın, Lia.

Çok fena sıçtın.

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

KIRICI

Kendi kendime gülümseyerek, dün geceyi sanki bir dakika önceymiş gibi hatırlayarak, Lia'yı kendime yaklaştırmak için kolumu yana uzatıyorum, ama kolum boş yatağa çarptığında, gözlerimi açtığımda boş bir yataktan başka bir şey bulamıyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum avucumun içini gözüme bastırırken. Koştı.

Bilmem gerekirdi.

O anda -Tanrım, inanılmazdı- tam yanımdaydı.

Ama sonrasında, her ne kadar kabul etmek istemese de, olabildiğince hızlı koştuğunu hissettim. Zihinsel olarak, bir biz olma ihtimalini kontrol ediyor ve bir biz olabileceği gerçeğinden korkuyordu.

Yatağımda doğrulup ondan bir iz bulmak için odaya bakıyorum. Belki şansım varsa mutfakta ya da oturma odasında en sevdiği kahveyi içiyordur ama yine de kokusunu alamıyorum.

Kafatasımın dibinde dün gece içtiğim çok sayıda içkiyi hatırlatan donuk bir zonklama başladığında hızla tuvalete gidiyorum.

Her yerde hatalar yapıldığını söylemek isterdim ama bana göre dün gece bir hata değildi. Pişman olduğum tek şey bunu konuşmamak ve sonrasında iyi olmadığına dair içgüdülerimi takip etmemek.

Ama ona sataştığım için pişman değilim.
Onun esnek göğsünü ısırdığım için pişman değilim.
Sıcak merkezinin uzunluğumun üzerinde kayma hissinden pişman değilim.
Ve kendini orgazma ulaştırırken çıkardığı iniltileri duymaktan hiç pişman değilim.

Ellerimi yıkıyorum ve tamamen boş o l a n oturma odasına ve mutfğa doğru ilerliyorum.

Tam da şüphelendiğim şey. Başka bir şey düşünmeden dairemde çıktım, koridorda yürüdüm ve kapısını çaldım.

Birkaç dakika bekledim ve kapıyı açmayınca tekrar çaldım.

Birkaç saniye daha ve hiçbir şey yok.

Panik başlıyor.

"Lia, içerde misin?" Kapıyı

çaldım. Ölüm sessizliği.

Sikeyim.

Daireme geri döndüm ve telefonumu buldum. Onu aramayı düşünüyorum, ama nedense bunun doğrudan sesli mesaja gideceğini hissediyorum, bu yüzden bunun yerine ona mesaj atıyorum, hafif tutmaya çalışıyorum ve hiç de yapışkan ya da acınası değil, hissettiğim şey bu olsa bile.

Kırıcı: *Günaydın, ben de sana kahvaltı hazırlamak zorunda kalacağımı sanıyordum. Görünüşe göre şanslıymışım.*

Telefonumu bırakıp mutfğa gidiyorum, bir fincan kahve yapıyorum, dolabımdan Ibuprofen alıyorum ve mikrodalgaya donmuş bir kahvaltı burritosu atıyorum. Her şey pişip demlenirken, mutfak tezgahını kavrayıp telefonuma bakıyorum ve bir mesajla çalmasını bekliyorum.

Kahvem demlenmeyi bitirdiğinde ve kahvaltı burritom bittiğinde ve bir yanıt alamadığımda, tam bir panik başlar.

"Siktir," diye fısıldıyorum elimi saçlarımdan arasından geçirirken. Ne yaptım ki ben?

Huxley ve JP haklıydı. Dün gece sadece ihtiyacı olan arkadaşı olmalıydım. Ellerimi kendime saklamalıydım. Gömleğini yırtmamalı ve göğüslerini emmemeliydim.

Bu çok lanet-

Ding.

"Oh, şükürler olsun!" Telefonumu kaldırdığımda ondan gelen bir mesaj olduğunu görüyorum.

Lia: *Sen ne yapardın?*

Onun neşeli yanıtı beni rahatlatıyor.

İç çekerek burritomu, Ibuprofen'imi ve kahvemi alıp oturdum ve ona geri mesaj attım.

Kırıcı: *Şu anda dondurucudan bir kahvaltı burritosu yiyorum, belki o olabilir.*

Lia: *Gerçekten, kahvaltılık burrito mu ısıtacaktın? Vay canına.*

Kırıcı: *Sen ne isterdin?*

Lia: *En azından bir Danimarkalı.*

Kırıcı: *Eğer sorsaydınız, geri alırdım.*

Lia: *Yazık. Artık asla bilemeyeceğiz.*

Kırıcı: *Neden gittin? Yatağa girmene izin vermiyor muydum?*

Lia: *Sabah erkenden toplantı.*

Neden buna inanmıyorum?

Muhtemelen programını bildiğim içindir ve asla ama asla sabah erken saatlerde toplantı yapmaz. Bu onun çalışma şekli değil. Eğer müşterileriyle bir toplantısı varsa, bu her zaman kuşluk vakti ya da öğleden sonra olur. Sabahın erken saatleri onun sözlüğünde yoktur.

Kırıcı: *Bana yalan mı söylüyorsun?*

Lia: *Gerçekten sana yalan söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?*

Evet

.

Ben

im

var.

Ve öyle.

Bu yüzden ya arkama yaslanıp yalanını kabul edeceğim ya da ona karşı her zaman olduğum gibi davranıp dürüst olacağım. En kolay yol yalanı kabul etmek. Ama hayattaki en iyi şeyler asla kolay değildir, bu yüzden ona seslenmeye karar verdim.

Kırıcı: *Dün gece olanlardan sonra yalan söylersin.*

Cevap yazması birkaç dakika alıyor ama neyse ki cevap yazıyor.

Lia: *Dün gece hakkında konuşmasak olur mu?*

Kırıcı: *Neden, pişman mısın?*

Lütfen hayır deyin. Lütfen hayır deyin.

Lia: *I . . . Bilmiyorum, Breaker. Garipti.*

Kırıcı: *Vay canına, bunu ne kadar duysam azdır.*

Lia: *Öyle değil. Yani ... sırasında kısmı, şey, harikaydı, ama sen *sensin* ve bu da bunu tuhaflaştırıyor.*

Kırıcı: *Bunu anlıyorum ama bu geri çekilmeniz gerektiği anlamına gelmiyor.*

Lia: *Hayır, sadece olanları sindirmek için biraz zaman ayırıyorum.*

Yani çok şey oldu. Birkaç dakika içinde birbirimiz hakkında çok şey öğrendik.

Kırııcı: *Hiçbir şey öğrenmedim, sadece kafamdaki birçok şeyi doğruladım. Cennet gibi tadı olan harika memeler.*

Bunu söylememem gerektiğini biliyorum ama bunların bir hata olduğuna inandığımı düşünmesini istemiyorum çünkü değildi. Bu yeni bir şeyin başlangıcıydı ve bundan kaçınmak istemiyorum.

Lia: *Breaker, ciddiylim.*

Kırııcı: *Evet, ben de. Harika göğüslerin olduğunu hep biliyordum ama dün gece onları emmek? Kahretsin, şimdiye kadar yaptığım en ateşli şeylerden biriydi ve hala dilimde senin tadını alabiliyorum.*

Lia: *I . . . Ne diyeceğimi bilemiyorum.*

Kırııcı: *Bir şey söylemene gerek yok. Sadece pişman olacak bir şey olmadığını bil. Ve bu hiçbir şeyi değiştirmez. Ben hala senin en iyi arkadaşınım. Her zaman da olacağım.*

Başka bir mesaj bekliyorum ama gelmiyor.

Kahvaltımı bitirdikten ve şiddetli baş ağrıyla mücadele etmek için Ibuprofen aldıktan sonra duş alıyorum ve ardından telefonumu tekrar kontrol ediyorum.

Hiçbir şey.

Ben de baş ağrısını uyuyarak geçirmeye karar verdim. Bir saat sonra uyandığımda. Hala bir şey yoktu.

Sanırım sıçmış olabilirim.

□

Avukatımız Taylor, "Bize sağladığınız tüm kanıtlar ve ekibimizin gerekli özeni göstermesi sayesinde, davaya karşı koymak ve Gemma'yı medya aracılığıyla özür dilemeye zorlamak için güçlü bir dava oluşturduk" diyor.

Huxley takım elbiseli omzuma yapışıyor, belli ki bu habere çok sevinmiş.

Öte yandan ben, zar zor bir "yaşasın" diyebiliyorum.

Uykumdan uyandıktan sonra Huxley'den bir mesaj aldım -Lia olduğunu düşündüm ve bir fırtına gibi küfrettim- saat ikide ofise gelmemi istiyordu. Benden Cane Enterprises'a adım atmamı istediğine göre, bunun davanın sonu olması gerektiğini biliyordum.

Öyle de, ama Lia'yla geçirdiğim son yirmi dört saati düşününce, çılgın Shoemacher'ın başına gelenler umurumda bile değil.

JP, "Bu harika," diyor. "Okuyacağı yazılı bir ifadesi var mı?"

Taylor, "Şu anda avukatıyla birlikte üzerinde çalışıyor ve özrü yayınlamadan önce biz de onaylayacağız," diye yanıtlıyor.

Huxley, Taylor'a elini uzatmadan önce, "Lütfen geldiğinde doğrudan bana gönderin," dedi. "Bu davadaki sıkı çalışmanız fark edilmeyecek değil. Teşekkürler Taylor."

"Benim için bir zevkti Bay Cane," diyor Taylor çantasını kapatırken. Yanında iki asistanı olduğu halde konferans odasından çıkmadan önce JP ve benimle tokalaştı.

Kapı kapandığında, Huxley konferans masasını kavrarken bana doğru döndü. "Mutlu musun?"

"Evet," diyorum sandalyemde arkama yaslanırken, bekledikleri türden bir heyecan göstermediğim açık.

"Öyle misin?" JP soruyor. "Çünkü biri aletini ezmiş gibi görünüyor ve sen de bu kaybın yasını tutuyorsun."

Huxley, "İşe geri dönmek için heyecanlanacağını düşünmüştüm," diyor. "Bu konuda şirket çapında bir konferans düzenlemeliyiz. Kayıtları düzeltmemiz gerekiyor. Şahsen katılamayanların internet üzerinden katılmaları gerekecek."

"Muhtemelen bunu yapsak iyi olur," diyor JP. "Ama şu anda Breaker'ın kafasından neler geçtiğini bilmek istiyorum. Neden normalde olduğu gibi yumruğunu havaya kaldırıp huzzah demediğini bilmek istiyorum."

İki kardeşim de bana bakıyor, ben odada sessizlik içinde otururken isteksiz bakışları hiç azalmıyor. Birkaç saniye sonra Huxley, "Dün Lia ile işleri berbat ettin mi?" diye sordu.

"Ne?" Aptal rolü yaparak soruyorum. "Sana bunu düşündüren nedir?"

"Harika bir gözlem," diyor JP, Huxley'in sırtını sıvazlayarak. "Yakışıklı, zeki ve gözlemci. Bu yüzden dümende o var."

"Lia'yla işleri ben berbat etmedim," diye inliyorum sıkıntıyla. Gerçi, evet, batırdım, hem de çok fena. Tüm toplantı boyunca telefonumu kontrol ettim ve ondan tek bir mesaj bile almadım.

"Yapmadın mı?" JP soruyor, şimdi etrafımda volta atıyor. "Söyle bakalım, dün Lia ile ne yaptın?"

"Sadece takıldık," diyorum. "Biraz pizza yedik. Biraz oyun oynadık. Birkaç elma şarabı içtik."

"Birkaç tane mi? HA!" JP yırtılır. "Gözlerinin altındaki torbalara bak, Hux. Birkaç bira içmiş gibi mi görünüyor?" JP konferans masasından aldığı bir kalemle beni işaret ediyor.

Huxley öne doğru eğilip beni inceliyor. "Çökük görünüyorlar." JP dramatik bir tavırla, "Kesinlikle," diyor. "Bu da demek oluyor ki dün gece içtim. Söyle bakalım Breaker, tam olarak kaç tane elma şarabı içtin?" Gözlerimi deviriyorum. "Bilmem, on tane falan."

"On mu?" Huxley sorar. "Bu senin için çok fazla."

JP eğilir ve der ki, "Gözlerinin altındaki koyu halkalar bu yüzden. Ve saçlarına bakın. İçinde ürün varmış gibi görünmesine rağmen darmadağınık." JP arkamda yürüyor ve kalemini saçlarımla arasından geçiriyor. "Bakımsız, bu da ..."

Huxley çenesinin yan tarafını kaşıyor ve "Elini içinden geçiriyor" diyor.

"Aha," diye cevap veriyor JP, ne kadar sinir bozucu olduğu için karnına yumruk atasım geliyor. "Peki neden gözleri çökük ve ellerini saçlarında gezdiriyor?"

Huxley karşıma oturdu. Kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Çünkü Lia'yla işleri berbat etti." diyor.

"Çok yanılıyorsunuz," diyorum sandalyeme yaslanırken. "Yine de eğleneliydi."

"Öyle mi?" JP arkamda adım atmaya devam ediyor. "O zaman neden iki farklı renkte çorap giyiyorsun?"

"Ne?" Bacaklarıma bakıyorum ve sonra tekrar JP'ye bakıyorum. "Çorap giymiyorum."

"Aynen öyle!"

"Ne?" Kafam çok karışmıştı.

JP duraklar, Huxley'e döner ve "Ne yaptığımı unutmuş olabilirim" der.

Huxley kocaman bir göz devirmeye bana baktı. "Bana telefonunu ver." "Neden?" Ensemde ter oluşmaya başlarken soruyorum.

"Onu görmek istiyorum."

"Kendi telefonuna bak," diye cevap veriyorum.

"Hayır, seninkine bakmak istiyorum çünkü Lia'yla yattığın konusunda yanılmıyorsam saklayacak bir şey yok, değil mi?" Parmaklarını oynatıyor. "Telefonunu ver."

JP, şimdi Huxley'nin yanına oturarak, "Evet, iyi bir tane," diyor. "Telefonunu ona ver."

"Hayır, bu aptalca." Kollarımı kavuşturuyorum, bana yaklaştıklarını biliyorum. "Asıl aptalca olan senin inkârın," diyor Huxley. "Öyleyse bize şu lanet ya da her şeyi berbat ettiğini kabul et."

"İşleri berbat etmedim," diye bağıriyorum ve sonra sessizce ekliyorum, "Sadece belki de işleri biraz karmaşık hale getirdim." Kırılıyorum çünkü bir anlamı yok. Bir yolunu bulacaklar, o yüzden ben de onların tacizine son vereyim de Lia'yla ne yapacağıma karar vereyim.

"Karmaşık." JP konferans odasındaki masayı tokatlar. "Biliyorduk."

Tanrım, gelmeden önce çok mu kahve içti? Çok sinir bozucu.

"Ne halt ettin sen?" Huxley kızgın bir ifadeyle sorar. Neden sinirlendi ki? Bu benim hayatım, onun değil.

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve JP hızla beni işaret ediyor. "Gördün mü, ıstırap. Saçlarını ıstırapla karıştırıyor. Başından beri haklıymışız. Huzzah!"

"Sakın huzzah deme. Breaker bunu yaptığında yeterince kötü oluyor," diyor Huxley. Sonra bana dönüyor ve devam ediyor: "Neyi yanlış yaptığınızı anlatmanız için sizinle uğraşacak vaktim yok. Bu gece Lottie'yi dışarı çıkaracağım ve ikinizin bunu mahvetmesini istemiyorum. O yüzden sadece söyleyin ki biz de size nasıl bir aptal olduğunuzu söyleyelim ve bir çözüm bulmanıza yardımcı olalım."

"İyi," diye inledim. "Dün gece sarhoş olduk, uyumak için benim yatağıma gitti, ona sarıldım ve bir şekilde elim gömleğinin içine girdi ve göğüslerine dokundum. İnledi ve sikimi kavradı. Kuru kuruya seviştik ve daha sonra çıldırdı ve gecenin ortasında gitti. Bu sabah mesaj yoluyla kısa bir süre konuştuk ve henüz bana cevap vermedi."

"Seni lanet olası aptal," der Huxley.

JP burnunu sıkar. "Sana hiçbir şey yapmamı söyledik ve sen bilerek bize itaatsizlik ettin. Sence bu bizi nasıl hissettiriyor?"

"Bu seninle ilgili değil JP," diyorum.

"Haklısın, haklısın." JP gözlerimin içine baktı. "Sen bir aptalsın."

"Farkındayım." Sandalyemde kambur duruyorum ve parmaklarımı alnıma bastırıyorum.

"Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"En iyi arkadaşını kuru kuru becermemeye ne dersin?" Huxley de sandalyesinde arkasına yaslanır ve şöyle der. "Sana şunu sorayım. O anda hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye cevap verdim. "Kendini o kadar kaptırmıştı ki, daha fazlasını istiyordu. Ama sonra kendini kaybetti."

"Muhtemelen hayatında sahip olduğu tek kişi sensin ve bunu mahvetmekten korkuyor," diyor JP yardımcı bir içgörüyü. Biliyorum, ben de şok oldum.

"Kahretsin, çok aptalsınız," diyor Huxley. "Sana arkadaş olmaktan başka bir şey yapmamayı söylemiştik."

"Evet... söylemesi yapmaktan kolay, tamam mı?" Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Ona dokunmamak imkansızdı. Özellikle de sütyenini çıkardıktan sonra ve o kadar güzel kokuyordu ki... Siktir, onu istiyorum."

"Hiç sabır diye bir şey duydun mu?" JP soruyor. "Çünkü sabırlı olsaydınız, bu karmaşanın içinde olmazdınız."

"Vay canına, bariz olanı gösterdiğin için teşekkürler."

"Hey." JP ellerini kaldırdı. "Bana kızma. Her şeyi berbat eden ben değilim. Sen batırdın."

"Evet, ama yardımcı olmuyorsun."

"Oh, özür dilerim. Bizden yardım istediğin kısmı kaçırdık mı?"

Dişlerimi sıkıyorum ve sıkılmış dişlerimin arasından şöyle diyorum.

"Yardım edin." JP Huxley'e döndü. "Yardımlarınızı istiyorum."

"Evet, onu duydum. Yine de ona yardım edebileceğimizden emin değilim," diyor Huxley, benim de sinirlerimi bozarak.

"Çünkü dün ona yardım teklif ettik ve kabul etmedi," diye devam ediyor JP. "Ve en kötüsü de bu değil mi, birinin sizden özellikle tavsiye istemesi ve sonra bunu kabul etmemesi, özellikle de bu sağlam bir tavsiyeyse?"

"Öyle." Huxley parmağını çenesinde gezdiriyor. "Daha fazla tavsiyeyi hak ettiğinden emin değilim."

"Tanrım," diye mırıldandım ayağa kalkmadan önce. Bunu aştım artık. İşe geri dönebileceğim için mutluyum ama bu işkenceye katlanmayacağım.

Konferans odasının kapısına yöneldiğimde, Huxley "Siktir et onu" diye seslendi.

"Ne?" Omzumun üzerinden bakarken soruyorum.

Sandalyesini çevirdi ve gözlerimin içine baktı. "Sik onu. Hayır demesini imkânsız hale getir. Sen zaten hamleyi yaptın, o yüzden

Bu. Sadece arkadaş olmaya geri dönemezsiniz, bu yüzden ona neden sadece arkadaş olmak istemediğini tam olarak gösterin. Becer onu. Sertçe sik. İyi sik."

JP, Huxley'nin omzunun üzerinden başını uzatarak, "Güven bana, eğer Lottie'nin ona aşık olmasını sağlayabiliyorsa, tavsiyesini dinle," der. JP, Huxley'nin omzunu kavrar. "O haklı. Arkadaşlığı halletmişsin. Şimdi ona sana neden karşı koyamayacağını göster."

"Ben olduğum için garip olduğunu söyledi."

"O zaman ona bu yönünü de tıpkı hassas, en iyi arkadaş yönünü tanıttığın gibi tanıtmayı öneririm. Nasıl sevişileceğini biliyorsun, bunu kanıtla."

"Bunun işe yarayacağını düşünüyor musun?" derken ensemini çekiştiriyorum. "B u n u öğrenmenin tek bir yolu var," diyor JP. "Ama Tanrı aşkına, bunu koruma."

"Vay canına, bunun için teşekkürler," diyorum konferans salonunun kapısını açıp çıkmak üzere asansöre yönelirken.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama haklı olabilirler. Lia benim arkadaşım olmaktan memnun çünkü beni öyle tanıyor. Ama erkek arkadaş? Yakınlaşmak mı? Henüz bu yönümle rahat değil, o yüzden onu tanıştırap rahat etmesini sağlayabilirim.

□

Evde misin?

Kırıcı: *Ya cevap verirsin ya da evinde ne halt ediyorsan onu yaparken içeri girerim. Her iki durumda da, bu gece görüşürüz.*

Lia: *Ben yürüyüşe çıkıyorum. On dakikaya evde olurum.*

Kırıcı: *Seni bekliyor olacağım.*

□

Bir çift atletik şorttan başka bir şey giymeden kanepesine yaslanıyorum - istememiş olsa bile ona malları göstermeliyim - ve kapısının kilidini açmasını dinliyorum. Beni kanepesinde görmeyi beklediğinden emin değilim ama her halükarda kıpırdamıyorum.

Huxley'nin tavsiyesini biraz düşündüm ve ona tamamen katılıyorum, ama onu hemen becermek istemiyorum. Bu çok agresif olurdu. Onu rahatlatmalıyım, ki ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyorum.

Ön kapısı açılıyor ve içeri giriyor, kafasında kulaklıklar, dışarıdaki doksan derecelik hava nedeniyle tenini hafif bir ter tabakası kaplıyor. Üzerinde bir çift pembe atletik şort ve gençliğinden kalma olduğuna emin olduğum bir Şirinler tişörtü var. Başını kaldırıp baktığında beni görmenin şokuyla kekeliyor ve elini göğsüne bastırıyor.

"Tanrım, Breaker." Kulaklığını çıkarıyor ve telefonunu mutfak tezgahının üzerine bırakıyor. "Burada olduğunu bana söyleyebilirdin."

"Seni bekleyeceğimi söyledim."

"Yerimde olacağımı düşünmemiştim."

Ona doğru yürüdüm. "Yürüyüş nasıldı?"

Gözleri göğsüme düşüyor ama hemen yüzüme yükseliyor. "İyiymiş."

Kollarımı kavuşturup duvara yaslanıyorum. "Ne düşündün?" Banyoya doğru ilerlemeden önce gözleri beni tekrar tarıyor.

"Özel bir şey yok."

"Oh, anlıyorum." Takip ediyorum. "Yani dün gece memelerini nasıl emdiğimi düşünmedin mi?"

Omzunun üzerinden bakmadan önce banyo kapısına doğru tökezledi.

"Aman Tanrım, Breaker."

"Ne?" Gülümsüyorum. "Olan oldu, bari hakkında konuşalım." "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Banyoya giriyor ve ben onu durdurduğumda kapıyı kapatmaya gidiyor.

"Neden? O kadar iyi miydi ki, anımsamak seni tekrar ateşlendirecek?"

Gözleri kızgınlaşıyor ve kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Hayır. Bu konuda konuşmak istemiyorum çünkü çok garipti. Şu anda senin yanında nasıl olacağımı bilmiyorum, o yüzden bu konuyu açmak durumu daha da kötüleştiriyor."

"İlginç. Bu konuyu açmanın her şeyi daha iyi yapacağını sanıyordum." "Düzeltiliyor." Kapıyı kapatıyor ve duşu açıyor.

Birkaç saniye sonra kapıyı çaldım ve "Yardım lazım mı?" diye sordum.

"Git buradan, Breaker."

Kıkırdıyorum ve yatak odasına geçiyorum, orada yatağına yayılıyorum ve ellerimi başımın arkasına koyuyorum. Orada birkaç dakika bekliyorum ve duşun kapandığını duyduğumda kendimi hazırlıyorum. Onun için garip olabilir ama ben bunu çok daha az garip hale getireceğim.

Banyonun kapısı açılıyor ve üzerinde sadece bir havlu olduğu halde yatak odasına giriyor. Saçları ıslak değil ama küçük damlacıklar göğsünden aşağı süzülüyor.

"Aman Tanrım," diye bağıyor tökezleyerek yatak odasının kapısından içeri girerken. "Gittiğini sanmıştım."

"Lia, beni bundan daha iyi tanıyorsun." Gözlerimin vücudunda gezinmesine ve tekrar yukarı çıkmasına izin verdim. "Yeni kıyafet mi? Beğendim."

Gözlerini deviriyor ve şifonyerine gidip bir çift şort ve bir gömlek çıkarıyor. Yataktan atlıyorum ve tam ikinci çekmecesini kapatırken arkasından yürüyorum. Beni hissettiğinde durdu.

Parmağımı boynunun yamacında gezdirirken "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Burada biraz suyun vardı," diyorum, yumuşak tenine basit bir dokunuşla sesim her zamankinden daha derin çıkıyor.

Sırtını şifonyere dayamak için arkasını dönüyor ve bana bakıyor. "Havlular bunun içindir" diyor. Göğsü daha hızlı bir şekilde inip kalkıyor.

"Kaçırmışsın gibi görünüyor," diyorum ve parmağımı köprücük kemiği boyunca gezdiriyorum. "Ve burada, burada biraz su kaçırdın."

"Çabucak kurulandım," diyor şifonyere yaslanırken.

"Evet, nedenmiş o?"

"Bilmiyorum," diye yanıtıyor dudaklarını ıslatırken.

"İyi iş çıkarmışsın, çünkü burada da biraz su var," diyorum parmağımı göğsünün kabarıklığı boyunca gezdirirken.

Göğsü parmağıma doğru yükselirken dişleri dudağının alt kısmında yuvarlanıyor. Bunu iyi bir işaret olarak kabul ediyorum ve ilerlemeye devam ediyorum. Elimi havlunun kolunun altına sıkıştırıldığı yere götürüyorum ve tepkisinin ne olacağını görmek için onunla oynuyorum. Bir şey söylemeyince yumuşak bir çekişle havluyu gevşetiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Kurulanmana yardım ediyorum," diyorum. "Tabii yardım etmemi istemiyorsan başka. Sadece izlemekten çok mutlu olurum."

"Neden, neden izlemek istiyorsun?" diye soruyor. Aynen böyle havaya giriyor. Düşündüğümden daha kolay, ama yine de onunla salyangoz hızında hareket etmek istiyorum çünkü bunu mahvetmek istemiyorum. Tek bir şansım var

Onu benim yapmak için tek bir şansım var ve bu sefer sabrı unutmuyacağım.

"Çünkü" diye cevap veriyorum havluyu tekrar çekiştirip gevşetirken. Havlunun hâlâ üzerinde olmasının nedeni havluyu tutuyor olmam, ama o beni durdurmak için hiçbir hareket yapmıyor. "Dün gece o göğüslere iyi bakamadım."

Sonra havluyu bırakıp aramızdaki yere düşmesine izin veriyorum. Gözlerim hemen göğüslerine kayıyor ve onu bütünüyle içime çekerken anında sertleşiyorum.

Açık pembe meme uçları bir noktaya kadar boncuklu, sert ama esnek göğüsleri ağzımı baştan çıkarıyor. Vücudu beline doğru kıvrılıyor ve kalçalarında genişliyor. Minyon ama tutunmak için yeterli. Amcığı çıplak, bu da ağzımı daha da sulandırıyor ve bakışlarımı yüzüne doğru sürüklediğimde, yosun yeşili gözlerindeki açlığı görüyorum.

"Daha iyi bakmam lazım," diyorum elini elime alırken.

Onu yatak odasının penceresine götürüp perdeleri açarken "Neye daha iyi bakayım?" diye soruyor. "Kırıcı," diyor göğsüme doğru geri çekilirken.

"Renklendirilmişler. Kimse göremez," diye fısıldıyorum kulağına. Bu onu yeterince rahatlatmış olacak ki iki elini de avuçlarımın içine aldım ve başının üzerine kaldırıp yere kadar uzanan pencereye dayadım.

"Ne-ne yapıyorsun?" demeden önce dudaklarından bir nefes dökülüyor.

"Seni kurulum," diye cevap veriyorum ve sonra ellerini Pencere. Doğrudan kulağına konuşuyorum, "Bunları hareket ettirme.

Anladın mı?" "Kırıcı-"

"Anladın mı?" Tekrar ediyorum, bu sefer daha sert.

Titreyerek "Evet" derken başını sallıyor.

Kıpırdamayacağından emin olunca şifonyerin yanından havlusunu alıyorum ve beklediği pencereye doğru yürüyorum.

Acele etmiyorum. Gözlerimle onun her santimini tüketirken acele etmiyorum. Bu kadın beni ilk günden beri kesinlikle büyüledi ve onu bu şekilde görmeme ve ona dokunmama izin vermesi beni arzudan çıldırtmaya yetiyor.

Havluyu elimin üzerine koyuyorum ve arkasından yaklaşıyorum. "Seni kurulum, tamam mı?"

Başını sallıyor, ben de çıplak göğsümü sırtına bastırırken havluyla kaplı elimi önüne götürüyorum. Yavaşça karnına ve ardından göğüslerine doğru hareket ettiriyorum. Onlarla temas ettiğimde, hafif bir inilti olarak başı yana doğru yuvarlanıyor

odanın sessizliğini dolduruyor. Diğer göğsüne geçiyorum ve göğüs ucunu bükerek nefesinin kesilmesine neden oluyorum. Havluyu boynuna kadar sürüklüyorum, orada onu sıkıca kavriyorum, boğmuyorum ama ona komutanın bende olduğunu göstermeye yetiyor.

"Bacaklarını aç" derken dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum. "Kırıcı ..." diye fısıldıyor yutkunduğunu hissetmeden hemen önce.

"Aç onları, Ophelia," diye tekrarlıyorum ve bu kez beni dinliyor. "Aferin kızım." Havluyu aşağıya, göğüslerinin arasına, karnını geçip bacaklarının arasına doğru sürüklüyorum. İlerken başı göğsüme doğru düşüyor.

Havluyu karnına doğru geri götürürken yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum, ancak kıcı tam yüzümün önünde olacak şekilde vücudumu indiriyorum. Havluyu iki yuvarlak küreye götürüyorum ve onları kurutuyormuş gibi yapıyorum, ama gerçekte onlara nazikçe sıkıyorum.

Kıcı çok mükemmel ve onu şaplakladığım gün mutlu bir adam olacağım. Ama bugün değil.

Havluyu sol bacağından aşağı sürüklüyorum, sonra tekrar yukarı kaldırıyorum, kısa bir süre amının üzerinden geçiyorum ve sonra havluyu diğer bacağından aşağı sürüklüyorum. Bu sırada ellerini cama dayamış, hareketsiz duruyordu.

"İşte," diyorum havluyu yana atarken. "Bakalım nasıl yapmışım." İki elimi de ayak bileklerine koyuyorum ve sonra avuç içim yerine parmak uçlarımı kullanarak bacaklarının yanlarından yavaşça yukarı doğru sürüklüyorum. Ayağa kalkıp ellerim beline gelene kadar yukarı doğru ilerlemeye devam ettiğimde teninde tüyler diken diken oluyor. "Şimdiye kadar kuru," diyorum ellerimi karnında gezdirirken ve sonra göğsümü sırtına yaslayarak her bir göğsünü avuçluyorum ve başparmaklarımı meme uçlarının üzerinden geçiriyorum.

Baş bir kez daha geriye düşerken "Siktir," diye fısıldıyor.

"Göğüslerinle oynanmasından hoşlanıyorsun, değil mi?" Cevap vermeyince meme ucunu sıkıyorum ve "Sen sevmiyor musun?" diyorum.

"Evet," diye ağır ağır nefes alıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bir göğsünü tutup hafifçe masaj yaparken, diğer elimi boğazına götürüp sıkıca kavriyorum. "Seni böyle tutmamdan sen de hoşlanıyorsun, değil mi?"

Göğsüme doğru başını sallıyor ve onun onaylaması beni daha da tahrik ediyor. "İyi cevap. Kurudun gibi görünüyor, ama sadece bir yerim daha var

kontrol et." Elim boğazında tutuyorum, başparmağım çenesine bastırıyor,

diğer elim karnından aşağı iniyor, göbek deliğini geçiyor ve doğrudan bacaklarının arasındaki noktaya gidiyor. Bir parmağımı yarığının üzerinde gezdiriyorum ve onun ne kadar tahrik olduğunu görüp keyifleniyorum. "Ophelia, seni kuruttuğumu sanıyordum." Sürüklüyorum

Parmağımı klitorisinin üzerinde gezdirerek inlemesine neden oldum. "Ama inanılmaz derecede ıslaksın. Bu nasıl olabilir?"

Parmağımı çıkarıp ağzıma götürüyorum ve onu boynundan tutarken emdiğimi duymasına izin veriyorum. "Kahretsin, tadın çok güzel." Onunla yumuşak bir şekilde konuşurken elimi kalçasına koyuyorum. "Şimdi iki seçeneğin var. Seni yalayarak temizleyebilirim ya da havluyu tekrar bacaklarının arasına getirebilirim. Bana ne istediğini söyle."

Nefes nefese kalıyor ve ben de tutuşumu biraz gevşetiyorum. "Ne olacak?"

"I . . . Bilmiyorum," diye cevap veriyor, soramayacak kadar utangaç. Duymak istediğim şey bu değil, bu yüzden onu yalvarmaya zorlamam gerekecek. Beni istediğini biliyorum ve bunu istediğini de biliyorum. Üzerinde çalışmam gereken şey onu konfor alanından çıkarmak.

"Tamam, o zaman senin yerine ben karar vereceğim. Havluyu kullanacağım." Boynunu bırakıyorum ve tam "Hayır" dediği anda havluya uzanıyorum. Duraksadım ve "Hayır, ne?" diye sordum.

"I . . . Havluyu istemiyorum."

Sırıtiyorum ve ellerimi göğüslerine götürüp nazıkçe onlarla oynuyorum, parmaklarımın göğüs uçlarını çimdiklemesine ve çekiştirmesine izin veriyorum. "O zaman ne istiyorsun?"

"Senin ... dilin" demeden önce birkaç sığ nefes alıyor.

Kulağına inleyerek memnun olduğumu belli ediyorum ve "İyi seçim" diyorum.

Sonra hiç uyarmadan onu döndürüyorum, böylece kıcı pencereye dayanıyor ve ellerini tekrar yukarı kaldırıyorum. "Bunları orada tut ve bacaklarını daha geniş aç."

Söyleneni yapıyor ve hazır olduğunu düşündüğümde göğsünün kabarıklığına bir öpücük konduruyorum ve sonra dilimi meme ucuna götürüp birkaç kez okşuyorum. Ağzıma karşı kıvranıyor, daha fazlasını istiyor ama ben acele etmiyorum. Kendi hızımda ilerliyorum ve hazır olduğumda karnından aşağı iniyorum, önünde diz çökene kadar tüm yolu öpüyorum.

Artık nefesleri kısa ve kesik kesik, karnı tamamen çukurlaşmış, ben kasık kemiğini, sonra kalça fleksörünü, sonra da iç uyluğunu öperken leğen kemiği bana doğru eğiliyor. Beklentiyle inliyor, ben de diğer tarafa geçiyorum, onu arzuyla çılgına çeviriyorum ve doyduğunda

iki parmağımla onu ayırdım ve sonra dilimi klitorisine götürdüm, uzun bir vuruşla onu yaladım.

Bacakları önümde titrerken "Aman Tanrım," diye neredeyse çığlık atacaktı. "Çok iyi," diyorum dilimi klitorisine doğru daldırırken, severek

Bunun her saniyesini. Tadı çok güzel. Çok iyi hissettiriyor.

Çok doğru.

Sanki olmam gereken yer burasıymış gibi. Yapmam gereken şey buymuş gibi.

Onu daha da geniş açtım ve dilimi klitorisine karşı fiske vurmak için kullandım.

"Oh ... oh, Breaker," diye ağlarken ellerinden biri başıma düşüyor. Normalde ona elini koyduğum yere geri koymasını söyledim ama bana dokunmasına izin veriyorum çünkü bu bağlantıya ihtiyacı olduğunu hissediyorum.

Ben klitorisini tekrar tekrar okşamaya devam ederken parmakları saçlarımı karıştırıyor ve kısa telleri çekiştiriyor, ben onu daha da yaklaştırdıkça saçlarımı tutuşunun sıkılaşmasına bayılıyor.

Vücudu pencereye doğru kayarken "Çok iyi hissettiriyor" diyor. Daha iyi bir pozisyona ihtiyacı olmalı, bu yüzden onu kaldırıyorum, belinden kavıyorum ve sonra yavaşça yere indiriyorum. Ellerimi iç uyluklarına bastırıyorum ve onu daha da geniş açarak bana çok daha iyi erişim sağlıyorum.

Dilimi uzun, yavaş bir hareketle yarığı boyunca kaydırıyorum ve o bacaklarını birbirine kenetlemeye çalışıyor ama buna izin vermiyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor eli tekrar saçlarımı bulurken.

Burnumu onun tümseğine bastırarak dilimi onun uyarılmasına karşı düzleştiriyorum ve yukarı aşağı kaydırıyorum, nefes alışının hızlanmasını, ağzının açık kalmasını ve saçlarımı çekiştirmesini izliyorum.

"Siktir, Breaker. Tanrım, ben Ben"

Hızımı bir kez daha artırıyorum, klitorisine defalarca hızlıca vuruyorum, heyecanının artmasını izliyorum. Pelvisi kavisleniyor, iki eli de beni yerinde tuttukları başıma düşüyor ve göğsü yükselip derin bir inilti çıkarırken bacaklarını gönüllü olarak açıyor.

"Tanrım!" diye çığlık atıyor, amı sıırılsıklam. Verecek hiçbir şeyi kalmayana kadar onu yalayarak hepsini kucaklıyorum.

Elleri saçlarımdan çözülüyor ve nefesini tutmaya çalışırken yanlarına düşüyor.

Tatmin olmuş bir şekilde yerden kalktım ve ona bakarken, ereksiyonum acı verici bir şekilde biraz ilgiye ihtiyaç duyarken, "Giyin ve on dakika

içinde benim evimde buluşalım. Yemek sipariş edeceğim ve bir oyun oynayabiliriz."

Ve böylece, duşta mastürbasyon yapmak için daireme geri döndüm.

Vay anasını.

Lanet olsun.

şimdi neden direndiğim daha iyi
anlaşılıyor. Bu *onun* zevki.

Vücudu.

Muhtemelen düşündüğümden daha uzun süredir istediğim her şey.

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

LIA

Breaker'ın daire kapısının önünde duruyorum, bana yaptıklarından sonra klitorisim hala zonkluyor, kapıyı çalmalı mıyım yoksa içeri mi girmeliyim emin değilim.

Normalde öylece içeri girerdim ama son yirmi dört saatten sonra şu anda ne yapmam gerektiğinden emin değilim.

Breaker üzerime düştü.

Sadece üzerime inmekle kalmadı, aynı zamanda sanki ben onun Şükran Günü ziyafetiymişim de o açlıktan ölüyormuş gibi davrandı. Hayatımda hiç bu kadar coşkulu bir zevk hissetmemiştim ve bu onun diliyle oldu. Ve karşılığında hiçbir şey istemedi. Sadece istediğini aldı ve gitti.

Tüm bunları nasıl değerlendireceğimi bilmiyorum.

Nasıl davranacağımı bilmediğim için evimde saklanmak istesem de buna izin vermesine imkân yok. Ayrıca, cevaplar istiyorum. Neler olduğunu bilmek istiyorum.

Kapının kolunu tuttum ve dairesine girdiğimde onu kanepesinde otururken buldum. Saçları ıslaktı ve farklı bir şort giymişti, ama hepsi bu, sadece şort.

Onu birçok kez tişörtsüz gördüm ama normalde ne zaman takılsak üzerinde bir tişört olurdu. Bugün ne değişti bilmiyorum ama şikayet etmeyeceğim. O kadar yakışıklı ki... seksi, oyulmuş göğüs kasları ve

güçlü, kaslı kollar. Karın kaslarından ve kalçalarına yontulmuş derin V'den bahsetmiyorum bile. O kadar yakışıklı ki, bunca yıl boyunca kendime arkadaşım olduğu için asla bakmamamı söyledim, ama şimdi ... şimdi buna izin veriyorum.

"İşte buradasın," diyor neşeli bir ses tonuyla, sanki kafasını bacaklarımın arasına sokmamış gibi. "Tayland yemeği sipariş ettim. Yirmi dakika içinde burada olur. Codenames oynamaya ne dersin? Uzun zamandır oynamamıştık."

Orada durdum, afalladım.

Çünkü şu anda karşımda duran adam, az önce boğazımı sıkın ve onu dinlediğim için iyi bir kız olduğumu söyleyen adamdan çok farklı. Karşımdaki adam benim en iyi arkadaşım. Yanında rahat ettiğim, uzun zamandır güvendiğim adam. Ama on dakika önceki adam başka bir seviyede ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Pek sayılmaz," diyorum kollarımı kavuştururken. "Sadece biraz kafam karışık."

Kanepeye vuruyor. "Gel konuş benimle."

Elimi kaldırdım. "Sanırım burada duracağım, teşekkürler."

"Tamam." Gülümsediğinde, gözlerinde ne yaptığını çok iyi bildiğini görebiliyorum. "Orada konuşabilirsin. Ne oldu, Lia?"

Lia.

Lia

mı?

Çok sıradan. Kendi yatak odamda bana hükmettiği, tam adımı kullandığı ve vücuduma hiç yapmadığım şeyleri yaptırdığı gerçeğini tamamen göz ardı ederek.

"Ne oldu?" diye soruyorum, sesim yükseliyor. "En iyi arkadaşım olmana rağmen beni öyle bir boşalttın ki klitorisimin hâlâ yerinde olup olmadığından emin değilim."

Kıkırdıyor ve diyor ki, "Güven bana, öyle. Ama kontrol etmemi istersen, tekrar aşağı inmemde bir sakınca yok. Yine de bu sefer yüzüme oturmanı tercih ederim."

"Kırıcı," diye bağıriyorum gözlerimi kapatmadan önce. "Ne?" Gülüyor.

"Birbirimize böyle şeyler söylemiyoruz ya da böyle şeyler yapmıyoruz ..."

"Sen bilmiyor olabilirsin ama ben artık biliyorum." Koltuktan kalktı.

"İçecek bir şey ister misin?"

Dairesinde rahatça dolaşmasını, bir fincan alıp buzla doldurmasını ve sonra içine bir Gatorade dökmesini izliyorum.

Cevap vermeyince bir bardak daha alıp buzla dolduruyor ve kalan Gatorade'i de üzerine döküyor. Gözlerini benden ayırmadan içeceği getirip bana uzatıyor.

Nedense vücudum onun ne kadar yakın olduğunu, benden ne kadar uzun olduğunu, ne kadar kaslı olduğunu fark ediyor.

İç vücut ısım yeniden yükseliyor. "Al," diyor usulca.

"İçki istediğimi söylemedim."

"Az önce yatak odanda nefes nefese kaldıktan sonra elektrolitlere ihtiyacın olacak." Sırıttıyor ve ben de karnına iğne batırarak gülmesine neden oluyorum.

İçkiyi ondan alıyorum ve onu oturma odasına kadar takip ediyorum, orada kanepenin diğer tarafına oturuyorum.

"Ellerini kendine saklamaya mı çalışıyorsun?" diye soruyor. "Anladım." "Hayır, seni uzak tutmaya çalışıyorum."

"Eğer öyle olsaydı, buraya gelmezdin."

"Sanki evimde kalmama izin verecekmişsin gibi," diye alay ettikten sonra limonlu Gatorade'den bir yudum alıyorum. Bu ferahlatıcı. Gerçekten çok fazla nefes aldım. Ağzım kurudu.

"İhtiyacın olan şey bu olsaydı yapardım, ama belli ki burada olduğun için bana ihtiyacın var." Tekrar sırıttıyor ve kadehinden bir yudum alıyor.

"Umm, çok mu kibirlisin?"

"Hayır, sadece olduğu gibi söylüyorum."

"O zaman bana şunu söyle, ne halt ediyorsun?"

Kendine bakıyor, kişiliğini gözden geçiriyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Görünüşe göre arkadaşımın soğuk bir içkinin tadını çıkarıyorum. Sen ne yapıyorsun?"

"Oyun oynamayı bırak," diyorum. "Bana neler olduğunu anlat. Biz ... biz çıkarları olan arkadaşlar falan mıyız? Çünkü bu asla yürümez. Güven bana."

"Sence çıkarları olan arkadaşlar mıyız?" diye soruyor, her zamanki gibi anlaşılması zor bir şekilde.

"Hayır. Bence biz arkadaşız ve birimiz aklını kaçırmış."

"Sorun değil," diyor göz kırparak. "Eminim yakında kafanı tekrar toparlayacaksın."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ben senden bahsediyordum. Aklını kaçırmış olan sensin."

Başının yan tarafını kaşıyarak, "Tuhaf. Öyle hissetmiyorum. Aslında oldukça normal hissediyorum."

"Aman Tanrım, Breaker," diye bağıyorum. "Beni çıldırtmaya başlıyorsun." "Bunu hissedebiliyorum. Seni nasıl daha az kızdırabilirim?"

"Bana neler olduğunu anlatarak mı? Yani ... benden hoşlanıyor musun?" Bu soru dudaklarımdan o kadar çocukça dökülüyor ki, sorduğum için kendimden nefret ediyorum.

"Senden hep hoşlandım, Lia," diye cevap veriyor. "Yani romantik olarak."

"Peki." Eliyle çenesini ovuşturuyor. "Bir bakalım. Bence inanılmaz seksisin. Tadın şeker gibi. Göğüslerin sonsuza dek rüyalarımda yaşayacak ve bacaklarını başıma dolamak için sabırsızlanıyorum, yani bunu istediğin gibi al." Gülümsüyor ve sonra oyunu düzenlemek için sehpaye doğru eğiliyor.

Ve bunu içime sindirdim.

Breaker'ın böyle bir şey söyleyeceğini hiç düşünmemiştim.

Ben.

Bana bu şekilde dokunacağını hiç düşünmemiştim.

Ama ve yol o cevap verdi Ben, değil Aslında diyerek o seviyor Ben

romantik olarak, benim hakkımda daha çok neyi sevdiği, beni geriyor.

Kendimi durduramadan, "Ben sadece dalga geçebileceğin biri değilim," diyorum.

Duraklıyor ve gözlerimiz buluşacak şekilde dönüyor. "Bunu sana yapacağımı mı düşünüyorsun?" di y e soruyor, sesi giderek koyulaşiyor.

"Bilmiyorum, Breaker. Şu anda sadece bir oyuncakmışım gibi hissediyorum."

Geri itiyor, sonra vücudunu bana doğru çeviriyor. "Bu çok aşağılayıcı, Lia. Arkadaşlığımıza bu kadar ucuz davranacağımı gerçekten düşünüyor musun?" Hayır.

Sanırım arkadaşlığımızı çok ciddiye alıyor. "O zaman ne?"

"Bir şeyleri etiketlemeye çalışmayı bırakıp sadece keyfini çıkarmaya ne dersin? Ben ne yaptığımı biliyorum."

"Bunun ne olduğunu bana bildirirseniz çok iyi olur."

Sehpaye dönüp birkaç kâğıt karıştırdıktan sonra, "Bırak ben düşüneyim. Sen sadece arkana yaslan ve rahatla."

Konuşmayı bununla kesiyor.

Gecenin geri kalanında Tayland yemeği yiyoruz, Codenames oynuyoruz, şakalaşıyoruz ve yaptıklarımız hakkında konuşmuyoruz. Yatma vakti geldiğinde beni daireme geri götürüyor ve beni öpeceğini düşündüğümde beni kucaklıyor ve başımın üstünü öpüyor.

Yataktayken, o duvara dört kez vuruyor ve göğsümde huzursuz bir hisle ben de üç kez vuruyorum.

"ŞU ÇOK RENKLİ İPLİĞE BAKIN," diyor Lottie. "Ve içinde sim var."

Kızlar bana ilk örgü kulübü toplantımız için aldıkları tüm malzemeleri gösterirken, "Vay canına, bu çok güzel," diyorum.

Tüm o havlu ve üzerime yatma olayından sonra kızlara mesaj atıp buluşmak isteyip istemediklerini sordum ve şansına ertesi gün boştular. Onlar örgü örmeyi öğreneceklerini sanıyorlar ama aslında benim art niyetlerim var. Breaker'a neler olduğunu anlamam lazım ki nasıl yaklaşacağımı bileyim. *Ona.*

"Ben sadece düz kırmızı aldım," diyor Myla, yenilmiş görünerek. "Simli iplik almaya izniniz olduğunu bilmiyordum."

Kelsey bir telefona cevap vermek için dışarı çıktıktan sonra çemberimizde otururken Lottie sırtarak "Yaşarsın ve öğrenirsin," diyor.

"Tamam, bunun için üzgünüm. JP bu akşam yemeğe çıkacağımızı sanıyordu, ben de ona yarın olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım."

"Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?" Myla soruyor.

"Bir süredir gitmek istediği şu yeni suşi mekanına." "Nori mi?"

Lottie soruyor.

"Evet. Seni Huxley mi götürdü?"

"Geçen hafta," diye cevaplıyor Lottie. "Çok güzeldi." Sonra bana dönüyor ve "Büyük bir suşi hayranı mısın?" diye s o r u y o r .

"Buna bayılıyorum. Breaker ve ben üniversitedeyken sürekli alırdık. Şehir merkezinde çok pahalı olmayan bir yer vardı ama harikaydı."

"Breaker'dan bahsetmişken," diyor Lottie gülümseyerek. "Kulağıma gelenlere göre bir hamle yapıyormuş."

Dedikodu kocasından geliyor.

"Ne?" Kelsey diyor ki. "JP bana hiçbir şey söylemedi."

Lottie eğilip bu gece için yaptığım kurabiyelerden birini alırken, "Bu çok edici," diyor. "O Hux'tan daha büyük bir dedikoducu."

"Bir şeyler fısıldandığını bile duydum," dedi Myla. "Ama kocam ve kardeşi hiçbir şeyi kendilerine saklayamazlar ve Breaker, Banner'la aralarında bir sızıntı olacak kadar çok takılıyor." Myla bana baktı. "Peki, bu doğru mu?"

Tüm gözler üzerimdeyken, istediğimin bu olduğunu biliyorum, ama bu işi kolaylaştırmıyor, sadece konuşmanın daha iyi akmasını sağlıyor.

"Evet, yaptı."

Kızların hepsi alkışlıyor ve tezahürat yapıyor ama her şey çok garip geliyor.

Lottie, "O çocuk sana çok kötü davranmış," diyor. "Tanrım, sonunda bu konuda bir şeyler yapabildiğine çok sevindim. Nasıl geçti?"

Duraksıyorum ve başımı yana eğiyorum. "Benim için kötü mü oldu?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Lottie önce Kelsey'ye sonra da bana bakıyor. "Yani ... ne?" Birkaç kez göz kırpmıyor.

"Bana karşı kötü olduğunu söyledin. Ne demek istiyorsun?"

"Bunu söylediğimi sanmıyorum, değil mi Kelsey? Ben öyle bir şey demedim." "Evet, öyle bir şey söylediğini sanmıyorum."

"Ben de öyle duydum," diyor Myla sırtarak ve kız kardeşler ona doğru bakınca omuz silkiyor. "Dinle, burada olmamızın bir sebebi var. Bu adamlarımız genellikle üstünlük sağlıyor ve onlara karşı ne kadar avantajlı olursak o kadar iyi, bu yüzden ona karşı dürüst olabiliriz. Evet, Breaker sana çok kötü davranmış."

"Bunu sana söylemedi mi?" Lottie suçlu görünerek sorar.

"Hayır, söylemedi. Ne yaptığını bildiğinden başka bir şey söylemedi."

"Tabii ki biliyor," diyor Kelsey gözlerini devirerek. "Tüm Cane kardeşler *ne yaptıklarını biliyor* ve biz onların planlarında sadece birer piyonuz."

"Kes şunu," diyor Lottie. "Hiçbirimizin orgazmdan şikâyet ettiğini görmüyorum. Bu arada bana cevap vermedin. İyi miydi?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, muhteşemdi. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor."

"Her zaman öyledir," diyor Kelsey sandalyesinde arkasına yaslanırken. "Yemin ederim bu adamların bir kadınla nasıl oynayacaklarını öğrendikleri bir tür gizli toplulukları var, böylece başka herhangi bir erkek için mahvoluyorlar."

"Bu doğru," diyor Myla. "Ryot her zaman bedenimi kontrol edebildi ve onu işe yaramaz hale getirdi."

"Huxley de aynı. İlk tanıştığımızda ondan çok nefret etmişim ama bir şekilde sadece parmaklarını kullanarak beni yanında tuttu."

"Breaker dilini kullandı," diyorum, kuru sevişmeyi atlayarak çünkü bunun içine girebileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum. "Ama 'duştan çıkarken kurulanmama yardım ederek' başladı." Tırnak işareti kullanıyorum ve kızların gülmesine neden oluyorum. "Ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni dairemin penceresine dayamıştı, çırılçıplaktım ve üzerime çıkıyordu."

"Tanrım, bu çok ateşli," diyor Lottie. "Huxley'nin beni pencereye karşı sikmesine bayılıyorum. Çok yaramaz hissettiriyor."

Kelsey, "O zaman *muhteşemdi*," diyor. Başımı salladığımda, "O zaman neden biraz tereddüt hissediyorum?" diye ekliyor.

"İki sebep var," diyorum. "Birincisi, nişanlımdan daha yeni ayrıldım ve düğünümü iptal ettim. Bence bu beni inanılmaz derecede sürtük gösteriyor."

"Sanmıyorum," diyor Myla. "Bence bu sadece sizin ne istediğinizi bulmanız ve önemli olan da bu."

"Katılıyorum," diyor Kelsey.

"Ben de öyle. İkinci sebep nedir?" Lottie sorar.

"Sorun Breaker. O benim her şeyim ve o anın içindeyken, bana dokunurken, bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettirirken bile endişelenmeden edemiyorum. İşler yolunda gitmezse ne olur? Ya bir şeyler ters giderse? Ya benden sıkılır ve hayatına devam ederse? Şu anda samimi olması çok garip, eğer bağlanırsam ve o da hayatına devam etmeye karar verirse çok daha garip olacak."

"Öyle bir şey olmayacak." Lottie başını sallar. "Breaker asla yapmaz."

"Ama daha önce hiç gerçek bir ilişkisi olmadı," diyorum.

"Çünkü sana sahipti," diyor Kelsey. "Çünkü sen onun ihtiyacı olan her şeydin ve şimdi bunu anladığı için işleri bir sonraki seviyeye taşımaya çalışıyor."

"Ama beni öpmedi. Bana sadece orgazm yaşattı."

Lottie ve Kelsey bakışlarını değiştirirken duraklıyorlar. Lottie başını sallarken Myla ve ben ikimiz de şaşkın şaşkın bakıyoruz. "Olamaz."

"Hayır, ne?" Ben soruyorum.

Kelsey yüzünü buruşturuyor. "Ne yaptığını çok iyi biliyoruz." "Ne yaptığını?" Endişelenerek soruyorum.

"Bir planı var, seni kendisine aşık etmek için titiz bir planı var," diyor Lottie. "Bu doğru." Kelsey başını sallıyor. "Cane kardeşler, onlar başka bir şey. Akıllarına bir şey koyduklarında, onu kendi yöntemleriyle gerçekleştirirler. Yani, seni öpmeyi çünkü seni öpmek için mükemmel an."

Lottie başını sallıyor. "Evet. İlk öpücük onun için bir şey ifade ediyor, bu yüzden o."

"Bana oral seks yapmanın hiçbir anlamı yok mu?" Ben soruyorum.

Kelsey ve Lottie bu konu üzerinde düşünürken Myla söze girer. "Siz çocuklar Arkadaşlığınızda daha önce hiç samimi oldunuz mu?" "Asla," diye yanıtlıyorum.

Başını sallıyor. "O zaman bu muhtemelen sana bunun normal olabileceğini gösteriyor."

Kelsey, "Ah, evet," diye ekliyor. "Tanrım, bu onlardan birinin yapabileceği bir şey olurdu. JP'nin seks yapmadan önce benimle kaç kez dalga geçtiğini bir düşün. Ya da sen ve Huxley. Bu onların tarzı. Yaptıkları şey bu. Bir sonraki hamlelerini bekleyerek onları takip etmekten başka bir şey yapamayana kadar seni macun haline getiriyorlar."

"Gerçekler," diyor Lottie. "Huxley'nin bana ilk dokunuşu benim son dokunuşumdu, o kadar güçlüydü. Sana da öyle geldi mi?"

Yatak odamı düşünüyorum - sarhoş olduğumuz zamanı değil - ama beni pencereye sıkıştırdığı zamanı düşünüyorum çünkü ikimiz de neler olduğunun çok farkındaydık.

"Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Sanki ben onun için sadece bir enstrümandım ve o beni nasıl çalacağını çok iyi biliyordu. Yani, beni boğazımdan tutmasına izin verdim. Beni geçmişte asla yapmayacağım pozisyonlara sokmasına izin verdim ve sadece onun dokunuşuyla, sesiyle ikna oldum."

Kelsey ve Lottie başlarını sallıyorlar. "Evet, kartlarını seninle oynuyor," diyor Lottie.

"Peki ben ne yapacağım?" Ben soruyorum.

Kelsey, "Hiçbir şey," diye yanıtlıyor. "Kesinlikle yapabileceğin hiçbir şey yok. Bununla savaşmayı deneyebilirsiniz ama pek bir işe yarayacağını sanmıyorum."

"Biraz haddimi aşıyor olabilirim," diyor Myla, "ama sanki sen de onun hakkında aynı hislere sahipmişsin gibi görünüyor. Haksız mıyım?"

"Bunu hiçbir zaman gerçekten düşünmedim," diyorum. "Onu her zaman sadece arkadaşım olarak gördüm. Ama son bir haftadır her şey değişti. Bana daha farklı baktı. Bana ne kadar güzel olduğumu söyledi. Bunu daha önce de söylemişti ama bu

Sanki farklı bir yerden söylüyor gibiydi. Ve sonra bana hafifçe dokunmaya başladı, oraya buraya. Ailemi kaybettiğim için çok üzüldüğüm ve bana sarılmasını istediğim o gece gibi. Onun yatağındaydık ve hiçbir şey olmadı ama eli kalçamda dolaştı. O zaman pek düşünmemiştim ama sarhoş olduğumuz geceden sonra-

"Whoa." Lottie elini kaldırdı. "Sarhoş olduğun gece ne oldu?"

"Kocalarınızın size söylememesine şaşırdım." İpliğimi yere bıraktım, artık örgü örmeyi tamamen ihmal etmiştim. "Brian'dan ayrıldığım gündü. Breaker ve ben kutlamaya gittik ve ikimiz de sarhoş olup yattık. Yastığı için şakacı bir şekilde kavga ediyorduk ve sonra bana sarıldı. Ona kız arkadaşını böyle mi tuttuğunu sordum, hayır dedi ve sonra bana kız arkadaşına nasıl dokunduğunu göstermeye başladı."

"Peki sana nasıl gösterdi?" Myla koltuğunun kenarında oturarak soruyor. O geceyi düşündükçe yanaklarım ısınıyor. "Alaycı dokunuşlarla."

Elini yavaşça göğüslerimin hemen altına götürür ve sonra elini şortumun bel bandından geçirirdi."

"Aman Tanrım." Kelsey kendini yelpazeledi. "Sataşma bir şeye yol açtı mı?"

Alt dudağımı ısırdım. "Ben, uh, ben onu tamamlamak için kuru-tümseği bitirdim."

"İkiniz de mi?" Lottie soruyor, ben de başımı sallıyorum. "İşte bu kadar, kontrolü ele alması için her şeyi ona açtın."

"Evet," diyor Kelsey. "Ve sonra havlu meselesi. Onun kafasında bir şey var ve senin de bunun olmasına izin verip vermeyeceğine karar vermen gerekiyor."

"I . . . Gerçekten bilmiyorum. Onu kaybetmek istemiyorum." Yıllardır beni sevdiğini söylüyordu ve bu hep dostluk içindeydi, ama son zamanlarda ... son zamanlarda daha fazlası gibi geliyor. Ama aradaki farkı nasıl anlayabilirim? Ya cinsel açıdan onun için yeterli değilsem ve bana olan ilgisi Brian'ınki gibi azalırsa? *Ya onu da kaybedersem?* "Eğer söylediklerin doğruysa ve beni bir ilişkiye ikna etmeye çalışıyorsa, birlikte olabileceğimize inanmazsa ne olacak? Bir çift olarak? Onun hayatımda olmamasını kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Kelsey, "Bazen en iyi ilişkinin temelinde güçlü bir dostluk yatar," diyor. "JP ile ilişkimiz de böyleydi. Gerçekten yakınlaştık ve onun harika bir arkadaş olduğunu düşündüm. Bu çizgiyi aşmak bana doğal geldi."

"Bana doğal gelmiyor," diye cevap veriyorum.

Lottie çenesine vuruyor. "Bence Breaker bunun ne kadar doğal olabileceğini görmene yardımcı olacak."

□

İşten yeni çıktım. Senin evine gidiyorum.

Lia: Gerçekten sadece kendini mi davet edeceksin?

Kırıcı: Sanki başlangıçta bir davete ihtiyacım varmış gibi.

Lia: Belki şimdi bir taneye ihtiyacın vardır.

Kırıcı: İyi. Lia, gelip oynayabilir miyim?

Lia: "Oyun" ne anlama geliyor?

Kırıcı: Oyunlar. *göz yuvarlama*

Lia: Tamam, madem oyun oynuyoruz. İstersen biraz tortellini pişirebilirim. Taze olanından var.

Kırıcı: Bana bir kase servis et. Hızlı bir mola vereceğim.

Lia: Ne alıyorsun?

Kırıcı: Tatlı.

Lia: Tamam, yakında görüşürüz.

□

"HEY," diyor Breaker, daireme girerken. Tam zamanında omzumun üzerinden bakıp takım elbisesinin ceketini çıkardığını ve üstteki birkaç düğmesi açık, sıkı göğsünü gösteren dar gömleğini ortaya çıkardığını görüyorum. "Güzel kokuyor."

"Oh, teşekkürler," diyorum arkamı dönüp sobaya bakarken, onu görmek bile yüzümü ısıtıyor.

Mutfığa giriyor, tam arkama geliyor ve omzumun üzerinden bakarken elini kalçama koyuyor. Hemen tahrik oldum ve bu beni rahatsız etti. Adam için bu kadar çıldırmamalıyım. Kendimi kontrol edebilmeliyim ama kızlar haklı gibi görünüyor. Cane erkeklerinin yanında kendini kontrol etmek neredeyse imkânsız.

Eli gömleğimin altından kayarak belimi kavradı ve "İçecek bir şeyler getirmemi ister misin?" dedi.

"Ah, evet." Yutkundum. "Bu çok yardımcı olurdu."

"Tamam." Sonra yüzünü boynuma doğru indiriyor ve tenime en hafif öpücüklerini konduruyor. "Bu arada harika kokuyorsun."

Sonra o çekiliyor ve ben hızla yükselen nabzımı kontrol etmeye çalışırken sosu çılgınca karıştırmak zorunda kalıyorum.

Onunla ilgili küçük şeyler.

İlgi.

Dokunuşlar.

O ne diyor.

Brian'ın yapmasını istediğim her şeyi şimdi görebiliyorum - Breaker'ın sormadan yaptığı her şeyi. Sanki bu onun içine işlemiş ve düşünmesine gerek yokmuş gibi. Bir anda oluveriyor.

"Günün nasıl geçti?" diye soruyor buzdolabından iki Sprite alırken.

"İyiymiş," diyorum, kendimi hâlâ kaskatı hissederek.

İçkileri masaya getirirken "İyi misin?" diye soruyor. "Evet, çok heyecan verici bir şey olmadı."

"Bunu değiştirmemiz gerekecek," diyor tabakları alırken, ben de ocaktan sosu alıyorum. "Ben hallederim. Sen git otur."

"Yapmak zorunda değilsin, Breaker."

Parmağını çenemin altına yerleştiriyor ve "İstiyorum" derken beni yerimde tutuyor.

Tamam o zaman.

Bize hizmet etmesine izin veriyorum ve oturduğumda kollarını sıvayışını izliyorum, sonra kaslı ön kolunun esneme şeklinden kafamda bir tür porno gibi oynuyor. Tanrım, gerçekten çok seksi. Neden bunu fark etmeme sadece şimdi izin veriyorum? Yani, onun seksi olduğunu biliyordum ama bu düşünce beni daha önce hiç bu kadar etkilememişti, sanki bu konuda bir şeyler yapmak istiyormuşum gibi.

İki elinde birer tabakla masaya doğru yürüyor ve tabağı önüme koyuyor. Ensemi kavradı ve "Başka bir şey ister misin?" dedi.

"Sanmıyorum," diye cevap veriyorum avucu tenimi yakarken.

Beni hafifçe sıkıyor. "Olursa bana haber ver."

Oturmadan önce sandalyesini benimkine yaklaştırıyor ve sonra elini çıplak kalçama koyarak oturuyor.

Neredeyse tortellinimi yerken

boğuluyordum. "Sorun mu var?"

diye sordu.

"Elin kalçamda." "Ve . . ."

"Orada mı olması gerekiyordu?" Muhteşem sırtışına bakarken soruyorum.

"Aslına bakarsanız, öyle." Çatalıyla biraz tortellini saplıyor ve ağzına atıyor.

Tamam. Sanırım eli kalçamda o zaman.

Tabağıma dönüyorum ve başparmağının tenimi yavaşça ileri geri okşamasına odaklanmamaya çalışıyorum. Sanki beni bir tür seks kaynaklı ninniye alıştırıyor.

Flaş haber, işe yarıyor.

"Günümün nasıl geçtiğini sormayacak mısın?" diye sorar.

Yutkunuyorum ve Sprite'ımdan bir yudum alıyorum. "Günün nasıl geçti?"

"Oldukça iyiydi. Shoemacher davasının üzerinden geçmek için şirket çapında bir toplantı yaptık ve ardından soruları yanıtladık. Günün büyük bir kısmını aldı. İnsanları bekletmemek için soruları departmanlara göre ayırdık. Ofise döndüğüm için mutluydum."

"Bu çok iyi. Mutlu musun?"

Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Çok."

Ve bazı nedenlerden dolayı, iş hakkında cevap verdiğini sanmıyorum.

"BUNLARI YAPABİLİRİM," diyor Breaker, ben lavaboda tencereleri yıkarken arkamdan yaklaşırken. Elleri bir kez daha gömleğimin altından kayıyor ve şortumun bel bandını geçerek kalçalarımın altına iniyor. Göğsü tam sırtıma yaslanmışken, bu pozisyon Brian'la yaptığım her şeyden daha samimi geliyor.

"Ben halledebilirim."

"Emin misin?" diye soruyor, parmakları içeri doğru kayıyor ve bacaklarımın arasında donuk bir zonklamaya neden oluyor.

Başımı göğsüne yaslariken "Evet," diye cevap veriyorum. Sadece bir anlığına.

Kıkırdıyor ve o gürültüyü tüm bedenimde hissedebiliyorum. Bir elini daha da yaklaştırıyor, tam istediğim yerin üzerinde duruyor. "Temizlemekle ilgili bir sorunum yok. Ne de olsa yemeği sen yaptın." Dudakları kulağımı çekiyor ve ben süngerini lavaboya bırakıp tamamen ona doğru gevşiyorum.

"I . . . Yapabilirim."

"Tamam." Tekrar kulağımı ısırdı. "Ben tatlıyı hazırlayayım." Ellerini çekiyor ve ben onu geri çağırmak için neredeyse tatmin olmamış bir inilti çıkarıyorum.

Yemek boyunca Culver City'deki eski sinemanın yeniden açılmasından ve oynatacakları eski filmlerden bahsederken elini kalçamdan ayırmadı. Dikkatliydi, benimle birlikte güldü, dinledi ve sorular sordu.

Tıpkı şimdiye kadar yaptığımız diğer konuşmalar gibi. Yine de bu farklı hissettirdi.

Her şey farklı hissettiriyor.

Ve bu korkutucu.

Özellikle korkutucu olan, o çekip gittiğinde kendimi boşlukta hissetmem. Tüm bunların içinde en endişe verici şey bu olmalı. Brian'la *hiç böyle bir* şey hissetmemiştim. Brian'la kıyaslama yapmamalıyım ama kızların söyledikleri doğruysa ve Breaker arkadaşlığımızı bir ilişkiye dönüştürmek istiyorsa, o zaman Brian bir ölçüt. Ve bunun *çok* düşük bir kıstas olduğunu fark etmeye başlıyorum. Bugün bana yine mesaj attı ama hepsi bu. Mesajlarının hiçbirini okumadım çünkü neden zahmet edeyim ki? İlişkimiz bitti. Hikayenin sonu. Breaker'la ilişkimiz bitmiş olsaydı asla böyle hissetmezdim. *Beni korkutan da bu.*

Tencereyi yıkamayı bitiriyorum, lavaboyu temizliyorum ve ardından tezgahları siliyorum. Kafamı kaldırdığımda Breaker'ı yemek masasında göremeyince, "Breaker?" diye sesleniyorum.

"Burada," diyor yatak odamdan.

Aman Tanrım.

Yatak odasında ne tür bir tatlı yiyebiliriz ki?

Sesine doğru yönelirken gömleğimin eteğini çekiştiriyorum. Tam o sırada küvetin suyla dolduğunu duyuyorum. Köşeden kafamı uzattığımda Breaker'ı musluğu kapatırken buluyorum. Küvet suyla dolmuş ve kabarcıklarla dolmuş, mumlar odadaki tek ışığı sağlıyor.

"Nedir bu?" Başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için soruyorum.

Breaker bana doğru dönüyor ve gözlerim hemen onun düğmeleri açık gömleğine, açıkta duran göğsüne ve karnına takılıyor.

"Banyo zamanı," diyor bana doğru yürüyüp gömleğimin eteklerini avuçlarının arasına almadan önce. Ama yukarı çekmiyor. Ona izin vermemi bekliyor. Bir yanıma uzaklaşırsam ne olacağını merak ediyor, ama diğer yanıma -çaresiz yanıma- ne sakladığını görmek istiyor.

Ben de kollarımı kaldırıyorum ve o da gömleğimi yavaşça başımın üzerinden geçirip yere bırakıyor.

"Arkanı dön," diyor.

Ve öyle yapıyorum.

Sütyenimi çözüyor ve şortumu ve külotumu yere sürüklemekten hemen önce yere düşmesine izin veriyor, beni tamamen çıplak bırakıyor.

Sıcak bedenini benimkine bastırırken elleri tekrar kalçalarımın düşüyor. Elleri karnımdan göğüslerime doğru kayarken ağzı yanağımı okşuyor. Breaker göğüslerimden gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor, bu da Brian'ın ilgisizliğinden kalan kendime olan güvensizliğimi kesinlikle artırıyor. *Onu düşünmeyi bırak. Göğüslerine dokunan çok ateşli bir adam var.*

"Çok bağımlılık yapıyorsun," diyor meme uçlarımı çimdiklerken.

Başım geriye düşüyor ve dudakları boynumu buluyor. Meme uçlarımla oynarken öpücüklerini sütunun üzerinde gezdiriyor ve sonra tekrar aşağı indiriyor.

"Siktir," diye fısıldıyorum vücudum
alev alev yanarken. "Hoşuna gitti,
değil mi?"

Başımı sallıyorum, hiçbir şey saklamıyorum, çünkü seviyorum. Göğüslerime dokunması, onlarla oynaması, parmaklarıyla meme uçlarımı sıkması ve çekmesi hoşuma gidiyor.

"Güzel. Şimdi iyi dinle, Lia. Küvete girmeni, başını ucuna yaslamayı ve bacaklarını açmanı istiyorum. Anladın mı?"

Tekrar başımı sallıyorum ve talimatlarına uyuyorum. Küvete girmeme yardım ediyor ve lüks ılık suyun içine gömülüyorum.

"Bu nasıl bir his?"

"İnanılmaz," diyorum rahatlarırken.

"Güzel." Sonra fark etmediğim kahverengi bir kâğıt torbaya uzanıyor ve bir dildo çıkarıyor. Açtığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Boru şeklindeki kısım titreşiyor ve dönüyor, tabandaki küçük bir kısım ise aşağı yukarı hareket ediyor.

Aman Tanrım, bunu benim üzerimde mi kullanacak?

Küvetin kenarına oturduğunda yanaklarım hemen alev alıyor.

"Daha önce hiç bunlardan birini kullandın mı?"

"Hayır," diyorum gergin bir şekilde.

"Çok basit." Küvete getiriyor ve göğüs ucumda titreşmesine izin vermeden önce göğsümdeki baloncukları ayırıyor. "Bunu lezzetli amcığının içine sok ve bırak tüm işi o yapsın."

"Küvette mi?"

"Evet." Elini suya daldırıp dildoyu amımda gezdirmekten hemen önce dildoyu karnımdan aşağıya doğru çekerek çukurlaşmasına neden oluyor.

"Ne yapacaksın?" Ben soruyorum.

"İzle," diye basitçe cevap veriyor. "Elimi tut ve onu içine yönlendirmeme yardım et."

"Ama çok büyük."

Gözlerimi yakalayarak, "Bunun büyük olduğunu düşünüyorsan, sikimi sana verene kadar bekle. Şimdi onu içeri yönlendir."

Sözlerinden etkilenerek dildoyu içeri sokmasına yardım ediyorum, beni nasıl gerdiğini fark ediyorum ama acı vermiyor. Sadece inanılmaz hissettiriyor.

"Nasılsınız?" "Harika."

"Güzel. Yerinde tut." Açıyor ve içimdeki vızıltıdan ve dışarıdaki klitoris uyarıcısından neredeyse küvetten dışarı uçuyorum.

"Aman Tanrım," diyorum su etrafımda şırıl şırıl akarken, bacaklarım sıkıca kenetleniyor.

"Rahatla," diyor göğsümü aşağı doğru iterken.

"Ama ... aman Tanrım, Breaker. Bu çok fazla."

"Öyle değil. Sadece rahatla." Meme ucumu çimdikliyor, beni hemen rahatlatıyor, bu da bacaklarımın arasındaki hissi yoğunlaştırıyor.

"Nasıl?" Başım yavaşça bir o yana bir bu yana hareket ederken söylüyorum.

"Nasıl ne?" diye soruyor göğüslerimi serbest bırakıp üstümde dururken. "Neye ihtiyacım olduğunu nereden biliyorsun?"

Ciddi ifadesini görmek için başımı kaldırıyorum, aç ve açgözlü. "Çünkü senin hakkında her şeyi biliyorum Lia, seni neyin boşaltacağını bile."

"Öyle," diye fısıldıyorum suya batarken, vibratörün işi yapmasına izin veriyorum. "Çok iyi hissettiriyor, sanki-" Vibratör kapanıyor ve ona baktığımda elinde bir kumanda olduğunu görüyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Durumu kontrol etmek." Sonra vibratörü tekrar açıyor, beni şok ediyor ve bacaklarımın kasılmasına neden oluyor.

"Aman Tanrım," diye inliyorum.

Titreşimle birlikte klitoris uyarıcısı daha önce hiç yaşamadığım bir his ve her saniyesine bayılıyorum. İçime çekiyorum, tüm düşüncelerimi ve endişelerimi bırakıyorum, her şeyin nasıl hissettirdiğine ve önümdeki adama odaklanıyorum, gömleği açık ve aç gözleri beni izliyor.

"Göğüslerinle oyna, Lia."

Sesi damarlarıma sızan ve her hareketimi yöneten bir uyuşturucu gibi geliyor. Sorgusuz sualsiz ellerim vücudumda geziniyor.

göğüslerim ve onları birbirine itiyorum. Vibratörü yerinde tutmak için bacaklarımı birbirine kenetliyorum. *Kahretsin, bu çok yoğun.*

"Kırıcı," diye fısıldıyorum parmaklarımı sertleşmiş meme uçlarımda üzerinde gezdirirken. "Kahretsin, çok ateşlisin," diyor pantolonunun fermuarını açtığını duyduğumda.

Külotunun içine uzanıp uzun, kalın sikini çıkarırken gözlerim hemen açılıyor ve beline düşüyor.

Oh.

Benim.

Sikeyim.

Girthy.

Uzun.

Ve çok, çok zor.

Ben onu içime çekerken bakışları üzerimde.

Ağzım sulanıyor, bacaklarım titriyor ve zihnimin derinliklerinde onun içime sığabileceğini düşünmediğimi biliyorum. Bu mümkün değil.

"Breaker, sen ... çok büyüksün."

"Ve senin yüzünden çok sert." Uzaktan kumandadaki titreşimi artırıyor ve vücudum zevkle sarsılırken gözlerim kapanıyor.

Homurdandığını ve elinin uzunluğunda aşağı yukarı kaydığını duyuyorum. Bu çok erotik. Birbirimize dokunmuyoruz ama yine de birbirimizi boşaltıyoruz.

"Yakında içinde olacağım," diyor, gözlerimi açtığımda sikini çektiğini, göğüs kaslarının ateşlendiğini, karın kaslarının her vuruşta kasıldığını görüyorum. "Ve seni becereceğim, Lia. Hayatının geri kalanında sikimden başka bir şey hissetmeyeceğinden emin olacağım."

Vibratör daha hızlı hareket ediyor ve ben onun kontrolü ele almasına izin vermekten başka bir şey yapamıyorum. Bu yüzden bir elimi vibratöre götürüyorum, yerinde tutuyorum ve sonra diğer elimi meme ucumla oynamak için kullanıyorum, parmağımı etrafında daireler çizerek gezdiriyorum, hafifçe vuruyorum ve sonra Breaker'ın yaptığı gibi çimdikliyorum.

"Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor," diyorum pelvisim titreşimlerle birlikte hareket etmeye başlarken.

"İçinde benim sikimin olmasını ister miydin?" diye soruyor.

"Sikin çok büyük," diyorum bacaklarım zevk sarsıntılarıyla kasılmaya başlarken.

"Benim sikim senin amın için mükemmel," diyor, sesi beni ona bakmaya itiyor. "Beni duyuyor musun?" diye soruyor, yüz ifadesindeki kararlılıkla. "Benim horozum senin lezzetli sıkı amın için mükemmel."

Başım dönerken göğsüm hava ile doluyor. Başımı sallayarak onaylıyorum, sadece uzaktan kumandadaki düğmeye tekrar basması için, yapay penis şimdi karnımın dibe vurmasına neden olan çılgınca bir hızda titreşiyor.

"Aman Tanrım ... oh kahretsin," diye bağıyorum vücudum tutulurken. Uyarıcı klitorisimi tam da doğru noktaya sürüyor ve vücudumun ter içinde kalmasına neden oluyor.

İnkâr edilemez bir baskı midemin dibinde birikiyor ve birikiyor, zevkimin tam orada oturana kadar tırmanmasına izin veriyor, düşmeye hazır.

"Kırıcı ... aman Tanrım," diye inliyorum. "Gelmek ister misin?" diye soruyor.

"Evet," diye bağıyorum ve sonra bir anda vibratör kapanıyor. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve nefes nefese "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Beni bekletiyorsun." Aletini pompalamaya devam ediyor, ama leğen kemiği tam yüzüme gelene kadar bana daha da yaklaşıyor. "Beni ağzına al."

"Ne?" Ben soruyorum.

"Beni duydun, Lia. Sikimi yala."

"Ama, ben-"

"Yapma," diyor. "Sakın bana bu işte iyi olmadığını söyleme. Sadece dudaklarına bakarak bile beni saniyeler içinde boşaltacağını biliyorum. O yüzden sikimi ağzına al. Şimdi."

Çok tahrik olmuşum ama aynı zamanda emin değildim, küvette döndüm, böylece onun önünde diz çöktüm. Vibratör hala bacaklarımın arasındayken uzanıyorum ve kolanını elime alıyorum. Gözleri sadece dokunmakla kapanıyor, bu da bana güven veriyor ve sonra onu yavaşça ağzıma götürüyorum, burada kenar boyunca yalıyorum.

Avuç içi başıma inerken "Yüce Tanrım," diyor. Beni zorlamıyor ya da cesaretlendirmiyor. Sanki sabit durmak için elinin orada olmasına ihtiyacı varmış gibi.

Dilimi başının etrafında birkaç kez döndürüyorum, onu ağzımın içine çekiyorum ve sonra ritmi birkaç kez tekrarlayarak serbest bırakıyorum. Göğsünün daha hızlı yükselip alçalmasını hayranlıkla izliyorum. Parmaklarının kafa derimi kazımasını seviyorum ve dudaklarından dökülen inilti o kadar erotik ki benim de zevkimi artırıyor.

Birkaç kez daha dönüyorum ve sonra sikinin alt tarafına vurmakla ilgili söylediklerini hatırlıyorum. Dilimi tabana doğru sürüklüyorum ve sonra en çok sevdiğini bildiğim noktaya kadar yalıyorum. İşte o zaman aynı anda elimle sikini sıvazlamaya ve pompalamaya başlıyorum.

"Orospu çocuğu," diye nefes alıyor. "Siktir, Lia." Eli saçlarımla oynuyor. "Ağzın. Çok güzel. Çok sıcak." Onu içime çekiyorum ve bacakları bir an için bükülüyor. Onu sonuna kadar çekiyorum, sonra daha da içeri itiyorum ve onu dışarı çektiğimde, dişlerimin yavaşça uzunluğunun üzerinden geçmesine izin veriyorum. "Siktir!" diye bağıyor sertleşirken ve sonra vibratör tüm gücüyle tekrar açılıyor. İçimdeki coşku ateşlenirken onun horozuna karşı inliyorum.

"Breaker, ben . . . Oradayım."

"O zaman sertçe em beni," diyor ve emiyorum. Aletini o kadar sert çekiyorum ki canını yakacakmışım gibi hissediyorum. Ama yapmadım. Onu daha da teşvik ediyorum ve orgazmım gittikçe yaklaşırken, vücudum uyuşuyor, görüşüm azalıyor. Tek düşünebildiğim onun boşalmasını nasıl istediğim. İnemelerini nasıl duymak istediğim.

Dilimi döndürüyorum, ağzımı sikinin üzerine daldırıyorum, dişlerimle geri çekiyorum ve orgazmımı daha fazla tutamadığımda, tüm vücudum spazm geçirirken uzunluğunun başına karşı yüksek sesle inliyorum.

Tüm vücudu sertleşirken "Çok ateşli," diyor. "Yut beni," diyor ağzımın içinde nabızı atmadan ve boşalmadan hemen önce.

Son damlasına kadar yutuyorum ve işi bittiğinde küvetin içine düşüyorum, ona bakarken nefesimi tutmaya çalışıyorum. Dizlerinin üzerine çöküyor ve bana doğru uzanıyor, boynumun arkasını kavırıyor ve beni kenara doğru çekiyor.

"Tanrım," diyor, gözleri gözlerimdeyken ağır ağır nefes alıyor. "Tanrım, Lia."

"Hoşuna gitti mi?"

"Hoşuma gitti mi?" diye sorar, şaşırmış bir halde. "Hoşlanmaktan da öte. Ağzına karşı bir bağımlılık geliştirdim." Başparmağı dudaklarımla üzerinde gezinirken nazikçe, "Sikim artık burada yaşıyor. Bu benim ağzım. Bunlar benim dişlerim. Bu da dilim." Beni kendine çekerken öpücük konduracağını sandığım anda alnımın üst kısmını öpüyor ve sonra geri çekiliyor. "İyi geceler, Lia."

Geri çekildi ve ben de şaşırmış bir şekilde "Bekle, gidiyor musun?" dedim.

"Planımız her zaman tatlıdan sonra gitmekti." Ayağa kalkıyor ve penisini tekrar pantolonunun içine sokmasını izliyorum, ama fermuarını çekmeye zahmet etmiyor. "Biraz iyi dinlen."

Sonra da tek kelime etmeden çekip gitti.

Küvette ne kadar kaldığımı bilmiyorum, en azından su soğuyana kadar. Suyu boşaltıyorum, durulanıyorum ve sonra dişlerimi fırçalayıp yatağa çıplak girerken kıyafetlerle bile uğraşmıyorum, zihnim az önce yaptıklarımızla ilgili düşüncelerle dolup taşıyor.

Telefonum bir mesajla çaldığında başucumdaki ışığı kapatmak için uzanıyorum.

Kırıcı: *Yemek için teşekkürler, Lia.*

Bir dakika gibi gelen bir süre boyunca metne bakıyorum. Evimden ayrılış şekliyle tam bir tezat oluşturuyor. Nasıl böyle bir anda açıp kapatabiliyor? Zihnim hâlâ bu gece aramızda geçen her erotik şeyle çalkalanıyor. O da aynı düşüncelere sahip değil mi? Ona sormaya karar veriyorum çünkü bunu daha iyi anlamam gerekiyor.

Lia: *Nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyorsun?*

Kırıcı: *Hiçbir şey olmamış gibi davranmıyorum. İnan bana, ağzını hala sikimin üzerinde hissedebiliyorum.*

Lia: *O zaman neden bu konuda bu kadar rahat davranıyorsun? Aramızda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve sen de yardımcı olmuyorsun.*

Kırıcı: *Bu bana normal geliyor, Lia. Sanki son on yıldır seninle samimi olmalıymışım gibi, ama oraya ulaşmanın zaman aldığını biliyorum. Bunun ne kadar normal olduğunu görmeni istiyorum.*

Lia: *Normal hissettirmiyor. Garip hissettiriyor.*

Kırıcı: *Dişlerini aletimde gezdirirken garip hissettin mi?*

Lia: *Şey, hayır. Ama bu o andaydı.*

Kırıcı: *Aynen öyle. Anı yaşamaya devam edin ve her şeyi fazla düşünmeyi bırakın. İyi geceler, Lia.*

Sonra o duvara dört kez vuruyorum, ben de isteksizce üç kez vuruyorum.

Kelsey'nin koltuğuna otururken ipliğimi çantamdan çıkarmaya BİLE ZORLANMIYORUM. Dün gecedен sonra acil bir toplantı çağrısı yaptım ve kızlar buna seve seve uydular. Erkekler o kadar da değil.

Lottie, Reign'in yaptığı mini kişilerden oluşan bir tabağın yanı sıra lezzetli kruvasanlarından oluşan bir tabak da koyar.

"Kruvasan anı gibi geldi," diyor.

Kelsey bir kase jöle, tabaklar ve mutfak eşyaları getirirken Myla da içeceklerle geliyor.

"Neler oluyor?" Kelsey soruyor.

Doğrudan konuya girerek, "Siz haklıydınız. Bir planı var ve onu uyguluyor."

Lottie eğilip mini bir kiş alıyor. Ağzına atmadan önce, "Cane'lerin her zaman bir planı vardır. . her zaman."

"Ne oldu?" Myla soruyor.

Gecenin ayrıntılarına girdim ve nasıl güzel bir akşam yemeği yediğimizi anlattım. Sonra sıra tatlıya geldi.

"Bekle, elinde uzaktan kumandalı bir dildo vardı ve sonra seni küvete mi soktu?" Lottie gözlerini kırıştırarak soruyor.

Başımı sallarken yanaklarım alev alev yanıyor. "Evet. Ve sana şunu söyleyeyim, hayatımda hiç böyle bir şey yapmadım. Kendi başıma bile."

"Onun daha sapık olduğunu biliyordum," diye fısıldıyor Lottie. "En sapkın kısmı bu bile değil," diyorum.

Myla içkisini dudaklarına götürüyor ve "Lütfen anlat bize" diyor.

"Şey, vibratör hala içimdeyken onu emmemi söyledi."

Kızların hepsi kısmen afallamış bir halde orada oturuyor. "Ve ben yaptım," diye ekliyorum.

Lottie yutkunur ve "Aleti nasıldı?" diye sorar.

"Lanet bir kütük gibiydi."

Kızlar gürültülü bir kahkaha attı.

"Cidden, çok büyüktü. Ona içime sığmadığını söyledim ve o da bana sikinin benim ... amcığım için nasıl mükemmel olduğunu anlattı."

"Bunu o mu söyledi?" Kelsey soruyor. "Dostum, Breaker'a aynı şekilde bakabilecek miyim bilmiyorum."

"Hiçbirimizin yapacağını sanmıyorum," diyor Myla.

"Hızlı bir soru," diyor Lottie, parmağını kaldırarak. "Ona sakso çektin mi?"

Bu konuşmalarda kendimi biraz daha rahat hissetmeye başlayınca başımı sallıyorum. "Yaptım ve Gerçekten hoşuma gitti."

Lottie bacağımı okşarken "Aferin kızıma," diyor. "Peki sorun nedir?" Myla soruyor.

"Sorun şu ki, her şey hala garip geliyor. Sanki o anın içindeymişiz gibi, hiçbir şey garip gelmiyor. Çok doğal. Söyledikleri ve yapmamı istedikleriyle beni hayrete düşürüyor ama sonrası... sonrası beni öldürüyor. Dün gece onunla bu konuyu konuştuğumda bana her şeyi fazla düşünmeyi bırakmamı söyledi."

"O haklı," diyor Kelsey. "Sadece anı yaşamanız gerekiyor."

"Katılıyorum," diyor Myla kruvasanın üzerine jöle koyarken. "Her şeyi normalleştirmeye çalışıyor gibi görünüyor ve eğer direnç gösterirseniz, bunu yapmasını zorlaştırırsınız."

"Asıl soru şu: Onunla daha fazlasını istiyor musun?" Kelsey soruyor.

Kanepede arkama yaslanıp biraz düşündüm.

Breaker'sız bir hayatla başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

o.

Arkadaşlığımızın bu yeni seviyesi farklı, ama aynı zamanda

Bu. Bu bir yalan. Hoşuma gittiğini biliyorum.

Hem de çok.

"Sanırım biliyorum," diye cevap veriyorum. "Ama bu beni korkutuyor."

"Anlaşılabilir," diyor Lottie. "Ama Breaker'ın seni incitecek hiçbir şey yapmayacağını biliyorsun, asla. O sana değer veriyor."

"Gerçekten öyle," diye ekliyor Kelsey. "Üzerinde yürüdüğünüz zemine adeta tapıyor."

Lottie, "Ve ikinizden çok daha fazlasını yapmaya niyetli," diye ekliyor.

"Sanırım öyle. Ama ... tuhaflık," diyorum.

"O zaman bunu tuhaflaştırma," diye araya giriyor Myla. "Kontrolü ele al. Onun önderlik etmesine izin verme. Onu şaşırtın ve kendiniz bir şeyler başlatın. Belki bu işin tuhaflığını ortadan kaldırır."

"Ooo, iyi fikir," diyor Lottie.

"Oh, bu beni terletiyor," diyorum. "Daha önce birçok kez başlattım ama Breaker benden çok daha deneyimli. Eğer ben başlatmaya çalışsaydım kendimi aptal gibi hissederdim."

Myla, "Tek yapman gereken ona doğru yürümek ve penisini tutmak, sonra gitmeye hazır olacak," diyerek gülmemize neden oldu.

"Evet, bundan daha fazlasına ihtiyacım olabilir."

"Yani kabul törenine açık mısınız?" Kelsey soruyor.

"Sanırım öyle. Yani, mantıklı geliyor. Eğer bir şey istiyorsam, benim de o konuda ilerlemem gerekir ve belki de ilk adımı ben atarsam daha az garip olur."

"Sanırım öyle." Myla çenesine vurur. "Oh, biliyorum. Ona müstehcen bir mesaj gönderebilirsin."

"Evet." Lottie kanepenin kolçağını tokatlıyor. "Edepsiz bir mesaj. Bu mükemmel. Klavyenin arkasına saklanabilirsin, böylece başlangıçtaki gariplikle yüzleşmek zorunda kalmazsın, ama aynı zamanda konuşmayı da kontrol edebilirsin."

"Bu harika bir fikir," diye **e k l i y o r** Kelsey. "Ne **y a z m a l ı** ? Gerçekten dikkatini çekecek bir şey. Mesela . . . "Penisini beğendim."

Lottie gözlerini devirir. "Kız kardeşimin kusuruna bakmayın. Edepsiz konuşmalarda o kadar da iyi değildir."

Kelsey kollarını kavuşturur. "Tamam, ne yazardınız?"

"Beni zor durumda bıraktığınız için, bu konuda gerçekten düşünmek için biraz zaman ayırdığım kadar etkili konuşamayacağım. Ama şöyle bir şey söyleyebilir. "Dün geceyi düşündükçe çok azıyorum."

"Daha iyi," diyor Myla ve başını sallıyor. "Ama yeterince iyi değil. Kırıcı'nın tarzına uyacak, onun dikkatini çekecek bir şeye ihtiyacımız var." Bir an düşünüyor ve sonra yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Buldum."

Lottie bir bacağını diğerinin üzerine atarak, "Lütfen paylaşın,"

diyor. "Sade ve basit. Yüzüne oturmak istiyorum."

"Ne?" Yanaklarım alev almış gibi hissederek soruyorum. "Yessss," diye uzatıyor Lottie. "Tanrım, bir şeyler söylediğimde Huxley çıldırıyor. böyle."

"JP de buna bayılıyor," diye ekliyor Kelsey.

"Siz adamlarınıza böyle bir mesaj atar mısınız?" İnanamayarak sordum.

"Evet." Lottie telefonunu çıkarır. "İzle. Şimdi ona mesaj atacağım ve sana cevabını göstereceğim. Bunu hepimiz yapmalıyız."

Myla, "Bununla bir sorunum yok," der ve telefonunu çıkarır, Kelsey de aynısını yapar. Hepsi bir mesaj gönderir.

"Saniyeler, bekle," diyor Lottie ve sonra telefonu çalıyor. Gülümseyerek boğazını temizliyor. "Yüzüne oturmak istiyorum dedim, o da cevap verdi ..." Dudaklarını ıslatıyor. "Eve git. Hemen!"

Kelsey'nin telefonu bir mesajla çalıyor. "Arayan kocamdı. Ve dedi ki, 'bebeğim, biliyorsun amının yüzümde kalıcı bir rezervasyonu, bir partisi var.'"

Tam Myla'nın telefonu çalarken sııttım.

Mesajını açıyor ve diyor ki, "Ryot bir dil ve üç damla su göndermiş. Ayrıca, 'eve gittiğinde soyun, yatak odasında bekliyor olacağım' yazmış."

Hmm, Breaker ne derdi merak ediyorum.

Merakıma yenik düşüp telefonumu da çıkarıyorum. Lottie ellerini çırparak "Yapıyor" diyor.

Haklılar. Bu işi yürütmek istiyorsam gariplik köprüsünü geçmem gerekiyor ve geçiyorum da. Onu kaybetmek istemiyorum. Ondan daha fazlasını istiyorum ama korkuyorum. Korkmamanın tek yolu, balıklama atlamak.

Mesaj dizimizi açtım ve ona bir mesaj attım.

Lia: Hey.

"Ne dedin sen?" Kelsey soruyor.

"Sadece merhaba dedim, önce onu çalıştırayım dedim." Telefonum çaldı ve mesajını yüksek sesle okudum. "Selam, ben de seni düşünüyordum."

"Ooo, ona ne düşündüğünü sor," diyor Kelsey. Ben de cevap yazıyorum.

Lia: Ne düşünüyordun?

Telefonum çalıyor. "Bu gece seni nasıl görmek istediğim hakkında. Bana gelir misin?" Kızlara bakıyorum. "Şimdi söyleyeyim mi?"

Hepsi başını sallıyor. Titrek bir nefesle ona mesaj atıyorum.

Lia: Orada olacağım. . . Gerçekten yüzüne oturmak istiyorum.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve gönder tuşuna basıyorum. "Aman Tanrım, bunu ona söylediğime inanamıyorum. Ya bunun tuhaf olduğunu düşünürse?"

Lottie, "Garanti ederim yapmaz," diyor. "O kadar çok sevecek ki." "Sevecek," diye ekliyor Myla. "Sadece bekle."

Telefonuma bakıyorum ve yazdığını gösteren mavi noktaları gördüğümde midem bulanıyor. Ve sonra oturma odasından yankılanan bir ding sesi geliyor.

İlk başta yüksek sesle okumak yerine kendi kendime okudum. **Kırtıcı:** Güzel. Amin bu gece benim. Açlıktan ölüyorum. Kızlara baktığımda gözlerim açılıyor.

"Oooo, tepkisi iyi olmalı," diyor Lottie.

Hepsinin birlikte okuması için telefonu çeviriyorum çünkü ne yazdığını yüksek sesle söyleyemiyorum.

"Yüce Tanrım," diyor Kelsey.

"Ummm, Breaker az önce kazandı mı?" Lottie soruyor.

Myla arkasına yaslanırken başını sallıyor. "Evet, verdiği yanıtla tüm erkekleri geride bıraktı." Sonra bana baktı ve "Bu gece iyi eğlenceler. Çok eğlenceli olacak gibi görünüyor."

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

KIRICI

Lottie ve Kelsey'e bir onur madalyası borçluyum çünkü Lia'nın daha önce bana yüzüme oturmak istediğine dair mesaj atmasının sebebinin onlar olduğunu biliyorum. Bu gece örgü kulübü gibi bir şey yaptıklarını biliyorum çünkü JP karısının ırzına geçmek istediğini ama geçemediğini anlatıp duruyordu.

Lia şu ana kadar başlattığım her şeye katıldı, ki bu dünya harikası bir şeydi. Ama sonra okudum ki . . . *Gerçekten yüzüne oturmak istiyorum.* Kahretsin, bu dudaklarıma kocaman bir gülümseme gönderdi. Bu, bizim fikrimiz konusunda daha rahat hissetmeye başladığı anlamına mı geliyor? Bu kadar çabuk mu? Evet, umarım öyledir. Kızların onu konfor alanının dışına çıkmaya ikna ettiğine hiç şüphem yok.

Ve minnettarım.

Lia şu anda onun evinde, değişiyor, neye dönüşeceğinden emin değilim ama değişiyor ve ben de sabırsızlıkla onun buraya gelmesini bekliyorum. Bu konuya nasıl yaklaşmak istediğimi düşündüm çünkü sorumluluk alabileceğini hissetmesini istiyorum ama aynı zamanda büyük olasılıkla utangaç olacağını da biliyorum, bu yüzden onu okumam gerekecek.

Oturma odamı adımlıyorum ve yandaki kapının kapandığını duyduğumda nefesimi tutuyorum. Kapıma bakıyorum ve birkaç saniye sonra kapı kolu dönerek açılıyor.

"Hey," diye sesleniyor.

Giriş e doğru bakıyorum ve onu bir çift yeşil ipek şort ve beyaz bir atletle yakalıyorum. Sütyen giymemiş. Meme uçlarının ne kadar sert olduğu her halinden belli.

"Hey," diyorum görüş alanıma girdiğimde.

Gözleri hemen göğsüme kayıyor. Son bir haftadır beni her zamankinden daha fazla süzdüğünü fark ettim ve ben de buna bayılıyorum. Bu yüzden onun yanındayken gömleksiz dolaşıyorum.

Ona doğru yürüdüm, elimi beline doladım ve onu göğsüme çektim, sonra başının üstünü öptüm.

Onu dudaklarından öpmek istedim mi? Onun yanında olduğum her saniye, ama bekliyorum. O ilk öpücük, özel bir an olacak, sonsuza dek hatırlamak istediğim bir an olacak, bu yüzden bana acı verse de bekledim.

"Örgü kulübü nasıldı?" Ona sakince soruyorum. Zor, çünkü vücudum onun mesajından dolayı uğulduyor.

"Eğlenceliydi," diyor uzaklaşırken. Mesajında olduğu kadar kendine güvenmediğini hemen anlayabiliyorum, bu yüzden kontrolü ele almam gerekecek.

Hiç sorun değil.

Elini tutuyorum ve onu kanepeye götürüp oturtuyorum. Sırtı göğsüme gelecek şekilde bacaklarımın arasına oturtuyorum. Bacaklarımızı kanepeye doğru uzatıyoruz ve zaten müzik çaldığım ve ışıklar kısık olduğu için ortam hazır.

Başını omzuma yaslıyor ve bir elim gömleğinin altından geçip karnına dokunurken belinin etrafında dönüyorum.

"Blue Man Group'un Los Angeles'a geldiğini gördün mü?" diye sordum. "Öyle mi?" diye soruyor. "Lütfen gideceğimizi söyle."

Kıkırdıyorum. "Biliyorsun, onları görmek için seni Vegas'a götürebilirim. Ne de olsa zenginim. Hatta burada, evimde kendi özel şovumuzu bile düzenleyebilirim."

"Paranı gösteriyoruz, değil mi?"

Neşeli ses tonunu sevdim, ben de ona uydum. "Etkilemem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Nasıl etkileyebileceğini biliyor musun?" diye soruyor. "Harry Potter'daki tüm karakterleri alfabetik sırayla ve varsa evleriyle birlikte ezbere söyle."

"Hmm, üzerinde çalışılacak bir şey." Elimini karnının üzerinde gezdiriyorum ve sonra parmaklarımla zar zor sıyırarak göğsüne doğru ilerliyorum. "JP'nin bugün bana ne söylediğini biliyor musun?"

"Ne?" diye soruyor, sesi nefes nefese geliyor.

"Görünüşe göre Huxley'nin zayıf bir noktası var ve ben Lottie'den bahsetmiyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"Şey," diyorum parmaklarımı karnında gezdirirken, aldığı her nefeste ve yaptığım her dokunuşta nasıl alçalıp genişlediğini severek. "Huxley ofisindeydi ve JP ona doğru yürüdü ve gözlerinin yaşlı olduğunu gördü."

"Hayır, buna inanmıyorum," diyor başını sallarken. "Huxley ağlamaz."

"Biliyorum, ben de öyle dedim. JP ona neler olduğunu sorduğunda Huxley çenesini kapattı."

"Evet, sanki adam duygularını paylaşacakmış gibi."

"Kesinlikle," diyorum, Lia'nın ailem hakkında bu kadar çok şey bilmesi hoşuma gidiyor. "Ama JP'yi bilirsin, acımasızdır ve Huxley'yi o kadar kızdırdı ki sonunda ağzındaki baklayı çıkardı ve Lottie'nin ona gönderdiği, doğduğundan beri duyamayan bir bebeğin ilk kez duymasını gösteren videoyu izlediğini söyledi. Huxley sonunda videoyu JP'ye gösterdi ve birlikte gözyaşı döktüler. Ardından elbette JP, çocuklarının duymasına yardımcı olacak ekipmanı karşılayamayan ailelere yardım eden bir vakfa yarım milyon dolar bağışladı."

"Aman Tanrım, bu çok tatlı," diyor Lia. "JP'nin güvercin çılgınlığı gibi saçma bir şey söyleyeceğini sanmıştım. JP'nin güvercin çılgınlığı gibi."

"Ben de oraya gideceğini düşünmüştüm," diyorum elimi tekrar göğsüne götürürken. Bu kez hafifçe avuçluyorum ve başparmağımı alt kısmında gezdiriyorum. "Ama bir çocukla ilgili olduğunu duyunca şaşırdım. Bu bana bir şeyler sakladıklarını düşündürüyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar.

"Bilmiyorum. Sanırım Lottie hamile olabilir."

"Hayır." Lia başını sallıyor. "Geçen gece bizimle bir şeyler içti." "Evet, ama JP alkolsüz taklitlerini gördüğünü de söyledi. Ya da o içkinin içki kısmını atlادم."

Lia dönerek kucağıma oturuyor, sırtı kanepeye dayalı ve bacakları kanepenin kenarından sarkıyor. "Hayır, hamile olamaz. Eminim bunu anlayabilirdim."

"Benim bilmediğim bir rahim röntgeni görüşünüz var mı?" Ben soruyorum.

Avucunu yüzüme bastırarak gülmeme neden oluyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Gerçekten bilmiyorum. Bence öyle. İşaretler orada. Huxley son zamanlarda onun etrafında ekstra korumacı davranıyor. Normalden daha fazla. Ve birkaç randevusunu iptal etti. JP bana bundan bahsetti. Doktora gittiklerini düşünüyor."

O şaşkınlıkla bakarken elimi kalçasına koyuyorum. "Huxley'nin baba olmasını aklım almıyor. Ayrıca onun evleneceğini hiç ama hiç düşünmemiştim." Şimdi bana doğru dönüyor ve kucağıma oturuyor. Yerimi değiştiriyorum ve ellerimi şortunun altından kalçalarının birleştiği yere kadar kaydırıyorum. "Ama işte burada, her seferinde beni haksız çıkarıyor. Lottie onu gerçekten evcilleştirmiş."

"Evet, karşılaştıklarına sevindim. Lottie'den çok hoşlanıyorum."

"Ben de," diyor Lia. "Ve Kelsey, bu konuda. O ve JP hamile kalmaya mı çalışıyorlar?"

"Sormadım ama Lottie'nin hamile olabileceğinden bahsederken JP'nin gözlerindeki arzuyu görebiliyordum. Bence JP harika bir baba olur."

"Ben de öyle düşünüyorum." Ellerini göğsümün üzerine koyuyor. "Kardeşlerin hakkında dedikodu yapmak hoşuma gidiyor. O kadar sade bir görüntü sergiliyorlar ki, bu güçlü adamların perde arkasını görmek eğlenceli."

"Peki ya ben?"

"Senin hakkında her şeyi biliyorum zaten," diyor.

"Her şeyi değil," diye cevap veriyorum.

Ellerini göğsümde gezdiriyor ve "Neyi bilmiyorum?" diye soruyor.

"Yurduma geldiğin ilk gece kendime yarı yolda kalacağımı söyledim. Scrabble'da her şey bittiğinde sana çıkma teklif edeceğimi söyledim."

Başını yana eğiyor. "Hayır, değildin."

Başımı salladım. "Evet, öyleydin. Bunu yapmak için cesaretimi topluyordum." "Neden yapmadın?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde.

"Çünkü bir arkadaş istediğini söyledin ve ben de aramızdaki bağı bozmak istemedim, bu yüzden tamam dedim, senin arkadaşın olacağım."

Dudaklarını ıslatıyor ve soruyor: "Peki neden şimdi? Neden bu düşünce tarzını değiştirdin?"

"Çünkü," diye cevap veriyorum gömleğinin eteklerini tutup yavaşça yukarı ve başının üzerine doğru çekerken. "Senin başka bir adamla evlendiğini görmenin benim

Çünkü sana karşı köklü hislerim var Lia." Ellerim göğüslerine gidiyor ve kışını büyüyen ereksiyonum boyunca hareket ettirirken göğsünü bir nefesle kaldırıyor. "Sence sen de aynı şekilde hissedebilir misin?"

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve gözleri benimkilerle birleştiğinde, "Sanırım öyle," diyor.

"Güzel," diye cevap veriyorum onu kucağıma alıp koltuktan kalkmadan önce. Kolları boynuma dolanıyor ve göğüsleri çıplak göğsüme bastırıyor. Bu o kadar lezzetli bir duygu ki, yakında teması keseceğim için neredeyse üzüleceğim.

"Tüm bunlar benim için çok tuhaf ve yeni," diye itiraf ediyor. "Kafamı toparlamak benim için çok zor."

Onu yatak odama taşıyorum ve yatağa yatırıyorum, sonra beline uzanıp şortunu çıkarıyorum ve onu tamamen çıplak bırakıyorum. Onu istediğim zaman çıplak görebilmek lanet olası bir rüya gibi. "Ben de hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum," diyorum şortumu aşağı itip ereksiyonumu dibinden kavrarken. Onu sıkıyorum ve mükemmel vücuduna bakarken bir tıslama sesi çıkarıyorum.

Kalçalarının kabarması.

Meme uçlarının her zaman çakıllı olması.

Kendimi okşamamı izlerken dudaklarının hafifçe aralanması.

"Söylesene Lia, dün sikimi ağzına almak hoşuna gitti mi?"

"Çok beğendim" demeden önce derin derin yutkunuyor.

"İyi cevap." Lia'nın gözleri yaptığım şeye takılı kalırken, elimi başının üzerinde gezdirerek boyumu okşuyorum. "Sonra vibratörle oynadın mı?"

"Hayır." Başını sallıyor.

"Neden olmaz?" Ben soruyorum.

"Çünkü." Eli göğüslerinin üzerinde geziniyor ve onlarla oynamasını kıskançlıkla izliyorum. "Sensiz oynamaya iznim olduğunu sanmıyordum."

Yemin ederim onun tepkisiyle sikim daha da sertleşti.

Dudaklarımı ıslattıktan sonra yatağa doğru alçalıyorum ve bir elimi iki yanına koyarak onun üzerinde geziniyorum.

"Bu daha da iyi bir cevap," diyorum ağzımı göğsüne indirip tenini ısıtırken. "Bensiz istediğin zaman oynamakta özgürsün, ama ..." -gözlerinin içine bakmak için kaldırıyorum-"her zaman beni düşün." Ve

Sonra göğsünü öpücüklerle boğuyorum, bir taraftan diğerine geçiyorum, tenini emiyorum, ısııyorum, izimi bırakıyorum ki yarın uyanıp aynaya baktığında tam olarak kime ait olduğunu bilsin.

Elleri sırtımdan boynuma uzanıyor ve saçlarımın kısa telleriyle oynuyor. "Sen . . . beni gerçekten çekici buluyor musun?" diye soruyor, beni şaşırtarak.

Son karşılaşmalarımızda, yaptığım şeyden zevk aldığını söylemek dışında pek bir şey söylemedi ama bugün farklı. Bugün daha cesur, daha açık. Daha meraklı.

Sorusuna cevap vermek için elini tutup ereksiyonumun üzerine koyuyorum. "Sen söyle," diye cevap veriyorum.

Hafifçe okşuyor ve dokunuşu ateş gibi hissettiriyor, elinin her hareketiyle alevleri körüklüyor.

"Ve ... beni gerçekten istiyor musun?" diye sorar.

Meme ucunu ağzıma çekip sertçe emiyorum ve göğsünün yataktan kalkmasına neden oluyorum. Küçük memeyi bıraktığımda, "Her gün her saniye seni düşünüyorum, Lia. Seni hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum."

Karnından aşağıya doğru öpüyorum ve dokunuşum için kıvranmasını severek orada duruyorum. "Başka sorunuz var mı?"

Dudaklarını ıslatır ve başını sallar.

"Acele et, çünkü açlıktan ölüyorum." Alçalıyorum ve dilimi amına daldırıyorum, inlemesine neden oluyorum.

Gözleri sıkıca kapanıyor ve nefes nefese bir iniltiyle soruyor, "Bu senin için sadece eğlence mi . . . yoksa daha fazlası mı var?"

Ağzımı amına götürdüm ve onu araladım. Henüz onu yalamıyorum, sadece geziniyorum ve bana baktığında, "Bu çok daha fazlası" diyorum. Ve sonra dilimi klitorisine doğru daldırıyorum.

"Aman Tanrım," diyor bacaklarını açıp ellerini saçlarıma götürürken.

Burası benim mutlu olduğum yer, tam burada, bacaklarının arasında, onu isimle inletiyorum. Ve bunu fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için kendime çok kızgınım. Elbette, ondan her zaman etkilenmişim, ama onu istediğimi anlamam lanet olası bir saniye sürdü. Ve bu beni çileden çıkarıyor. *Çünkü onu neredeyse kaybediyordum.* Onu kaybetseydim kendimden sonsuza dek nefret ederdim.

Dilimi klitorisine bastırıyorum, yavaşça kaydırıyorum ve adımı hafifçe soluduğunda, zamanın geldiğini anlıyorum. Uzaklaşıyorum ve itiraz edince onu yüzüstü çeviriyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Elimi omurgasından aşağıya ve kıcının kıvrımına doğru sürüklüyorum. Elim yuvarlak kürenin üzerinde gezdirdikten sonra, hiç düşünmeden kıcına bir şaplak atıyorum ve kırmızı bir el izi bırakıyorum.

"Siktir." Altındaki yorganı kavıyor ama itiraz etmiyor. Ben de tekrar yapıyorum. "Kırıcı," diye ağır ağır nefes alıyor.

"Ne?" Elim kırmızı lekenin üzerinde gezdirirken soruyorum. "I . . . Bilmiyorum."

Ona tekrar şaplak atıyorum ve bu sefer bir tıslama sesi çıkarıyor. "Hoşuna gidiyor, değil mi?"

Hafif bir iniltiyle, "Evet" diyor. "Ama hoşuna gitmesini beklemiyordun, değil mi?" Başını sallıyor.

Gülümseyerek, ona tekrar şaplak atıyorum ... ve tekrar. Ses yatak odamda yankılanıyor ve bunun hafızama kazıyacağım bir ses olduğunu biliyorum çünkü çok tatlı, her tokatta usulca inlediğini duymak.

Elimi kıcına sürüyorum, hafifçe masaj yapıyorum, tokadın acısının avuç içimle yumuşamasına izin veriyorum. Ve birkaç saniye sonra, ona tekrar şaplak atıyorum.

"Kırıcı," diye haykırıyor.

Gülümsüyorum ve sonra kıcını havaya kaldırıyorum, elimi bacaklarının arasına kaydırıyorum ve ne kadar ıslak olduğunu hissediyorum.

"Aynen öyle, Lia." Parmağımı yarığı boyunca gezdiriyorum. "Benim için hazırsın."

Elimi bırakıyorum, yatağın etrafında yürüyorum ve sonra uzanıyorum. Ellerimi başımın arkasına koyuyorum ve "Tamam, buraya gel." diyorum.

Başını şilteye dayadığı yerden kaldırıp "Ne demek istiyorsun?" diye soruyor.

"Yüzüme oturmak istedin. O zaman gel otur."

"Ah." Yanakları tehlikeli bir utanç tonunda kızardı. "Ben, şey ... zorunda değiliz."

Gözlerim kısıldı. "Yapmak istediğini söyledin. Bu yüzden yapacaksın. Buraya gel. Şimdi."

"Breaker, ben sadece Ben hiç-"

Kolundan tutup kaldırıyorum ve kendime doğru çekiyorum. Sonra sırtı önüme bakacak şekilde onu çeviriyorum ve göğsüme yaslanacak şekilde konumlandırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Elimi sırtına bastırıp onu aşağı indiriyorum ve sonra kılıcını yüzüme doğru getiriyorum.

"Aman Tanrım, Breaker," diyor ben iki parmağımı içine sokmadan hemen önce. "Siktir," diye homurdanıyor ve nefesini ereksiyonumun üzerinde hissedebiliyorum.

Bunu yaparken beni ağzına almasını ister miydim? Tabii ki isterdim. Ama onu zorlayacak mıyım? Asla.

Leğen kemiğini daha da yukarı kaldırıyorum ve ağzımı sırlıslıkla olmuştum amına dayamak için onu daha da yaklaştırıyorum. İşte o zaman kaydirmaya başlıyorum. Bacakları etrafımda sıkıştı ve öne doğru düştü, ağzı tam sikimin yanında.

Ben onu yalarken, elleri iç uyluklarımda aşağı yukarı geziniyor, ben de onları onun için açıyorum ve o zaman altına uzanıp taşaklarımı avuçluyor.

"Kahretsin, Lia," diye mırıldanıyorum başım bir an için düşerken. "Hoşuna gitti mi?" diye soruyor.

"Sikeyim evet," diye cevap veriyorum ve o da diğer eliyle sikimi kavrarken onları avuçlamaya devam ediyor. "Yapmak zorunda değilsin," diyorum aceleyle, umutsuzca ağzını tekrar istememe rağmen.

"İstiyorum," diye yanıtlıyor ucu ıslak, sıcak ağzına almadan önce.

Lanet olası cennet.

Dilimi klitorisinin üzerinde gezdirmeye devam ederken, "Çok iyi," diyorum.

Rahatlıyor ve ben onunla oynarken o da benimle oynuyor ve bu çok seksi. Bunu daha önce hiç kimseyle yapmadım ve dürüstçe söyleyebilirim ki Lia'yla olduğu için mutluyum çünkü o çok mükemmel. Bununla ilgili her şey.

Taşaklarımla oynarken beni ağzına alıp çıkarıyor. Orgazmım artarken hemen omurgam karıncalanmaya başlıyor.

Çabuk olacak. Gerçekten hızlı, bu yüzden onu boşaltmaya odaklanıyorum. Dilimi sertleştiriyorum ve klitorisine kısa, hızlı vuruşlar yapıyorum, bu da onun sikime karşı inlemesine neden oluyor.

"Tanrım," dedim. "Bunu bir daha yaparsan ağzına boşalırım."

Sikim boyunca mırıldanıyor ve taşaklarım gerilirken ayak parmaklarım kıvrılıyor. Kahretsin, gelmesini istiyorum.

Dilimi daha hızlı hareket ettiriyorum ama bu onun bana yaptıklarıyla boy ölçüşemez ve zihnim sadece tek bir şeye odaklanabiliyor, o da sallantıda olan orgazm.

Taşaklarımı son bir kez sıkıp dişleriyle çekince vücudum sertleşiyor. "Siktir, geliyorum," diyorum ağzına pompalarken ve o

Sikimin başına karşı yutkunuyor. "Uhhhh, siktir," diye bağıyorum zevk içime işlerken.

Kalçalarım hareket etmeyi bıraktığında sikimi kucaklıyor ve o zaman henüz boşalmadığını fark ediyorum. Ben de onu üzerimden kaldırıp sırt üstü yatırdım. Yüzünde şeytani bir sırıtişla bana bakıyor. Kendinden o kadar memnun ki, nasıl ele geçirdiğine kızamıyorum bile.

"Başın belada," diyorum bacaklarını ayırırken.

"Neden?" diye soruyor, gülümsemesi kulaktan kulağa yayılıyor.

"Çünkü." Uzanıp göğüs ucunu çimdikliyorum ve irkilmesine neden oluyorum. "Bunun senin için olması gerekiyordu. O güzel ağzınla beni emmemen gerekiyordu."

"Ama ben istedim." Tatmin olmuş gözleri benimkilerle buluştu. "Senin sikini istedim, Breaker."

Ve Tanrım. . . Tekrar sertleşmiş olabilirim.

"BURADA," diyorum Lia'ya, ona gömleklerimden birini uzatarak. "Bu gece bunu giy."

Önünde Rubik küpü olan tişörtü alıyor ve "Biliyor musun, evime geri dönüp kıyafet alabilirim" diyor.

Çıplak vücudunun üzerine tişörtü giymesine yardım ettim ve "Giyebilirsin ama bu, halka açık bir yerde çıplak dolaşmanı gerektirir ve bu benim tarafımdan onaylanmıyor. Bu aynı zamanda gitmen gerektiği anlamına gelir ki bu da benim tarafımdan onaylanmıyor."

Kıkırdıyor ve elini göğsüme bastırıyor. "Kimse bana sorumlu kişinin sen olduğunu söylemedi."

"Evet, öyleyim." Başının üstünü öpüyorum, ağzına sahip olmak için çok çaresizim. "Bu da demek oluyor ki, üzgünüm ama bu gece burada uyuyacaksın."

"Peki neden?" Elleri belime düşüyor ve daha birkaç dakika önce onu boşaltmış olmama rağmen, bunu tekrar yapmak için içimde muhtaç bir dürtü var.

"Çünkü son iki gecedir senin evinde uyumana izin verdim ve geceyi burada geçirmenin zamanı geldi, böylece sabah ilk iş senin yanında uyanabilirim."

Elleri göğsümü yumuşatırken "Yastık düşkünü olduğumu sanıyordum?" diye soruyor.

"Öylesin, ama bu görmezden gelebileceğim bir şey."

"Vay canına, sen gerçek bir kahramansın." Kıkırdıyor ve sonra beni kucaklıyor. Elimi başının arkasında gezdiriyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Göğsüme doğru başını sallıyor ama geri çekilmiyor. "Emin misin? Az önce gerçekten sessizleştin." "Eminim. Sadece düşünüyordum."

"Bana ne düşündüğünü söyle," diyorum elimi sırtında gezdirip sonra tekrar yukarı kaldırırken.

"Bunun ne kadar çılgınca olduğunu." Bana bakıyor. "Seninle bu pozisyonda olmayı ya da birkaç dakika önce bulunduğumuz pozisyonda olmayı asla beklemezdim. Sanırım hâlâ her şeyi kavramaya çalışıyorum."

"Yine de buna açık görünüyorsun."

"Öyleyim." Şimdi birbirimize bakabileceğimiz kadar uzaklaşıyor. "Senden hoşlanıyorum Breaker, hem de çok. Ve sana karşı hiç bilmediğim bir çekim duyuyor gibiyim. Ve sen bana dokunduğunda, bana hükmettiğinde kendimi güvende, korunmuş, evimdeymişim gibi hissediyorum. Hiçbir şeyin bunu bozmasını istemiyorum, anlıyor musun?"

"Anlıyorum." Parmağımı çenesinin altından geçiriyorum ve "Söz veriyorum, hiçbir şeyin karışmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım. Anladın mı?"

Başını sallıyor.

"Evet." "Bana güveniyor musun?"

"En çok güvendiğim kişi sensin," diye cevap veriyor.

"Güzel." Onu tekrar kucaklıyorum. "O zaman sana bir şey sormam gerek."

"Ne?" diye soruyor.

Onu yatağımın kenarına götürüyorum ve ikimiz de oturuyoruz.

"Beni geriyorsun," diyor ellerini ellerimin arasına aldığımda. "Gergin olma. Sadece sana sormak istediğim bir soru var." Bir gülümsemeyle "Yarın benimle çıkar mısın?" "Dur... Bu senin sorunun değil."

"Öyle," diye cevap veriyorum. "Ben ciddiym, Lia. Seninle çıkmak istiyorum ve artık buna açık olduğunu bildiğime göre, bunu resmileştirmek istiyorum."

"Gerçekten mi?" Başımı sallıyorum, o da bakışlarını kaçırıyor.

"Sorun nedir?" Belli ki aklında bir şey var. "Bu istediğin bir şey değil mi? Seni yanlış mı anladım?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, hiç de değil. Beni yanlış anlamadınız. Sadece her şey çok ani oldu. Brian'dan yeni ayrıldım ve düğünü iptal ettim. Eğer seninle çıkmaya başlarsam, sence bu, ne bileyim, kötü görünmez mi?"

"Kime?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum... sadece insanlar."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Peki bu bahsettiğin insanlar kim?" "Dur." Kıkırdıyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum ama başkalarının ne düşündüğünü ne zaman önemsemeye başladığını merak ediyorum. Çünkü seni tanıdığımdan beri gerçekten hiç umursamadın."

"Haklısın. Ben yapmadım. Sanırım hala içimde o korku var."

"Eğer hazır değilsen, beklerim. Ne kadar beklememi istersen o kadar bekleyebilirim," diyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum, Lia. Yavaşlamamı istersen yavaşlarım. Sana düşünmen için biraz zaman vermemi istersen, bunu da yaparım çünkü seni de en az benim kadar bu işin içinde istiyorum."

Alt dudağını ısıırıyor ve "Bunu ben de istiyorum, Breaker." diyor. İnliyor ve sonra elleriyle gözlerini kapatarak yatağa uzanıyor. "Tanrım, çok sinir bozucuyum."

Gülüyorum ve elimi karnına koyarken yanına uzanıyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çok açık değil mi? Sadece seninle birlikte olmam ve beni engelleyen hiçbir çekincem olmaması gerektiği? Sen açık bir seçimsin, ama yine de çıkmaya doğru adım atmaktan çok korkuyorum, çünkü bu ... arkadaşlığımızın bittiği anlamına gelir."

"Affedersiniz?" diye sordum. "Arkadaşlığımız bitti de ne demek?"

"Eğer çıkmaya doğru ilk adımı atarsak, Breaker, o zaman bu çok farklı iki şekilde bitebilir. Sonsuza dek birlikte oluruz ki bunu düşünmek bile çılgınca geliyor. Ya da ayrılırız ve bundan sonra arkadaş olabileceğimizden şüpheliyim.

ayrılıyor."

Yanağımı kaşıyorum. "Neden sonsuza dek birlikte olmak sana çılgınca geliyor?"

"Peki, bir gün evlenmek istiyor musun? Seni tanıdığımdan beri ciddi bir kız arkadaşın olmadı, yani bu istediğin bir şey mi? Benimle birlikte olmak seni hiç korkutmuyor mu?"

"Hiç de değil," diye cevap veriyorum. "Sanırım bunun nedeni zihnimde hep seninle birlikte olmam. Sen her zaman benimdin."

"Bu sinir bozucu derecede tatlı."

Kıkırdıyorum ve sonra yüzünü avuçluyorum. "Bana güvendiğini söylemiştin, değil mi?" "Evet."

"O zaman yolu göstermeme izin ver, tamam mı? Bunu yapabilir misin? Söz veriyorum çok zorlamayacağım."

Yutkunuyor ve başını sallıyor. "Tamam, evet, bunu yapabilirim."

"Aferin kızım." Sırıttım ve sonra dedim ki, "Şimdi, eğer evine dönüp uyumak istiyorsan, başımın üstünde yerin var. Sadece önce benim pantolonumu ödünç al. Eğer burada kalmak istersen, o da olur. Ama seçim senin."

"Burada kalmak istiyorum," diyor, gözleri benimkilerde.

"O zaman yatmak için hazırlanalım çünkü çok yorgunum." Yataktan kalktım ve onu da yukarı çektim.

Sırayla banyoya gidip dişlerimizi fırçaladıktan sonra, onu yatağın kendi tarafına götürüyorum, yorganı indiriyorum ve içeri girmesine yardım ediyorum.

Her şey kilitlendikten ve telefonum şarj olduktan sonra arkasına geçiyorum, serin çarşafı onun sıcak vücuduyla tam bir tezat oluşturuyor. Kolumu beline doladım ve onu göğsüme çektim.

"İyi misin?"

"Çok," diyor. "Bu benim en sevdiğim uyku şekli. Hiç."

Boynuna bir öpücük konduruyorum. "Benim de."

"Kırıcı mı?" diye soruyor hafif bir duraksamadan sonra. "Hmm?"

"Yarın... o tarih hâlâ bir seçenek mi?"

İpeksi saçlarına gülümsüyorum. "Olabilir."

"Tamam. Sanırım ben de gitmek istiyorum."

"Düşünüyor musun, yoksa biliyor musun?"

"Biliyorum, ama senin takım elbise giydiğin ve benim giyindiğim garip bir randevu olamaz mı? Bu gerçekten biz değiliz."

"Güven bana, biliyorum. Tamamen farklı bir planım var.

Bir süredir düşündüğüm bir şey." "Gerçekten mi?"

Neymiş o?"

"Bu bir sürpriz." Elimi gömleğinin altına sokuyorum. "Şimdi uyu."

"Beni öylece asılı mı bırakacaksın?"

"Evet." Başının üstünü öpüyorum. "Ama yarın gününü boş bırak çünkü sen benimsin."

"Bütün gün mü?" diye soruyor.

"Evet. Bütün gün. Seni süslü püslü giydirmeyebilirim ama yine de kalıcı bir izlenim bırakacağım. Bunu son ilk randevun olarak düşün."

"Kendine çok güveniyorsun, öyle değil mi?"

"Bu güven değil, Ophelia," diye fısıldıyorum. "Gerçekler."

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

LIA

"Göz bağı gerçekten gerekli mi?" Trafik lambası gibi bir yerde durduğunda soruyorum.

"Onuncu kez, evet."

"Ve beni kendin giydirdin, bu gerekli miydi? Yoksa bunu sırf göğüslerimle oynayabilmek için mi yaptın?"

"Lia," diyor sert bir sesle. "Gözlerini bağlamama ve hissetmek için seni giydirmem gerektiğini söylememe gerek yok. Bunu istediğim zaman yapabilirim."

"Öyle mi? Peki benim bedenim tam olarak ne zaman senin bedenin oldu?"

"Dilime boşaldığın an," diye cevap veriyor eli kalçama inerken.

"Tamam, bu da bir cevap."

Kıkırdıyor ve diyor ki, "Neredeyse geldik, sadece biraz daha uzun. Ve söylemeliyim ki, bu sabah çöreğini yerken harika bir iş çıkardın. Üzerinde hiç kırıntı kalmamış."

"İlk kez çörek yemiyorum. Gözüm kapalı yemek de farklı bir deneyimdi."

"Ah, gördün mü, gün şimdiden kazançlı bir gün olmaya başladı." Arabayı durduruyor ve camı açıyor. "Günaydın," dediğini duyuyorum.

"Onu şaşırtmak, kaçırmak değil." Bu beni güldürdü.

Her kiminle konuşuyorsa, "Keyfinize bakın, Bay Cane." diyor. Ve sonra Breaker öne doğru çekiliyor.

"Bay Cane? Bugün milyarder kartınızı mı gösteriyorsunuz?"

"Belki," diye cevap veriyor sesinde bir gülümsemeyle. Elimi sıkıyor ve arabayı park edene kadar çekiyor.

"Burada mıyız?"

"Öyleyiz." Emniyet kemerini çözdü ve "Burada kal." dedi.

Arabadan indiğini duyuyorum ve birkaç saniye içinde benim arabamın kapısını da açıyor.

"Gözlerim bağlı mı yürümem gerekecek?"

"Hayır," diye cevap veriyor arkamdan uzanıp göz bağını çözerken. Gözlerimin alışması birkaç saniye sürüyor, ama alıştıklarında bir yeraltı otoparkıyla karşılaşıyorum.

"Neredeyiz biz?" Soruyorum ve o zaman gömleğini görüyorum.

Siyah ve kaslı göğsünün her santimine yapışıyor ama asıl dikkatimi çeken üzerindeki Jack Skellington resmi ve "Onun Jack'i" yazısı. Gömleğime bakıyorum, üzerinde Sally'nin resmi ve "Onun Sally'si" yazıyor.

"Disneyland'de miyiz?"

Çenemi yukarı kaldırıyor ve o güzel gülümsemesiyle yüz yüze geliyorum. "Öyleyiz."

Gözlerim doldu ve "Hatırladığına inanamıyorum" derken yolcu koltuğuna yaslandım.

Elimi elinin içine aldı. "Üniversitedeki ilk yılımda, kalamar yiyiciyle çıktığın o randevudan hemen sonraydı. Belki de en kötü ilk randevularından biriydi. Yurduma gelip erkeklerin ne kadar aptal olduğundan ve gerçek bir ilk randevuyu nasıl gerçekleştireceklerini bilmediklerinden yakınmıştın. Sana mükemmel ilk randevunun ne olacağını sordum ve sen Disneyland dedin. Adamın aynı tişörtü giyip giymeyeceğini test ederdin. Eğer giyerse, artı sütununda bir onay olacaktı." Gömleğini işaret ediyor. "Şimdiye kadar oldukça iyi gittiğime eminim." *Aman Tanrım. Şimdiye kadar oldukça iyi gidiyor.* Çok şaşırdım. Aynı zamanda çok duygusal hissediyorum çünkü o konuşmanın her detayını nasıl hatırlıyordu? *Nasıl mı?*

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve eğilip gözyaşımı siliyor. "Neden ağlıyorsun?"

"Çünkü," diyorum. "Bu ... bu çok düşünceli." Ona doğru dönüyorum. "Senin için böyle düşünceli bir şey yapan tek kişi sensin."

beni. Asla."

"Çünkü sen benim için çok özelsin." Başparmağı yanağını okşuyor. "Senin için dağları yerinden oynatırım, Lia." Gözyaşlarını tekrar siliyor ve sonra elimi çekiştiriyor. "Hadi, daha fazla ağlamak yok. Şimdi eğlenme zamanı."

Arabasından inmeme yardım etmesine izin veriyorum ve sonra yürürken elimi tutuyor, onun güçlü varlığına, bana her zaman bir numarasıymışım gibi davranan bu adama yaslanıyorum. Sevdiğim kahve türünden mükemmel ilk buluşma fikrime kadar benimle ilgili her şeyi hatırlayan bu adama.

Onu hiç böyle hayal etmemiştim, düşkün bir adam, yine de ona mükemmel uyuyor gibi görünüyor. *O da bana mükemmel uyuyor.*

Beni neden takip ettiğini uzun uzun düşündüm. Dün gece söylediği şeyi, neden hiç uzun süreli bir kız arkadaşı olmadığını.

"Sanırım zihnimde hep seninle olduğum için. Sen her zaman benimdin."

Bu sözler, bu açıklama beni şaşkına çevirdi. Breaker için bir şeyler harekete geçtiği andan itibaren bana değerliymişim gibi davrandı. Daha önce hiç yaşamadığım bir şey. Aslında, Brian'ın bana davranışından ılık yılı kadar uzakta. Breaker bana Huxley ve JP'nin Lottie ve Kelsey'e davrandığı gibi davrandı. *Bu da Breaker'la bir sonraki adımı atmam için bana daha fazla güven verdi. Çünkü ona inanıyorum. Ona inanıyorum.* O yalan söyleyecek biri değil. *Sen her zaman benim oldun.* Ve ben her zaman onun olduysam, onun da her zaman benim olduğu daha açık hale gelmeye başladı.

Bunu son ilk randevun olarak düşün.

Dün gece bunu söylediğinde inanmak istedim. Ona sarılmış, sıra sıra arabaların yanından geçerken buna inandım.

Görebiliyor
um.
Hissedebili
yorum.

"BREAKER," diye fısıldıyorum elini sıkıca tutarken. "Bize VIP paketi mi aldın?"

"Daha çok Breaker Cane paketi gibi," diye kulağıma fısıldıyor.

Park ettiğimiz otopark, tüm kuyrukları atlamanızı sağlayan gizli bir otoparktı. Doğruca VIP bölümüne gittik.

Mickey kulaklarıyla karşılandı, elbette *Noel'den Önce Kabus* temalı ve hepsinin en şirin yanı Breaker'ın hiç utanmadan kendi kulaklarını takması.

Bana üniversitede tanıştığım bir adamı hatırlattı. Kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamaz, ne isterse onu yapar ve bunun için iki kez düşünmez.

"Bay Cane, Disneyland'e hoş geldiniz. Ben Jorge, bugünkü rehberiniz."

Breaker elini uzatır. "Jorge, seninle tanışmak bir zevk. Lütfen bana Breaker de."

"Benim için bir zevk," diyor Jorge ve sonra elini uzatıyor. "Bu Bayan Fairweather-Fern olmalı."

Elini sıkarken, "Lütfen bana Lia deyin," diyorum.

"Bayan Lia, benim için bir zevk." Yanındaki iPad'i tutarak, "Anladığım kadarıyla bugün sadece küçük bir partiniz var. Planlanan etkinlik programını aldım ve rezervasyonlarınızı da ayarladım. Görünüşe göre harika bir gün geçireceğiz."

"Öyleyiz," diyor Breaker.

"Harika ve lütfen, eğer herhangi bir yiyecek için durmak isterseniz veya yolculuk sırasında sizin için yiyecek almamı isterseniz, bu konuda yardımcı olmaktan çok mutlu olurum. Deneyiminizi unutulmaz kılmak için buradayım."

"Teşekkürler Jorge," diyor Breaker.

"Eğer hazırsak, sanırım bugün programımızdaki ilk şey Matterhorn'a binmek olacak."

Breaker'a bakıyorum, gülümsüyor çünkü biliyor - tabii ki biliyor - Matterhorn benim en sevdiğim yolculuk. Bu kadar eski ve köhne olmasına bayılıyorum. Etrafta savrulmak beni asıl sürüşten daha çok güldürüyor.

"Bir patlamayla başlayalım bari, değil mi?" diye soruyor.

"Bugün beni şımartıyorsun, değil mi?" Jorge parkın içinden geçerken soruyorum.

"Öyleyim ama seni etkilemek için değil. Bu noktada buna ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum." Birbirine bağlı ellerimizi dudaklarına götürerek, "Seni şımartıyorum çünkü bunu istiyorum, çünkü bunu yapabiliyorum ve çünkü sen her şeyin en iyisini hak ediyorsun, Lia," diyor. Parmak eklemlerime nazik bir öpücük konduruyor.

Bunun nasıl olduğunu, bu adamla birlikte olduğum için nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum, ama bir şekilde evren bunu gerçekleştirdi - belki de Breaker'ı her zaman seven, her zaman birlikte olmamızı bekleyen ailemin yardımıyla oldu. Belki de bizi bir araya getirmede onların da küçük bir payı vardı.

"Sen de çok şey hak ediyorsun," diyorum Breaker'a. O da sadece başını sallıyor.

"İhtiyacım olan her şeye sahibim, Lia," diye cevap veriyor gözlerimin içine bakarak.

"BUNA HAZIR MISIN?" Peter Pan gemimizin barı bacaklarımızın üzerine düşerken Breaker kulağıma fısıldıyor.

"Evet," diyorum yolculuğun karanlığına doğru yola çıkarken. "Güzel, şimdi şortunu indir."

"Ne?" Gülererek soruyorum ve sonra ona doğru dönüyorum.

"Sadece iki dakikalık bir yolculuk, Lia. Eğer seni iki dakika içinde boşaltamazsam, erkek olarak ne yaptığımı bilmiyorum demektir."

"Dur." Göğsünü itiyorum. "Beni Peter Pan'a bindiremezsin."

Fısıldayarak ekliyorum, "Çocuklar biniyor."

"Ama bu Peter Pan Yarışması."

"Kim demiş?" Ben soruyorum.

"Bunu perde arkasındaki seks meraklıları söylüyor."

"Evet, seks meraklılarınızla iletişime geçip onlara ucube olduklarını söyleyebilirsiniz. Disney kutsaldır!"

"Yani bu bir hayır mı olacak?"

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Bu zor bir hayır. Tanrım, Breaker."

Gülüyor ve sonra kolunu bana doluyor. "Biliyorsun, sadece şaka yapıyordum."

"Bazı nedenlerden dolayı buna inanmıyorum."

Gemimiz Londra'dan geçiyor ve benim de favorilerimden biri olan büyüleyici çocuk gezintisi Neverland'e doğru yola çıkıyor. Şimdiye kadar Fantasyland'in tamamını gezdik, bu son gezintimiz ve ardından Star Wars: Galaxy Edge'e gidiyoruz. Sırada beklemek zorunda kalmadık ve Pamuk Prenses'in Büyülü Dileği'nden indiğimizde Jorge bizim için su ve krem peynir dolgulu çubuk kraker getirmişti. Oturacak bir yer bulduk ve ben simidimi mideye indirdim. Tabii ki Jorge ile paylaştık, o da bu konuda çok nazikti. Kalenin önünde ve Matterhorn'un önünde fotoğraf çekmek için durduk ve hatta Breaker'ın bize üzerinde yıl yazan Disneyland tişörtleri aldığı bir hediyelik eşya dükkanına girdik. Klasik bir hatıra. Şansımıza çantamızı Jorge taşıyordu.

Çok büyüleydü.

"Teşekkür ederim," diyorum ona. "Bu gerçekten mükemmel bir gün oldu. Mükemmel bir ilk buluşma."

"Henüz bitmedi," diyor. "Bundan sonra da California Adventure'a gitmemiz gerekiyor."

"California Adventure'a mı gidiyoruz?"

"Evet, bütün gün sürecek." "Havai fişeklerle mi bitireceğiz?"

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor sırtarak.

"Vay canına, Breaker. Eğer oral seks yapmayı bu kadar çok istiyorsan, sadece bir tane isteyebilirdin. Bütün bunları yaşamak zorunda kalmazdın."

Kıkırdıyor. "Oh, biliyorum, Lia." Dudakları kulağımın hemen yanında. "Güven bana, sikimi ne kadar istediğini biliyorum."

Yanaklarım ısınıyor ve karanlık bir odada olduğumuza seviniyorum, yoksa insanlar bu adama duyduğum arzuyu ve ifadeyi yüzümden okuyabilirlerdi.

Rıhtım 7'de bize ayrılan yere otururken Breaker, "Direnişin Yükselişi'ni sürerken gerçekten ereksiyon olduğumu düşünüyorum," diyor. "Gerçek bir ürperti gibi."

"Aynısı," diyorum. "Yine de bahsettiğin ereksiyon hakkında konuşamam. Tüylerim diken diken oldu. Bu şimdiye kadar yaşadığım en sürükleyici deneyimlerden biri olmalı. Ve oyuncuların size bağırma şekli. Kendimi gerçekten bir mahkum gibi hissettim."

"Evet, bunu yine yapıyoruz." Breaker kendimize ait küçük dairesel kabinde arkasına yaslanıyor. "Chewbacca kostümümü çıkarıp apartmanda koşturmaya başlayasım geliyor."

"O hâlâ sende mi?" Ben soruyorum.

"Evet, ve hala Leia kostümün bende, ki . . . Sanırım artık seni çıplak görebileceğim için bir üst modele geçmeliyiz. Sanırım seni altın bikiniyle görmeyi hak ediyorum."

"Aman Tanrım, ciddi mi? Bu kadar klişe mi olacaksın?"

"Evet, bununla ilgili bir sorunun mu var?" diye soruyor.

Sırttım ve ona doğru eğildim. "Hayır, aslında bunun çok ateşli olacağını düşünüyorum." "Benimle dalga geçme, Lia. O bikiniyi hemen alacağımı biliyorsun."

Jorge yemeklerimizi getirdiğinde ona bunu yapmasını söylemek üzereydim. Breaker fûme kaburgayı tercih etti, ben de karidesli erişteye yöneldim. Biraz Sprite da bıraktıktan sonra, "Siz ikiniz yemek yerken ben biraz ara vereceğim. Bir şeye ihtiyacınız olursa numaram sizde var."

"Teşekkürler Jorge," diyor Breaker kalkmadan hemen önce. Breaker bana bir çatal uzatırken "Bu çok lezzetli görünüyor," diyorum.

"Öyle." Kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor ve elini kalçama koyarak beni hemen yanında tutuyor.

Yemeğimizi yerken ona "Görüştüğün kadınlara karşı hep b ö y l e sahiplenici misin?" diye sordum.

"Hayır," diye yanıtlıyor ilk lokmasını yutmadan önce. "Bir t e k s e n v a r s ı n ."

"Nedenini sorabilir miyim?" "Neden? Nefret mi ediyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır, seviyorum ama bu çok farklı. Bana senin gibi sarılan bir erkekle hiç tanışmadım. Ya da bana senin gibi dokunmak isteyen. Ve sanırım sen gelene kadar bundan ne kadar hoşlandığımı bilmiyordum."

"Evet, ben de sana dokunana kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum." Bana sırtıyor ve sonra yemeğinden bir çatal dolusu ağzına atıyor, aptalca ve gülünç derecede sevimli görünüyor. Ona başımı salladığımda beni dürtüyor ve "Ne?" diye soruyor.

"Sen sadece Tanrım, bu kadar ateşli olman sinir bozucu. Sadece sırtılabiliyorsun ve bu da midemi düğüm düğüm ediyor."

"Bunu iyi bir şey olarak görüyorum."

"Tabii ki istiyorsun çünkü beni serçe parmağına doladığını sanıyorsun."

"Öyle değil mi?"

Bir parça karides çatallıyorum ve "Maalesef" diye mırıldanıyorum. Kıkırdıyor. "Bunun için üzülme ya da başka bir şey yapma."

"Çok çekici, tatlı ve düşüncelisin ve bu da sende hata bulmayı zorlaştırıyor."

Sprite bardağından bir yudum alırken "Kusur mu arıyorsun?" diye soruyor. "Her zaman kusur aramıyor muyuz?" Eriştelerimi çevirirken soruyorum

çatal. "Hatalar olmasaydı, insan olamazdık."

"Doğru," diye yanıtlıyor. "Eğer hata arıyorsanız, size çiğnemeniz için bir şey vereceğim."

"Öyle mi, gerçek bir şey mi?"

"Çok gerçek. Her zaman bunu ve nasıl daha iyisini yapabileceğimi düşünüyorum" diye yanıtıyor.

"Tamam, bir dinleyeyim." Çatalımdan bir ısırık alıyorum ve dikkatle dinliyorum. "Benim en büyük hatalarımdan biri sana çıkma teklif etmemek olurdu.

seninle tanıştığım ilk gece."

Gözlerimi deviriyorum. "Hadi, Breaker."

"Ciddiyim," diyor ve sesindeki tondan ve gözlerindeki ifadeden gerçekten ciddi olduğunu anlayabiliyorum. "Senin tadına baktığımdan beri, sana daha önce çıkma teklif etmediğim, daha önce harekete geçmediğim için ne kadar aptal olduğumu düşünüp duruyorum. Elini tutmak, seni yatağıma almak için bu kadar beklediğime inanamıyorum. Bu beni gerçekten aptal gibi hissettiriyor. Ve bunca yıldır bir kız arkadaşım olmamasının sebebi sensin. Çünkü sana karşı hissetmeme izin vermediğim köklü duygularım vardı. Yani evet, sana karşı hissettiklerim söz konusu olduğunda meşru bir aptal olmak benim hatam."

"Vay canına, tamam," diyorum, buna nasıl yanıt vereceğimi bilemeden. "Şu anki gibi bir ilişkimiz olur muydu bilmiyorum. Romantik bir şeyler arıyor olsaydım muhtemelen bazı konularda sana karşı bu kadar açık olmazdım. Sadece arkadaş olduğunuzda, sanki tüm duvarları yıkıp kendiniz olabiliyorsunuz, ama biriyle romantik olmaya çalıştığınızda, o kişiyle birlikte olmak için yeterince iyi olduğunuzu göstermek için neredeyse bu cepheyi takınıyorsunuz. Son zamanlarda seninle de böyle hissediyorum."

"Neden?" diye soruyor, bana doğru dönüyor ve yemeğini bırakıyor.

"Çok büyük bir şey değil, sadece ince şeyler, ama bazı bilinçli anlar yaşadım ve bence birisi cinsel olarak daha deneyimli olduğunda bu durum da beraberinde geliyor. Yani, geçen hafta, Breaker." Yanaklarım kızardı. "Yaptığımız şeylerin yarısını bile yapmadım. İçimde böyle bir cinsellik olduğunu bile bilmiyordum."

"Hâlâ böyle mi hissediyorsun?" diye soruyor.

"Bazen. Sen sadece ... Bilmiyorum, bu çok aptalca." Gözlüklerimi kafamda düzeltiyorum ve yemeğime dönüyorum.

"Ben sadece neyim?" diye soruyor, elimi çekiştirerek.

Bu işin peşini bırakmayacağını bildiğimden, "Sen üniversitedeki aynı inek çocuk değilsin. Elbette, o zamanlar bıyığını ve sarkık saçlarını görmezden gelebilseydim, muhtemelen gözüm korkardı, ama korkmadım çünkü sen aptaldın ve bu yönünü seviyordum. Şimdi hepiniz

Büyümüşsün ve kaslısın, dönüşümünde göz korkutucu bir faktör var. Kendimi senin liginde hissetmiyorum."

"Tanrım, ciddi olamazsın, Lia."

"Biliyorum, aptalca olduğunu söyledim, ama aramızdaki şey her neyse, o adam muhteşem, zengin ve her kadının yüzünü kızartacak türden bir deneyime sahipken böyle hissetmemek çok zor. Kendimi buna layık hissetmiyorum."

Parmağını çenemin altında dolaştırarak beni ona bakmaya zorluyor. "Sana nasıl hissedeceğini söyleyemem ve bu duyguların üstesinden gelmene yardımcı olacağım bir şey, ama bunu şimdi ve burada bilmeni istiyorum. Kendini şanslı hisseden benim, tamam mı? Kaçmayasın diye pençelerini sana geçirmeye çalışıyorlarmış gibi hisseden benim. Bu güvensizlik benim kalbimde de ağır bir şekilde yaşıyor. Bir gün uyanıp hata yaptığını, Brian'ı özlediğini, düğünü asla iptal etmemen gerektiğini fark etmenden korkuyorum. Ya da belki de ribaund erkeği olduğumu, sana bu kadar erken hamle yapmamam gerektiğini."

"Breaker, durumun böyle olmadığını biliyorsun."

"Buna inanmak istiyorum ama içimden bir ses, bunu doğru şekilde yapmadığımı söylüyor. Seni uygun bir şekilde, normal bir şekilde takip etmedim. İşin cinsel boyutuna daha kolay girmeliydim."

"Neden balıklama atladın?" diye sordum.

"Çünkü sana aramızda bir kimya olduğunu göstermek istedim. Olmadığına dair bir ipucu vermek istemedim. Ve açıkçası, seni istedim. Seni istiyorum. Hem de çok, Lia. O gelinliği giydiğin an her şey değişti."

Yumuşakça gülümsüyorum. Beni gelinlikle gördüğünde verdiği tepkiyi düşündükçe gözlerim doluyor. O gün çok duygusaldım ve beni bir arada tutan tek şey Breaker'ın koşulsuz desteğiydi. Yüzünü hiç bu kadar hayranlıkla bakarken görmemiştim. Ya da belki de büyülenmiş. *"Harika görünüyorsun Ophelia."*

"Sanırım o anda benim de içimdeki her şey değişti."

"Senden nefret ediyorum," diyor Breaker. Alçak bir çite yaslanmış, derin nefesler alıyor, ben yanında kıkırdıyorum, Jorge de manzarayı izliyor ve

Gülmemeye çalışarak.

"Neden benden nefret ediyorsun?" diye soruyorum.

Gözlerini bana dikerek şöyle diyor: "O lanet yolculuktan nefret ettiğimi biliyorsun. Olmayı bekleyen bir ölüm."

Goofy'nin Skycoaster'ı hakkında "Bu bir çocuk yolculuğu" diyorum.

"Bu lanet olası bir çocuk gezintisi değil, bu ... bu bir kabus." Derin bir nefes alır ve Jorge ona doğru yürür. "Sana biraz su getireyim mi, Breaker?"

"Oh, o iyi," diyorum ama Breaker ona farklı söylüyor.

"Su harika olur. Çok teşekkür ederim, Jorge." "Sorun değil. Hemen döneceğim."

Jorge ayrıldıktan sonra Breaker dik duruyor ve bileğimden tutarak beni göğsüne doğru çekiyor. Beni sıkıca tutarak, "Bunu daha sonra ödeyeceksin" dedi.

"Neden? Seni gezintiye çıkman için zorlamadım ki. Bu senin kendi seçimindi." "Benimle alay ettin ve sonra yalvardın. Sanki seni reddedebilirdim gibi.

herhangi bir şey." Arkamda duran ve insana pistten düşecekmiş gibi hissettiren keskin C virajlı araca doğru başını sallıyor. "O yolculuktan nefret ettiğimi biliyordun."

"Onu tek başıma da sürebilirdim."

"Saçmalık." Kıkırdıyor, göğsü benimkine çarpıyor. "Tanrım, sen tam bir yalancısın. Gerçeklerle yüzleş Lia, bunun bedelini ödeyeceksin."

"Ne yapacaksın? Bana şaplak mı atacaksın?" diye sordum.

Elleri belime inerken gözleri kararıyor. "Evet, sana şaplak atabilirim. Seni öyle bir pataklarım ki amın sıırıslıkam olur, sikim için yalvarırsın ve sonra Seni tamamen tatminsiz bırakacağım."

Sertçe yutkunuyorum. "Sen . . . yapmazdın."

"Ve sonra, sen orada yatarken, huzursuzken, amcığın serbest kalmak için zonklarken, sana kimin sahip olduğunu hatırlatmak için güzel eğimli sırtının her yerine boşalacağım."

Aman Tanrım.

"Al bakalım, Breaker," diyor Jorge, yanımıza gelerek.

Ve sanki biri içindeki ışık düğmesini kapatmış gibi, Breaker baskın bir alfadan neşeli bir park misafirine dönüşüyor. "Çok teşekkür ederim, Jorge." Başını sallıyor. "O Goofy Coaster beni her seferinde yakalıyor."

"Ben de öyle. Yeğenim buna bayılıyor ve onu ne zaman buraya getirsem, bu bir zorunluluk. Sanırım beni her seferinde buraya getirerek sevgimi test ediyor.

o."

"Sanırım Lia da aynı şeyi yapıyor... aşkımı test ediyor."

Ve bir göz kırpışıyla, midem dibe vuruyor. Bu göz kırpma ve onun Aşk kelimesini duyunca kollarımı boynuna atıp onu öpesim geliyor.

Ve . . . neden hala beni öpmedi? Bir an için, öğle yemeğinde, bunun olacağını düşündüm. Ya da daha önce, dönme dolaptayken, ben onun kucağında otururken manzaranın tadını çıkarırken, belki o zaman olur diye düşündüm ama olmadı.

Zaten yakın bir ilişkisi olmasaydı, bunun asla gerçekleşmeyeceğinden şüphelenirdim.

Ya da dün gece, cinsel ilişkimiz bittikten sonra, kollarında dinlendiğimde, bu mükemmel bir an olurdu. Bu yüzden beklemini anlamıyorum.

"Bir sonraki sürüş için hazır mısın?" Breaker soruyor. "Sanırım Küçük Denizkızı'na gidiyoruz, değil mi?"

Ona gülümsedim. "Evet, sanırım öyleyiz." Ve sonra el ele, yolumuza devam ediyoruz.

Jorge, bir bankı halktan ayıran kırmızı kadife ipi kaldırırken "BU YOLDAN" diyor.

Birkaç tur daha attıktan sonra, California Adventure'da güzel bir iskele manzarasına sahip gizli bir restoran olan The Office'e geri götürüldük. Burada yediğim en güzel ıstakozlardan biri servis edildi. Ve oda çok şirindi. İçeri girmek için bir kasadan geçmemiz gerekiyordu ve sonra oda animatörlerin çizgi film resimleriyle kaplıydı.

Tabii ki Breaker'ın kabinde hemen yanımda oturması gerekiyordu, böylece her zaman bir eli üzerimde olacak ve ara sıra çatalıyla bana yemek yedirebilecekti. Her saniyesine bayıldım.

Daha sonra Disneyland'e geri döndük ve Indiana Jones'a bir kez daha bindikten sonra Şeker Sarayı'ndan tatlı almaya devam ettik. Ben bir Rice Krispie aldım ve Breaker da karamelli patlamış mısır aldı. Tatlılarımızı yerken parkın etrafındaki trene bindik ve Breaker Jorge için bir kurabiye bile aldı. Sonra bir kez daha Space Mountain'a bindik,

Breaker tüm bu süre boyunca elimi tutup gülerken, Jorge bizi kaleye bakan, etrafı çevrili bankımıza götürdü.

"Havai fişekler birazdan başlayacak. Başka bir şey ister misiniz?" Jorge soruyor.

"Hayır, teşekkür ederim, sanırım bundan sonrasını biz halledebiliriz."

Jorge başını sallıyor. "Ve park yerine geri dönmek için geçiş kartınız var mı?"

Breaker başını sallıyor. "Evet." Sonra elini cebine atar ve Jorge'nin eline bir şey sıkıştırır. "Her şey için çok teşekkür ederim. Harikaydın."

"Elbette. Teşekkür ederim, Breaker. Bayan Lia, sizinle tanışmak bir zevkti. Gitmeden önce, ikinizin bir fotoğrafını daha çekmeyi teklif edebilir miyim?" "Hayır, sanırım böyle iyiyiz. Yine de teşekkürler."

Ve bir vedayla daha, Jorge bizi yalnız bırakarak gitti. "Eline ne sıkıştırdın?" diye sordum.

"Bin dolar," diye cevap veriyor Breaker kayıtsızca.

"Bin dolar mı? Aman Tanrım, Breaker."

Kıkırdıyor. "Ne? İyi iş çıkardı."

"Muhtemelen onun gününü güzelleştirdin."

"Evet, bugünü ikimiz için de bu kadar özel kıldıktan sonra en azından bunu yapabilirim." Kolunu bankın arkasına doluyor ve beni kendine yaklaştırıyor. "İyi vakit geçirdin mi?"

"Çok iyi vakit geçirdim," diyorum ona sarılırken. "Bu her zaman hayalini kurduğun, ama asla hayata geçiremediğin türden bir gündü."

"Bu gerçek. Bunların hepsi gerçek," diyor.

"İnanması zor."

İnsanlar kalenin önünde yer arıyor, kaldırımlara çarpan bebek arabaları, günün olaylarından yorulmuş ağlayan çocuklar ve oturacak bir yer için yarışan bir sürü yorgun insan. Garip bir şekilde, bu büyüye katkıda bulunuyor.

Ona doğru dönüyorum ve "Bugün için teşekkür ederim" derken elimi kalçasına koyuyorum.

"Bir şey değil, Lia. Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun, değil mi?" "Evet, biliyorum."

"Yani sadece adını koyun ve sizin olsun."

"Sanırım..." Elimi göğsüne götürüyorum. "Bir şey istediğimi biliyorum ama bunu söylemeye çekiniyorum."

Bana doğru dönerek "Ne oldu?" diye sordu.

Tam o sırada gösteri başlıyor ve parkın dört bir yanına yerleştirilmiş hoparlörlerden müzik çalarken kalabalık sessizleşiyor.

"Bekleyebilir," diyorum.

"Hayır, olamaz," diyor. "Sadece bana sor."

Ellerimi gömleğinin kenarına götürüyorum ve ellerimin arasında döndürerek, "Kulağa çok aptalca gelecek ama bilmiyorum. Sanırım bunun gerçek olduğundan emin olmak istiyorum."

"Ne oldu?" Breaker sorar.

Ona baktığımda ilk havai fişek gökyüzüne fırlıyor ve karanlık geceyi aydınlatıyor. "Gerçekten çıktığımızdan emin olmak istiyorum. Özel olduğumuzdan, ... Bilmiyorum, kız arkadaşın falan mıyım?"

Yüzünde beliren gülümseme gördüğüm en tatlı şeydi. "Benden erkek arkadaşın olmamı mı istiyorsun, Lia?"

"Yani, eğer buna bir etiket koymak istiyorsanız. Ben sadece bunun bir anda ortaya çıkan bir şey olmasını istemiyorum. Anlarsınız ya? Sadece seks ve eğlence gibi. Bunu istemiyorum."

Yüzü ciddileşiyor ve elini boynumun arkasına atarak şöyle diyor: "Sen benim için asla bir kaçamak olmayacaksın, Lia. Asla. Aramızdaki şey ciddi ve başka türlü davranmayacağım."

"Tamam," diyorum bakışlarımı başka yöne çevirip söylemek istediğim şeyi söyleyecek cesareti bulmaya çalışırken. Gözlerim tekrar onunkilere takıldığında, "Madem öyle, öp beni" diyorum.

Eli enseme sıkışıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Yüzünde daha önce hiç bu kadar kararlı ama hayranlık dolu bir ifade görmemiştim. Çok *sevildiğimi* hissediyorum.

Nefesim göğsümde sıkışıyor. Beni son birkaç santim içeri sokmadan hemen önce dudaklarımı ıslatıyorum ve ağzı benimkinin üzerine iniyor.

Yumuşak dudakları dudaklarımı yakaladığında gözlerimin başımın arkasında yuvarlandığını hissedebiliyorum.

Yumuşak.

Zorlayıcı.

Kesinlikle mükemmel.

Hayatımın en yoğun, tatmin edici ve heyecan verici anı - Breaker'ı öpmek, en iyi arkadaşımı öpmek, ağızlarımız çarpışırken aramızdaki elektriğin sıçradığını hissetmek. Üzerimizde havai fişekler patlarken, onun

Dudakları benimkilerin etrafında şekilleniyor, diğer eli yüzümü hafifçe eğerek anı kontrol ediyor.

Ve ona izin veriyorum, çünkü açık ağzı benimkinin üzerinde çalışırken bu adamın pençesine düşmekten başka bir şey yapamıyorum.

Basıyoru

m.

Almak.

Zaman.

Ağzını ayırdığında, ben de kendiminkini ayırıyorum. O sağa döndüğünde, ben sola dönüyorum. Onun tutuşu sıkılaştığında, benimki de sıkılaşıyor.

Dili benimkine değdiğinde inliyorum ve dilimi onunkine sürüyorum.

O çok lezzetli.

Dilimi onunkine doluyorum, elim gömleğinin etrafında sıklaşıyor, ona daha yakın, daha fazla ihtiyaç duyuyorum ve elimi gömleğinin altına soktuğumda, beni şaşırtarak geri çekiyor.

Üzerimizde devasa havai fişekler patlarken birkaç kez göz kırpiyorum.

Nefesini tutarak birkaç dakika bana baktı ve sonra, "Ben, uh Çocuklara farklı bir gösteri sunmak istemiyorum."

Ve gerçekliğe geri döndüm.

Hala Disneyland'deyiz.

Etrafı çocuklarla çevrili.

"Aman Tanrım." Elimini göğsüme bastırıyorum. "Özür dilerim, ben sadece Sanırım kendimi kaptırdım."

"Sorun değil, ben de öyle." Yüzüne çocuksu bir sırıtma yayılıyor. "Gerçekten çok iyi öpüşüyorsun."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyecektim" derken yanaklarım kızarıyor.

Saçının küçük tellerini çekiştirerek, "Sadece bir başka pişmanlığım. Bunu yapmaya uzun zaman önce başlayabilirdik."

"Telafi etmek için biraz zamanımız var gibi görünüyor."

Çenemi kavrayıp dudaklarıma bir öpücük daha kondururken "Evet," diyor. Hafif, tüy gibi bir öpücük olmasına rağmen, güçlü bir yumruk atıyor çünkü istekliydi ve bana olan arzusunu ifade etmenin bir yoluydu.

Midemi bulandırıyor. Bunu yaptığımızın, biz olmaya başladığımızın bir teyidi. Ve annemin tatlı sesini duyduğumda ürperiyorum, "*Zamanı gelmişti, tatlı yanaklar. Zamanı gelmişti.*"

Bölüm Yirmi Bir

KIRICI

Ellerim banyo tezgahını kavırıyor, aynaya bakıyorum ve birkaç derin nefes alıyorum.

Onu seviyorum.

Ona aşığım.

Ondan başka bir şey istemiyorum.

O lanet öpücük neredeyse aklımı başımdan alıyordu.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Dudaklarımız buluştuğu an, içime bir elektrik yükü yayıldı ve beni bambaşka bir adam olarak yeniden başlattı.

Her zaman yanımda olması gerektiğini hissediyorum. Ona dokunmaya ihtiyaç duyuyorum.

Onu soyup onunla sevişme ihtiyacı hissediyorum.

Sonsuza dek onun olduğumu bilmesini istiyorum. Ondan başka kimseyi istemediğimi.

Ama her seferinde bir adım atmam gerekiyor.

Onu korkutup kaçırmak istemiyorum.

Her seferinde bir adım, dostum.

Tezgâhı itiyorum ve diş fırçamı alıp diş macunu sürüyorum.

Havai fişek gösterisinden sonra arabaya kadar el ele yürüdük. Eve dönerken ben elimi onun kalçasına koydum, o da elini benimkinin üzerine koydu. Üniversitedeyken Disney'e gittiğimiz zamanı anımsarken oynamak istediğimiz yeni çıkan bir masa oyunundan bahsettik. Tam bir felaketti çünkü en yoğun zamanda gitmiştik ve toplamda üç kez binebilmiştik. Acımasızca.

Eve döndüğümüzde, ona dairesine kadar eşlik ettim ve hafifçe iyi geceler öpücüğü verdim, dudaklarının benimkiler üzerinde bıraktığı hissin ve onu evime davet etmeyi ne kadar çok istediğimin tadını çıkardım. Ama iyi geceler diledim ve düş almak için buraya geri döndüm.

Saçlarım hâlâ nemli, belime sardığım havluyla dişlerimi fırçalarken ön kapının kapandığını duyuyorum.

"Lia?" Ağzımdan köpükler saçarak sesleniyorum.

"Evet, benim," diyor yaklaştığını duyduğumda.

Fırçalamayı çabucak bitiriyorum, ağzımı çalkalıyorum ve onu odanın ortasında, üzerinde ipek bir bornoz, saçları da nemli bir halde bulduğum yatak odama gidiyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Gözleri göğsüme, oradan da havluma düşüyor ve tekrar gözlerime tırmanıyor. Bornozunu çıkarıp yere düşmesine izin verirken başını sallıyor ve mor iç çamaşırı takımını ortaya çıkarıyor. İpeksi görünümlü bir atlet ve ona uygun dantel iç çamaşırı.

"Yalnız kalmak istemiyorum, Breaker." Bana doğru yürüyor ve ellerini hafifçe karın kaslarıma götürüp havluma doğru indiriyor. "Yalnız uyumak istemiyorum ve gecemizin kapıda bir iyi geceler öpücüğüyle bitmesini istemiyorum."

"Hayır mı?" Tenimden hafif bir ter boşanırken soruyorum.

Başını sallıyor ve havlumu çözerek yere düşmesine neden oluyor. "Bu gece beni öptün, bu da demek oluyor ki ben senin her şeyini istiyorum. Bizi engelleyen başka hiçbir şey yok. Her şeyini istiyorum."

Yanağına uzanıp onu okşarken sikim aramızda büyüyor. "Benim de aynı şeyi istediğimi biliyorsun, değil mi? Sadece hazır olduğundan emin olmak istiyorum."

Elimi tutuyor ve beni yatağa doğru çekiyor. "Ben fazlasıyla hazırım." Bacaklarının arkası kenara değdiğinde onu itmiyorum. Tankını yukarı ve başının üzerine sürüklüyorum, sonra bırakıyorum.

Ellerimi yanlarına kaydırıyorum, yüzünü kavriyorum ve sonra dudaklarını kendime getirip onu tekrar öpüyorum. Bu sefer, ilişkimiz hakkında endişelenmiyorum.

ve kendimi o anın içinde kaybetmeme izin veriyorum. *Onun içinde.*

Elleri bileklerimi kavıyor, ağızlarımız birbirinden ayrılırken ve dillerimiz çarpışırken onu yerinde tutuyor. Bana bu şekilde sarılması, benim onu istediğim gibi onun da beni ne kadar çok istediğini hissetmek en tatlı, en lezzetli duygu.

Öpücükleri yoğun, tatmin edici ve zaman zaman ruhani. Sanki dünyanın en değerli şeyini ellerimin arasında tutuyormuşum gibi.

Ve buna inanıyorum çünkü o öyle.

O çok değerli ve ben bunu mahvedecek hiçbir şey yapmayacağım. Asla. Onunla buraya gelmenin ne kadar uzun sürdüğünü biliyorum ve bunu berbat edersem lanetleneceğim.

Onu yatağa yatırıyorum ve tangasına uzanıyorum, bacaklarından aşağı çekip yana atıyorum. İkimiz de yatağın başına tırmanıyoruz ve o bacaklarını açtığında ben de üstüne yerleşiyorum, vücudum kalçalarının arasına tam oturuyor. Ona bakarken ıslak saçlarını hafifçe okşuyorum.

Gözlerimiz birleşiyor ve bir an için kelimelerin dilimin ucuna geldiğini hissediyorum.

Seni seviyorum, Ophelia.

Onları söylemek istiyorum. Onları haykırmak istiyorum. Beni ne kadar mutlu ettiğini, onunla birlikteyken bardağımın her zaman dolu olduğunu hissettiğimi bilmesini istiyorum. Hiçbir şey beni incitemez çünkü o kollarımda.

Ama duygularımı yutuyorum ve dudaklarımı dudaklarına götürüyorum, öpüşüyoruz, eli saçlarımda geziniyor, benimki yavaşça göğsüne doğru iniyor, ben de hafifçe göğsünü avuçluyorum.

Dokunuşumda hiçbir sertlik yok, hiçbir vahşilik de yok. Çünkü onun içine girme ihtiyacı hissetmiyorum. Bu anın tadını çıkarmak istiyorum.

Ağzım dudaklarından ayrılıyor ve çenesinden boynuna doğru ilerliyor. Göğsüne ulaştığımda bana tutunuyor. Meme ucunun etrafını yalıyorum, hafifçe ağzımın içine çekmeden önce birkaç kez daire çiziyorum.

"Yessss," diyor saçlarımla oynarken, ki bu benim çok hoşuma giden bir şey.

Diğer göğsüne geçiyorum ve karnını ve bacaklarının arasını yalamadan önce meme ucuyla oynuyorum, onları benim için açıyor. Bana yer açması göğsümde bir şehvet dalgası yaratıyor çünkü bana güveniyor.

Ve bu güveni korumak istiyorum.

Dilimi yarığına bastırıyorum ve yavaşça yukarı çekiyorum.

"Tanrım, Breaker," diye nefes alıyor. "Ağzını seviyorum." Tekrar kaydıldım.

Ve tekrar, her seferinde, klitorisine bastırana kadar daha derine dalıyorum.

Onu sınıra getirmek istiyorum, boşalacağı ve sonra geri çekileceği noktaya kadar, bu yüzden ona doğru kucaklamaya devam ediyorum, bacaklarının omuzlarıma sıkışma şeklini ve tırnaklarının saçlarıma nasıl kazıldığını ve göğsünün yükselip alçalmasını, bükülmesini ve dilimin her vuruşuyla dönmesini seviyorum. O kadar duyarlı ki, zevkimize ortak oluyor ve ben onun bu yönünü seviyorum. Nelerden hoşlandığını tahmin etmek zorunda değilim çünkü o bana bildiriyor.

Bacakları gittikçe sıkılaşıırken omuzlarıma doğru titriyor. "Evet... neredeyse oldu," diyor tam geri çekildiğimde. "Ne?" diye soruyor, Yüzündeki şaşkın ifade o kadar tatlı ki, hemen öpmek istiyorum.

"Sikimin üzerine boşalmanı istiyorum." Kollarını başının üzerine doğru uzatırken yüz ifadesi yumuşuyor. "Bunu istiyor musun, Lia?"

Başını salladı. "Evet, ama acele et."

Sırıtiyorum ve komodine uzanıp bir prezervatif çıkarıyorum ve paketi açıyorum. Ona bakıyorum ve prezervatifi ağrıyan sikimin üzerinde yuvarlayıp tamamen aşağıya indiğinden emin olurken yoğun bakışlarını yakalıyorum.

"Benim mi üstte olmamı istersin, yoksa sen mi üstte olmak istersin?" Ona sordum. "I . . . Bilmiyorum," diye cevap veriyor.

"Belki sen üstte olursun."

Bacaklarının arasına geri dönüyorum ve hemen içine girmek yerine ağzımı onunkine yaklaştırıp tekrar öpüyorum, dilimle dudaklarını ayırıyorum.

Altımda gevşiyor, ben de göğsüyle oynarken ağzını çalıştırmak için zaman harcıyorum, avucumda hissettirdiklerini seviyorum, çok yumuşak, kadife gibi.

Ve gerçekten rahatladığını düşündüğümde, sikimi onun ıslak, hazır girişine doğru hizalıyorum. Sikimin ona yakın olduğunu hissedince tekrar geriliyor.

"Rahatlamalısın, Lia."

"Biliyorum," diye nefes alıyor. "Sadece biraz gerginim."

"Gergin olmanı gerektirecek bir şey yok." Çenesi boyunca, boynundan aşağıya ve sonra tekrar yukarıya doğru öpüyorum. Aletim girişindeyken, dikkatlice içine bastırıyorum, sadece bir inç ve alışmasına izin veriyorum.

"Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor. "Breaker, sen çok büyüksün."

"Değilim, Lia. Ben senin için mükemmelim." Kulağını kemiriyorum ve ağzımı tekrar onunkine götürmeden önce meme ucuyla oynuyorum. Bir saniye sürüyor ama o da beni aynı tutkuyla öpüyor. Yavaşça tekrar içine girerken ağzımın içinde kaybolmasına izin veriyorum. O kadar sıkı ki ter içinde kalıyorum, aklım bunun ne kadar inanılmaz bir his olacağıyla dönüyor.

İnanılmaz.

"İyi misin?" Çenesini öperken ona soruyorum.

"Evet," diye nefes alıyor, ben de bir santim daha hareket ediyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyor. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet. Ben sadece Daha önce hiç böyle hissetmemiştim." "Devam etmemi ister misin?"

"Tanrım, evet," diyor ağzımı tekrar bulup biraz daha gevşeyerek içeri girmemi kolaylaştırırken. Birkaç dakika sonra, onun ağzımın içinde rahatlamasıyla, kendimi neredeyse tamamen sokabiliyorum.

Göğsü benimkine doğru yükseliyor ve derin bir nefes alarak ağzını ayırıyor. Göğsünü ağzıma götürmek için o anı çalışıyorum ve meme ucunu emiyorum.

"Çok iyisin, Breaker."

Sözleri beni cesaretlendiriyor, bu yüzden meme ucunu ısırırken kalçalarımı son bir santim kadar itiyorum, etrafımda kenetlenirken dibe vuruyorum.

"Lanet olsun," diye inliyorum başımı omzuna koyarken. Beni sıkıca tutuyor, nefesi kesiliyor. "Çok doluyum, Breaker."

Başımı kaldırıyorum ve gözlerinde yaşlar buluyorum. "Kahretsin, iyi misin?" diye sorarken elim hızla yanağına düşüyor.

"Mükemmel," diyor başımın arkasından çekip beni ağzına yaklaştıırken.

Bu sefer onu derinden öpüyorum. Dilimi ağzının içine doğru daha da uzatıyorum ve o da bu derinliğe uyuyor. Çarpışan ağızlarımız bacaklarımın arkasına, beni kalçalarımı hareket ettirmeye zorlayan bir dalgalanma hissi gönderiyor.

"Ben Özür dilerim," diyorum ağzına karşı. "Serbest kalmaya ihtiyacım var." "Benim de," diyor pelvisini kaydırırken.

"Kahretsin, Ophelia, kım ı l d a m a . " Elimi kalçasına bastırıyorum.

"Beni boşaltacaksın."

Sırıttırıyor ve sonra kalçasını tekrar hareket ettiriyor.

Gözlerim onunkilere kaydı. "Çok ciddiym. Çok sıkısın. Boşalmama saniyeler kaldı."

"O zaman gel," diyor bacakları benimkilere dolanırken ve beni daha da derine çekerken.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, elimi yatağa dayayıp içine girip çıkmaya başlıyorum, aynı anda hem aşağı inip hem de içeri girdiğimden emin oluyorum, böylece o da benim kadar zevk alıyor. Dudaklarından dökülen nefessiz soluktan, onu doğru noktaya getirdiğimi tahmin ediyorum.

O yüzden

tekrar

yapıyorum.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Bana yapıştı.

Göğsüme pençe

atıyor.

Bir o yana bir bu yana sallanıyor ama ben hızımı kesmiyorum, onu ikimizin de ihtiyacı olan şeye daha da yaklaşıtıyorum.

"Evet, Breaker. Evet, lütfen durma."

Parmakları tenime gömülüyor, göğsü kabarıyor ve amcığı, şimdiye kadar duyduğum en seksi iniltiyi çıkarmadan hemen önce sikimin etrafında sıkılaşıyor, boşalırken sesi kalbimi titretiyor.

"Siktir, Ophelia," diye homurdanıyorum birkaç kez daha pompalarken. Bu coşkulu hissin sonsuza dek sürmesini istiyorum, sonsuza dek bu mutluluk durumunda olmak istiyorum, ama etrafımda sıkmaya devam ederken, horozum şişerken ve orgazmım sırtımdan ve bacaklarımdan aşağı yırtılırken bunun imkansız olduğunu biliyorum. "Uhhhh siktir . . beni," diye bağıriyorum boşalırken, kalçalarım kıpırdamıyor ve en cennet gibi duygu içimde yüzüyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Lia, ikimiz de mutluluktan aşağı süzülürken. Gözlerinin içine bakmak için ayağa kalkmadan önce köprücük kemiği boyunca hafif öpücükler kondururken eli saçlarıma düşüyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Sadece gülümsüyorum çünkü başka söyleyebileceğim bir şey yok.

Seni seviyorum.

Seni sonsuza dek istiyorum.

Bu anın bitmesini hiç istemiyorum.

Yanağımı hafifçe okşuyor. "Çok aptalsın."

Kaşları çatıldı. "Ne?" Hayatınızın en akıl almaz orgazmından sonra duymayı beklediğiniz bir şey değil.

Kıkırdıyor. "Bilirsin, daha önce harekete geçmediğim için."

"Oh." Ben de gülüyorum. "İnan bana, hayatımın sonuna kadar bu

pişmanlıkla yaşayacağım. şimdi sana sahip olduğum için minnettarım."
Hafif bir öpücük daha konduruyorum

Dudakları ve kollarını bana sarıp beni sıkıca tutuyor.

"GERGIN MİSİN?" Huxley ve Lottie'nin ön kapısına yaklaşırken Lia'ya soruyorum.

"Hayır, neden olayım ki?"

Başımı salladım. "Hayır, gergin olması gereken biri varsa o da benim. Kardeşlerim el ele tutuştuğumuzu gördüklerinde, uzun zaman önce birbirimize ait olduğumuzu söylediklerini unutmama asla izin vermeyecekler. Ama azarlanmaya değecek."

"Bence bu gerekli. Bu sabahтан sonra ... çok, çok gerekli. Çok fazla neşeye ortak olmamızı engelledin."

"Buna böyle mi diyorsun? Neşe mi?" "Evet." Şirin bir şekilde gülümsüyor.

Sanırım ben de Lia ile duşta sekse keyif derdim. Ve mutfak zemininde seks. Burada giyinik olmamızın tek nedeni, Huxley'nin brunch'ta bulunmamı istemesi. Şirketle ilgili haberleri olduğunu söyledi. Lia'nın katılmasının sorun olup olmadığını sordum, o da sorun olmadığını söyledi. Aksi takdirde, Lia'yla yatağında, çıplak, vücudunun ve tatlı dudaklarının tadını çıkarıyor olurdum.

Kapının zilini çalıyorum ve eğilip boynuna bir öpücük konduruyorum. "Sana bu elbisenin içinde ne kadar güzel görüldüğünü söylemiş miydim?" diye soruyorum.

"Sadece beş kez," diye yanıtlıyor.

"Sadece emin olmak istedim." Arkası yok denecek kadar az olan ve önü derin kesimli açık sarı bir maksi elbise seçti. Ona göre bu bir sundress, ama bundan çok emin olamıyorum, özellikle de sert meme uçlarını görebildiğim için.

"Oh, ve bil diye söylüyorum ..." Ayak parmaklarının üzerinde duruyor ve fısıldıyor, "İç çamaşırı giymiyorum."

"Lia," diye inliyorum tam kapı açılırken.

Özel şefleri Reign bizi sıcak bir gülümsemeye karşılıyor. "Hey, Breaker. Herkes arkada."

"Harika. Teşekkürler." Duraksadım ve omzuna vurdum. "Lütfen bana JP'nin Bloody Marys yapmadığını söyle."

"Kusura bakma dostum, başka bir şey önermeye çalıştım ama o herkesin bunları beğendiğinden emindi."

"İstemiyoruz. Gerçekten istemiyoruz."

Kıkırdıyor ve Lia'nın elini tutarak onu evin arka tarafına götürüyorum; orada JP, Huxley, Ryot, Lottie, Kelsey ve Myla'nın konuştuklarını görüyorum.

Geniş açık sürgülü kapıda belirlediğimizde herkesin gözü önce bize sonra da birbirine bağlı ellerimize takılıyor.

JP, gözlerini deviren Huxley'e "Sana söylemişim," der.

Lottie ve Kelsey el çırparken Ryot Myla'nın başına bir öpücük kondurur.

"Söyle bize, doğru olduğunu söyle. Artık resmen bir çiftsiniz," diyor Lottie.

Önce Lia'ya, sonra da ailemize ve dostlarımıza bakıyorum. Ellerimizi kaldırıp "Artık resmileşti" diyorum.

Kızlar çığlık atarken, erkekler "Sana söylemişim" diye bağırıyor.

Kucaklaşmalar ve tokalaşmalardan sonra kızlar Lia'yı uğurlarken, erkeklere de tabak hazırlamak kalıyor.

"Yani . . ." JP diyor ki. "Şu anda çok mutlu bir adam olduğunuzu varsayıyorum."

Lia için bir yumurtalı taco hazırladım ve başımı salladım. "Hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyorum."

"Bu çok komik, yıllar önce mutlu olabilirdin ama-"

"Dostum, bunu duymama gerek yok, güven bana. Kendimi yeterince cezalandırdım."

Huxley, Lottie için bir tabak hazırlarken, "O haklı," diyor.

"Farkındayım. Buraya bunca yıldır ne kadar haklı olduğunu anlatmanı dinlemeye gelmedim. Buraya sonunda kendimi iyi hissettiğim gerçeğini kutlamaya geldim.

. . . tamamlandı."

"Tanrım, dostum," diyor JP. "Bize bu kadar duygusal davranacağını düşünmemiştim."

"Ağlamıyorum ama gerçekten çok mutluyum. Her şey yerli yerindeymiş gibi hissediyorum." Bir araya toplanmış olan kızlara bakıyorum ve meyveleri toplamadan önce duraksayıp şöyle diyorum: "Dün gece ilk kez öpüştük ve sonra hayatımın en samimi seksini yaptık. Ondan sonra ben gidiciydim. Ben bittim. Hayatımda ondan başka hiçbir şeye ihtiyacım olmadığını biliyorum."

"Bunu ona söyledin mi?" Huxley söylüyor.

"Yok artık. Henüz tüm bunları duymaya hazır olduğundan emin değilim ama bunu kendime saklamak zor oldu, orası kesin. Sadece onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek istiyorum. Yani ... eğer buna açık olacağını bilseydim bugün evlenme teklif ederdim."

"Kendini kontrol etmeye çalışmana sevindim," diyor JP. "Bu bir ilerleme."

Kızlarımızın tabaklarını doldurmayı bitiriyoruz ve sonra elimizde mimozayla onlara yemeklerini götürüyoruz.

"Teşekkür ederim," diyor Lia. Mimoza bardağını eline tutuşturuyorum ve sonra eğilip çenesini kavıyorum. Dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum ki yanımızdaki Kelsey, Myla ve Lottie'den cik cik sesleri geliyor. Lia dudaklarına gülümsüyor ve sonra geri çekiliyor.

"Siz hanımlar konuşurken eğleniyorsunuz," diyorum.

Lottie kaşlarını oynatırken, "Oh, oynatacağız," diyor. Evet, konuşma muhtemelen Lia ve benim etrafımda dönecek.

Açık büfeye geri dönüyorum, pembe bir tabak ve mavi peçete alıyorum ve ardından JP'nin Bloody Mary'lerini tamamen atlayarak taco ve mimoza dolduruyorum. Bugün kendimi buna maruz bırakmayacağım.

Tam oturduğum sırada Banner ve Penn arka verandaya doğru yürüdüler.

Penn, Chicago Bobbies'in eski bir atıcısı. Hayatını daha iyi hale getirmek için cehennemi yaşadı ve geri döndü. Kaliforniya'da Ryot ve Banner ile birlikte çalışarak gerçekten teselli ve huzur bulmayı başardı.

"Banner Bisley," diye bağılıyor Lottie kızların oturduğu yerden. "Kuzenim nerede?"

Ve evet, sözde Lottie ve Kelsey'nin kuzeni Kenzie ile çıkmaya çalışıyormuş ama bu durum hakkında tek bildiğim işlerin onun istediği gibi gitmediği.

Banner duraklar ve derin bir iç çeker. "Gelmemem gerektiğini biliyordum." JP sandalyesinden kalkarak, "Görünüşe göre bir Bloody Mary'ye ihtiyacın var," diyor.

"Sana bir tane getireyim."

"Teşekkürler," diyor Banner, JP ile birlikte yürürken. Onu uyarmalıymışım gibi hissediyorum ama bunu JP'den de duymak istemiyorum.

Huxley, Penn'e "Biraz yemek al dostum," der. "Keyfine bak."

"Teşekkürler," diyor Penn, bir tabak alırken neredeyse utangaç görünüyor.

Huxley bana baktı ve biz kendi kendimize konuşurken, "Senin adına gerçekten çok sevindim, Breaker. Tüm alaylar bir yana, bence o senin için mükemmel."

"Teşekkür ederim." Tekrar ona bakıyorum. "Bir sonraki hamleyi yapma konusunda biraz kaşınıyorum, biliyor musun?"

"Neden?" Huxley sorar. "Sadece anın tadını çıkar."

"Kendime bunu söyleyip duruyorum ama bilmiyorum. Brian'dan ayrıldığı gün birlikte olduk ve o ilişkinin yasını tutacak zamanı olmadı. Sanırım bir gün uyanıp hata yaptığını anlarsa neler olabileceği konusunda endişeleniyorum."

"Böyle bir şey olmayacak," diyor Huxley. "Siz ikiniz birlikte olmak için yaratılmışsınız."

O bunu biliyor. Endişelenmeyi bırak ve sadece eğlen, dostum." "Evet, haklısın," diyorum Penn tam otururken.

"Huxley'e haklı olduğunu söylememize asla izin verilmediğini sanıyordum. Egonun şişmesiyle ilgili bir şey mi?"

"Peki bunu sana kim söyledi?" Huxley, taco'sunu yarısına kadar ağzına götürmüş olan Ryot'a döner.

"Ben değil. Kardeşinle konuş."

Ellerimi kaldırdım. "Bu diğer kardeş olabilir. Asla böyle bir şey söylemem ve Pazar brunch'ından davet edilmem, bu arada pembe-mavi balonlar ve dekor da neyin nesi?" diye sordum. "Pazar brunch'ını renklendirmeye mi çalışıyorsun?"

"Ne?" Kelsey hepimizin sözünü keserek kızların toplandığı yerden ayağa kalkıyor. Gözleri Huxley ile birleşiyor ve sonra tekrar Lottie'ye dönüyor.

"Her şey yolunda mı bebeğim?" JP soruyor.

"Hayır," diyor Kelsey. "Her şey yolunda değil." Sonra gözyaşlarına boğuluyor ve JP'nin tüm Bloody Mary malzemelerini bırakıp onun yanına koşmasına neden oluyor.

"Kelsey, neler oluyor?"

Huxley de masadan kalkıyor ve ne olduğunu bilmediğim için ben de kalkıyorum. Lia bana şaşkın şaşkın bakıyor. Benim de kafam karışıyor ve sonra Lottie ağlamaya başlıyor.

Uhh . . .

Huxley onu hemen kucaklıyor, göğsüne bastırıyor. Ne yapacağımı bilemeden öylece duruyorum.

Birkaç saniye sonra, "Yapabileceğim bir şey var mı? Arayabileceğim biri?"

Lottie, Huxley'den uzaklaşıyor ve ikisi de bize doğru dönüp "Cinsiyet açıklama partimize hoş geldiniz" demeden önce bakışıyorlar.

"Cinsiyet... yani... yani bir bebeğiniz mi olacak?" Şok olmuş bir şekilde sordum.

"Öyleyiz," diyor Lottie elini karnına bastırırken. "Ve Kelsey ona şimdiye kadar söylemediğim için çok kızgın."

Kelsey gözlerini silerken, "Kızgınlığımın nedeni bu değil," diyor. "Hiç de kızgın değilim."

JP, Kelsey'nin elini öper ve ardından, "Mutlu çünkü biz de hamileyiz," der.

Ne diyeyim?

Lottie ölümcül bir çılgılık atıyor, ardından ikisi de birbirlerinin kollarına koşup birlikte ağlıyorlar, kocaları ise sadece onlara bakıyor.

Kardeşlerimin her birine doğru yürüyorum ve onlara sarılıyorum. Huxley'i serbest bıraktığımda, "Bu mavi-pembe dekoru açıklıyor," diyorum.

"Lottie'nin fikriydi," diyor ve sonra JP'yi kucaklıyor. "Tebrikler dostum."

Onlar uzaklaşırken "Tebrikler," diyor.

"Tanrım, ikinizin baba olacağına inanamıyorum. Mutlu mu olmalıyım yoksa endişelenmeli miyim bilemiyorum."

"Belki ikisinden de biraz," diyor JP. "Çünkü ödüm bokuma karışıyor." Huxley yüzünün yan tarafını kaşıyor ve fısıldıyor, "Ben de öyle."

Yüksek sesle gülüyorum ve ikisini de sırtlarından alkışlıyorum. "Bakın, kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da ikinizin de harika ağabeyler olduğunuzdur, bu yüzden harika babalar olacağınızı da biliyorum."

"Kahretsin, bu çok dokunaklı," diyor Ryot ve sonra Banner'ı itiyor. "Nasıl oluyor da bana hiç böyle şeyler söylemiyorsun?"

Elinde bir Bloody Mary tutan Banner, "Eğer iyi bir ağabey olsaydın, o zaman ben ..." der.

"Ouch." Penn kıkırdıyor. "Bu acıtmış olmalı."

"İyi bir ağabey değil misin?" Ryot sorar. "Sana kim yardım etti? . . predicament-"

Banner sıkılmış dişlerinin arasından "Gizli çıkmaz," diyor.

"Şey ..." Ryot sorar.

Banner gözlerini devirir. "Peki, sen iyi bir ağabeysin. Tüm diyarların en iyisi."

Ryot elini göğsüne götürür. "Bu çok dokunaklı, teşekkür ederim." "Vay canına, sevgiyi gerçekten hissedebiliyorsun," diyor Penn ve hepimizin Kıkırdama.

Bir tur daha tebrik ve kucaklaşmadan sonra, Huxley ve Lottie havuzun kenarında durmuş, bize bebeğin cinsiyetini söylemeye hazır bekliyorlardı. Kelsey'nin daha önce söylemediği için ablasına kızmaması bir saniye sürdü ama sanırım

Her şey şeytaniydi ve hoşuma gitti. Hem bebek gösterimi hem de cinsiyet gösterimi. İşte böyle yapılır.

"Büyük açıklama için hazır mısınız?" Lottie soruyor. Hepimiz evet derken Lia'nın koluna girip onu yakınımnda tutuyorum.

"Huxley, bu şeref sana ait." Lottie telefonunu uzatıyor ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama Huxley telefondaki bir düğmeye basıyor ve havuz farklı renklerde yanıyor. Arka planda enstrümantal müzik çalıyor, büyük bir gösteri yapıyor ve sonra ışıklar yanıp sönmeye başlıyor. Lottie Huxley'e sıkıca sarılır.

Mavi yanıp
sönüyorlar.

Sonra pembe.

Sonra mavi.

Sonra pembe ve pembe ... ve müzik kreşendos yaparken ve her şey dururken tekrar pembe.

"Bu bir kız!" Lottie bağılıyor ve kollarını Huxley'e doluyor. Huxley onu sıkıca tutuyor, başının üstünü öpüyor ve ... Tanrım... gözünde yaş mı var?

Hayır, olamaz.

Öyle mi?

Ve sonra, bir de ne görsün, uzanıp gözünü ovuşturuyor.

Aman Tanrım, Huxley Cane ağlıyor.

"Düşündüğüm şey bu mu?" Lia sessizce söylüyor.

"Eğer Huxley'nin ağladığını düşünüyorsanız, haklısınız." "Vay be, bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Kimsenin yaptığını sanmıyorum."

Ama ona baksana. Lottie'ye ve heyecanlarına bak. Bu elle tutulur bir şey. Tek umudum bir gün Lia ve benim de aynı konumda olmamız. *Bu mümkün olan en iyi gelecek olurdu.*

"Artık birlikte olduğumuz için eve kruvasan götürmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?" Lia, yataкта uzanırken saçlarını yüzünden tararken soruyor.

Bebeğin ortaya çıkmasından sonra üç saat daha süren brunch'tan eve döndüğümüzde, doğruca daireme gittik ve yavaşça

Lia'nın kıyafetlerini çıkarıp onunla seviştim. Ben böyle görüyorum. Sevişmek. Çünkü ona karşı böyle hissediyorum.

"Bu harika bir gözlem çünkü Penn ve Banner evlerine hiç götüremediler."

"Aman Tanrım, bunun gerçekten çiftlere özel bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Artık gayri resmi bir kruvasan kulübünde miyiz?"

"Scrabble kulübünden kruvasan kulübüne, bakın ne kadar ilerledik."

Kıkırdıyor. "Bugün biraz çılgıncaydı, tüm duyurular, tüm sorular."

Güzel yüzüne bakabilmek için yan yatarak elimi kalçasının üzerinde gezdiriyorum ve "Beni sordular mı?" diye soruyorum.

"Oh evet. Hem de çok."

"Ne tür sorular?"

"Temel şeyler. Eğer öpüştüysek, çünkü bunu beklediğimi biliyorlardı ve onlara Disneyland'da havai fişeklerin altında öpüştüğümüzü söyledim. Tabii ki hepsi senin daha iyi bir Cane kardeş olduğunu düşündü."

"Gerçekten mi?" Yüzümde bir gülümsemeyle soruyorum.

"Evet, ama sonra onlara yatakta nasıl iyi olduğunu söyledim ve fikirlerini değıştirdiler."

Yan tarafını gıdıklıyorum ve "Bunu sen söylemedin" diyerek gülmesine neden oluyorum. "Hayır, söylemedim. Onlara gerçeğı söyledim, hayatımda gördüğüm en büyük aletin sende olduğunu söyledim. ve neredeyse çok büyük olduğunu, bu yüzden seksin eğlenceli olmadığını söyledi." "Siktiğimin yalancısı." Onu tekrar gıdıklıyorum.

"İyi, iyi. Onlara şimdiye kadar yaptığım en iyi seks olduğunu söyledim." Memnuniyetle eğildim ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum.

"Daha iyi."

"Peki ya ben?" diye soruyor saçımın bir telini okşarken. "Benim için de böyle söyler miydin?"

"Ciddi misin?" Ben soruyorum. "Bunu sormana gerçekten gerek var mı?" Omuz silkiyor. "Belki."

"Lia," diyorum yanağını okşarken usulca. "Senden önce seks sadece bir amaç için bir araçtı. Serbest kalmaktan başka bir şey değildi, ama seninle birlikte, benimle ilgili her şeyi tamamen değıştirdi. Aramızdaki bağı o kadar güçlü ki seninleyken başka bir dünyadaymışım gibi hissediyorum. Seninle seksin eşi benzeri yok."

Gülümüyor. "Vay canına, bir kıza kendini nasıl iyi hissettireceğini çok iyi biliyorsun."

"Yine de doğru. Seninle her şey farklı. Sanki daha iyi görebiliyorum, daha iyi duyabiliyorum, daha iyi tadabiliyorum. Hayatıma canlı bir renk kattın, Lia. Damarlarıma oksijen pompalayan sensin."

"Bunu mu demek istiyorsun?"

"Evet," diye yanıtlıyorum.

Elini başımın arkasına atıp beni dudaklarına götürürken gözleri yumuşuyor ve vücudunun her santimiyle beni derinden, içten öpüyor. Nefeslerimiz düzensizleşirken beni sırtıma doğru itiyor ve boynumdan göğsüme, oradan da karnıma doğru öpücükler konduruyor.

Çarşafı onunla birlikte aşağı itiyor ve ereksiyonumu ortaya çıkarıyor, eline alıyor ve ağzını aşağı ve aşağı hareket ettirirken pompalamaya başlıyor.

"Lia," diye fısıldıyorum, beni nasıl hissettirdiğini bilmesini umutsuzca istiyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine önümde diz çöküyor ve beni ağzına alıp sikimin başını sertçe emiyor.

Bacaklarımı açıp ona yer açarken dudaklarımdan yüksek sesli bir tıslama kaçıyor. Ağzını sikimin üzerinde gezdirirken, dilini döndürürken, beni boğazının arkasına getirirken ve bacaklarım titreyene kadar elini uzunluğumda aşağı yukarı okşarken parmaklarımı saçlarından geçiriyorum.

"Lia, çok yaklaştım," diyorum. "Üstüme çıkmanı istiyorum."

Bana bakıyor ve ne yapacağını bilemediğini görebiliyorum. "Lütfen," diyorum. "Ağzını seviyorum ama şu anda amını istiyorum."

Sırıttırıyor ve sonra çekilip kucağıma oturmadan önce dilini birkaç kez daha sikimin üzerinde gezdiriyor.

"Hazır mısın?" Ona sordum.

Kendinden emin cadaloz elimi tutup bacaklarının arasına götürüyor ve ben de onun ne kadar tahrik olduğunu hissediyorum.

"Tanrım, Lia," diyorum, sikimi girişine yerleştirmeden hemen önce ve sonra tek bir yumuşak hareketle aşağı iniyor, beni o kadar çok sıcaklığa sarıyor ki neredeyse o anda ve orada boşalıyorum. "Siktir," diye bağıriyorum azı dişlerimi sıkarken. "Lia, yavaş ol. Böyle devam edersen çok hızlı boşalacağım."

Sırıttırıyor. Neredeyse tamamen içinden çıkmam için yukarı kaldırıyor ve tekrar aşağı vurarak taşaklarımın sıkışmasına neden oluyor. O kadar sıkı, o kadar sıcak, o kadar kaygan ki, bu beni öldürüyor.

"Lia, ciddi." "

Tekrar yapıyor.

Ve tekrar.

Ve durum üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığını fark ediyorum. O bu anı istiyor ve ben de ona vereceğim, bu yüzden elimi gözlerimin üzerine koyuyorum ve kontrolü ona bırakıyorum.

Birkaç kez daha vuruyor, nefesim o kadar düzensizleşiyor ki uzuvlarıma giden oksijeni kaybetmeye başlıyorum. Uyuşuyorlar, karıncalanıyorlar ve bu kadına olan ihtiyacım çılgınca bir hal alıyor.

"Kahretsin, çok yaklaştım."

Şimdi sikim karnıma dayanana kadar üzerimden tamamen kalkıyor. "Ne oluyor lan?" Eğilip dilini tam aletimin üzerinde gezdirirken alt tarafı, tam kafaya doğru. "Siktir, Lia . . . Tanrım, hayır, dur. Karnımın üstüne boşalmak istemiyorum." Dişlerimi gıcırdatıyorum, iradem kayıyor. "Kahretsin, lütfen, içine boşalmak istiyorum."

"Emin misin?" diyor, sesi baştan çıkarıcı. *Bunun her saniyesini seviyor.*

"Evet. Amını bana ver. Şimdi."

Komodinine uzanıyor, bir prezervatif çıkarıyor ve sonra ağrıyan uzunluğumun üzerine kaydırıyor. Arkası bana dönük olacak şekilde dönüyor, sonra beni tekrar girişine yerleştiriyor ve içeri kaymama izin veriyor. O kadar iyi hissettiriyor ki, hiçbir şeyin bunu geçebileceğini sanmıyorum.

Hiç.

"Şaplak at bana," diyor yavaşça, yani çok yavaşça, üzerimde bir aşağı bir yukarı gidip gelirken.

Ne istediğini bildiğim için kıkına bir şaplak indiriyorum, ses odada yankılanıyor.

"Yesss," diye inliyor amcığı sikimin etrafında kasılırken.

Kahretsin, o da çok yakın.

Ben de bu sefer diğer yanağına bir şaplak daha attım. Sonra bir tane daha. Tüm bu zaman boyunca, üzerimde titreşiyor, ikimizi de doruğa daha da yaklaştırıyor.

Ona tekrar vuruyorum, bu sefer daha sert ve komşularımızın bizi duyabileceğinden emin olduğum kadar yüksek sesle inliyor. "Çok iyi hissettiriyor," diyor ben onu kaldırıp göğsüme yaslayacak şekilde çekerken.

"Bacaklarını daha fazla aç," diye fısıldıyorum kulağına.

Ve yeni pozisyonumuzla, o üstümde yatarken ve ellerim ona sarılmışken, pelvisim işi yaparken, meme uçlarını parmaklarımla arasına alıyorum ve sertçe içine giriyorum.

"Aman Tanrım, Breaker," diye haykırıyor. "Bu ... oh kahretsin ... Ben gidiyorum -" Yüksek sesle inlerken sözünü bitirmiyor, amı etrafında kenetleniyor, orgazmı onu sarsıyor. Bu şimdiye kadarki en seksi şey, onun içinde dalgalanan zevk dalgalarını hissetmek. O kadar seksi ki iki kez daha pompaladıktan sonra onun altında sertleşiyorum. Ben de boşalırken omzunu ısııyorum. Bedenim mutluluk içinde süzülürken etrafındaki her şey kararıyor. *Bunu* sadece Lia'yla birlikteyken başarabiliyorum.

Sadece o ve ben olduğumuzda.

Birkaç saniye soluklandıktan sonra üzerimden yuvarlanıyor ve yatağa uzanıp derin derin nefes alıyor.

"Bu ... yeniydi," diyor nefesi kesilirken.

Kıkırdıyorum. "İyi hissettirdi mi?"

Bana doğru dönüyor ve başını sallarken elini göğsüme koyuyor. "Evet, benim için tamamen farklı bir orgazmdı. Sanki içimde hissettim." Gülümsüyor. "Bunu tekrar yapmak istiyorum."

Kıkırdıyorum. "Tamam, bana bir saniye ver. Şarj olmam lazım."

Gülümsüyor ve göğsüme yaslanıp elini saçlarımda gezdirdikten sonra dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor. "Seni öpebildiğime hâlâ inanamıyorum. Hâlâ çok gerçek dışı geliyor."

"Bu çok gerçek," diyorum öpücüğe karşılık vererek. "Sen ve benle ilgili her şey gerçek. En iyi türden gerçek."

Parmakları göğsümde dans ediyor. "Benden bıkmayacaksın, değil mi?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Son on yılda senden bıkmadıysam, şimdi de bıkmayacağıma eminim."

"Ama benimle olan ilişki farklı." "Nasıl

yani?" Ben soruyorum. "Aynı

görünüyorsun." "Çok yapışkanım."

"Sen olduğunda, yapışkanlığı seviyorum."

Kıkırdıyor. "Ayrıca görünüşe göre çok azgınım."

"Bir kez daha, söz konusu sen olunca, azgınlık harika bir şey."

"Ve zorlu, tüm gezilerde elini tutmam gerekecek." "Sanırım idare edebilirim."

"Ve haftada en az bir randevu gecesi istiyorum."

"Sadece bir taneye mi izin var, yoksa daha fazla da olabilir mi?" Sırıttıyor. "İstediğin kadar yapabilirsin."

"Güzel." Elimi başının arkasına götürüyorum ve güzel gözlerine bakıyorum.

Siktir. . . Seni seviyorum, Lia.

Her zaman seninle olmak istiyorum.

Hiçbir şey, ama kesinlikle hiçbir şey senden daha iyi olamaz.

Sen benim sonsuzluğumsun.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sorar. "Ne gibi?" Cevap veriyorum.

"Bilmiyorum... hepsi... kalp-göz gibi."

"Belki de sen etrafımdayken kalp gözlerim olduğu içindir."

Yüzümü avuçluyor ve gülüyor. "Ezik olma."

Sırtını yatağa yaslaması için onu döndürüyorum ve yere yatırıyorum.

"Ben asla ezik değilim, ama öyle olduğumu düşünüyorsan, o zaman belki de çekip gitmelisin."

Ayağa kalkmaya çalışırken "Tamam," diyor.

"Olamaz." Onu tekrar sıkıştırdım ve gülmesine neden oldum. "Artık benimsin."

Sonra dudaklarımı boynuna bastırıyorum ve vücudunun her santimini öpüyorum.

OceanofPDF.com

Yirmi İkinci Bölüm

LIA

"Lia," diye inliyor Breaker ben onun yanından geçerken.

"Ne?" Boş kahve fincanımı lavaboya koyarken sordum.

"Bu elbiseyle beni öldürüyorsun." Koyu yeşil takım elbisesi ve beyaz düğmeli gömleğiyle mutfağının kapısına yaslanıyor.

Onu öldürüyor muyum? Bu elbiseyi giymemin tek nedeni, bugün iş için takım elbise giymeyi seçmiş olması ve o işe gitmeden önce takım elbiseyi parçalamamak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor.

Bu yüzden takım elbiseli saldırısına karşı koymak için, normalde evden çalıştığım bir gün için asla giymeyeceğim bir sundress giydim, ama bilirsiniz, umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir.

Umursamaz bir tavırla elbiseme bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum. "Sadece normal bir elbise."

"Bu sıradan bir elbise *değil*," diyor bana doğru yürüyüp parmaklarını ince askı boyunca gezdirerek. "Normalde elbise giymezsın, bilmediğim özel bir durum mu var?"

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Bir kız elbise giyip de azarlanamaz mı? Bu mu?"

"Seni azarlıyor muyum?" diye sorar. "Farkında değildim." Boynumu tutuyor, Beni sahiplenerek tutuyor ve daha da yaklaşıyordu. "Merak ediyorum da

Ofise gitmem gerekirken beni evde seninle kalmam için ayartmaya çalışıyorsun."

"Sen yetişkin bir adamsın, Breaker. Hayatında ne yapmak istediğine karar verebilirsin. Seni baştan çıkarmak için elbise giymeme gerek yok."

"Saçmalık." Başparmağıyla çenemi yukarı kaldırmadan hemen önce gülümsüyor ve sonra beni o kadar derinden öpüyor ki düşmemek için takım elbisesinin yakalarını tutuyorum. Dilimi dudaklarının arasından geçiriyorum ve beni mutfaktaki dolaplara sıkıştırmadan hemen önce inliyor. Elini elbisemin altından geçirip tangamın dantelli askısını bulurken dudaklarıma karşı "Siktir," diyor. Tangamı çekiştirip bacaklarımdan aşağı gönderirken, "Gitmem lazım," diyor. Tangamı kenara itiyorum ve bacaklarımı onun için açıyorum.

Ağzı kontrolü ele geçirirken yavaşça beni parmaklamaya başlıyor. "Tanrım, Lia. Şimdiden çok ıslanmışsın."

Gömleğinin düğmelerini açıyorum ve elimi karın kaslarının arasından geçiriyorum. "Takım elbise içinde çok seksisin."

"Bu elbiseyi bilerek giydiğini biliyordum" diyor beni tezgâhın üzerine kaldırmadan hemen önce. Sonra ceketini çıkarıyor, pantolonunu indiriyor, sert aletini çıkarıyor ve elbisemi kaldırıyor. Beni kaldırıyor ve girişimi bulduğunda kollarımı beline doluyorum ve kendimi tamamen ona sokuyorum.

"Kahretsin, bu asla eskimeyecek," diyor beni duvara yaslamadan ve yukarı doğru itmeden hemen önce.

Ani değişimden o kadar etkilendim ve hazırlıksız yakalandım ki vücudum kendini özgürce ona bıraktı. Vücudumun tırmandığını hissediyorum, özellikle de içime girme şeklinden.

"Kırıcı," diye fısıldıyorum kulağına, bu da tüm vücudunun titremesine neden oluyor. "Kahretsin, Lia. Bu çok hızlı olacak." Beni sıkıca tutarak birkaç kez

Daha fazla kez ve orgazmımın kırıldığını hissediyorum. Onu sıkıca kavıyorum, dudaklarının boynuma düştüğü yerde başımı arkaya yatırıyorum ve tenime öpücükler kondururken, boşalırken gırtlaktan bir inilti çıkarıyorum.

Birkaç kez daha pompalıyor ve sonra beni bırakıyor, dışarı çekiyor ve sonra dönüyor, mutfak zemininde boşalana kadar horozunu pompalıyor.

Görünce yüzüm ısınıyor.

İkimiz de nefesimizi tutarken elini tezgâha bastırıyor. "Orospu çocuğu," diye fısıldıyor ona doğru yürüyüp hafifçe elini tuttuğumda. elimde. Birkaç kez okşadım ve sonra ıslak bir kağıt havlu aldım.

ve kendini toparlamasına yardım etmeden önce her şeyi sildi.

İşim bittiğinde, iki elini de yanaklarıma koyuyor ve çekilmeden önce birkaç dakika boyunca ağzımı öpüyor.

"Bu imkansız olacak." "Ne imkansız olacak?" Ben soruyorum.

"İşe gitmen için seni bırakıyorum," diye cevap veriyor. "Bütün gün burada seninle kalmak istiyorum. . . ve gece."

"Şimdi kimmiş yapışkan olan?"

Beni kucaklamadan önce kıkırdıyor ve iç çekiyor. "Tamam. Sonra görüşürüz."

"Tamam."

İnleyip uzaklaşmadan önce beni bir kez daha öpüyor. "Hoşça kal, Lia."

"Güle güle, Breaker. İyi günler."

El sallıyorum ve o da gidiyor. Kapı kapandığında elimi alnıma bastırıp tezgâha yaslanıyorum.

Tanrım . . . bu çok yoğun ve çok tatmin ediciydi.

Günün nasıl geçti? Benimki oldukça kötü geçti. Sanırım JP ve Huxley'e bundan sonra evden çalışıp çalışamayacağımı soracağım.

Lia: Muhtemelen en iyi fikrin değil. Hiçbir şey yapamayız.

Kırıcı: Benim sorunum değil.

Lia: Kardeşlerinizle olan şirketiniz. Bu senin sorunun.

Kırıcı: O zaman tatile çıkmam lazım. Bir yerlere gidelim.

Lia: Hâlâ son birkaç haftadır kaçırdığım tüm işleri yetiştirmeye çalışıyorum.

Kırıcı: İşini bırak. Seni işe alacağım.

Lia: Ne olmak için?

Kırıcı: Aletimin üstüne oturmak. Çok rağbet gören bir pozisyonudur.

Lia: Oh, öyle mi?

Kırıcı: Ehh, bu doğru çıkmadı.

Lia: Çünkü umarım başvuran başka kimse yoktur.

Kırıcı: *Bir t e k sen varsın. Peki ne diyorsun? Sana istediğin tazminatı vereceğim.*

Lia: *Çekici ama sürtünmeden korkuyorum. Pas geçmek zorundayım.*

Kırıcı: *En azından bir deneme yapın.*

Lia: *Üzgünüm ama çok talepkar konuşuyorsunuz. Kendimi böyle zorlu bir çalışma ortamına adayabileceğimi sanmıyorum. Pas.*

Kırıcı: *Lanet olsun. En azından öğle yemeğinde buluşalım.*

Lia: *Yapamam. Ofis malzemeleri mağazasına gidiyorum çünkü tonerim bitti ve üzerinde çalışmak için bazı belgeler yazdırmam gerekiyor.*

Kırıcı: *Yani bu geceye kadar beklemem gerektiğini mi söylüyorsun?*

Lia: *Hayatta kalacaksın.*

Kırıcı: *Zar zor.*

Lia: *Dayan, Pickle.*

Kırıcı: *Bu beni gülümsetti.*

Lia: *Beni gülümsetiyorsun. Seninle sonra konuşuruz.*

Kırıcı: *Tamam. Hoşça kal.*

"PARDON, beni tonerinize yönlendirebilir misiniz?" Çalışana sordum.

"Evet, on ikinci koridor," diye cevap veriyor. "Sağ tarafta."

"Teşekkür ederim." Elimde bir paket keçeli kalemle, çünkü hastalıklı bir takıntım var, on ikinci koridora doğru yürüyorum ve toneri görüyorum. Breaker'dan bir mesaj gördüğümde hangi toneri alacağımı bilmek için kendime yazdığım notu görmek için telefonumu çıkarıyorum.

Kırıcı: *JP az önce ofisime geldi ve iyi bir baba olamayacağını düşündüğü için ağlamaya başladı ve çok korkuyor. Kardeşlerime ne oluyor?*

Gülümsüyorum ve hemen ona cevap yazıyorum.

Lia: *Bebeklerin onları alaşağı eden şey olacağını kim bilebilirdi?*

Gönder tuşuna bastığımda, omzuma dokunulduğu anda notlarıma gidiyorum. Döndüm ve Brian'la yüz yüze geldim.

"Aman Tanrım," diyorum, bir adım geri çekilerek. "Brian ... uh ... merhaba."

Takım elbise giymiş ve her zamanki gibi yakışıklı görünen adam, ellerini ceplerine sokarken hüznle gülümsüyor. "Hey, Lia," diyor usulca.

"Wow, uh ..." Beave'in de burada olmadığını umarak etrafıma bakıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Asistanım iyi bir sebepten dolayı beni bıraktı. Son zamanlarda tam bir zorba oldum, bu yüzden buraya ihtiyacım olan bazı malzemeleri almaya geldim."

"Oh." Garip bir şekilde, "Sizin ofiste bu tür şeyler yok mu?" diye sordum. "Var, ama taşımadıkları bazı özel şeyler var."

"Güzel," diyorum beceriksizce. "Şey, ben sadece toner alacağım."

"Ve kalemler, anlıyorum," diyor elimdeki kalemleri işaret ederken.

"Keçeli kalemlere asla doyamazsın."

"Bu benim için sağlıksız bir takıntı."

"Daha kötüsü de olabilirdi, sanırım." Topuklarının üzerinde sallanıyor ve gariplik yatışıyor.

"Ben toner alışverişime geri döneceğim." Baş parmağımla raflara doğru ilerliyorum.

"Benimle yemeğe çık," dedi çabucak.

"Ne?" diye soruyorum.

"Akşam yemeği," diyor, yalvaran gözlerini benimkilere kaldırarak.

"Ben sadece Konuşmak istiyorum."

"Oh." Kalemleri daha sıkı tutuyorum. "Brian, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Biriyle görüşüyorum."

"Öyle misin?" diye sorar, şaşkınlığı hızla anlayışa dönüşür. "Dur tahmin edeyim. Breaker."

Kendimi çok suçlu hissederek, "Sen ve ben ayrılana kadar hiçbir şey olmadı, yemin ederim Brian. Bana karşı asla bir hamle yapmadı, asla. Bunu bilmeni istiyorum."

Başını salladı. "Sana inanıyorum."

Bana inandığını söylese de bu içimdeki suçluluk duygusunu azaltmıyor çünkü Breaker'ın onun için çok hassas bir konu olduğunu biliyorum.

"Yani ..."

"Hâlâ akşam yemeği ya da sadece kahve içmek istiyorum," diyor. "Ben sadece ... lanet olsun, Lia." Saçını çekiştiriyor. "Sadece aramızdaki havayı dağıtmak istiyorum. Hayatına devam ettiğini biliyorum, ama sanırım biraz kapanışa ihtiyacım var."

Eskiden hayal kurarak baktığım yıpranmış gözlerine bakarken fark ediyorum ki, evet... belki benim de biraz kapanmaya ihtiyacım var.

Kendimi durduramadan "Kahve iyi olur." dedim.

"Tamam. Teşekkürler. Ayrıntıları size mesaj atarım ve sizi toner alımlarınızla baş başa bırakırım."

"Kulağa hoş geliyor. Teşekkürler, Brian."

Zar zor gülümsüyor ve sonra arkasını dönüyor. Gözden kaybolduğunda, nefesimi tuttuğumun farkında olmadan sertçe nefes veriyorum.

Kapanış. Sanırım o haklı. Aklımın bir köşesinde, bir şeyin beni kendimi tamamen Breaker'a vermekten alıkoyduğunu biliyorum. Ona hak ettiği her şeyi vermekten. *Tüm kalbimi*. Belki de Brian defterini henüz kapatmadım. Breaker'ın kalbimdeki bir numaralı yerini asla gasp etmemiş olsa da - *bunu şimdi görebiliyorum* - o benim için önemliydi.

Yeni bir şeye başlamadan önce kapanış her zaman iyidir.

Belki sonsuza kadar sürecek bir şey.

Ben bir aptalım.

Myla'nın bana mesaj atmasını beklerken yatak odamda volta atıyorum. Kelsey ya da Lottie'yi rahatsız etmek istemedim çünkü hamilelikleri ve beceriksiz kocalarıyla çok şey yaşıyorlar gibi görünüyor. JP ve Huxley'e bir şey söyleme ihtimallerine karşı, ki onlar da Breaker'a bir şey söyleyebilir, onları bu döngünün dışında tutmanın akıllıca olduğunu düşünüyorum.

Telefonum çalıyor ve hemen mesajı okuyorum.

Myla: *Şüpheliyim, ama bana neler olduğunu anlat.*

Parmaklarım telefonumun üzerinde uçuşuyor, olabildiğince hızlı bir şekilde ona mesaj atıyorum.

Lia: *Ofis malzemeleri dükkanında Brian'a rastladım ve beni kahve içmeye davet etti. Ben de evet dedim.*

Gönder tuşuna bastım ve irkildim.

Myla: *Huh, bu oldukça aptalca görünüyor. Bir sebebi var mı?*

Lia: *Ona Breaker'la çıktığımı söyledim ve o da bunu anladı. Bir kapanış istediğini söyledi ve benim de bir parçam bunu istiyor. Ama Breaker çıldıracakmış gibi hissediyorum.*

Myla: *Neden kapanışa ihtiyacın olduğunu düşünüyorsun?*

Lia: *Bir noktada bu adamla evleneceğimi hayal ettim. Her şey iyi bitmemiş olsa da güzel zamanlarımız oldu ve hayatımda önemli bir rol oynadı. Sanırım o sayfayı kapatmayı hem ikimize hem de Breaker'a borçluyum.*

Myla: *Bunu görebiliyorum. Peki sorun nedir?*

Lia: *Sadece geçerli bir sebep olduğundan emin olmak istiyorum. Bugün Brian'ı gördüğümde yakışıklı olduğunu düşündüm, ama ASLA, ama asla, ona geri dönmeyi düşünmem bile. Breaker ... şey, o benim sonsuza dekim, ama bunu ona söylemeye gittiğimde, zihinsel bir engel hissediyorum. Sanırım bu zihinsel engel Brian.*

Myla: *Sanırım haklı olabilirsin. O zaman Breaker'a Brian'la ilişkini bitirmek istediğini söyle ve git bitir.*

Lia: *AMAN TANRIM! Breaker'a söyleyemem. Çıldırır. Zaten bana karşı aşırı sahiplenici. Ona Brian'la buluşmam gerektiğini söylersem her şeyi ikinci kez düşünür ve eminim kendine güveni kalmaz. Bunu ona yapmak istemiyorum.*

Myla: *Bu duyguyu bilirim. Konu ben olduğumda Ryot da aynı şekilde davranıyor. Bu yüzden, Breaker ile özgürce devam edebilmek için bunu yapman gerektiğini düşünüyorsan yap.*

Lia: *Öyle mi?*

Myla: *Evet. Eğer Breaker ile önünüzde hiçbir engel olmadan yeni bir başlangıç yapmak istiyorsanız, zihninizin açık olduğundan emin olmanız gerekir. Güven bana, tecrübelerimden biliyorum.*

Lia: *Sanırım haklısın. Tamam. Çok teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım.*
o.

Myla: *Ne zaman istersen!*

"HANGİ CEHENNEMDESİN?" Breaker ön kapımdan uçarak içeri girdi.

"Buraya," diyorum yatak odamdan.

Bir şeyi yere bıraktığını duyuyorum, ayakkabıları fırlıyor ve sonra koşarak yatak odama giriyor. Tam zamanında arkamı döndüğümde bana doğru uçtuğunu ve beni yatağıma attığını görüyorum.

Dudakları boynumu, çenemi, ağzımı buluyor.

"Kahretsin, seni özledim," diyor gömleğimi çekiştirirken. "Dur... dur orada," diyorum.

"Ne demek bekle orada? Bütün gün bunu bekledim." Gözlerimin içine bakmak için ayağa kalktı.

"Biliyorum, sadece bu gece dışarı çıkmam gerekiyor."

Daha da yukarı kaldırıyor. "Dışarı çıkmak zorundayım da ne demek? Döndüğümde tamamen senin olduğumu sanıyordum."

"Bir işim çıktı ve bir arkadaşım ile buluşmam gerekiyor." "Oh." Kalkmama izin verdi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Telefonum komodinin üzerinde bir mesajla aydınlanıyor ve hemen alıp kotumun arka cebine sokuyorum. Bu Brian olmalı. "Sadece doğaçlama bir şey. Ne zaman evde olacağımdan emin değilim."

Başının arkasını kaşıyor. "Tamam. Seninle yemek yemek için beklemeli miyim?"

"Hayır, sorun değil. Yemeğini ye. Burada takılmak zorundaymışsın gibi hissetme. İstersen evine dönebilirsin."

Girişe doğru ilerliyorum, hafif bir ter tabakası belime çarpıyor. En az soruyla buradan çıkmam gerekiyor. Ama tabii ki beni takip ediyor.

"Huzursuz görünüyorsun. Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?" diye sorar.

Dönüp elimi göğsüne koyuyorum ve dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum, bugün yaptığım gibi derinleştirmesine izin vermiyorum. "Her şey harika. Eve geldiğimde sana mesaj atarım."

"Tamam." Kapıya doğru yöneliyorum ama beni durduruyor ve göğsüne çekiyor. "Bir sorun olsa bana söylerdin, değil mi? Bir şey yapsaydım mesela?" Gördün mü? . işte tam da bu yüzden ona Brian'dan bahsetmek istemiyorum, çünkü bu konuda çok güvensiz olacaktır.

"Sen hiçbir şey yapmadın. Tamam mı? Sonra görüşürüz." Ona bir öpücük daha veriyorum ve sonra kapıdan çıkıyorum. Cebimden telefonumu çıkarıp buluşacağımız yerin koordinatlarını alıyorum ve doğruca oraya gidiyorum.

AKŞAM YEMEĞİ ÇOK FAZLA GELDİ. Kahve mükemmel bir fikirdi ve bana hızlı bir çıkış sağladı.

Daha önce hiç gitmediğim küçük kafeye yaklaşıyorum ve vitrinde, önündeki masada iki fincan kahve duran Brian'ı görüyorum. Siparişimi bilmesine bile şaşırdım. Sanırım doğru olup olmadığını göreceğim.

Şirin kafenin cam kapısını itip ona doğru ilerliyorum. Beni fark ettiğinde dudaklarından hafif bir gülümseme geçiyor ama bu

eskiden sahip olduğu türden bir gülümseme. Artık takım elbise giymiyor, üzerinde sade bir kot pantolon ve tişört var. Ve saçları dağınık, normal gibi şekillendirilmemiş. Yaklaşırken neredeyse onu tanıyamayacaktım.

Ama asıl dikkatimi çeken sandalyemin üzerinde duran büyük beyaz giysi çantası oldu.

"Hey . . . Brian," diyorum masaya yaklaşırken.

"Selam. Geldiğin için teşekkürler. Elbiselerinizden birini getirdim. Annemin evine teslim edildi. Görünüşe göre diğer ikisi de gelecek hafta teslim edilecek. İlgilenmek istersin diye düşündüm. Belki teslimat adresini değiştirirsin."

"Oh, teşekkür ederim," diyorum elbiseyi kaldırıp kenara koyarken. *Diğer elbiseleri kesinlikle iptal edeceğim. Paramı geri alabilecek miyim?* Yerime oturduğumda Brian bana kahveyi uzatıyor.

"Size bir cappuccino aldım, sizin için en iyi seçim olacağını düşündüm."

Demek siparişimi bilmiyor. Bir kahve siparişi bir ilişkiyi bitirir ya da bitirmez ama böyle küçük şeyler beni deli ediyordu. Bir yılı aşkın süredir birlikteyiz, nasıl bilmez?

"I . . . Ben cappuccino içmem, Brian."

"Ah, üzgünüm," diyor, omuzları çöküyor. "Sanırım ne içeceğinizi gerçekten bilmiyorum."

"Sanırım sorunlarımızdan biri de buydu," diyorum.

"Yani hemen bu işe mi atlayacağız?" diye soruyor.

"Öyle de olabilir." Omuz silkiyorum.

"Tamam." Yer değiştirir ve fincanını masanın üzerinde çevirir. "Kahve siparişinizi bilmediğim çok açık."

"Mesele sadece bu değil," diyorum. "Benim hakkımda pek bir şey bildiğini sanmıyorum. Ben de senin hakkında çok şey bildiğinden emin değilim."

Başını salladı. "Sanırım haklısın ve bunun için muhtemelen ben suçluyum." İç çekiyor. "Kendim için bir şeyler yapmaya ve oraya ulaşmak için yapmam gerekenlerin tüm kutularını işaretlemeye o kadar kararlı olduğumu görüyorum ki, aslında yaşadığımı sanmıyorum." Gözlerini benimkilere dikeyor ve şöyle diyor: "O gün fırında çekip gittiğinde kızgın bile değildim. Bunun olacağını biliyordum. Aramızdaki gerilimi hissedebiliyordum, senden uzaklaştığımı hissedebiliyordum ve kendimden başka suçlayacak kimse olmadığını biliyordum."

"Ben de daha çok çabalamalıyordım," diyorum.

Başını iki yana sallar. "Seni tanıyorum, Lia. Şu anda sadece nazik olmaya çalışıyorsun ama lütfen, suçu benim üzerime atmayı hak ediyorsun. Seni ben uzaklaştırdım. I

ilgisizleşti. Evlenme teklif ettiğimde bu ilişkinin içinde bile değildim. Bunu yaptım çünkü annem bana baskı yapıyordu. Senin için doğru değildi, benim için de doğru değildi."

"İptal etmemiş olsaydım, bunu yapar mıydın?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Evet. Yapardım ve seni sadece daha da mutsuz ederdim çünkü hiçbir şekilde bitirmezdim. Muhtemelen sen daha fazla dayanamayacak hale gelene kadar devam ederdim."

"Neden?" Ben soruyorum.

"ünkü ailem onları memnun etmeyi imkânsız hale getirdi. Statü onlar için o kadar önemli ki bunu korumak için her şeyi yapardım."

"Bunu anlayabiliyorum. Muhtemelen ailemi mutlu etmek için her şeyi yapardım ve sanırım bu yüzden ben de seninle çıktım. Asla yalnız olmamı istemediler. Üniversiteye gittiğimde, bir kardeş gibi sırtımı dayayabileceğim kimse olmadığı için çok korktular, bu yüzden Breaker'la tanıştığımda rahatladılar. Onun her zaman yanımda olacağını biliyorlardı. Seninle tanışmadan kısa bir süre önce vefat ettiklerinde, sanırım onlara iyi olacağını bildirmeye çalışıyordum, eğer bu mantıklı geliyorsa."

"Gerçekten öyle," diyor. Kahvesine bakıyor ve "Beni hiç sevdin mi?" diye soruyor.

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Elbette Brian," diyorum usulca. "Seni pek çok nedenden dolayı sevdim, ama sonunda birbirimize aşık olduğumuzu sanmıyorum. Sanırım sadece hareket ediyorduk."

"Öyleydik ve bunun için üzgünüm."

"Olma," diyorum. "Her şey yalan olsa bile çaba gösterseydin sanırım daha çok kızardım."

"Sana olan aşkım yalan değildi, Lia."

"Özür dilerim, yanlış söyledim. Sanırım niyetin yalandı."

Pencereden dışarı bakıyor ve i geçiriyor. "Biliyor musun, her şey farklı olsaydı, bu baskıyla yaşamak zorunda olmasaydım ve senin için gerçekten olduğum adam olabilseydim, ilk tanıştığın kişi, sanırım birlikte harika bir hayatımız olabilirdi."

"Muhtemelen yapabilirdik," diyorum çünkü Brian bir zamanlar eğlenceliydi ama rekabetçi yanı *-işkolik doğası-* onu alt etti.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve "Lanet olsun." dedi. Gözleri benimkilerle birleşiyor. "Mutlu musun, Lia? Breaker ile ... seni mutlu ediyor mu?"

Dudaklarımdan geçen gülümsemeyi tutamıyorum. "Evet, çok heyecanlıyım. Hâlâ gerçekmiş gibi hissetmiyorum ama mutluyum."

"Buna sevindim. Her ne kadar anlaşılmıyormuşuz gibi görünse de o iyi bir adam. İkinizin arasında her zaman çok kıskandığım özel bir bağ vardı ve eminim bu durum davamıza yardımcı olmadı."

"İkinizle de takılmak zordu ama artık bunun bir önemi yok." Gözlerini kaçırdı, "Brian?" diye sordum.

"Hmm?"

"Mutlu olmak için kendinize izin verecek misiniz? Yoksa her zaman kariyerinde bir sonraki adımın ne olacağına mı bakacaksın? Anneni mutlu etmek için ne yapabilirsin?"

"Bir gün mutluluğu bulacağımı söylemek isterdim ama emin değilim." Gözleri benimkilerle birleşiyor. "Benim beynim farklı çalışıyor. İçimde memnun etme ve başarma ihtiyacı var ve eğer her gün bunlardan birini yapmıyorsam, kaşınıyor, kontrolden çıkmış, hayatım parçalanıyormuş gibi hissediyorum. Mutluluğun bu parametreler içinde yer alabileceğinden emin değilim."

"Bunun benim yerim olmadığını biliyorum, ancak bu duyguların üstesinden gelmene yardımcı olması için biriyle, bir terapistle konuşmak senin için yararlı olabilir. Ve belki de kendi içinde daha güçlü olman için. Annenin önünde benim için ayağa kalkmadığında çok incindim ve gelecekteki Bayan Brian adına, bunu nasıl yapacağını öğrenmeni tavsiye edebilir miyim?"

Bu sırada gülümsüyor ve yüzünü buruşturuyor. "Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Bunu yapmadığım için üzgünüm. Önce cesaretimi toplamalıyım." Gözleri benimkilerle birleşiyor. "Belki de bu konuşma ihtiyacım olan destektir."

Gülümsüyorum. "Umarım öyledir."

Sonraki birkaç dakikayı hızlıca sohbet ederek geçiriyoruz ama asla çok derine dalmıyoruz. Ona Breaker'dan pek bahsetmiyorum çünkü ruhunu kırmak istemiyorum. Vedalaştığımızda ve gelinliğimi ondan uzaklaştırdığımda, yapmam gerekeni yapmışım ve artık özgürmüşüm gibi omuzlarımdan bir yük kalktığını hissediyorum.

Breaker'la birlikte olmakta

özgürüm. Sevmekte

özgürüm.

Ve hayallerimin erkeğiyle her zaman istediğim hayatı yaşamakta özgürüm.

Telefonumu çıkardım ve Myla'ya mesaj attım.

Lia: Kahvemi yeni bitirdim. İhtiyacım olan her şey vardı. Her şeyimi Breaker'a vermeye hazırım.

Myla: Bu tam da duymak istediğim şeydi.

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

KIRICI

"Bir torbanın içine mi nefes alıyorsun?" JP, onunla telefonda konuşurken soruyor. "EVET!" Kahverengi kâğıdın içinden bağıriyorum.

"Neden?"

"Çünkü ödüm kopuyor," diyorum yatak odamı adımlarken.

Lia beni başından savdıktan sonra dairesinde birkaç dakika durdum, belki şaka yapıyordur ve geri döner diye düşündüm ama dönmeyince beynimi bir korku kapladı.

Neden öylece çıkıp gitti? Kimi görmeye gidiyor?

Neden döneceği zaman için sağlam planlar yapmadı?

Neden her zaman onun kabarık göğsünün yanında olmak isteyen bir adamın muhtaç küçük semenderiyim?

Siktir!

"Neden korkuyorsun?"

"Bütün gün sevgilimi görmek için yanıp tutuştum ve eve geldiğimde dışarı çıkıyordu. Biriyle buluşması gerektiğini söyledi ama kiminle buluşacaktı ki? Yani planlarımız vardı JP, resmi değil ama çalışmadığımız her saniyeyi birbirimizle geçireceğimiz varsayılıyordu ve o çalışmıyordu, ben de çalışmıyordum ama o burada değildi.

Çünkü dışarıda bir yerde ve bu konuda gerçekten kaçamak cevaplar verdi ve şimdi yeterince iyi olmadığını ve kendisine daha uygun başka birini bulup bulmadığını merak ediyorum."

"Tamam, öncelikle, vay canına. Belki biraz nefes almalısın, dostum. Çaresizliğin belli oluyor."

"Öyle olduğunu biliyorum amına koyayım," diyorum adımlarken. "Dostum, dinle, çok korkuyorum, tamam mı? Birlikte olduğumuzu hissediyorum, ama bir şey onun benimle tam olarak birlikte olmasını engelliyor ve bunun sadece bir his olduğunu biliyorum, ama orada ve bu küçük dublör beni lanet olası uçurumun kenarına itti. Onu kaybedemem."

"Onu kaybetmeyeceksin, seni moron. Muhtemelen bir arkadaşıyla dışarı çıkmıştır."

"Ne arkadaşı?" diye sordum. "Evet, belki de psikopatın tekiydim ve Ryot'a Myla'nın onunla olup olmadığını sordum, belki de Huxley'e sordum ve belki de Kelsey'nin nerede olduğunu öğrenmek için seni aradım. O başka kimseyle takılmaz."

"Evet, tamam, çaresizlik gerçekten çok yoğun. Belki de utanç verici bir randevusu vardı ve seninle bu konuda konuşmak istemedi. Belki de . . . Bilmiyorum. Bir benini falan aldırması gerekiyor."

"O kadının vücudunun her santimini yaladım. İnanın bana, çıkarılması gereken hiçbir şey yok."

"Valid, ben de Kelsey'e aynısını yaptım ve o mükemmel." Bir an duraksıyor. "Ooo, belki de sana bir sürpriz yapıyordur, mesela yeni bir araba."

"Bu da ne böyle? *Doğru Fiyat* mı? Bana yeni bir araba falan almayacak."

"Tamam, evet, ama belki de iç çamaşırı gibi başka bir şeydir! İşte bu heyecan verici ve sakinizi kaldıracak bir şey değil."

"Evet, anlayabilirim. Bunu görebiliyorum. Belki bana bir şey alıyordur."

"Eminim öyledir, dostum. Yaşlı Breaker Boy'a küçük bir ikramda bulunuyor."

Ne lanet bir nemrut, burada düşündün ..." Sesi kesiliyor ve sonra "Ah, dostum" dediğini duyuyorum.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Soru. Brian'ın neye benzediğini hatırlıyor musun?"

"Tabii ki neye benzediğini hatırlıyorum. Yumruklanabilir bir bok külçesi, neden?"

Bir saniye sessiz kaldıktan sonra, "Sanırım Lia'nın nerede olduğunu biliyorum. öyle."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Nerede olduğunu biliyorum da ne demek?" Diye soruyorum, içimi bir kez daha o korku kaplıyor.

"Kelsey benden takıntılı olduğu bir şarküteriden biraz mozzarella almamı istedi ve hamile olduğu ve son zamanlarda yemek yemeye devam edemediği için, mozzarella almak için bir şarküteriye yirmi dakika sürmek de dahil olmak üzere, onu daha iyi hissettirmek için her şeyi yaparım."

"Bunun Lia'yla ne alakası var?" Neredeyse bağıracaktım.

"Şey, şarküteri bir kafenin yanında ve kafenin camında Lia'yı görüyorum ... Brian olduğunu düşündüğüm bir adamla."

"Ne?" Bağırıyorum. "Bir fotoğraf çek. Hemen bir fotoğraf çek." "Bu biraz sapıkça değil mi?"

"JP, eğer hemen bir fotoğraf çekmezsen sikini koparacağım."

"Peki, tamam. Tanrım." Bir an duraksadı ve sonra "Sana fotoğrafı mesaj attım." dedi.

Tam onunki gelirken mesajlarıma bakıyorum. Çılgınca tıklıyorum ve resim görüldüğünde yakınlaştırıyorum ve yeterince eminim, Lia orada, eli Brian'ın elinin üzerinde, ikisi de bir fincan kahve paylaşıyorlar.

Yatağıma uzandım ve ona baktım.

"Sessizliğinize bakılırsa, şu anda iyi olmadığınızı varsayıyorum." Bu onu tanımlamaya başlamıyor bile.

"Neden bana söylemedi?" Resme bakarken soruyorum. "Kahretsin, sence ... sence onunla tekrar bir araya mı geliyor?"

"Hiç şansın yok," diyor JP. "Hadi ama dostum. Brian'la perişan haldeydi."

"O zaman neden onunla gizlice buluşuyor?" "Huh, bu harika bir soru."

"Şimdi ne yapıyorlar?" Ben soruyorum. "Bana FaceTime at. Neler olduğunu görmeme izin ver."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Dostum, hemen kaçtım. Şarküterideyim." "O zaman geri dön. Pencerenin dışında dur, her şeyi izle, bana söyle

Her şeyi. Sarılacaklar mı? Öpüşecekler mi? Kahretsin, sanırım kusacağım."

"Sakinleşecek misin? Zaten hormonlu bir eşle uğraşıyorum. Hormonlu bir kardeşe de ihtiyacım yok."

"Affedersiniz ama Kelsey başka bir adamla çıkarken, eminim ben de sizin için oradaydım."

"Evet, sen de bekârdın ve ağrıyan ruhumu yatıştırmaktan başka yapacak bir şeyin yoktu. Lanet olası mozzarella almaya çalışıyorum, Tanrı aşkına. Benden çok şey istiyorsun."

"Neden işe yaramazsın?" Yatağa uzanırken soruyorum.

"Dinle, eminim neler olup bittiğine dair mantıklı bir açıklama vardır. Neden onu beklemiyorsun ve eve geldiğinde ona sormuyorsun? Onunla yüzleşme. Onu suçlama. Sadece sor. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Evet, sanırım öyle," diyorum derin bir nefes alarak.

"Ve Tanrı aşkına, onu gördüğümü ve sana bir resim gönderdiğimi söyleme. O şey Kelsey'e ulaşır ve taşaklarımı alır." Sesini alçaltıyor. "Gerçekten korkuyorum dostum. Hamileyken bambaşka biri oluyor."

"Vay canına, aile kurma isteğini çok daha az cazip hale getiriyorsun." "Şu anda benim için on üzerinden üç. Tavsiye etmem."

"Harika." Yatağımdan kalktım. "Onun evine gidiyorum. Onu ne kadar erken görürsem o kadar iyi."

"Unutma, sakın ol."

"Evet, teşekkürler," diyorum telefonu kapatmadan ve elimi saçlarımın arasına sokmadan önce. "Kahretsin, kendimi hasta hissediyorum." Derin bir nefes alıyorum ve üzerimde sadece bir eşofman altı ve beyaz bir tişört olduğu halde onun dairesine yürüyorum, telefonumu mutfak tezgahının üzerine bırakıyorum ve oturma odasını adımlamaya başlıyorum.

Onunla tekrar bir araya geliyor olamaz, değil mi?

İmkânı yok.

İçimde tozdan ve başarısız hayallerden başka bir şey kalmayana kadar resme bakıp onu analiz etmek istiyorum ama bunun ruhuma hiçbir faydası olmayacağını biliyorum. Bunun yerine, kendimi korkutmadan yürümeye devam ediyorum.

Onu seviyorum.

Bu kadar basit ve sade. Onu seviyorum ve onu kaybetmeyeceğim. Ne Brian'a, ne de başkasına.

Koridorun sonundaki asansör çaldı ve ben de meditasyon yapmaya çalıştığım ama çok kötü bir iş çıkardığım kanepesinden fırladım. Tek düşündüğüm JP'nin bana gönderdiği fotoğraftı ve neden ona dokunduğunu merak ediyordum. *Ve o fotoğraf geldikten bir saat sonra neden hala onunla birlikte olduğunu. Şimdi gideli iki saatten fazla oldu.*

Ayak sesleri koridorda ilerliyor ve anahtarı kilide girene kadar dairesine yaklaşıyor. Nefesimi çalıyorum ve kapı açıldığında, güzel yüzü görüldüğünde tenimden terler boşalıyor.

Gözlerini kaldırıp beni gördüğünde irkiliyor ve kollarındaki dev beyaz giysi çantasını tutuyor. "Tanrım, Breaker. Burada olduğunu bilmiyordum."

Gözlerim giysi çantasına takılıyor ve onun ne olduğunu biliyorum... gelinliği.

Ne haltlar dönüyor burada?

"Hey," diyorum sertçe yutkunarak.

"Bunca zamandır burada mıydın?"

"Hayır," diyorum, gergin hissederek. "Üzerimi değiştirmek için evime döndüm ama sonra seni beklemek için buraya geldim."

"Ah," diyor gözleri giysi çantasına ve sonra tekrar bana kayarken.

Siktir, siktir, siktir. Neden onu tutuyor? Neden beni öpmüyor?

Brian'la neden buluştu?

"İyi vakit geçirdin mi?" diye sordum.

Palto dolabını açıp giysi çantasını asarken "Evet," diyor. İyi vakit geçirdi mi? Brian'la mı? Ellerimi birbirine kenetleyip aptalca bir şey yapmamak için kendimi zor tutarken midem bulanıyor. Kapıyı kapattığında bana bakıyor ve "Dinle, konuşmamız gerek" diyor.

Kusacağım. Nasıl

kusacaksın?

Nasıl olur da Lia'nın hayatına geri dönebilir ve Lia bunu kabullenebilirdi? Sonunda onu sevmediğini kendisi bile söylemişti. Seçiminden memnundu. Peki fikrini değiştiren neydi? Ben mi değiştirdim? Yanlış bir şey mi yaptım? İyi olduğumuzu sanmıştım. İyiden de öte. Harika olduğumuzu düşünmüştüm.

"Sence oturabilir miyiz?"

"Onu seçme," diye bağıryorum, kendimi durduramıyorum. "Lütfen, Lia." Sesim titremeye başladı. "Onu seçme."

"Kimi seçeyim?" derken yüz ifadesi şaşkınlığa dönüşüyor. "Brian," diyorum. "Ben ... siktir. JP seni Brian'la bir kafede görmüş,

Bunu söylememin ve sana böyle bir baskı yapmamın çok boktan olduğunu biliyorum ama lütfen ona geri dönme. Beni seç. Seni mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacağıma söz veriyorum. Her şeyi, sadece-"

"Breaker," diyor, yanıma gelip elimi tutarak. "Brian'la tekrar bir araya gelmeyeceğim."

"Sen değil misin?" İçimi bir rahatlama dalgası kaplayıp gözlerimin dolmasına neden olurken soruyorum.

"Hayır," diye cevap veriyor yüzümü avuçlarken. "Aman Tanrım, aklın oraya gittiği için bile çok üzgünüm." Sonra ayak parmaklarının üzerine kalkıyor, yüzümü yaklaştırıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. O kadar rahatladım ki neredeyse yere yığılacaktım.

"Oturmam lazım," diyorum.

Beni kanepeye götürüyor, ben oturuyorum, o da yanıma oturuyor. Başımı sallıyorum, mümkün olduğunca yakın olmasını istiyorum ve onu kucağıma getiriyorum, bacaklarıma biniyor ve ona tutunabiliyorum.

"Aman Tanrım, bunca zamandır onunla tekrar birlikte olacağımı mı düşünüyordun?" diye sorar.

"Evet," diye fısıldıyorum ellerimi yanlarında aşağı yukarı gezdirirken.

"Hayır. Asla yapmam. Brian ve ben ... şey, sanırım en baştan başlamalıyım."

Başımı salladım. "Evet, bu iyi bir fikir olabilir."

Elini göğsüme bastırıyor ve şöyle diyor: "Ofis malzemeleri mağazasında Brian'a rastladım. Onu tekrar görmek gerçekten garipti, belli nedenlerden dolayı. Çok samimiydi ve yemeğe çıkıp çıkamayacağımızı sordu." Birlikte yemek yedikleri düşüncesi bedenimi geriyor. "Ona biriyle görüştüğümü söyledim, o da sen olduğunu tahmin etti. Bizim için mutlu oldu mu bilmiyorum ama benim mutlu olmamdan mutlu oldu. Seninle nerede durduğundan emin değilim."

"Sanki iki sikimdeymiş gibi," diyorum.

Kıkırdıyor. "Her neyse, her şeyin aniden bittiğini düşündü ve bunu konuşup bir sonuca bağlayıp bağlayamayacağımızı sordu. Temel olarak özür dilemek istedi. İlk başta emin değildim. Nerede buluşacağımızı mesaj atmasını söyledim ama sonrasında bu konuda tedirgindim. Myla'yla gidip gitmemem gerektiği hakkında konuşurken bunun aslında bir soru olmadığını fark ettim. Onunla buluşmam gerekiyordu."

"Ona karşı hala bir şeyler hissedip hissetmediğini görmek için mi?"

Hafifçe gülümsüyor. "Hayır, Breaker, kapanışı bulmak için. Gördüğünüz gibi, gerçekten değer verdiğim biriyle ilişkim var. Ona sahip olduğum her şeyi vermiyordum çünkü Brian'la aramızdaki kapı hâlâ açıktı. Hiçbir zaman tam olarak kapatamadım. Bu gece bununla ilgiliydi. Seninle yeni bir başlangıç yapabilmek için hayatımdaki o bölümü sonlandırmak."

İçime daha fazla rahatlama doluyor ve başımı kanepenin arkasına bırakıyorum. "Tanrım," diye fısıldadım. "Bunu bana neden söylemedin?"

"Çünkü çıldırırdın." "Hayır, korkmazdım."

Bana yargılayıcı bir bakış attıktan sonra, "Sana Brian'la kahve içmeye gideceğimi söyleseydim, çılgına dönerdin. Bana yalan bile söyleme."

Bakışlarımı kaçırdım ve mırıldandım, "Evet, bu doğru olabilirdi. Ama bana kapanışa ihtiyacın olduğunu söyleyebilirdin."

"Sanırım neye ihtiyacım olduğu konusunda yüzde yüz emin değildim. Ama bunu anladığım için mutluyum."

"Peki neye ihtiyacın var?" diye sordum.

Başparmağını saat beş yönündeki gölgemin üzerinde gezdiriyor. "Sana ihtiyacım var, Breaker. Bize ihtiyacım var. Bizi istiyorum." Dudaklarını ıslatıyor. "Bu noktaya kadar kendimi tam olarak adadığımdan emin değilim ve duygularımın ne olduğunu gerçekten bildiğimi söyleyebilirim. Nerede dinlendiklerini biliyorum ve bu da seninle." Eğiliyor ve alnını benimkine bastırıyor. "Sana aşığım Breaker, bunu söylemek için çok erken olabilir ama ben bu noktadayım."

Ellerimi gömleğinin altına koyuyorum ve göğsüm bir sürü lanet duyguyla dolup taşarken ona sıkıca sarılıyorum.

O beni seviyor.

Aman Tanrım. Ben de benden ayrılacağını sanıyordum.

Kıkırdıyorum, o da geri çekiliyor. "Bu kadar komik olan ne?"

"Kahretsin, özür dilerim. Buna gülmek istememiştim. Kötü zamanlama." Derin bir iç geçirdim. "Bir süredir sana seni sevdiğimi söylemek istiyordum ama seni korkutmak istemediğim için kendimi tuttum. Ve bugün, benden ayrılacağını düşündüm ama onun yerine beni sevdiğini söyledin. Yani, lanet olsun, çok zor günler geçirdim."

Gülümsüyor ve gömleğimin yakasıyla oynarken yakınımaya eğiliyor. "Beni seviyor musun?"

"Umutsuzca," diye cevaplıyorum. "Acınası bir şekilde. Brian'a geri dönsen bile seni takip etmekten hiç utanmayacağım kadar. Sana o kadar aşığım ki Ophelia, bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Bu benim bir parçam. Sen benim bir parçamsın."

Tam beni öpeceğini düşündüğüm anda kucağımdan kalkıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Elini uzattı, ben de tuttum. Beni dairesinden geçirip yatak odasına götürüyor ve sonra yüzünü bana dönüyor. Tek bir yumuşak hareketle,

Tişörtünü başının üzerine kaldırıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum mor dantelli sütyenine bakarken.

Ellerini gömleğimin altından geçirirken şöyle diyor: "Sen de benim bir parçamsın Breaker. Bunu fark etmem bir saniye sürdüğü için üzgünüm ama fark ettiğime memnunum."

"Sonsuza dek benim olduğunu mu söylüyorsun?" diye soruyorum.

Gömleğimi çıkarmama yardım ediyor ve başını sallıyor. "Evet, ben seninim. . sonsuza kadar."

Sonra beni yatağa yatırdı ve kucağıma oturdu. Onu sırt üstü yatırıp yatağa sabitliyorum. Ağzımı onunkine doğru indiriyorum ve kalbimin her santimiyle onu öpüyorum. O da öpücüğüme karşılık veriyor, ağzını ayırıp dilime yer açıyor.

Uzaklaşıp güzel gözlerine baktığımda, "Seni seviyorum Ophelia. Hem de çok."

Sırıtır ve "Ben de seni seviyorum..." diyor. Pickle."

Gülerek başımı omzuna gömüyorum ve boynunu öperken o da altıma yerleşiyor ve liderliği bana bırakıyor.

Elbette, keşke Lia ile bir araya gelmemizin kaçınılmaz olduğunu - bazılarına göre uzun zaman önce- birkaç yıl önce fark etmiş olsaydım diyor muyum? Tabii ki. Ama yıllar içinde kurduğumuz olağanüstü bağın da farkındayım ve Lia haklı olabilir. Aramızda bağ kurmak için o kadar yıl olmasaydı ne kadar yakın olurduk emin değilim.

Tek bildiğim çok mutlu olduğum ve kardeşlerimin bunu yaşamama asla izin vermeyeceği.

Hiç.

Sonsöz

KIRICI

"Bu aptalca mı? Bu aptalca hissettiriyor," diyorum Lia Myla'yla birlikte yatak odamızdayken, onunkine bir içki döktüğümüz için ona yedek bir gömlek getirirken.

"Bu aptalca değil. Bu iyi uygulanmış," diyor JP. "Şimdi, bunu benim için berbat etme. Bunun için çok enerji harcadım."

"Balonları sen aldın," diyorum.

"Bloody Mary dökme fikrini de ben buldum, Lia'yı şaşırtma taktiği. Bir şey değil."

Ne yazık ki bu konuda haklı.

Lia ve ben birbirimize büyük "seni seviyorum" dedikten kısa bir süre sonra dairelerimizi bırakıp bir ev almaya karar verdik. Bu hafife almadığımız büyük bir karardı. Mükemmel evi bulana kadar yirmi üç ev dolaştık... kardeşlerimden bir blok ötede. Lottie ve Kelsey'e yakın olmamız Lia'nın hoşuna gitmişti, ben de Lia'nın sonunda bir evde mutlu olmasından hoşlanmıştım.

İki hafta önce taşındık ve bugün, elbette Reign'in de yardımıyla Pazar brunch'ına ev sahipliği yapıyoruz. Hayır, onu çalmadık ama Lia'ya evlenme teklif edebilmek ama bunu sürpriz yapmak için ev sahipliği yapıyoruz.

Plan şuydu. Yemek yiyoruz, sohbet ediyoruz, iyi vakit geçiriyoruz ve sonra Myla Lia'nın gömleğine bir içki döküyor. Görevi, Lia'yı en az beş dakika üst katta tutmaktı.

dakikalar. Ortadan kayboldukları anda herkes güverteye çıktı. *Evlen Benimle* yazan dev bir ışıklı tabela ile birlikte önceden hazırlanmış tüm süslemeleri yerlerine taşıdık.

Evlenme teklifi söz konusu olduğunda, bunu yapabileceğim pek çok yol düşündüm. Disney'de evlenme teklif etmek vardı, çünkü ilk öpüşmemizi orada paylaşmıştık. Evlerimizden taşınmadan önce düşündüm. Onunla Scrabble oynarken düşündüm, bilirsiniz işte, tam bir daire çizmek için. Ama iş başa düştüğünde, gerçekten istediğim şeyin arkadaşlarımla ve ailemin desteğini almak olduğunu biliyordum. Ayrıca, fotoğraf ve video çekmek istiyordum, bu yüzden Lottie ve Kelsey'i bu konuda görevlendirdim.

Lia'nın şu anda benimle birlikte olmasının ana nedenlerinden birinin çevremizdeki insanlar olduğuna gerçekten inanıyorum. Tavsiyeleri ve nazik teşvikleriyle bizi bir araya getirmeye yardımcı oldular. Tamam, tam anlamıyla sivri görüşler. Herkesin burada olması çok uygun.

"Yüzük sende mi?" Huxley yanıma gelirken soruyor. "Elbette yüzük bende," diyorum elimi kaldırırken.

Bir hafta önce Huxley, JP ve ben Lia'nın seveceğini bildiğim yüzüğü seçtik. Beyaz altın bir kordon üzerinde geçmiş, bugünü ve geleceği temsil eden üç taş, iki karatla tamamlanıyor. Daha büyük bir şey almayı düşündüm ama bunu istemeyeceğini biliyordum. Bu mükemmel.

"Gergin misin?"

"Evet," diyorum, bacaklarım altımda titriyor. "Sanırım buna hazır. Yani, birlikte bir ev aldık ama bir yanım hâlâ hazır olmadığını söyleyecek diye korkuyor."

"Öyle bir şey olmayacak," diyor Huxley. "Sana Lottie'nin bana ve Kelsey'nin JP'ye baktığı gibi bakıyor. Bu tür bir aşk sonsuza dek sürer."

Sırtımı sıvazlarken "Teşekkürler," diyorum.

Lottie'nin hamileliğini duyurduklarından beri geçen birkaç ay içinde Huxley'e bir şeyler oldu. Daha duyarlı ve daha az robotik. Artık gerçek duygulara sahip gibi görünüyor. Ve eski Huxley'nin, yani keskin, katı Huxley'nin geri döndüğünü gördüğüm tek an, birinin Lottie'ye yanlış baktığı ya da birine haddini bildirmesi gerektiği anlar. Ama bu yeni, dokunaklı adam beni gerçekten şaşırtıyor.

JP'ye gelince, son derece sinir bozucu biri haline geldi ve "dişi şeytan" olarak adlandırdığı Kelsey'den uzak durmak için her fırsatta bana yapıyor. Hamilelik hormonları JP'yi korkutmuşa benziyor.

kendi evi. Neden bahsettiğinden emin değilim çünkü bana karşı son derece nazikti.

"Yapmamız gereken başka bir şey var mı?" Banner müziği denetlediği taraftan soruyor. Kız arkadaşı Kenzie hemen yanında, elinde bir konfeti patlatıcısı tutuyor. Gerçekten çok komik biri. Kenzie'yi son bir ay içinde tanıdım ve gruba mükemmel bir eklenti oldu. İlginç ve tuhaf ama çok eğlenceli.

"Sanırım iyiyiz," diyorum. Etrafa göz gezdiriyorum. "Herkes yerinde mi?"

Kelsey ve Lottie her şeyi farklı açılardan kaydetmeye hazır bir şekilde telefonlarını tutarken bana başparmaklarıyla işaret ediyorlar.

JP ve Huxley, Lia brunch'a geri dönerken neler olup bittiğini görmesin diye arka bahçenin perdelerini kapalı tutarak kenara çekilirler.

Ryot ve Penn ellerinde konfeti patlatıcıyla masanın yanında takılıyorlar. Bu arada Penn'in Birdy'yi nihayet bir randevuya çıkardığını duydum ama nasıl geçtiğini henüz bana söylemedi. Umarım iyi gitmiştir, ancak Penn'in bazı şeytanlarla savaştığını biliyorum, bu yüzden ikinci bir randevu olup olmayacağından tam olarak emin değilim.

"Geliyor," diye fısıldıyor Lottie, beni dikkatimi çekerek. JP bana abartılı bir başparmak işareti yaparken "Bunu sen halledersin," diyor.

Nefesimi çalışıyorum, bayılmamak için dua ediyorum ve JP ile Huxley perdeleri açıp Lia'yı kapı çerçevesinin içinde şaşkın şaşkın görünce bir sonraki nefesimi yakalamak imkânsız oluyor.

Diğer herkes arka planda kaybolurken Banner yumuşak birenstrümantal müzik çalar.

Lia'nın gözleri benimkileri buluyor ve hemen gözyaşlarıyla dolmaya başlıyorlar.

Titreyen elini ağzına götürürken usulca "Aman Tanrım," diyor. Bir adım öne çıkıyorum ve tutması için elimi uzatıyorum.

Öyle yapıyor ve ben onu verandaya çıkarıp ışıklandırılmış

Evlen Benimle işaretini gördüğümde ne kadar gergin olduğumu fark etmeden edemiyorum. "Ophelia," diyorum usulca. "Seninle ilk tanıştığımında, senin

Hayatımda ihtiyacım olan her şey. Benim sevdiğim her şeyi sevdin. Beni güldürdün. Beni yerime koydun. Ve o kadar güzeldin ki kendi kendime sana çıkma teklif edeceğimi söyledim. Ne yazık ki sen bir erkek arkadaş değil, bir arkadaş arıyordun ve iyi ki de arıyordun çünkü hayatımızın son on yılını birbirimiz olmadan geçirmeyi hayal bile edemiyorum." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken tek dizimin üzerine çöküyorum. "Beni o kadar mutlu ediyorsun ki

Hayatta senden başka hiçbir şeye ihtiyacım olmadığı için mutluyum." Derin bir nefes aldım ve "Ophelia Fairweather-Fern, lütfen benim karım olursunuz?" dedim.

Düşünmek için bir saniye bile beklemeden başını sallıyor. Havaya konfetiler atılıyor, arkadaşlarımız ve ailemiz tezahürat yapıyor ve ben yüzüğü parmağına takmak için ayağa kalktığımda içimi bir anda büyük bir rahatlama duygusu kaplıyor.

Sonsuza kadar benim olacak.

"Aman Tanrım, Breaker," diyor boynumun arkasını kavrayıp beni bir öpücük için aşağı indirmeden hemen önce.

Kısa bir öpücük çünkü ağlıyor ve herkes sarılmak için etrafımızda toplanıyor, ama gözlerine baktığımda, mükemmel mor gözlüklerinin ötesinde, kalbimi sonsuza dek tutacağını ve benim de sonsuza dek onunkini tutacağımı biliyorum. Uzun zaman oldu mu? Belki de. Ama birlikte geçirdiğimiz her gün, karşılaştığımız her zorluk, paylaştığımız her sevinç, beni alt ettiği her oyun, bizi iki insanın olabileceğini hayal edebileceğimden daha yakın hale getirdi. Bu kızı seviyorum ve onun hayatını en az onun kadar harika kılmak için her şeyi yapacağım. Koridorda örme çiçekler taşıyacak ve istediği her yerde papatyalar olacak. Her hayalini gerçekleştireceğim. Ve en önemlisi? Zamanın sonuna kadar bizi birleştiren o iki kelimeyi daha söylemek için sabırsızlanıyorum.

Şu anda bu karakterlerden daha fazlasını istiyor musunuz? Üç Cane kardeşin de yer aldığı **GENİŞLETİLMİŞ EPİLOG** için sayfaları çevirmeye devam etmeyi ve Huxley, JP ve Ryot'un şu anda mevcut olan hikayelerine göz atmayı unutmayın.

. ve Banner'ın ve Penn'in yakında gelecek olan hikayeleri için tetikte olun!

[Çok da Sevimli Olmayan Bir Tanışma](#) -
Huxley ve Lottie [Olması Gerekmiyordu](#) -
JP ve Kelsey [Düğümün Çözülmesi](#) - Ryot
ve Myla

Ve yakında üçüncü kitabı da çıkacak olan buharlı hokey serim [Kiss and Don't Tell](#)'in ilk kitabından bir alıntı için okumaya devam edin!

OceanofPDF.com

Alıntı - Öp ve Söyleme

PROLOGUE

PACEY

Dostum, ben lanet bir aptalım.

Eminim bunu daha önce bir erkekten duymamışsınızdır.

Evet, yeryüzündeki her insan bu kutsal sözleri en az bir düzine kez söylemiştir.

O kadar çok aptallık ettim ki sayısını unuttum. Ama bu . .

.
Bu şimdiye kadar yaptığım en büyük hata.

Merak mı ettin? Bu özel durumu benim en büyük hatam olarak nitelendiren şeyin ne olduğunu bilmek ister misin?

Sakin ol.

Tek kelime . . . aşk.

Tamam, tamam, konu aşk olduğunda çuvallayan tek erkek olmadığımı biliyorum. Açıkçası, gönül işlerinde çuvallamanın insan doğasında olduğuna inanıyorum. Ama bu benim ilk seferim. Bunu bu kadar özel yapan da bu.

Evet, ilk seferim.

Bakir... şey, cinsel bakire değil, aşk bakiresi. Bir sürü seks yaptım. Bu konuya girmemize gerek yok ama ben bakire değilim.

Bak, sorun bu. Tam burası. Saçmalamak, beynimi kullanmamak. Neredeyse sezonu bitiren sakatlığımı suçlamak isterdim ama bu bir günah keçisi olurdu. Ben sadece bir aptalım.

Lafı dolandırmamdan sıkıldın mı? Benim yatağında olsaydın bıkmazdın.

Biliyorum, ben de kendime kızgıyım.

Tamam, sıçtım batırdım. Nasıl batırdın? Kısa ve basit tutacağım.

Yağmur fırtınası.

Rastgele bir kız kulübeye gelir.

Rastgele kız bizimle kalıyor ... merak etmeyin, o konuya gireceğiz.

Rastgele kız üvey kardeşimin eski kız arkadaşı çıktı.

O bilmiyor. Ama

ben biliyorum.

Sence ona söyler miyim?

Hayır, bunu neden yapayım ki? Yapılacak en akıllıca şey bu ve daha önce de b e l i r t t i ğ i m i z gibi ben bir aptalım.

Öğreniyor mu? Evet.

Kızıyor mu? Ohhh evet.

Beni üzgün, yalnız ve sevgiden yoksun mu bırakıyor?

Yüzde yüz.

Bunu hak ediyor

muyum? Tahmin

ettiğinden daha fazla.

Ama daha da önemlisi, sence onun kalbini geri kazanma şansım olmalı mı?

HAYIR MI?

Ne?

Karar vermeden önce, sadece hikayeyi dinleyin. Fikrinizi değiştireceğinizden eminim.

Okumaya devam et: [Öp ve Söyleme](#)

Cane Brothers [UZATILMIŞ EPILOGUNUZU BURADAN](#) ALIN

OceanofPDF.com

Meghan Yazarına Ait Diğer Kitaplar

-Tüm Kitaplar Kindle Unlimited'ta Mevcut-

Milyarder Rom Komedileri

(Tek [Başına](#)
Romantik) [Pek de Hoş](#)
[Olmayan Bir Tanışma](#)
[Düğünün Çözülmesi](#)
[Uzun Zamandır Geliyor](#)

Tek Başına, Yüksek Sesle Gülün, Romantik Komediler

[Modern Centilmen](#)
[Düğün Oyunu Yayla](#)
[Kaçamağı Kaçak](#)
[Sağdıç Tatil Savaşları](#)

Kraliyet Aşkları

(Geleceğin Kraliçe Kahramanı ile Alfa
Kahraman) [Royally Not Ready](#)
[Asillerin Baş Belada](#)

Buharlı Öğretmen Aşkları

(Alfa Kahramanlar ve Şımarık Kadın Kahramanlar)

Dersten Sonra Beni
Gör Ekstra Kredini
Kazan Beni Gözaltına
Al

Hunky Hockey Players
(Standalone Sports Romance)

Öp ve Söyleme
Şu Üç Küçük Kelime

Brentwood Çocukları
(Bağımsız Beyzbol Aşkları)

Soyunma Odası
Sığınak
Diziliş -
Takas
Kurulumu -
Değiştirin
Mükemmel
Yakalamadan
Kaçış

Futbolun Kralları Serisi (Yeni
Yetişkin Spor Romantizmi)
Romantik Pakt

Bromance Club Serisi
(Milyoner Aşkları)
En İyi Arkadaşınızın Kız Kardeşiyle Çıkmanın
Sırrı Kötü Bir Çocuğun Günlüğü
Patron Adam Damat

Kar Limanı Serisi
(Küçük Kasaba Aşkları)
O İkinci Şans O Sonsuz
Kız
O Gizli Aşk, O
Swoony Hissi

Düetler

(Mavi Hat Düeti ve Mükemmel Düet'i tek bir yerde toplayan Komple Kutu Seti)

[Düetler](#)

Romantik Romancı Günlükleri

(Komik, kahkahalarla güldüren romantik komediler)

****Bakire Aşk Romancısı, Randy Aşk Romancısı ve Ebeveyn Aşk Romancısı tek bir kitapta birleştirildi Bakire Aşk Romancısı Günlükleri****

[Bakire Romantizm Romancısı Günlükleri](#)

[Bakire Romantizm Romancısı](#)

Sara Ney ile birlikte yazılmıştır

(Patronla yaşanan seksi, zeki, yürek hoplatan bir ofis romantizmi) [Sevgilerimle](#)

Mükemmel Düet

(Sizi nefessiz bırakacak içten bir romantizm)

[Mükemmelin Sol Tarafı](#)

[Sonsuzluğun Sağ Tarafı](#)

Mavi Hat Düeti

(Birçok dönemeci olan epik bir romantizm)

[Düşmenin İyi Tarafı](#)

[Aşkın Dezavantajları](#)

Sayılarla Flört Serisi

(Kahkaha dolu anlar ve çok hararetli sahnelerle dolu maceralı flört dizisi)

[Three Blind Dates](#)

[Two Wedding](#)

[Crashers Back in the](#)

[Game One Baby](#)

Daddy

Binghamton Serisi

(Kalp, mizah, sıcaklık ve bazı SICAK İNŞAAT İŞÇİLERİ ile dolu)

[En İyi](#)
[Arkadaşımın Eski](#)
[Sevgilisi](#)
[Karmakarışık İkili](#)
[Diğer Kardeş](#)

Bağımsız Romanlar

[Ana Yol](#)
(Bir aile yolculuğu romantik komedisi)
[Yeni İfşa Edildi](#)
(Güç bu erkek modelin yanında olsun, bir romantik komedi)
[Sevgili Hayat](#)
(Hayat değiştiren çağdaş bir aşk romanı)

Stroked Serisi

(Bol mizah içeren sıcak spor romantizmi)
[STROKED](#)
[UZUN OKŞADI](#)
[SERT OKŞADI](#)

Jett Girl Serisi

(Muhteşem, koruyucu bir alfa erkek ile şımarık, erotik romantizm) [Bourbon Günahları](#)
[Bourbon](#)
[Aldatmacası](#)
[Bourbon Krallığı](#)
[Bourbon](#)
[Gerçekleri](#)

Aşk ve Spor Serisi

(Yeni Yetişkin, Bol sürprizli futbol sporu romantizmi) [Fair](#)
[Catch](#)
[İkili Koruma Üç](#)
[ve Dışarı](#)

Sıcak-Lanta Serisi

(Benim ilk serim. Bol dramalı beyzbol sporu romantizmi!)

Sahada
Oynarken
Yakalandı Uyarı
Pisti Vur ve Kaç

OceanofPDF.com

